

LIECĪBAS DRAUDZEI VI

“Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Gars draudzēm saka.”

IZREDZES

“Paceliet savas acis un skatiet druvas, jo tās jau ir baltas uz pļaušanu.” (9)

Dieva nodoms draudzē

Caur Saviem ļaudīm Dievs ir nodomājis darīt zināmus Savas valstības pamatlikumus. Lai tie šos pamatlikumus varētu atklāt dzīvē un raksturā, Viņš vēlas tos atšķirt no pasaules ieradumiem un tās dzīves veida. Viņš cenšas tos vadīt Savā tuvumā, lai varētu tiem atklāt Savu gribu.

Tāds bija Viņa nodoms, atbrīvojot Izraēlu no Ēģiptes verdzības. Pie degošā krūma Mozus no Dieva saņēma vēsti priekš Ēģiptes ķēniņa: “Atlaid Manus ļaudis, ka tie Man kalpo.” 2.Mozus 7,14. Ar varenu roku un izstieptu elkoni Dievs ebreju pulkus izveda no verdzības zemes. Brīnišķīga bija glābšana, ko Viņš tiem sagādāja, ar pilnīgu iznīcību sodīdams to ienaidniekus, kas atteicās paklausīt Viņa Vārdam.

Dievs vēlējās Savus ļaudis atšķirt no pasaules un sagatavot tos Viņa Vārda uzņemšanai. No Ēģiptes Viņš tos aizveda pie Sinaja kalna, kur Viņš tiem atklāja Savu godību. Seit nebija nekā, kas varētu valdzināt viņu prātu vai viņu domas novērst no Dieva, un, kad lielais ļaužu pulks skatījās uz augstajiem kalniem, kas pacēlās pār viņiem, tad tie varēja izprast savu niecību Dieva skata priekšā. Pie šīm lietām, ko izkustināt spēja vienīgi dievišķās gribasspēks, Dievs sazinājās ar cilvēkiem. Un lai to prātā Viņa Vārds vienmēr varētu būt skaidrs un nepārprotams, Viņš starp pērkoniem un zibeniem un ar briesmīgu majestātiskumu pasludināja likumus, ko jau bija devis Ēdenē un kas bija Viņa rakstura noraksts. Šie vārdi ar Dieva pirkstu tika ierakstīti akmens galdīņos. Tā bezgalīgā Dieva gribu atklāja ļaudīm, kuri bija aicināti Viņa Debesu un zemes pārvaldības likumus darīt zināmus visām tautām, ciltīm un valodām.

Tādam pat darbam Viņš ir aicinājis Savus ļaudis šajā paaudzē. Tiem Viņš ir atklājis Savu gribu, un no tiem Dievs prasa paklausību. Šīs zemes vēstures pēdējās dienās tā pati balss, kas runāja no Sinaja, turpina sacīt cilvēkiem: “Tev nebūs citus dievus turēt priekš Manis.” 2.Mozus 20,3. Cilvēks savu gribu ir nostādījis pretī Dieva gribai, tomēr viņš nevar apklusināt šo pavēlošo vārdu. Cilvēka prāts nekad pilnībā neizpratīs savu pienākumu pret šo augstāko varu, tomēr izvairīties no šī pienākuma tas nevar. Var pastāvēt daudz dziļdomīgu teoriju un spekulatīvu izdomājumu, cilvēki var mēģināt nostādīt zinātni pretī atklāsmei un tādā veidā atņemt Dieva likumu, tomēr stiprāk un arvien stiprāk Svētais Gars tiem atgādinās pavēli: “Tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpot.” Mat.4,10.

Kā pasaule izturas pret Dieva likumu? – Cilvēki visur strādā pretī dievišķajiem priekšrakstiem. Vēloties izvairīties no krusta nešanas, bez kā nav iespējama paklausība, pat draudzes nostājas lielās atkrišanas pusē, apgalvojot, ka Dieva likums ir izmainīts vai atcelts. Cilvēki savā aklumā lepojas ar brīnišķīgu progresu un apgaismību, bet Debesu sargi redz zemi piepildītu ar samaitātību un varmācību. Grēka dēļ mūsu pasaules atmosfēra ir kļuvusi līdzīga mēra apsēsta nama atmosfērai. (11)

Ir jāpadara liels darbs, noliekot cilvēku priekšā glābjošās evaņģēlija patiesības. Šis ir Dieva noteiktais līdzeklis morālās samaitātības straumes apturēšanai. Tas ir Viņa paredzētais ceļš, lai cilvēkā atjaunotu Viņa morālo līdzību. Tas ir Viņa dziedniecības līdzeklis pasaules plašajam sajukumam. Tas ir cilvēkus tuvinošais un vienojošais spēks. Šo patiesību pasniegšana ir trešā eņģeļa vēsts darbs. Kungs ir paredzējis, ka šīs vēsts sludināšanai jāklūst visaugstākajam un vislielākajam darbam, kāds šai laikā tiek darīts pasaulē.

Sātans pastāvīgi spiež cilvēkus pieņemt viņa pamatlikumus. Tā viņš cenšas izjaukt Dieva darbu. Dieva izredzēto tautu viņš pastāvīgi attēlo kā piekrāptu tautu. Viņš ir brāļu apsūdzētājs, un savu apsūdzējo spēku viņš pastāvīgi vērs pret tiem, kas dara taisnību. Kungs vēlas caur Saviem ļaudīm atbildēt uz sātana apsūdzību, parādot rezultātus, kādi seko paklausībai pareizajiem pamatlikumiem.

Visa pagātnes gaisma, visa gaisma, kas spīd tagad un sniedzas nākotnē, kā tā atklāta Dieva Vārdā, ir priekš ikvienas dvēseles, kas grib to pieņemt. Šīs gaismas godībai, kas ir Kristus rakstura godība, jāparādās atsevišķos kristiešos, ģimenē, draudzē, Vārda sludināšanā un katrā Dieva tautas nodibinātajā iestādē. Visām šīm lietām pēc Kunga nodoma jāklūst par simbolu tam, kas var tikt padarīts priekš pasaules. Tām jāliecina par evaņģēlija patiesības glābjošo spēku. Tie ir iedarbīgie līdzekļi Dieva lielā nodoma piepildīšanai visas cilvēces labā.

Dieva ļaudīm jābūt par kanāliem augstāko iespaidu iedarbībai Universā. Cakarijam dotajā atklāsmē divi elļas koki, kas stāv Dieva priekšā, parādīti kā tādi, kas no sevis caur zelta caurulēm lej zelta elļu svētnīcas kausā. (12) Tas savukārt baro svētnīcas lukturus, lai tie pastāvīgi varētu dot skaidru un mirdzošu gaismu. Tā no svaidītā, kas atrodas Dieva tuvumā, Viņa ļaudis saņem dievišķās gaismas, mīlestības un spēka pilnību, lai varētu sniegt citiem gaismu, prieku un atspirdzinājumu. Viņiem jāklūst par kanāliem, caur kuriem dievišķie spēki liek plūst pasaulē Dieva mīlestības straumei.

Mērķis, kuru Dievs cenšas sasniegt caur Saviem ļaudīm, šodien ir tas pats, kādu Viņš vēlējās piepildīt ar Īzraēlu, kad Viņš to izveda no Ēģiptes. Redzot draudzē atklājamies Dieva labsirdību, Viņa žēlastību, taisnību un mīlestību, pasaulei ir iespējams iepazīties ar Viņa raksturu. Un, kad Dieva likumi tādā veidā, par priekšzīmi citiem, tiks īstenoti dzīvē, tad pat pasaule atzīs, ka tie, kas mīl un bīstas Dievu un kalpo Viņam, ir pārāki par visiem cilvēkiem virs zemes. Dievs uzlūko ikvienu no Saviem ļaudīm, priekš katra Viņam ir Savi plāni. Viņš vēlas, lai tie, kas īsteno dzīvē Viņa svētos priekšrakstus, būtu izcili un no citiem atšķirami ļaudis. Uz Dieva tautu šodien, tāpat kā uz seno Īzraēlu, attiecas Gara iedvesmā Mozus rakstītie vārdi: "Tu esi svēta tauta Kungam, savam Dievam, tevī Kungs, tavš Dievs, ir izredzējis, lai tu Viņam būtu īpaša tauta, pāri visām citām tautām virs zemes." 5.Mozus 7,6. (angļu tulk.) "Redzi, es jums esmu mācījis likumus un tiesas, itin kā Kungs, mans Dievs, man pavēlējis, lai jūs tā darāt tanī zemē, ko jūs ejat iemantot. Turiet nu tos un dariet tos, jo šī būs jūsu gudrība un jūsu saprašana to ļaužu acīs, kas visus šos likumus dzirdēs un sacīs: tiesām gudri un prātīgi ļaudis ir šī lielā tauta. Jo kur ir cita tāda liela tauta, kam Dievs (angļu tulk.) tik tuvu kā Kungs, mūsu Dievs, mums, cikārt Viņu piesaucam? (13) Un kur ir cita tāda liela tauta, kam tādi taisni likumi un tiesas kā visa šī bauslība, ko es šodien lieku jūsu priekšā?" 5.Mozus 4,5-8.

Pat šie vārdi nespēj izteikt Dieva nodoma lielumu un godību, kuru Viņš grib piepildīt caur Saviem ļaudīm. Ne tikai šai pasaulei, bet arī visam Universam mums jāpasludina Viņa valstības pamatlikumi. Apustulis Pāvils, rakstot Svētā Gara vadībā, saka: "Man, tam vismazākajam no visiem svētiem, šī žēlastība ir dota Kristus neizdibināmo bagātību caur evaņģēliju pasludināt starp pagāniem un visus apgaismot, lai saprot, kā ir gājis ar to noslēpumu, kas no iesākuma bija apslēpts iekš Dieva, visu Radītāja, ka Dieva daudzkārtīgā gudrība tagad caur draudzi taptu zināma virsniecībām Debesīs." Efez. 3, 8.- 10.

Brāļi, "mēs esam darīti par skatu spēli pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem." 1.Kor.4,9. (angļu tulk.) "Kādiem ļaudīm jums jābūt visā svētā dzīvošanā un dievbijībā, gaidot un steidzoties uz Dieva dienas atnākšanu." 1.Pēt.3,11.12. (piezīmju Bībele)

=====

Lai parādītu Dieva raksturu, lai ar neīstu, liekuļotu kristietību nepiekrāptu paši sevi, draudzi un pasauli, mums jāklūst personīgi pazīstamiem ar Dievu. Ja mums ir sadraudzība ar Dievu, tad mēs esam Viņa sludinātāji, kaut arī varbūt nekad nerunāsim uz klausītāju pulku. Mēs esam Dieva līdzstrādnieki, parādot Viņa rakstura pilnību cilvēcībā.

Darbs šim laikam

(14) Mēs stāvam uz lielu un svinīgu notikumu sliekšņa. Piepildās pravietojumi. Īpatnēja, notikumiem bagāta vēsture tiek ierakstīta Debesu grāmatās. Viss mūsu pasaulē atrodas satrauktā stāvoklī. Tiek karots un runāts par kariem. Tautas ir iedusmojušās, un ir pienācis mirušo laiks, lai tie taptu tiesāti. Mainās notikumi, lai varētu nākt Dieva diena, kas ļoti steidzas. Vēl atliek, tā sakot, tikai īsi mirkļi. Tomēr, kaut arī tauta ceļas pret tautu un valsts pret valsti, vēl nav sākusies galvenā kauja. Vēl tiek saturēti četri vēji, līdz Dieva kalpi būs apzīmogoti pie viņu pierēm. Tad pasaulīgās varas sakārtos savus militāros spēkus pēdējai lielajai kaujai.

Sātans čakli strādā, kaldams plānus pēdējai, lielajai cīņai, kad visi n9ostāsies vienā vai otrā pusē. Pēc tam, kad evaņģēlijs ir sludināts pasaulē jau gandrīz divi tūkstoši gadu, sātans vēl arvien griežas pie vīriem un sievietēm ar to pašu piedāvājumu, ar kādu viņš tuvojās Kristum. Apbrīnojamā veidā viņš liek tiem skatīt pasaules valstis tām piemītošajā godībā. Tās viņš apsola visiem, kas zemosies, lai pielūgtu

viņu. Tā viņš cenšas ļaudis darīt par saviem pavalstniekiem.

Sātans pieliek visus spēkus, lai sevi parādītu kā Dievu un lai iznīcinātu visus, kas pretojas viņa varai. Un šodien pasaule zemojas viņa priekšā. Viņa spēku pieņem kā Dieva spēku. Ir piepildījies Atklāsmes grāmatas pravietojums, ka "visa zeme tam zvēram pakaļ brīnījās". Atkl.13,3.

Cilvēki savā aklumā lielās ar brīnišķu progresu un apgaismību, bet visu zinošā Dieva acs redz iekšējās vainas un izvirtību. (15) Debesu sargi redz, ka zeme ir pilna ar varas darbiem un noziegumiem. Bagātību iegūst ar visāda veida laupīšanām, aplaupot ne tikai cilvēkus, bet arī Dievu. Cilvēki izlieto Viņa līdzekļus savas savtības apmierināšanai. Savai alkatībai viņi liek kalpot visam, ko vien tie var satvert. Virsroku gūst mantrausība un juteklība. Cilvēki attīsta pirmā lielā krāpnieka rakstura īpašības. Tie viņu ir pieņēmuši kā Dievu un ļāvuši sevi piepildīt ar viņa garu.

Bet Dieva taisno dusmu mākoņi jau krājas pār tiem, ietverot sevī tos pašus elementus, kas iznīcināja Sodomu. Pravietis Jānis redz šo ainu savā atklāsmē par nākošām lietām. Viņam tika atklāta šī dēmonu pielūgšana, un viņam likās, it kā visa pasaule atrastos pie bojā ejas bezdibeņa malas. Bet, ar milzīgu interesi vērojot šo ainu, viņš jeraudzīja Dieva baušļus turošos ļaudis. Uz viņu pierēm bija dzīvā Dieva zīmogs, un viņš sacīja: "Se ir svēto pacietība. Se ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību. Un es dzirdēju balsi no Debesīm uz mani sakām: raksti! Svētīgi ir mirušie, kas iekš Kunga mirst no šī brīža. Tiešām, Gars saka, ka tie dus no savām pūlēm un viņu darbi tos pavada. Un es redzēju, un, raugi, spožs padebešis, un uz tā padebeša viens sēdēja, kas Cilvēka Dēlam līdzīgs, ar zelta kroni galvā un ar asu sirpi rokā. Un cits eņģelis nāca no Dieva nama, sauksams ar stipru balsi uz to, kas uz tā padebeša sēdēja: cērt ar savu sirpi un pļauj, jo pļaušanas stunda tev ir nākusi, tāpēc ka pļaujamais virs zemes ir ienācies. Un tas, kas uz padebeša sēdēja, ar savu sirpi cirta uz zemi, un zeme tapa pļauta. Un cits eņģelis nāca no Dieva nama, kas ir Debesīs, (16) un tam bija arīdžan ass sirpis. Un cits eņģelis nāca no altāra, tam bija vara pār uguni, un tas sauca ar lielu saukšanu uz to, kam asais sirpis bija, sacīdams: cērt ar savu aso sirpi un nogriez vīna ķekarus no zemes vīna koka, jo viņa ogas ir ienākušās. Un tas eņģelis cirta ar savu sirpi uz zemi un nogrieza ogas no zemes vīna koka un meta tās tai lielā Dieva dusmības vīna spaidā." Atkl.14, 12.-19.

Kad pār pasauli izlauzīsies Dieva dusmu vētra, tad dvēselēm, kuru nams tiks sagrauts, tāpēc ka tas būvēts uz smiltīm, tā būs briesmīga atklāsmē. Brīdināsim tās, pirms nav par vēlu. Mums tagad vajadzētu saprast, ka mūsu pienākums ir strādāt ar sasprindzinātu nopietnību, lai līdzdalītu citiem tās patiesības, kuras Dievs ir devis šim laikam. Mēs nevaram būt šajā ziņā pārāk nopietni un par daudz dedzīgi.

Dieva sirds ir aizkustināta. Dvēseles Viņa acīs ir ļoti dārgas. Ciedzams briesmīgas mokas, tieši šīs pasaules dēļ raudāja Kristus, šīs pasaules dēļ Viņš tika piesists pie krusta. Grēcinieku glābšanai Dievs atdeva Savu vienīgo Dēlu, un Viņš grib, lai mēs mīlētu citus tā, kā Viņš mūs ir mīlējis. Viņš vēlas redzēt tos, kuriem ir zināšanas par patiesību, līdzdalām šo atzišanu saviem līdzcilvēkiem.

Tagad ir laiks dot pēdējo brīdinājumu. Patiesības pasniegšanā tagadējā laikā redzams sevišķs spēks, bet cik ilgi tas tā turpināsies? – Tikai mazu brīdi. Ja krīze jeb kad ir bijusi, tad tā ir tagad.

Tagad visi izšķir savu mūžīgo likteni. Cilvēki jāatmodina, lai viņi saprot laika svinīgumu un tās dienas tuvumu, kad izbeigsies cilvēces pārbaudes laiks. Ir vajadzīgas izšķiršanās pūles, lai vēsti šim laikam ļaudīm pasludinātu ar lielu spēku un godību. Trešajam eņģelim jāiet uz priekšu ar lielu spēku. Lai neviens neatsakās no šī darba un lai neizturas pret to kā pret mazsvarīgu. (17)

Gaisma, ko mēs esam saņēmuši par trešā eņģeļa vēsti, ir patiesa gaisma. Zvēra zīme ir tieši tā, kas par tādu ir pasludināta. Ne viss par šo jautājumu ir skaidrs, un viss arī nebūs izprotams, līdz attīsies šis rullis, tomēr mūsu pasaulē ir jāpadara vissvinīgākais darbs. Kungs pavēl Saviem kalpiem: "Sauc pilnā kaklā, netaupi, pacel savu balsi kā bazūni un pasludini Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņa grēkus." Jes. 58,1.

Mūsu darba galvenajos vilcienos nedrīkst notikt nekāda izmaiņa. Tam jābūt tik skaidram un noteiktam, kā tas iezīmēts pravietojumos. Mēs nedrīkstam ielaisties nekādā savienībā ar pasauli, domājot, ka ar tādu rīcību mēs varētu padarīt vairāk. Kas nostāsies ceļā, lai kavētu darba iešanu uz priekšu Dieva nozīmētajās līnijās, tie izsauks pār sevi Dieva nepatiku. Nevienu patiesības līniju, kas Septītās dienas adventistu draudzi darījusi par to, kas tā ir, nedrīkst vājināt. Mums ir patiesības, piedzīvojumu un pienākumu senās robežzīmes, un mums jāstāv stipri, aizsargājot mūsu pamatlikumus visas pasaules acu priekšā.

Ir svarīgi, lai cilvēki tiktu pamodināti atvērt visiem ļaudīm Dieva dzīvās, neapstrīdamās patiesības.

Visu šķiru cilvēkiem ar top dažādajām spējām un dāvanām kopēja mērķa dēļ harmoniski jāsadarbojas. Viņiem jāsavienojas darbā, lai nestu ļaudīm patiesību, ikvienam darbiniekam izpildot savu īpašu uzdevumu.

Trīs eņģeļi Atklāsmes grāmatas 14.nodaļā ir attēloti lidojam debess vidū, simbolizējot to cilvēku darbu, kuri sludina pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēstis. Visi ir savstarpēji saistīti. Pierādījumi par šais svarīgajās vēstīs ietvertu mūžīgi dzīvo un paliekošo patiesību, kas draudzei nozīmē tik ļoti daudz un kas izraisījuši tik milzīgu pretestību no reliģiskās pasaules puses, nevar tikt iznīcināti. (18) Sātans pastāvīgi cenšas mest ēnu uz šīm vēstīm, lai Dieva ļaudis nevarētu skaidri izšķirt to nozīmi, to laiku un vietu, tomēr tās dzīvo un sniegs spēku mūsu reliģiskajai dzīvei, kamēr vien būs laiks.

Iespaidis, ko atstājušas šīs vēstis, ir arvien vairāk padziļinājies un paplašinājies, iekustinot darbam tūkstošu siržu spēkus, izsaucot esamībā mācību iestādes, izdevniecību namus un dziedniecības institūtus. Visi tie ir Dieva darba rīki, kam jāpiedalās lielajā darbā, kuru pārstāv pirmais, otrais un trešais eņģelis, darbā, kura uzdevums ir brīdināt pasaules iedzīvotājus, ka Kristus ar spēku un lielu godu nāk otru reizi.

Brāļi un māsas, kaut es varētu pateikt vārdus, kas liktu jums saprast šī laika svarīgumu un pašlaik notiekošo notikumu lielo nozīmi. Es jums norādu uz uzbrūkošajām kustībām, kas tagad veidojas reliģijas brīvības ierobežošanai. Dieva iesvētītais piemineklis ir apgāzts, un tā vietā pasaules priekšā nolikts viltus Sabats, kam nav nekāda svētuma. Un laikā, kad tumsības spēki uzkūda elementus no apakšas, Debesu Kungs Dievs sūta spēku no augšienes, lai tas šai kritiskajā stāvoklī uzmundrinātu Viņa dzīvos darba rīkus paaugstināt Debesu likumu. Tagad, tieši tagad ir mūsu laiks strādāt svešās zemēs. Reliģiskās brīvības zemei Amerikai savienojoties ar pāvestību sirdsapziņas nomākšanā un cilvēku piespiešanā godāt viltus Sabatu, arī visu citu valstu ļaudis uz mūsu zemeslodes tiks vadīti sekot tās priekšzīmei. Mūsu ļaudis pat pa pusei nav atmodušies, lai, izplatot brīdinājuma vēsti, darītu visu, kas ir viņu spēkos ar viņu sniedzamības robežās esošajām iespējām. (19)

Debesu Kungs Dievs nesūtīs virs zemes Savas sodības par nepaklausību un pārkāpumiem, kamēr nebūs izsūtījis Savus sargus ar brīdinājuma vēsti. Viņš nenoslēgs pārbaudes laiku, kamēr šī vēsts nebūs skaidrāk pasludināta. Dieva likumi ir jāpaaugstina, to prasības jāparāda to skaidrajā, svētajā būtībā, lai ļaudis varētu izšķirties par vai pret patiesību. Tomēr darbs tiks pasteidzināts taisnībā. Kristus taisnības vēstij jāatskan no viena zemes gala līdz otram, lai sagatavotu Kungam ceļu. Tā ir Dieva godība, kas noslēgs trešā eņģeļa darbu.

Mūsu pasaulē nav neviens tik liels, tik svēts un tik brīnišķīgs darbs, neviens darbs, kuru Dievs tā godātu kā šo evaņģēlija darbu. Vēsts, ko pasniedz šai laikā, ir pēdējā žēlastības vēsts kritušajai pasaulei. Kam ir priekšrocība dzirdēt šo vēsti un kas neatlaidīgi atsakās ievērot šo brīdinājumu, tie atmet savu pēdējo cerību izglābties. Otra pārbaudes laika vairs nebūs.

Patiesības vārds: "Stāv rakstīts" ir evaņģēlijs, kas mums jāsludina. Nekāds liesmojošs zobens nav nolikts šī dzīvības koka priekšā. Visi, kas grib, var ēst no tā. Nav tāda spēka, kas varētu kādai dvēselei liegt ņemt tā augļus. Visi var ēst un dzīvot mūžīgi.

Atlikušo draudze nesīs pasaulei Dieva vēstīs ietvertos noslēpumus, kurus redzēt vēlas eņģeļi un kurus saprast ilgojas pravieši, kēniņi un taisnie cilvēki. (20) Pravieši ilgojās saprast to, par ko paši pravietoja, tomēr viņiem šī priekšrocība netika dota. Viņi vēlējās redzēt, ko mēs redzam, un dzirdēt, ko mēs dzirdam, bet viņi to nevarēja. Viņi visu zinās tad, kad Kristus nāks otru reizi, kad, tik liela pulka apņemts, ko neviens cilvēks nevar izskaitīt, Viņš izskaidros šo glābšanu, kas notikusi, pateicoties Viņa lielajam upurim.

Trešā eņģeļa vēsts patiesības daži ir pasnieguši kā sausu teoriju, bet šajā vēstī ir jāparāda Kristus, tas Dzīvais. Viņš ir jāatklāj kā pirmais un pēdējais, kā Es esmu, kā Dāvida Atvase un Sakne un kā spoža Rīta Zvaigzne. Caur šo vēsti pasaulei jādara zināms Dieva raksturs Kristū. Ir jāatskan

aicinājumam: "Jeruzaleme, labas vēsts sludinātāja, pacel savu balsi ar spēku, pacel to, nebīsties! Saki Jūda pilsētām, redzi, jūsu Dievs! Redzi, Kungs Kungs nāk varens, un Viņa elkonis valdīs, redzi, Viņa alga ir pie Viņa un Viņa atmaksāšana Viņa priekšā. Viņš ganīs Savu ganāmo pulku kā gans, Viņš sapulcinās jērus Savās rokās un nesīs Savā klēpī." Jes.40,9.-11.

Tagad mums līdz ar Jāni Kristītāju jānorāda ļaudīm uz Jēzu, sakot: "Redzi, Dieva Jērs, Kas nes pasaules grēkus." Jāņa 1,29. Tagad kā nekad agrāk jāatskan uzaicinājumam: "Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer." "Gars un līgava saka: nāc! Un, kas to dzird, tas lai saka: nāc! Un, kam slāpst, tas lai nāk, un, kam gribas, tas lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas." Jāņa 7,37. Atkl.22,17.

Ir darāms liels darbs un ir jāstrādā ar visiem mūsu rīcībā esošajiem spēkiem, lai atklātu Kristu kā grēkus piedodošo Pestītāju, Kristu kā grēku nesēju, (21) Kristu, kā spožo Rīta Zvaigzni, un Kungs mums piešķirs pasaules labvēlību, līdz mūsu darbs būs padarīts.

Kamēr eņģeļi vēl tur četrus vējus, mums jāstrādā ar visām mūsu iespējām. Mums jānes mūsu vēsts bez jebkādas vilcināšanās. Mums jānodod liecība Debesu Universam un cilvēkiem šai izvirtušajā laikmetā, ka mūsu reliģija ir ticība un spēks, kuras Autors ir Kristus, un ka Viņa Vārds ir dievišķa neapstrīdama patiesība. Cilvēku dvēseles svārstās svaru kausos. Tās kļūs vai nu par Dieva valsts pavalstniekiem vai par vergiem sātana despotismam. Visiem jānodod iespēja satvert cerību, kāda tiem sniegta evaņģēlijā, bet kā lai viņi dzird bez sludinātāja? Cilvēku ģimenei nepieciešama tikumiska atjaunošanās, rakstura sagatavošana, lai tie varētu pastāvēt Dieva klātbūtnē. Ir tādas dvēseles, kas gatavas aiziet bojā plaši izplatīto teorētisko maldu dēļ, kuru mērķis ir apkarot evaņģēlija vēsti. Kas tagad grib pilnīgi svētoties, lai strādātu kopā ar Dievu?

Redzot pasaulei draudošās briesmas un tās postu, kādā tā nokļuvusi sātana darbības rezultātā, neizšķiediet jums no Dieva dotos spēku veltīgā vaimanāšanā, bet sāciet strādāt sevis un citu labā. Uzmotieties un jūtieties atbildīgi par tiem, kas iet bojā. Ja tie netiek mantoti Kristum, tad tie pazaudēs svētlaimīgo mūžību. Domājiet par to, ko iespējams panākt viņu labā. Dvēselei, kuru Dievs radījis un Kristus atpircis, ir liela vērtība tai pavērtu iespējamību dēļ, garīgo priekšrocību dēļ, kas tai dāvātas, spēju dēļ, kuras tā var iegūt, ja Dieva Vārds to atdzīvinās, un nemirstības dēļ, kuru tā, ja būs paklausīga, var mantot caur Dzīvības Devēju. (22) Debesīm viena dvēsele ir vērtīgāka nekā visa pasaule ar tās bagātībām, namiem, valstīm un naudu. Vienas dvēseles atgriešanai mums līdz pēdējai iespējai vajadzētu izlietot visus mūsu rīcībā esošos līdzekļus. Viena Kristum mantota dvēsele ap sevi izplatis Debesu gaismu, pāršķeļot morālo tumsu un glābjot citas dvēseles.

Ja Kristus atstāja deviņdesmit deviņas, lai glābtu vienu pazudušo avi, vai mēs varam tikt attaisnoti, ja darīsim mazāk? Vai necenšanās strādāt tieši tā, kā Kristus strādāja, upurēties, kā Viņš upurējās, nav nodevība pret svēto uzdevumu un Dieva apvainošana?

Lieciet atskanēt trauksmei visā zemes garumā un platumā. Sakiet ļaudīm, ka Kunga diena ir tuvu un ļoti steidzas. Nevienu neatstājiet nebrīdinātu. Mēs paši varētu atrasties maldos esošo nožēlojamo dvēseļu vietā. Mēs varētu atrasties barbaru rindās. Atbilstoši tam, cik daudz lielāku patiesības gaismu mēs esam saņēmuši, salīdzinot ar citiem, mēs viņu priekšā esam parādnieki, un mums savs parāds jālīdzina, līdzdalot patiesību arī viņiem.

Mēs nedrīkstam zaudēt laiku. Gals ir tuvu. Patiesības izplatīšanu, ejot no vietas uz vietu, drīz kavēs briesmas no labās un no kreisās puses. Viss tiks kārtots tā, lai aizsprostotu Kunga vēstnešiem ceļu, tā ka tie vairs nespēs darīt to, ko tie var darīt tagad. Mums jāredz mūsu darbs visā tā lielumā un, cik ātri vien iespējams, uzbrūkošā cīņā jāiet uz priekšu. Saskaņā ar gaismu, kuru Dievs man devis, es zinu, ka tumsas spēki no apakšas strādā ar milzīgu enerģiju un sātans zaglīgiem soļiem dodas uz priekšu, lai sagrābtu tos, kas tagad guļ, kā vilks sagrābj savu laupījumu. Mums tagad ir brīdinājumi, kurus vēl varam dot, darbs šodienai, ko vēl varam darīt, bet drīz būs daudz grūtāk, nekā mēs varam iedomāties. Dievs, palīdzi mums turēties gaismas kanālā, strādāt, pastāvīgi raugoties uz Jēzu, mūsu Vadoni, un pacietīgi, neatlaidīgi spiesties uz priekšu pretī uzvarai.

Darba izvēršana ārzemju laukos

(23) Naktī pie manis nāca vēsts, lai es draudzēm, kas pazīst patiesību, saku: "Celies, topi apgaismota, jo tava gaisma nāk, un Kunga godība uzlec pār tevi." Jes. 60,1.

Kunga vārdi Jesajas piecdesmit ceturtajā nodaļā attiecas uz mums: "Paplašini savas telts vietu un telpu, izplet un izspriedz jo plaši sava dzīvokļa segas, pagarini savas telts virves un nostiprini jo

spēcīgi savas telts mietus un stabus! Jo tu izplatīsies pa labi un pa kreisi, tavš dzimums iemantos veselās tautas un no jauna apdzīvos tuksnešainās pilsētas. Nebīsties, jo tev nebūs jāpievīļas, tev nav jākaunas, jo tev nebūs jānosarkst! Tu aizmirsīsi savas jaunības kaunu, un tev nenāksies vairs pieminēt savas atraitnes laika negodu! Jo tavš laulāts vīrs ir tavš Radītājs, tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds. Un tavš Pestītājs ir Izraēla Svētais, Viņu sauc par visas pasaules Dievu." Jesajas 54, 2.-5.

Un mācekļiem teiktie Kristus vārdi arī domāti Viņa ļaudīm šodien: "Vai jūs nesakāt: vēl ir četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? Redzi, Es jums saku: paceliet savas acis un skatiet druvas, jo tās jau ir baltas uz pļaušanu. Un, kas pļauj, tas dabū algu un sakrāj augļus uz mūžīgu dzīvošanu, ka abi var priecāties kopā, sējējs un pļāvējs." Jāņa 4,35.36.

Dieva tautu gaida varens darbs, darbs, kam pastāvīgi jāaug, līdz tas kļūst ļoti liels. Mūsu pūlēm misijas virzienos jāklūst daudz, daudz plašākām. Pirms mūsu Kungs Jēzus Kristus otrās atnākšanas jātiek padarītam daudz noteiktākam darbam par to, kas jau ir darīts. (24) Dieva ļaudis nedrīkst pārtraukt savas pūles, līdz misionāri ir izsūtīti visā pasaulē.

Viņa kalns ietver sevī visu pasauli, un katra tā daļa ir jāapstrādā. Ir vietas, ko morālā plāksnē var salīdzināt ar mežonīgiem biezokņiem un kam jāklūst kā Kunga dārzam. Ir jāapstrādā zemes tuksnešainās vietas, lai tās var plaukt un ziedēt kā roze. Jaunas teritorijas jāapstrādā ļaudīm, kurus vada Svētais Gars. Ir jādibina jaunas draudzes un jāorganizē jaunas savienības. Sai laikā tagadējās patiesības pārstāvjiem vajadzētu atrasties katrā pilsētā un arī zemes visattālākajās daļās. Visa zeme jāapgaismo ar Dieva patiesības krāšņo godību. Gaismai jāspīd tā, lai to redzētu visas zemes un visas tautas. Un tieši no tiem, kas gaismu jau ir pieņēmuši, tai jāspīd tālāk. Rīta zvaigzne ir uzlēkusi pār mums, un mums tās gaisma jāraida uz tumsībā esošo ļaužu takām.

Krīze jau ir tieši pār mums. Ar Svētā Gara spēku mums tagad jāsludina šīm pēdējām dienām dotās lielās patiesības. Nepaies ilgs laiks, līdz ikviens būs dzirdējis brīdinājumu un pats izšķīries. Un tad nāks gals.

Visas patiesās ticības būtība ir darīt īsto darbu īstajā laikā. Dievs ir lielais darbu Vadītājs, un Savā aizgādībā Viņš sagatavo ceļu Sava darba paveikšanai. Viņš sagādā izdevības, padara pieejamas iespaids frontes līnijas un darbības kanālus. Ja Viņa ļaudis uzmanīgi vēros Viņa aizgādības norādījumus un būs gatavi sadarboties ar Viņu, tad tie redzēs, ka tiks padarīts liels darbs. Viņu pareizi vadītās pūles dos simtkārtīgi lielākus panākumus, salīdzinot ar tiem, ko varētu sasniegt ar tādiem pat līdzekļiem un tādām pat spējām citos kanālos, kur Dievs nedarbojas tik redzamā veidā. Mūsu darbs ir reformējošs, un Dievs vēlas, lai labi nostādītais darbs visās līnijās būtu uzskatāma mācība ļaudīm. (25) Jaunajos laukos ir sevišķi svarīgi, lai darbs tiktu tā nopamatots, ka tas pareizi pārstāvētu patiesību. Sos pamatlikumus vajadzētu paturēt prātā vienmēr, kad plānojam mūsu misijas darbību.

Zināmām zemēm ir priekšrocības, kas tās iezīmē kā audzināšanas un iespaids centrus. Angļu valodā runājošajās tautās un Eiropas protestantisma zemēs atrast pieeju ļaudīm var šamērā viegli, un tur ir daudz priekšrocību institūtu nodibināšanai un mūsu darba virzīšanai uz priekšu. Dažās citās zemēs, piemēram, Indijā un Ķīnā darbiniekus nepieciešams ilgstoši audzināt un izglītēt, pirms ļaudis spēj saprast viņus vai viņi šos ļaudis. Un tur darbā katrā solī ir jāpārvar lielas grūtības. Amerikā, Austrālijā, Anglijā un dažās citās Eiropas zemēs daudzu šāda veida kavēkļu nav. Amerikā ir daudz institūtu, kas darbam piešķir noteiktu raksturu. Darbam ejot uz priekšu, līdzīgu palīdzību vajadzētu sniegt Anglijā, Austrālijā, Vācijā, Skandināvijā un citās kontinenta zemēs. Šajās zemēs Kungam ir spējīgi strādnieki, pieredzējuši darbinieki. Viņi var vadīt institūtu nodibināšanu, strādnieku sagatavošanu un darba virzīšanu uz priekšu tā dažādajās līnijās. Dievs vēlas, lai viņi tiktu apgādāti ar līdzekļiem un attiecīgām iekārtām. Izveidotie institūti darbam šajās zemēs dos īpašu raksturu un pavērs iespējas sagatavot strādniekus tumšajām pagānu tautām. Šādā veidā mūsu pieredzējušo darbinieku derīgums tiktu simtkārtīgi pavairots.

Liels darbs darāms Anglijā. Gaismai no Londonas jāplūst skaidros, redzamos staros uz tālākajiem apgabaliem. (26) Dievs ir strādājis Anglijā, tomēr šī angliki runājošā pasaule ir briesmīgā kārtā atstāta novārtā. Anglijai vajadzīgs daudz vairāk darbinieku un arī daudz vairāk līdzekļu. Londona ir tikko aizskarta. Kad man rādīja stāvokli šai lielajā pilsētā, es jutos dziļi satraukta. Mani ļoti sāpina domas, ka darbam visā Eiropā nav sniegta lielāka palīdzība. Sirsds man ļoti sāp, domājot par darbu Svecē, Vācijā, Norvēģijā un Zviedrijā. Kur tagad viens vai divi vīri cīnās par darba dažādo nozaru virzīšanu uz priekšu, tur vajadzētu strādāt simtiem. Londonas pilsētā vien vajadzētu nodarbināt ne mazāk kā simts cilvēku. Kungs redz nevērīgo izturēšanos pret Viņa darbu, un drīz par to prasīs norēķinu. Tas būs smags brīdis.

Ja darbinieki Amerikā dos arī citiem no savām lielajām žēlastības dāvanām, tad tie redzēs izaugsmi Anglijā. Viņi jutīs līdzīgu strādniekiem, kas tur cīnās ar grūtībām, un viņu sirds tad sacīs, ne tikai ar vārdiem, bet arī ar darbiem: "Jūs visi esat brāļi." Mat.23,8.

Tad viņi redzēs, ka liels darbs tiek darīts Londonā, visās citās Anglijas pilsētās un visās dažādajās Eiropas zemēs.

Dievs mūs aicina paātrināt krusta uzvaras Austrālijā. Atveras jauni lauki. Darbu aizkavē strādnieku un līdzekļu trūkums, tomēr ilgāk tas vairs nedrīkst aizkavēties. No visām zemēm Austrālija visvairāk atgādina Ameriku. Tur atrodas visas ļaunu šķiras. Un brīdinošā vēsts tur vēl nav sludināta, nedz atmesta. Tur ir tūkstošiem godīgu dvēseļu, kas lūdz gaismu. Dieva sargkareivjiem jāstāv uz Ciānas mūriem un jābrīdina: "Rīts nāk un arī nakts"(pēc angļu tulk.), - nakts, kad neviens nevar strādāt. Kamēr eņģeļi vēl satur četrus vējus, vēstij, cik ātri vien iespējams, jāieiet visos Austrālijas laukos.(27)

Darba nostiprināšana šais angliki runājošajās zemēs pavairo mūsu darbinieku ietekmi simtkārtīgi, salīdzinot ar to, ja patiesības karogu paceltu daudzās citās zemēs.

Mēģinot strādāt šajos pamestajos laukos, arī no tālumā esošajām zemēm jādzird sauciens: "Nāc pāri un palīdzi mums." Tās nav tik viegli aizsniedzamas un nav tik nobriedušas pļaujai kā tuvāk esošie lauki, kas ir mūsu redzamības robežās, tomēr arī tās nedrīkst atstāt novārtā.

Nesen man rādīja nabadzību, kāda valda Āfrikas misijas punktos. Pie Āfrikas iedzīmtajām tautām no Amerikas aizsūtītie misionāri ir cietuši un turpina ciest trūkumu dzīvei nepieciešamajās lietās. Dieva misionāri, kas nes žēlastības vēsti pagānu zemēm, netiek savā darbā pienācīgi atbalstīti.

Mūsu brāļi nav sapratuši, ka, palīdzot darbam iet uz priekšu ārzemju laukos, tie palīdzētu arī darbam dzimtenē. Kas tiek atdots darba uzsākšanai vienā laukā, gala rezultātā stiprinās darbu arī citās vietās. Ja strādnieki ir atbrīvoti no kavēkļiem, tad viņiem iespējams darbu paplašināt; ja dvēseles tiek pievestas patiesībai un nodibinās jaunas draudzes, tad arī finansiālais spēks pieaugs. Drīz vien šīs draudzes būs spējīgas virzīt darbu uz priekšu ne tikai savās robežās, bet arī citos laukos. Tādā veidā uz dzimtenes draudzēm gulstošā nasta tiks sadalīta.

Misijas darbs dzimtenē visos veidos ies vēl tālāk uz priekšu, ja ārējās misijas attīstīšanā parādīs devīgāku, pašizliedzīgāku un pašuzpurīgāku garu; jo vietējā darba labklājība lielā mērā ir atkarīga, Dieva vadībā no tālās zemēs veiktā evaņģēlija darba atgriezeniskā iespaida. Tieši šis rosīgais darbs, apmierinot Dieva lietas vajadzības, ir tas, kas mūsu dvēseles ved saskarē ar visa spēka Avotu. (28)

Kaut arī darbs ārzemju laukos nav gājis uz priekšu tā, kā tam vajadzēja būt, tomēr tas, kas jau padarīts, sniedz iemeslu pateicībai un iedrošinājumam. Šis laukos izlietots daudz mazāk līdzekļu kā vietējos, un darbs ir darīts vissmagākajos apstākļos, bez atbilstošiem atvieglojumiem. Un tomēr, ņemot vērā palīdzību, kas sūtīta uz šiem laukiem, rezultāti tiešām ir pārsteidzoši. Mūsu misijas panākumi pilnīgi atbilst mūsu pašizliedzīgajām un pašuzpurīgajām pūlēm. Vienīgi Dievs var novērtēt padarīto darbu, evaņģēlija vēsti pasludinot skaidrās un taisnās līnijās. Esam iegājuši jaunus laukus, un ir veikts uzbrūkošs darbs. Ir sēta patiesības sēkla, gaisma ir apgaismojusi daudzu cilvēku prātu, paplašinot priekšstatu par Dievu un palīdzot pareizāk spriest, kāds ir raksturs, kas mums jāveido. Tūkstoši ir vadīti pie patiesības atziņas, kāda tā ir Jēzū. Viņi ir piepildīti ar ticību, kas darbojas mīlestībā un skaidro dvēseli.

Šo garīgo sasniegumu vērtība sniedzas pāri mūsu saprašanai. Kāda aukla var izmērīt pasludinātā Vārda dziļumus? Kādi svāri var pareizi nosvērt pie patiesības atgrieztu cilvēku iespaidu? Tie savukārt kļūst par misionāriem, lai strādātu priekš citiem. Daudzās vietās ir uzcelti lūgšanas nami. Bībele, dārgā Bībele, tiek studēta. Dieva telts ir pie cilvēkiem, un Viņš mājā pie tiem.

Priecāsimies, ka šajos laukos ir darīts darbs, kuru Dievs var atzīt par labu. Kunga vārdā pacelsim savas balsis slavā un pateicībā par šiem darba rezultātiem ārzemēs.

Un tomēr mūsu lielais Pavēlnieks, Kas nekad neklūdas, saka mums: "Uz priekšu. Izejiet jaunās teritorijās. Paceliet karogu visās zemēs. "Celies, topi apgaismota, jo tava gaisma nāk un Kunga godība uzlec pār tevi."" (29)

Mūsu parolei jābūt: Uz priekšu, vienmēr uz priekšu. Dieva eņģeļi ies mums pa priekšu, sagatavodami ceļu. Atbildības nastu par tālajiem apgabaliem mēs nekad nedrīkstam nolikt, līdz visa zeme nav Kunga godības apgaismota.

Mūsu draudzēs jāatdzīvina misijas gars. Katram draudzes loceklim vajadzētu rūpīgi apsvērt, kā palīdzēt Dieva darbam iet uz priekšu dzimtenē un arī citās zemēs. Tik tikko tūkstošā darba daļa tiek darīta no tā, ko vajadzētu veikt misijas laukos. Dievs aicina Savus strādniekus ieņemt Viņam jaunas teritorijas. Bagāti darba lauki gaida uzticīgus strādniekus. Un kalpojošie eņģeļi sadarbosies ar ikvienu draudzes locekli, kas nesavtīgi pūlēsies priekš Kunga.

Kristus draudze virs zemes ir organizēta misijas mērķiem, un Kungs vēlas redzēt visu draudzi domājam par ceļiem un līdzekļiem, lai patiesības vēsti varētu sadzirdēt augstie un zemie, bagātie un nabadzīgie ļaudis. Ne visi ir aicināti personīgi strādāt ārzemju laukos, bet visi var kaut ko darīt, atbalstot misijas darbu ar savām lūgšanām un savām dāvanām.

Kāds Amerikas veikalnieks, kas bija nopietns kristietis, sarunājoties ar darba biedru, piebilda, ka viņš priekš Kristus strādājis divdesmit četras stundas dienā. "Visās savās veikala lietās", viņš sacīja, "es cenšos pārstāvēt savu Kungu. Kad man ir izdevība, es cenšos mantot citus Viņam. Visu dienu es strādāju priekš Kristus. Un naktī, kad es guļu, man ir cilvēks, kas strādā priekš Viņa Ķīnā."(30)

Paskaidrojot viņš vēl piemetināja: "Jaunībā es apņēmos iet pie pagāniem par misionāru. Bet pēc tēva nāves man, lai apgādātu ģimeni, vajadzēja pārņemt viņa veikalu. Tagad savā vietā es uzturu misionāru. Mans strādnieks ir apmeties Ķīnā ...apgabala... pilsētā. Un tā pat tad, kad es guļu, caur savu pārstāvi es turpinu strādāt priekš Kristus."

Vai nav tādu Septītās dienas Adventistu, kas gribētu rīkoties līdzīgi? Lai draudzes locekļi neaiztur sludinātājus draudzēs, kas jau pazīst patiesību, bet seko šiem strādniekiem: "Ejiet strādāt priekš dvēselēm, kas iet bojā tumsā. Mēs paši rūpēsimies par draudzes kalpošanu. Mēs noturēsim sapulces, un, paliekot Kristū, saglabāsim garīgu dzīvību. Mēs strādāsim to dvēseļu labā, kas ir ap mums, un ar savām lūgšanām un dāvanām atbalstīsim strādniekus trūcīgākos un pamestākos laukos."

Kāpēc vienas draudzes locekļi vai vairāku mazu draudžu locekļi nevar apvienoties, lai uzturētu vienu misionāru svešās zemēs? Ja viņi atteiksies no savu iegribu apmierināšanas un iztiks bez nevajadzīgām un kaitīgām lietām, tad viņi to varēs izdarīt. Brāļi un māsas, vai jūs negribat palīdzēt šai darbā? Es jūs lūdzu darīt kaut ko priekš Kristus un darīt to tagad. Caur skolotāju, kuru darba laukā uzturētu jūsu nauda, no bojā ejas var tikt izglābtas dvēseles, lai kā zvaigznes mirdzētu Pestītāja kronī.

EVANĢELIZĀCIJAS DARBS

(31) "Cik jaukas ir uz kalniem prieka vēstnešu kājas, kas sludina mieru, sola labumu, sludina pestīšanu un uz Ciānu saka: tavš Dievs ir Ķēniņš."

Telts sanāksme

Telts sanāksmes ir viens no vissvarīgākajiem iekārtojumiem mūsu darbā. Tā ir viena no visiespaidīgākajām metodēm ļaužu uzmanības piesaistīšanai un visu šķiru aizsniegšanai ar evaņģēlija ielūgumu. Laiks, kurā mēs dzīvojam, ir ļoti satraucošs. Cilvēku prātu aizņem godkāre un kari, izpriecas un naudas pelnīšana. Sātans redz, ka viņam palicis maz laika, un viņš iesaista darbā visus savus spēkus, lai cilvēkus piekrāptu, maldinātu, nodarbinātu un savaldzinātu, līdz pārbaudes laiks būs noslēdzies un žēlastības durvis aizvērušās uz visiem laikiem. Mūsu darbs ir visai pasaulei, - visām tautām, ciltīm, valodām un ļaudīm, - sniegt trešā eņģeļa vēsts glābjošās patiesības. Tomēr izšķirties, kādā veidā aizsniegt ļaudis lielajos biezi apdzīvotajos centros, ir bijis grūts uzdevums. Mums nav atļauts ieiet baznīcās. Lielās zāles pilsētās ir dārgas, un pa lielāku daļu uz labākajām zālēm atnāks tikai nedaudz. Mums pretī ir runājuši tie, kas mūs nepazīst. Mūsu ticības pamatojumus ļaudis nesaprot, un mēs esam uzskatīti par fanātiķiem, kas izglītības trūkuma dēļ svētdienas vietā ievēro sestdienu. Mūsu darbā mums ir bijis grūti atrast ceļus, kā izlauzties cauri pasaulīguma un aizspriedumu barjerām un nest ļaudīm dārgo patiesību, kam priekš viņiem ir tik liela nozīme. (32) Kungs mūs ir pamācījis, ka telts sanāksmes ir viens no vissvarīgākajiem palīdzības līdzekļiem šī darba veikšanai.

Mums jāplāno gudri, lai ļaudīm pašiem būtu iespēja dzirdēt pēdējo žēlastības vēsti pasaulei. Ļaudis jābrīdina, lai tie sagatavojas uz lielo Dieva dienu, kas jau ir tieši pār viņiem. Mēs nedrīkstam zaudēt laiku. Mums jādara viss iespējamais, lai aizsniegtu ļaudis tur, kur viņi ir. Nenožēlojot savus grēkus un

noniecinot Dieva pārvaldības likumus, pasaule tagad sasniegusi pēdējo robežlīniju. Brīdinājumam jāatskan visās mūsu pasaules pilsētās. Viss, ko iespējams darīt, ir jādara nekavējoties.

Un mūsu telts sanāksmēm ir vēl viens mērķis, kas sagatavo iepriekš minētā svarīgā uzdevuma veikšanai. Tām jāstiprina garīgā dzīvība mūsu pašu ļaudīs. Pasaule savā gudrībā nepazīst Dievu. Pasaule nespēj saskatīt dievišķās patiesības jaukumu, labumu un svētumu. Un, lai cilvēki to varētu saprast, tad jābūt kanālam, caur ko tā var ienākt pasaulē. Draudze ir veidota par šādu kanālu. Kristus atklājas mums, lai mēs varētu Viņu atklāt citiem. Caur Viņa ļaudīm jāatklājas Viņa neizteicamās dāvanas bagātībai un godībai.

Dievs mūsu rokām ir uzticējis vissvētāko darbu, un mums jāsanāk kopā un jāsaņem norādījumi, lai mēs kļūtu derīgi šī darba veikšanai. Mums jāsaprot, ko mēs katrs personīgi esam aicināti darīt Dieva darba stiprināšanā virs zemes, Viņa svēto likumu aizstāvēšanā un Pestītāja paaugstināšanā, parādot Viņu kā "Dieva Jēru, Kas nes pasaules grēkus". Jāņa 1,29. Mums jānāk kopā un jāsaņem dievišķais pieskāriens, lai mēs izprastu mūsu darbu dzimtenē.(33) Vecākiem jāzina, kā lai viņi no mājas svētnīcas izlaiž dzīvē savus dēlus un meitas tā izaudzinātus un sagatavotus, lai tie pasaulē varētu spīdēt kā gaisma. Mums jāsaprot, kā darbs sadalāms un kā virzāma uz priekšu katra šī darba daļa. Ikvienam jāizprot tā darba daļa, kura jādara viņam, lai plāni un pūles kopējā darbā būtu saskaņoti.

Ļaužu masu aizsniegšana

Kalna svētrunā Kristus teica Saviem mācekļiem: "Jūs esat pasaules gaišums, pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt aplēpta. Tā arī, sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet uz luktura, tad tā visiem spīd, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, Kas ir Debesīs." Mat.5,14.-16.

Ja mūsu telts sanāksmes vadīs tā, kā tās vajadzētu vadīt, tad tās tiešām būs gaisma pasaulē. Tās vajadzētu noturēt lielajos centros un pilsētās, kur patiesības vēsts vēl nav sludināta. Un tām vajadzētu turpināties divas vai trīs nedēļas. Reizēm var būt vēlami telts sanāksmes noturēt vairākus gadus pēc kārtas vienā un tai pašā vietā, bet kā likumu vajadzētu uzskatīt nepieciešamību katrā nākošajā gadā mainīt sapulces vietu. Milzīgu telts sanāksmju vietā, kuras iespējams noturēt nedaudzās vietās, vairāk laba varētu panākt ar mazākām sapulcēm daudzās vietās. Tā darbs pastāvīgi izplatītos jaunos laukos. Līdzko patiesības karogs ir pacelts vienā vietā un jaunatgrieztos ticīgos jau varam droši atstāt, mums tūlīt jāsprauž plāni ieiešanai jaunos laukos. Mūsu telts sanāksmes ir spēks, un, ja tās noturēs vietās, kur iespējams sabiedrību ieinteresēt, tad tām būs daudz lielāks spēks nekā gadījumā, ja mūsu pašu ļaužu ērtības labad sapulces notiek tur, kur iepriekšējo sanāksmju un patiesības atmešanas dēļ sabiedrības interese ir nonāvēta. (34)

Ir pielaista kļūda, noturot telts sanāksmes grūti pieejamās vietās un turpinot gadu pēc gada sapulcēties tai pašā vietā. Tas darīts, lai ietaupītu izdevumus un darbu, tomēr taupīšanai vajadzēja izvēlēties citus ceļus. Īpaši jaunos laukos līdzekļu trūkuma dēļ bieži ir grūti segt telts sanāksmes izdevumus. Taupībai vajadzētu piegriezt nopietnu vērību un plānojot jādomā par šī darba nesadārdzināšanu, jo tādā veidā iespējams daudz ietaupīt. Tomēr nesakropļojiet darbu. Šī metode patiesības pasniegšanai ļaudīm ir mūsu Dieva norādīta. Kad tiek strādāts dvēseļu labā un kad patiesību nes cilvēkiem, kas to nepazīst, tad šo darbu nedrīkst kavēt, ierobežojot izdevumus.

Mūsu telts sanāksmes jāvada tā, lai tās dotu, cik vien iespējams, daudz laba. Lai tie, kas tic patiesībai, to pareizi sludina un pārstāv. Tā ir gaisma, Debesu gaisma, kas pasaulei tik ļoti vajadzīga, un viss, ko mums dara zināmu Kungs Jēzus Kristus, ir gaisma.

Paraugstunda

Ikkatrai telts sanāksmei vajadzētu būt tīrības, kārtības un labas gaumes paraugstundai. Mums rūpīgi jāievēro taupība un jāizvairās no ārišķībām, tomēr visam, kas saistās ar šo vietu, jābūt tīram, glītam un labam. Gaumes un taktiskuma ievērošana ļoti saista. Un visā mūsu darbā mums jāparāda stingra organizētība un kārtība.

Visam vajadzētu būt tā iekārtotam, lai kā mūsu pašu ļaužu, tā pasaules cilvēku atmiņā iespiestos paliekošs iespaids par Dieva darba svētumu un svarīgumu. Izraēliešu noņemtie ievērotie noteikumi uzrakstīti mums par priekšzīmi. (35) Tas bija Kristus, Kas Izraēlim deva šos īpašos norādījumus, un Viņš tos ir domājis arī priekš mums, pār kuriem pasaules gals ir nācis. Mums vajadzētu rūpīgi izpētīt šos Dieva Vārdā esošos sīkos aprakstus, lai visus noteikumus kā Dieva gribu praktiski īstenotu dzīvē. Lai viss, kas saistās ar šo noņemto, ir šķīsts, veselīgs un tīrs. Sevišķa uzmanība jāpievērš visai sanitārajai sistēmai, un cilvēkiem ar veselīgu spriedumu un asām uztveres spējām vajadzētu raudzīties, lai noņemtes teritorijā netiktu pieļauts nekāds tāds, kas varētu izplatīt slimību vai nāves

dīgļus.

Telšu nostiprinājumam jābūt pilnīgi drošam, un tur, kur iespējams lietūs, katrai teltij apkārt jāizrok grāvītis. Nekādā gadījumā nepametiet šo darbu nepadarītu. So piesardzības soļu neievērošana ir bijusi par cēloni nopietnām un pat liktenīgām slimībām.

Mums jāsaprot, ka mēs pārstāvam Debesu izcelsmes patiesību. Mums jādara zināmi Tā tikumi, Kas mūs aicinājis no tumsas Savā brīnišķajā gaismā. Mums vienmēr jātur prātā, ka pa nometni staigā Dieva eņģeļi, vērojot kārtību un aplūkojot katras telts iekārtojumu. Lielākai ļaužu daļai, kas atnāk uz šo vietu, viss nometnes iekārtojums uzskatāmi stāsta par šīs sanāksmes rīkotāju ticību un principiem. Sai ilustrācijai jābūt iespējami vislabākajai. Visai apkārtnei jābūt kā mācību stundai. Īpaši atsevišķo ģimeņu teltīm ar savu glītumu un kārtību, kas ļauj mazliet ieskatīties mājas dzīvē, pastāvīgi jāsludina par Septītās dienas Adventistu dzīves veidu un ieradumiem.

Apmeklētāju saaicināšana

Gatavojoties noturēt telts sanāksmi kādas lielākas pilsētas tuvumā, kur mūsu ļaudis pazina pavisam maz, es kādā naktī it kā atrados sapulcē, kurā sprieda par pirms sanāksmes veicamo darbu. (36) Tika izteikts priekšlikums nežēlot spēkus un izdot daudz līdzekļu, lai izplatītu attiecīgu informāciju un laikrakstus. Jau sākās gatavošanās šim darbam, kad Viens, Kas ir gudrs padomā, sacīja: "Izpletiet savas teltis, sākat savas sapulces un tad informējiet par to ļaudis, un padarīts tiks vairāk

Patiesība, ko runās dzīvs sludinātājs, atstās lielāku iespaidu nekā tās publicēšana laikrakstos. Bet abu šo metožu apvienošana būs vēl lielāks spēks. Vienveidīga strādāšana gadu pēc gada nav vislabākais plāns. Izmainiet lietu kārtību. Ja jūs dosiet laiku un iespēju, tad sātans tūlīt sapulcēs savus spēkus, un viņš strādās, lai iznīcinātu katru dvēseli, kam vien spēš piekļūt. Nepamodiniet pretestību, pirms ļaudīm ir bijusi iespēja dzirdēt patiesību un uzzināt, kam viņi pretojas. Pataupiet savus līdzekļus, lai varētu spēcīgi strādāt labāk pēc sanāksmes nekā pirms tās. Ja sanāksmes laikā iespējams nodrošināt skrejlapu, paziņojumu un laikrakstu iespiešanu un tūlītēju izplatīšanu, tad iespāids būs vēl paliekošāks."

Dažās mūsu telts sanāksmēs noorganizēja spēcīgas strādnieku grupas, kas devās pilsētā un priekšpilsētās, izplatīdami literatūru un ieaicinādami ļaudis uz sapulcēm. Šādā veidā sanāksmes otrajā puslaikā par tās regulāriem apmeklētājiem ieguva simtiem tādu personu, kas citādi par šīm sapulcēm varbūt domātu pavisam maz.

Lai nestu ļaudīm gaismu, mums jāizmanto visi attaisnojamie līdzekļi. Izmantojiet presi un ikkatru informācijas līdzekli, kas ļaužu uzmanību pievērstu mūsu darbam. To nevajadzētu uzskatīt kā kaut ko mazsvarīgu. Visos ielu stūros jūs varat redzēt plakātus un paziņojumus, kas ļaužu uzmanību pievērs dažādiem notikumiem un izrādēm, no kurām dažas ir visapsaubāmākā rakstura, un vai tiem, kuriem ir dzīvības gaisma, vajadzētu apmierināties ar paviršām pūlēm, lai masu uzmanību pievērstu patiesībai? (37)

Kas sāk interesēties par patiesību, tiem jāstāpjas ar vispārāzīto reliģisko darbinieku viltīgo gudrību un patiesības sagrozīšanu, un ļaudis nezina, kā uz to atbildēt. Strādājošā sludinātāja pasniegto patiesību vajadzētu publicēt tik koncentrētā veidā, cik vien iespējams, un tad plaši to izplatīt. Cik tālu tas praktiski iespējams, publicējiet laikrakstos mūsu telts sanāksmēs noturētās svarīgākās svētrunas. Tādā veidā patiesība, ko dzirdēja ierobežots cilvēku skaits, var atrast pieeju daudziem prātiem. Un tur, kur patiesība ir sagrozīta, tad ļaudīm būs izdevība uzzināt, ko tieši sludinātājs ir teicis.

Novietojiet savu gaismu uz svečtura, lai tā spīd visiem, kas ir namā. Ja mums ir uzticēta patiesība, tad mūsu pienākums ir to atklāt citiem tik skaidri, lai ļaudis ar godīgām sirdīm var to izprast un priecāties tās spožajos staros.

Nātānaēls lūdza Dievu, lai spētu izšķirt, vai Tas, Kuru Jānis Kristītājs pasludināja par Mesiju, tiešām ir Dieva Jērs, Kas nes pasaules grēkus. Kad viņš vēl runāja ar Dievu par savu nesaprašanu un lūdza pēc gaismas, to aicināja Filips, sirsnīgi un liksmi izsaucoties: "Par ko Mozus bauslībā rakstījis un pravieši, To mēs esam atraduši, Jēzu no Nācāretes, Jāzēpa dēlu." Jāņa 1,46.

Bet Nātānaēlam pret Nācārietiem bija aizspriedumi. Nepareizu mācību iespaidā viņa sirdī pamodās neticība, un viņš jautāja: "Vai no Nācāretes var būt kāds labums?" Filips necentās cīnīties pret viņa aizspriedumiem un neticību. Viņš teica: "Nāc un redzi." Tā bija gudra rīcība, jo līdz ko Nātānaēls ieraudzīja Jēzu, viņš tika pārliecināts, ka Filipam ir taisnība. Viņa neticība izgaisa, un viņa dvēseli piepildīja stipra, nelokāma un pastāvīga ticība. Jēzus uzteica Nātānaēla pašjāvīgo ticību.

Daudzi atrodas tādā pat stāvoklī kā Nātānaēls. Viņos mājō aizspriedumi un neticība, jo tie nekad nav saskārušies ar šo pēdējo dienu īpašajām patiesībām vai ar ļaudīm, kas tās atzīst, un, lai atbrīvotos no savas neticības, tiem jābūt klāt kādā sanāksmē, kurā papildnam izjūtams Kristus Gars. Nav svarīgi, ar ko mums jāstāpjas, kādai pretestībai jāstāpjas pretī un kādas pūles tiek pieliktas dvēseļu novēršanai no Debesu dotās patiesības, mums mūsu ticība jādara zināma atklātībai, lai godīgas dvēseles pašas var redzēt, dzirdēt un tikt pārliecinātas. Mūsu darbs ir sacīt, kā Filips teica: "Nāc un redzi."

Mums nav tādu mācību, kuras mēs vēlētos apslēpt. Kas audzināti par svēto dienu uzskatīt nedējas pirmo dienu, tiem visnevēlamākā iezīme mūsu ticībā ir ceturtā baušļa Sabats. Bet vai Dieva Vārds skaidri nesaka, ka septītā diena ir Kunga, mūsu Dieva, Sabats? Tiesām, nav viegli izdarīt prasīto pārmaiņu no pirmās dienas uz septīto. Tā ir saistīta ar krustu. Tā noved konfliktā ar cilvēku priekšrakstiem un ieradumiem. Izglītoti cilvēki ļaudīm ir mācījuši šīs tradīcijas, līdz viņos pilnīgu uzvaru guvusi neticība un aizspriedumi. Tomēr mums šiem ļaudīm jāsaka: "Nāc un redzi." Dievs prasa, lai mēs pasludinātu patiesību un lai tā atklāj maldus.

Draudzes locekļu piedalīšanās

Ir svarīgi, lai mūsu draudzes locekļi apmeklētu mūsu telts sanāksmes. Patiesības ienaidnieku ir daudz, un, tā kā mūsu skaits ir mazs, tad mums vajadzētu stādīt pretī tik stipru fronti, cik vien iespējams. Katram no jums ir vajadzīgi sanāksmēs iegūstamie labumi, un Dievs jūs aicina vienoti nostāties patiesības rindās. (39)

Dažs varbūt teiks: "Aizbraukšana izmaksā dārgi, un būs labāk, ja mēs naudu netaupīsim un to atdosim darba virzīšanai uz priekšu, kur līdzekļi ir tik ļoti vajadzīgi." Tomēr nespriediet tā; Dievs jūs aicina ieņemt savu vietu Viņa ļaužu rindās. Cik vien iespējams, stipriniet sanāksmi ar savu un savu ģimeņu klātbūtni. Pielieciet sevišķas pūles, lai varētu piedalīties Dieva ļaužu sapulcē.

Brāļi un māsas, priekš jums būs daudz labāk, ja cietīs jūsu laicīgie un veikalnieciskie pasākumi, nekā ja jūs palaidīsiet garām izdevību dzirdēt vēsti, kāda Dievam ir priekš jums. Ne ar ko necentieties atvainot savu atturēšanos no visu iespējamo garīgo priekšrocību izmantošanas. Jums nepieciešams katrs gaismas stars. Jums jāstāpjas ar lēnprātību un bijību atbildēt par cerību, kas ir jūsos. Jūs nevarat atļauties pazaudēt kaut vienu šādu priekšrocību.

Senos laikos Kungs norādīja, lai Viņa ļaudis ik gadus trīs reizes sapulcētos Viņa pielūgšanai. Uz šīm svētajām sanāksmēm Izraēla bērni devās ar saviem desmitiem, saviem grēku un pateicības upuriem, kurus tie nonesa Dieva namā. Viņi satikās, lai viens otram atstāstītu Dieva žēlastības darbus, darītu zināmus Viņa brīnumus un lai teiktu un slavētu Viņa vārdu. Viņiem vajadzēja arī piedalīties upuru pienešanas dievkalpojumā, kas norādīja uz Kristu kā Dieva Jēru, Kurš nes pasaules grēkus. Tādā veidā viņiem vajadzēja izsargāties no pasaulīguma un elku pielūgšanas samaitājošās varas. Viņu sirdīm vajadzēja dzīvīgu saglabāt ticību, mīlestību un pateicību, un kopējā, sadraudzīgā piedalīšanās šajā svētajā dievkalpošanā bija paredzēta to ciešākai savienošanai ar Dievu un savstarpēji.

Kristus dienās šajos svētkos piedalījās lieli ļaužu pulki, kas sanāca kopā no visām zemēm, un, ja tie tiktu noturēti tā, kā Dievs bija domājis, - īstas dievbijības garā, tad caur šiem svētkiem patiesības gaisma tiktu pasniegta visām pasaules tautām.(40)

Kas dzīvoja lielākā attālumā no saiešanas telts, tiem piedalīšanās šajās svētajās sanāksmēs katru gadu prasīja vairāk par vienu mēnesi. Kungs redzēja, ka šīs sanāksmes bija nepieciešamas Viņa ļaužu garīgai dzīvei. Tiem vajadzēja novērsties no savām laicīgajām rūpēm, lai satiktos ar Dievu un pārdomātu par neredzamo īstenību.

Ja Izraēla bērniem savā laikā bija nepieciešams šo svēto sanāksmju sniegtais labums, cik daudz vairāk tas vajadzīgs mums šajās pēdējās briesmu un cīņu dienās! Un, ja pasaules tautām tad bija vajadzīga gaisma, kuru Dievs ir uzticējis Savai tautai, cik daudz vairāk šī gaisma tām ir vajadzīga tagad!

Šis ir laiks, kad ikvienam vajag iziet uz priekšu, lai palīdzētu Kungam, lai palīdzētu Kungam pret vareno. Ienaidnieka spēki kļūst arvien stiprāki, un kā tauta mēs esam parādīti nelabvēlīgā gaismā. Mēs vēlamies iepazīstināt ļaudis ar mūsu mācības punktiem un mūsu darbu. Mēs gribam, lai tie zina, kas mēs esam un kam mēs ticam. Mums jāatrod pieeja viņu sirdīm. Lai Kunga armija ieņem savu vietu, pārstāvot Dieva darbu un lietu. Neaizbildinieties ne ar ko. Kungam jūs esat vajadzīgi. Savu darbu Viņš nedara, nesadarbojoties ar cilvēcīgajiem pārstāvjiem. Ejiet uz telts sanāksmēm, pat ja tas

no jums prasa upuri. Ejiet ar vēlēšanos strādāt. Un visiem spēkiem centieties pārliecināt savus draugus, lai arī viņi ietu, ne jūsu vietā, bet kopā ar jums, lai nostātos Kunga pusē un paklausītu Viņa baušļiem. Palīdziet tiem, kas vēlas apmeklēt šīs sanāksmes, ja vajadzīgs, sagādājiet tiem uzturu un pajumti. Jūs pavadīsiet eņģeļi, kas pilnvaroti kalpot ļaudīm, kas ir pestīšanas mantinieki. Dievs priekš Saviem ļaudīm grib darīt lielas lietas. Viņš svētīs katru cenšanos pagodināt Viņa lietu un virzīt uz priekšu Viņa darbu.

Sirds sagatavošana

(41) Šais sanāksmēs mums vienmēr jāatceras, ka visur strādā divi spēki. Tiek izcīnīta cilvēka acīm neredzama kauja. Kunga armija stāv savās vietās, cenšoties glābt dvēseles. Arī sātans ar savu karapulku strādā, visos iespējamajos veidos mēģinot pievilt un iznīcināt. Kungs mums pavēl: "Apvelciet visas Dieva bruņas, lai varat pretī stāvēt velna viltīgām uzmašanās. Jo mums nav cīņšanās pret miesu un asinīm, bet pret valdībām un varām, pret pasaules valdītājiem šīs pasaules tumsībā, pret ļauniem gariem gaisā." Efes. 6,11.12. Cīņa turpinās dienu no dienas. Ja mūsu acis varētu tikt atvērtas, lai redzētu labo un ļauno spēku darbu, tad vairs nenotiktu nekāda niekošanās, nekāda tukša runāšana, nekāda jokošanās vai spēlēšanās. Ja ikkatrs apvilktu visas Dieva bruņas un vīrišķīgi cīnītos Kunga karā, tad tiktu iegūtas tādas uzvaras, kas tumsas valstij liktu nodrebēt.

Nevienam no mums nevajadzētu iet uz telts sanāksmi, palaujoties, ka sludinātāji un Bībeles strādnieki to izveidos mums par svētību. Dievs nevēlas, ka Viņa ļaudis ar savu svaru apgrūtinātu sludinātājus. Viņš nevēlas, ka tie paši sevi novājinātu, darot sevi atkarīgus no cilvēcīgo būtnu palīdzības. Viņi nedrīkst kā bezpalīdzīgi bērni balstīties uz kādu citu cilvēku. Kā Dieva žēlastības namturim ikvienam draudzes loceklim vajadzētu personīgā atbildības sajūtā rūpēties par to, lai viņā pašā būtu dzīvība un to uzturošā sakne. Katram vajadzētu saprast, ka sanāksmes panākumi zināmā mērā ir atkarīgi no viņa. Nesakiet: "Es ne par ko neatbildu. Man šai sapulcē nav nekā jādara." Tā domājot, jūs dodat sātānam izdevību strādāt caur jums. Viņš jūsu prātu piepildīs ar savām domām, dodot jums darbu savās līnijās. Savākšanas vietā ar Kristu jūs tad izkaisīsiet. (42)

Sanāksmes panākumi ir atkarīgi no Svētā Gara klātbūtnes un spēka. Pēc Gara izliešanās vajadzētu lūgt ikvienam, kam mīļa patiesības lieta. Un, cik tālu tas ir mūsu spēkos, mums vajadzētu atņemt visus kavēkļus Svētā Gara darbībai. Gars nekad nevar tikt izliets, kamēr draudzes locekļu vidū valda nesaskaņas un rūgtums. Skaudība, greizsirdība, jaunas aizdomas un jaunu valodu izplatīšana nāk no sātana un ir spēcīgs šķērslis Svētā Gara darbam. Nekas šinī pasaulē Dievam nav tik dārgs kā Viņa draudze. Ne par ko citu Viņš nerūpējas tik dedzīgi. Nekas tā neapvaino Dievu kā tāda rīcība, kas kaitē Viņam kalpojošo cilvēku iespaidam. Viņš prasis atskaiti no visiem tiem, kas palīdzējuši sātānam citu kritizēšanas un drosmes atņemšanas darbā.

Kam nav līdzjūtības, maigu jūtu un mīlestības, tie nevar darīt Kristus darbu. Pirms var piepildīties pravietojums, ka vājš būs "kā Dāvids" un Dāvida nams "kā Kunga eņģelis" (Cak. 12,8.), Dieva bērniem ir jānoliek visas aizdomas par saviem brāļiem. Katrai sirdij jāpukst pilnīgā saskaņā ar citu sirdīm. Kristīgai labvēlībai un brāļu mīlestībai jāparādās daudz, daudz bagātākā mērā. Manās ausīs skan vārdi: "Spiežaties kopā. Spiežaties kopā." Šī laika svinīgajai, svētajai patiesībai jāvieno Dieva tauta. Tieksmēm pēc pārākuma ir jāmirst. Vienam sacenšanās mērķim jānomāc visi citi: - Kas visvairāk savā raksturā līdzināsies Kristum? Kas vispilnīgāk sevi apslēps Jēzū?

Kristus saka: "Iekš tā Mans Tēvs ir pagodināts, ka jūs nesat daudz augļu." Jāņa 15,8. Ja vispār ir bijusi vieta, kur ticīgajiem ir vajadzējis nest daudz augļu, tad tāda vieta ir mūsu telts sanāksmes. Sais sapulcēs tiek vērota mūsu rīcība, mūsu vārdi, mūsu raksturs un mūsu iespaids var sniegties tik tālu kā pati mūžība. (43)

Pārveidotajam raksturam jāliecina pasaulei par cilvēkā mājjošo Kristus mīlestību. Kungs sagaida, lai Viņa ļaudis parāda, ka žēlastības glābjošais spēks var iedarboties uz kļūdainu raksturu, liekot tam attīstīties simetriski un nest daudz augļu.

Bet, lai pie mums piepildītos Dieva nodoms, ir jāpadara sagatavošanās darbs. Kungs pavēl mums savas sirdis iztukšot no savtības, kas ir atsvešināšanās sakne. Viņš ilgojas Savu Svēto Garu izliet pār mums bagātīgā mērā un mums pavēl ar sevis aizliegšanu atbrīvot Tam ceļu. Kas paša es būš pakļauts Dievam, tad tiks atvērtas mūsu acis, lai mēs ieraudzītu piedauzīšanās akmeņus, ko mūsu nekristīgā rīcība ir nolikusi citu ceļā. Tos visus Dievs mums pavēl novākt. Viņš saka: "Izsūdziet cits citam noziegumus un lūdziet cits par citu, ka ņopat veseli." Jēk.5,16. Tad mums būs tāda pat droša palīdzība uz Dievu, kāda bija Dāvidam, kad viņš pēc sava grēka nožēlošanas lūdza: "Atdod man atkal Savas pestīšanas prieku un uzturi mani ar labprātīgu garu. Tad es mācišu pārkāpējiem Tavus ceļus, ka grēcinieki pie Tevis atgriežas." Dz. 51., 14.15.

Kad dvēselē valdīs Dieva žēlastība, tad to apņems ticības, drosmes un Kristus līdzīgas mīlestības atmosfēra, atmosfēra, kas stiprinās garīgai dzīvei visus, kuri to ieelpos. Tad mēs varam iet uz telts sanāksmi, lai ne tikai ņemtu, bet arī dotu. Ikviens, kas būs saņēmis Kristus piedodošo mīlestību, ikviens, kas caur Dieva Garu būs saņēmis gaismu un atgriezts patiesībā, sapratīs, ka šo dārgo svētību dēļ viņš ir parādnieks visiem tiem, ar kuriem tas nāk saskarē. Ļaudis, kas savās sirdīs ir pazemīgi, Kungs izmantos tādu dvēseļu aizsniegšanai, kurām iesvētīts sludinātājs nevar tuvoties. Viņi tiks spiesti runāt vārdus, kas atklās Kristus glābjošo žēlastību. (44)

Un, aplaimojot citus, tie arī paši tiks aplaimoti. Dievs dod mums iespējas žēlastības dāvanas izdalīt, lai mūs no jauna varētu piepildīt ar vēl lielākām žēlastības dāvanām. Dieva pārstāvim strādājot ar Kunga dotajām spējām un izlietojot Viņa piešķirtās izdevības, vēl vairāk nostiprināsies tā cerība un ticība. Ar viņu sadarbosies dievišķi spēki.

Lietišķi jautājumi

Cik vien iespējams, mūsu telts sanāksmēm vajadzētu būt pilnīgi veltītām garīgām interesēm. Tās nevajadzētu izmantot veikalniecisko darījumu kārtīšanai.

Telts sanāksmēs sapulcējas darbinieki no visām lauka daļām, un tāpēc liekas, ka tās sniedz labu izdevību apsvērt ar mūsu darba dažādajiem nozarojumiem saistītos veikalnieciskos pasākumus un apmācīt darbiniekus darba dažādajām līnijām. Visas šīs dažādās intereses ir tiešām svarīgas, bet, ja tām piegriežas telts sanāksmes laikā, tad paliek pavisam maz iespēju, lai aplūkotu patiesības praktiskās attiecības ar dvēseli. Sludinātāji tiek atrauti no to pienākuma nostiprināt Dieva bērnus vissvētākajā ticībā, un telts sanāksme vairs neatbilst mērķim, kam tā paredzēta. Tad tiek noturētas daudzas sapulces, par kurām lielākai daļai ļaužu nav nekādas intereses, un, ja viņi varētu visās tajās piedalīties, tad tie aizietu prom nogurdināti, nevis atspirdzināti un stiprināti. Daudzi tad jūtas vilušie, jo telts sanāksmē nav saņēmuši gaidīto palīdzību. Kas nāca pēc gaismas un stiprinājuma, atgriežas mājup tikai nedaudz labāk sagatavoti darbam savās ģimenēs un draudzēs kā pirms šīs sanāksmes apmeklēšanas.

Veikalniecisko lietu kārtīšanā vajadzētu piedalīties tiem, kas īpaši nozīmēti šim darbam. Un, cik tālu tas iespējams, ļaudīm par tām vajadzētu stāstīt kādā citā reizē, bet ne telts sanāksmē. (45) Norādījumus kolportāžai, Sabatskolas darbam, atsevišķām zinātniskām interesēm un misijas uzdevumiem vajadzētu dot draudzēs uz vietas vai īpaši sasauktās sapulcēs. Tas pats pamatlikums attiecas uz pavāru skolām. Kaut arī šīs lietas savā vietā ir pavisam labas, ar tām tomēr nevajadzētu nodarboties mūsu telts sanāksmēs.

Savienību priekšniekiem un sludinātājiem vajadzētu sevi atdot ļaužu garīgajām interesēm, un tāpēc viņi jāatbrīvo no piedalīšanās tehnisko lietu kārtīšanas sapulcēs. Sludinātājiem vajadzētu būt gataviem, ja gadījums prasa, piedalīties nometnes darbā kā vadītājiem un skolotājiem, tomēr viņiem nevajadzētu uzlikt pārāk lielu slodzi. Tiem vajadzētu justies atspirgušiem un priecīgi noskaņotiem, jo tam liela nozīme, lai sanāksme dotu vislielāko labumu. Viņiem jābūt spējīgiem teikt iepriecinošus un iedrošinošus vārdus un sēt godīgās sirdīs garīgās patiesības sēklu, lai tā varētu uzdīgt un nest dārgus augļus.

Sludinātājiem vajadzētu mācīt ļaudis, kā nākt pie Kunga un citus kā vadīt pie Viņa. Jāizvēlas attiecīgas metodes un jāīsteno dzīvē tādi plāni, kas augstāk paceltu standartu un mācītu ļaudis, kā tie var tikt šķīstīti no netaisnības un paaugstināti, pieķeroties šķīstītajiem un svētajiem pamatlikumiem.

Ir jābūt laikam sirds pārmeklēšanai un dvēseles dzīves izkopšanai. Ja prātu nodarbina veikalnieciskie darījumi, tad katrā ziņā samazināsies garīgie spēki. Personīga dievbijība, patiesa ticība un sirds svētums jātur ļaužu acu priekšā, līdz tie izprot šo lietu svarīgumu.

Mūsu telts sanāksmēs mums jāsaņem Dieva spēks, vai arī mēs nebūsim spējīgi pārspēt dvēseļu ienaidnieku. Kristus saka: "Bez Manis jūs ne nieka nespējat darīt."

Ļaudīm, kas pulcējas telts sanāksmēs, pilnīgi jāsaprot, ka šo sanāksmju mērķis ir augstāku kristīgu piedzīvojumu iegūšana, iešana uz priekšu Dieva atzīšanā un garīga spēka saņemšana, (46) un, ja mēs to neatzīstam, tad sapulces priekš mums būs neauglīgas.

Sludinātāju atbalsts

Vajadzētu rūpēties, lai lielajās pilsētās vai to tuvumā rīkotās telts sanāksmes vai telts pasākumus bagātīgi atbalstītu sludinātāji. Visās mūsu telts sanāksmēs sludinātāju spēkiem vajadzētu būt pēc

iespējas stiprākiem. Nav gudri, ja pastāvīgā sasprindzinājumā ļauj strādāt vienam vai diviem cilvēkiem. Tāda slodze pilnīgi izsmel viņu fiziskos un garīgos spēkus, un tie vairs nespēj veikt viņiem nozīmēto darbu. Lai tiem būtu sapulcēm vajadzīgais spēks, tad sludinātājiem jāiekārtojas tā, lai tie jau laikus varētu atstāt savus darba laukus drošās rokās, kas, kaut arī nespētu noturēt svētrunas, tomēr varētu virzīt darbu uz priekšu, ejot no mājas uz māju. Ar Dievu daudzi var darīt varenus darbus, un savām pūlēm tie redzēs augļus, kas ar savu bagātību tos pārsteigs.

Mūsu lielajās sanāksmēs ir vajadzīgas dažādas dāvanas. Darbā ir jāiesaista svaigi spēki. Ir jādod iespējas Svētajam Garam ietekmēt cilvēku prātu. Tad patiesība tiks pasludināta svaiga un spēcīga.

Rūpējoties par sapulču svarīgajām interesēm lielu pilsētu tuvumā, sevišķa nozīme ir visu strādnieku sadarbībai. Tiem vajadzētu iekļauties sapulču tiešajā atmosfērā, iepazīties ar ļaudīm, tiem ienākot un izejot, parādot vislielāko pieklājību un laipnību un maigu gādību par viņu dvēselēm. Viņiem jābūt gataviem runāt uz tiem laikā un nelaikā, esot nomodā, lai mantotu dvēseles. Ak, kaut Kristus strādnieki parādītu pusi no tās centības, ar kādu strādā sātans, kas vienmēr seko cilvēcīgajām būtņēm, vienmēr ir ļoti modrs, cenzdamies izlikt cilpas un slazdus viņu iznīcināšanai. (47)

Lai katra jauna diena kļūst par dienu, kurā tiek veikts vissvarīgākais darbs. Šī diena un šis vakars var būt vienīgā izdevība, kad viena vai otra dvēsele var sadzirdēt brīdinošo vēsti. Nekad to neaizmirstiet.

Ja sludinātāji atļaujas atstāt savu darbu, paklausot aicinājumam apmeklēt draudzes, tad viņi ne tikai izšķiež savus fiziskos spēkus, bet arī sev nolaupa studijām un lūgšanām vajadzīgo laiku un brīžus, kad tiem klusumā Dieva priekšā jāpārbauda pašiem sevi. Tā viņi kļūst nederīgi darbam, kad un kur tas būtu jādara.

Darbā nekas nav vairāk vajadzīgs kā praktiskie rezultāti, ko dod savienība ar Dievu. Ar savu ikdienišķo dzīvi mums vajadzētu rādīt, ka mums ir miers iekš Dieva. Viņa miers sirdī atspoguļosies mūsu sejas izteiksmē. Tas balsij dos pārliecinošu spēku. Savienība ar Dievu dos raksturam un visai mūsu rīcībai morālu vērtību. Cilvēki atzīs, ka mēs tāpat kā pirmie mācekļi esam bijuši ar Jēzu. Tas sludinātāja pūlēm piešķirs spēku, kas būs pat lielāks par viņa sludināšanas iespauda spēku. Viņš nedrīkst pieļaut šī spēka zudumu. Savienību ar Dievu, ko rada lūgšanas un Viņa Vārda studijas, tas nedrīkst atstāt novārtā, jo šeit ir viņa spēka avots. Nevienu darbu priekš draudzes nevajadzētu stādīt augstāk par šo.

Mēs pārāk nevērīgi pieķeramies Dievam un mūžīgajām patiesībām. Ja cilvēki staigās ar Dievu, tad Viņš tos paslēps Klints plaisā. Tā paslēpti, viņi var redzēt Dievu, kā Mozus Viņu redzēja. Ar Dieva sniegto spēku un gaismu viņi spēs vairāk izprast un padarīt, nekā agrāk viņi ir uzskatījuši par iespējamu.

Vārda sludināšanai un Dieva ganāmpulka paēdināšanai vajadzīgs vairāk spēju, takts un gudrības, nekā daudzi domā. Sausa, nedzīva patiesības pasniegšana noniecina šo vissvētāko vēsti, ko Dievs devis cilvēkiem. (48)

Kas māca Vārdu, tiem pašiem katra stunda jāpavada ciešā, apzinīgā un dzīvā savienībā ar Dievu. Viņos jāamājo patiesības, taisnības un žēlastības pamatlukumus. No visas gudrības Avota tiem jāsmel tikumisks un intelektuāls spēks. Dieva Gara dziļajai ietekmei jāuztur dzīvas viņu pašu sirdis.

Visa spēka avots nav izsmejams, un, ja jūs savā lielajā vajadzībā meklēsiet Svēto Garu, lai tas iedarbotos uz jūsu pašu dvēseli, ja jūs paslēpsieties Dievā, tad esiet droši, ka ļaužu priekšā jums nevajadzēs nākt sausiem un nedzīviem. Daudz lūdzot un raugoties uz Jēzu, jūs pārtrauksiet izcelt sevi. Ja jūs pacietīgi īstenosiet savu ticību dzīvē, pilnīgi uzticoties Dievam, tad jūs dzirdēsiet, ka Jēzus balss uz jums saka: "Nāc vēl augstāk."

Visiem jābūt strādniekiem

"Un Viņš citus ir devis par apustuļiem un citus par praviešiem un citus par evaņģēlistiem, un citus par ganiem un mācītājiem, ka svētie top sataisīti kalpošanas darbam, Kristus miesai par uztaisīšanu, kamēr mēs visi tiekam pie Dieva Dēla vienādas ticības un atzīšanas un uzaugam par pilnīgu vīru, pilnīgi Kristum līdzīgi." Efes.4,11.-13.

Raksti norāda uz plašu darba programmu, kuru var īstenot mūsu telts sanāksmēs. Visas šīs dāvanas ir jāiesaista darbā. Katrs uzticīgs darbinieks kalpos svēto pilnveidošanai.

Kas sagatavojas darbam jebkurā novirzienā, tiem vajadzētu izmantot katru izdevību strādāt telts

sanāksmēs. Kur vien notiek sanāksmes, tur jauniem cilvēkiem, kas saņēmuši izglītību medicīnas līnijā, vajadzētu saprast, ka viņu pienākums ir šais sapulcēs veikt savu daļu. (49) Viņus vajadzētu paskubināt strādāt ne tikai medicīnas līnijā, bet arī ruņāt par tagadējās patiesības punktiem, paskaidrojot, kāpēc mēs esam Septītās dienas Adventisti. Sie jaunie cilvēki, ja viņiem dos izdevību strādāt kopā ar vecākiem sludinātājiem, tādā veidā saņems lielu palīdzību un daudz svētību.

Katram ir savs darbs. Katrai dvēselei, kas tic patiesībai, jāstāv savā īpašā vietā un jāsaka: "Še es esmu, sūti mani." Jes. 6,8. Iesaistoties telts sanāksmes darbā, visi mācīsies, kā sekmīgi darboties savās draudzēs.

Pareizi vadīta telts sanāksme ir skola, kurā draudžu gani, vecākie un draudzkopji var mācīties, kā vēl labāk strādāt priekš Kunga. Tai vajadzētu būt skolai, kurā draudzes locekļiem, veciem un jauniem, tiek sniegta iespēja vēl pilnīgāk iepazīt Kunga ceļu, vietai, kur ticīgie var saņemt izglītību, kas tiem palīdzēs sniegt palīdzību citiem.

Vecākiem, kas atnākuši uz telts sanāksmi, sevišķu vērību vajadzētu piegriezt tiem sniegtajām pamācībām. Un tad, mājas dzīvē, lai viņi ar priekšrakstiem un piemēru šīs mācības līdzdala saviem bērniem. Tā cenšoties glābt savus bērnus no pasaules samaitājošā iespaida, tie piedzīvos savu ģimeņu garīgā stāvokļa uzlabošanu.

Vislabākā palīdzība, ko sludinātāji var dot mūsu draudžu locekļiem, nav svētrunu teikšana, bet gan darba iepilnošana viņiem. Dodiet ikvienam kādu darbu priekš citiem. Palīdziet visiem saprast, ka līdz ar Kristus žēlastības saņemšanu uz tiem gulstas pienākums strādāt priekš Viņa. Un pamāciet visus, kā viņiem jāstrādā. Tos, kas nesen kļuvuši ticīgi, vajadzētu īpaši pamācīt, kā tie var kļūt par Dieva līdzstrādniekiem. Iesaistoties darbā, izmisušais drīz aizmirs savu izmisumu, vājais kļūs stiprs, nezinošais saprātīgs, un visi kļūs sagatavoti sludināt patiesību, kāda tā ir Jēzū. (50) Tie atradīs uzticamu palīgu Viņā, Kurš solījis glābt visus, kas nāks pie Viņa.

Lūgšanas un padomi

Kas darbojas telts sanāksmēs, tiem bieži vajadzētu savstarpēji apspriesties un kopā lūgt, lai viņu pūles būtu saprātīgas. Sais sapulcēs uzmanība ir jāpievērš daudzām lietām. Tomēr sludinātājiem katru dienu vajadzētu ņemt laiku, lai kopīgi lūgtu un apspriestos. Jums jāzina, ka, lai visas lietas norisinātos pareizi, - jums jāstāv, kā man tika teikts, "plecu pie pleca, ejot taisni uz priekšu un neatkāpjoties". Ja darbu dara šādā veidā, tad valdīs sirsnīga sadraudzība, un visā rīcībā būs saskaņa. Tad Dieva svētības brīnīšķā kārtā nāks pār ļaudīm.

Pirms uzrunas teikšanas sludinātājiem vajadzētu ņemt laiku, lai lūgtu no Dieva gudrību un spēku. Agrākos laikos sludinātāji bieži izgāja un kopīgi lūdza, un tie nemitējās to darīt, līdz Dieva Gars atsaucās uz viņu lūgšanām. Tad tie atgriezās no lūgšanas vietas ar apgaismotām sejām, un, runājot uz sapulcētājiem ļaudīm, viņu vārdos bija jūtams spēks. Viņi aizsniedza ļaužu sirdis, jo Gars, kas viņus svētīja, sagatavoja sirdis viņu vēsts uzņemšanai. Debesu Universs dara daudz vairāk par to, ko mēs spējam izprast, lai sagatavotu ceļu dvēseļu atgriešanai. Mums jāstrādā saskaņā ar Debesu vēstnešiem. Mums vairāk jāilgojas pēc Dieva klātbūtnes, mēs nedrīkstam domāt, ka darbu var padarīt mūsu runāšana un svētrunu teikšana. Ja ļaudis nevar aizsniegt caur Dievu, tad tie nekad netiks aizsniegti. Mums pilnīgi jāpaļaujas uz Dievu, atsaucoties uz Viņa apsolījumu: "Ne caur spēku, nedz caur varu, bet caur Manu Garu (tas notiks), saka Kungs Cebaots." Cak.4,6.

(51) Kad tie, kuriem Dievs ir uzticējis vadītāju atbildības, bīsies un drebēs Viņa priekšā, izjūtot uz tiem gulstošos atbildību par darbu, kad tie izjutīs savu necienīgumu un pazemībā meklēs Kungu, kad tie šķīstīs sevi no visa tā, kas Kungam nav patīkams, kad tie ar Viņu cīnīsies lūgšanā, līdz sapratīs, ka ir saņēmuši piedošanu un mieru, tad Dievs atklāsies caur viņiem. Tad darbs ies uz priekšu ar spēku.

Mani līdzstrādnieki, Jēzum, dārgajam Jēzum, daudz, daudz pilnīgāk jāiemājo mūsu sirdis, ja mēs gribam gūt panākumus, stāstot par Viņu ļaudīm. Mums ļoti vajadzīgs Debesu pieskāriens, Dieva Svētais Gars, lai tas mūsu darbam dotu spēku un sekmes. Mums jāatver sirds Kristum. Mums vajadzīga daudz stiprāka ticība un dedzīgāka pieķeršanās Dievam. Mums nepieciešams mirt sev un prātā un sirdī kopt mīlestību uz mūsu Pēstītāju, Viņu pielūdzot un godājot. Ja mēs meklēsim Kungu no visas sirds, tad mēs Viņu atradīsim, un mūsu sirdis liesmos mīlestībā uz Viņu. Paša es kļūs pavisam nenožīmīgs, un Jēzus dvēselei būs viss un visā.

Jēzus sniedz mums, kas esam izslāpuši, dzīvības ūdeni, lai mēs to bagātīgi dzertu, ja mēs to darām, tad Jēzus būs mūsos kā ūdens avots, kas verd uz mūžīgu dzīvošanu. Tad mūsu vārdi ir valgmies pilni. Un mēs esam sagatavoti sniegt veldzi citiem.

Mums jānāk tuvu Dievam. Mums jāstrādā kopā ar Viņu. Citādi visos mūsu pasākumos būs redzams tikai vājums un kļūdas. Ja mēs būtu atstāti, lai pēc sava prāta rūpētos par Dieva lietas interesēm, tad mums nebūtu iemesls daudz ko sagaidīt, bet, ja pašā es ir paslēpts Kristū, tad viss mūsu darbs tiks darīts iekš Dieva. Ticēsim Dievam katrā solī. Ja atzīstam pašī savu vājumu, tad nebūsim neticīgi, bet ticīgi.

Ja mēs ticībā atsauksimies uz Dieva Vārdu, tad mēs redzēsīm Viņa pestīšanu. (52) Evaņģēlijam, ko mēs sludinām, lai glābtu bojā ejošās dvēseles, jābūt tieši tam evaņģēlijam, kas glābj mūsu pašu dvēseles. Mums jāuzņem Dieva Vārds. Šis Vārds mums jāēd un jāparāda dzīvē. Tas ir Dieva Dēla miesa un asinis. Mums jāēd Viņa miesa un jādzer Viņa asinis, - ticībā jāuzņem sevī Viņa garīgās īpašības.

Mums jāsaņem gaisma un svētības, lai mums būtu kaut kas, ko dot tālāk. Katram darbiniekam dots priekšrocība vispirms sarunāties ar Dievu slēptā lūgšanas vietā un tad kā Dieva balss tālāk paudējam runāt uz ļaudīm. Vīri un sievas, kas uztur ciešu savienību ar Dievu, kuros vienmēr mājō Kristus, dara svētu pat gaisu, kuru mēs elpojam, jo viņi sadarbojas ar svētiem eņģeļiem. Tāda ticība ir vajadzīga šim laikam. Mums nepieciešams Dieva kausējošais spēks, spēks tuvoties cilvēkiem kopā ar Kristu.

Draudzes vajadzības

Daudzi uz telts sanāksmēm nāk ar kurnēšanas un sūdzēšanās pilnām sirdīm. Caur Svētā Gara darbu tiem jāparāda, ka viņu kurnēšana ir apvainojums Dievam. Viņi jāvada tā, lai tie izjustu pašpārmetumus, ka ir atļāvuši ienaidniekam valdīt pār savām domām un spriedumu. Sūdzēšanās ir jāpārvērš grēku nožēlā, šaubas un bezcerība – sirsnīgā jautājumā: "Kā lai es kļūstu paties un godīgs ticībā?"

Kā ticot pieaugt patiesībā?

Ja cilvēks ir dievišķās dabas līdzdalībnieks, tad Kristus mīlestība pastāvīgi paliks viņa dvēselē kā visu noteicošais pamatlikums un vairs neparādīsies pašā es ar savām īpatnībām. Tomēr ir skumji redzēt, ka tie, kam vajadzētu būt traukiem godam, nododas zemāko tieksmju apmierināšanai un iet pa takām, kuras sirdsapziņa nosoda. Cilvēki, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, noslīd zemā līmenī un pastāvīgi skumst par savām nepilnībām, bet nekad tās nepārvar un pilnīgi nesamin sātānu zem savām kājām. Dvēseli vienmēr nospiež un notiesā vainas apziņa, un tādi cilvēki tiešām var izsaukties: "Es, nabaga cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāves miesas." Rom.7,24. (53) Nodošanās grēkam iznīcina pašcieņu, un, kad tā ir zudusi, samazinās arī cieņa uz citiem, mēs domājam, ka citi ir tikpat netaisni kā mēs pašī.

Mūsu gadskārtējās sanāksmēs ļaužu uzmanību vajadzētu vērst tieši šai virzienā, paskubinot tos meklēt Kristū atbrīvošanu no grēka varas. Kungs saka: "Kad jūs pēc Manis vaicāsiēt no visas sirds... Es no jums likšos atrasties." Jer.29,13.14. Karogu vajadzētu pacelt augstāk un sludināšanai vajadzētu būt visgarākā rakstura, lai ļaudis varētu ieraudzīt sava vājuma un neveiksmju cēloni. Daudzi ir nelaimīgi tāpēc, ka ir nesvēti. Tikai šķīstu sirdi un skaidras, neaptraipītas domas var svētīt Dievs. Ja tiek lolots grēks, tad beigās tas nevar dot neko citu kā tikai neveiksmi un nelaimi, un grēks, kas noved pie visbēdīgākajiem rezultātiem, ir sirds lepnums un Kristum līdzīgas līdzjūtības un mīlestības trūkums.

Kā pasniegt vēsti

Visur ir atrodamas sirdis, kas kliedz pēc dzīvā Dieva. Draudzēs ir teiktas svētrunas, kas neapmierina izsalkušās dvēseles vajadzības. Sajās runās neatklājas dievišķs spēks, kas saviļņo prātu un aizdedzina dvēseli. Klausītāji nevar teikt: "Vai mūsu sirds mūsos nedega, kad Viņš ar mums runāja uz ceļa, izstāstīdams mums Rakstus." Lūkas 24,32. Daudzas dotās pamācības nav spējīgas pamodināt pārkāpēju vai pārliecināt dvēseli par grēku. Ļaudīm, kas nāk klausīties Vārdu, patiesība jāizskaidro atklāti, vienkārši un saprotami. Daži, kas kādreiz jau ir kaut ko no Dieva Vārda baudījuši, pēc tam ir ilgi dzīvojuši atmosfērā, kur nav Dieva, un viņi ilgojas pēc dievišķās klātbūtnes. (54)

Pirmais un vissvarīgākais uzdevums ir mīkstināt un klusināt dvēseli, parādot mūsu Kungu Jēzu Kristu kā grēkus piedodošu Pestītāju. Nekad nevajadzētu teikt svētrunu vai sniegt kādu pamācību no Bībeles, nenorādot klausītājiem uz "Dieva Jēru, Kas nes pasaules grēkus". Jāņa 1,29. Katras patiesas mācības viduspunkts ir Kristus, un katrs priekšraksts spēku saņem no Viņa Vārdiem.

Turiet ļaužu priekšā Gulgātas krustu. Rādiet, ka Kristus nāves cēlonis ir bauslības pārkāpšana. Neapklājiet grēku un neizturieties pret to kā pret kaut ko mazsvarīgu. Tas jāparāda kā noziegums

pret Dieva Dēlu. Pēc tam norādiet ļaudīm uz Kristu, paskaidrojot, ka nemirstību var iegūt tikai tad, ja uzņem Viņu par savu personīgo Pestītāju.

Modiniet ļaudis, lai tie saprastu, cik tālu ir aizgājuši no Kunga norādījumiem, pieņemot pasaules gudrību un pieskaņojoties pasaulīgiem principiem. Ejot šo ceļu, viņi ir pārkāpuši Dieva likumus.

Daudzi šajā pasaulē pieķeras lietām, kas pašas par sevi nav sliktas, bet tās viņus apmierina, atņemot vēlēšanos meklēt lielākas un augstākas vērtības, ko Kristus ilgojas tiem dot. Mēs nedrīkstam censties viņiem rupji atņemt to, kas viņiem šķiet dārgs. Atklājiet tiem patiesības skaistumu un lielo vērtību. Rādiet tiem Kristus Viņa brīnišķajā jaukumā, tad tie nogriezīsies no visa, kas varētu viņu jūtas atraut no Pestītāja. Šis ir pamatlikums, kas noteica Kunga izturēšanos pret ļaudīm. Šis pamatlikums jāieved draudzē.

Kristus nāca pasaulē "sagrauztas sirdis dziedināt, cietuma ļaudīm sludināt atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu atraisīšanu." Jes.61,1. Jāuzlec Taisnības Saulei, un dziedināšana būs zem Viņas spārniem."Mal.4,2. Pasaule pilna ar ļaudīm, kas nes smagas sirdsapziņas pārmetumu, ciešanu un grēka nastas. Dievs izsūta Savus bērnus, lai tie atklātu Viņu, Kurš grib noņemt šīs nastas un dot tiem dusu. Kristus kalpu uzdevums ir palīdzēt, aplaimot un dziedināt.

Kristus iemīļotais temats bija Dieva lielā mīlestība un šīs mīlestības tēvišķi gādīgais raksturs. Šādu izpratni par Dievu Kristus pats ar Sevi pasniedza kā dāvanu cilvēkiem, un šo dāvanu Viņš ir uzticējis Saviem ļaudīm, lai tie to atklātu pasaulei.

Iepazīstinot ļaudis ar dažādām mācībām un brīdinājumiem, ko satur sevišķā šim laikam dotā vēsts, mums jāatceras, ka ne viss ir vienādi piemērots klausītājiem, kas sapulcējas mūsu telts sanāksmēs. Pat Jēzus teica Saviem mācekļiem, kas trīs gadus bija staigājuši kopā ar Viņu: "Man vēl daudz jums jāsaka, bet tagad jūs to nevarat panest." Jāņa 16,12. Mums vajadzētu censties pasniegt patiesību atbilstoši ļaužu sagatavotībai to uz klausīt un spējām pareizi novērtēt. Dieva Gars strādā cilvēku prātā un sirdī, un mūsu darbam jābūt saskaņotam ar Kunga Garu.

Dažas patiesības ļaudīm jau ir pazīstamas. Dažas ir tādas, kas tos interesē un par kurām viņi gribētu uzzināt kaut ko vairāk. Parādiet viņiem šo patiesību svarīgumu un to attiecības ar citām, kuras tie neizprot. Tā jūs pamodināsiet ilgas pēc lielākas gaismas. Tā ir "patiesības vārdu pareiza izdale." 2.Tim.2,15.

Sludiniet vēsti šim laikam ne garās, nogurdinošās svētrunās, bet īsās sarunās, tieši par tematu. (56) Nedomājiet, ka, reiz iztīrājuši vienu jautājumu, jūs tūlīt varat pāriet uz citiem punktiem un ka klausītāji visu mācīto jau ir apguvuši. Ātri pāriet no viena punkta uz otru ir bīstami. Māciet skaidrā un vienkāršā valodā, un tad bieži šīs mācības atkārtojiet.

Esiet uzmanīgi, lai vienai uzrunai tūlīt nesekotu otra, bet dodiet laiku atpūtai, lai patiesība nostiprinātos prātā un lai kā sludinātājiem, tā ļaudīm būtu izdevība pārdomām un lūgšanām. Tā notika pieaugšana reliģiskās atziņās un pieredzē.

Koncentrējiet domas pie nedaudziem vissvarīgākajiem punktiem. Savās svētrunās neievijiet mazsvarīgus uzskatus. Dievs nevēlas, lai jūs domātu, ka Svētais Gars ir tas, kas jūs ietekmē novērsties no temata un runāt par svešām lietām, kam nav nekā kopēja ar jūsu aplūkojamo jautājumu. Novirzoties no mērķtiecīgām līnijām un ienesot lietas, kas prātu novērs no temata, jūs paši sevi samulsināt un novājināt visu, ko iepriekš esat teikuši. Dodiet saviem klausītājiem tīrus kviešus, labi un pamatīgi vētītus.

Uzmanieties, lai nekad nepazūd dievišķā Sarga klātbūtnes izjūta. Atcerieties, ka jūs nerunājat tikai sapulcēto ļaužu priekšā, bet arī tās Būtnes priekšā, Kuru jums vienmēr vajadzētu atklāti atzīt. Runājiet tā, it kā viss Debesu Universs atrastos jūsu priekšā.

Kādā naktī pirms svarīgas sapulces, kad jau gulēju, man likās, ka kopā ar brāļiem atrodos sapulcē un mēs klausāmies Kādu, Kas runāja kā tāds, kam ir autoritāte. (57) Viņš sacīja: "So sapulci apmeklēs daudzas dvēseles, kas tiešām nepazīst patiesības, ko šeit sludinās. Tās klausīsies un ieinteresēsies, jo Kristus tās velk, sirdsapziņa tām teiks, ka tas, ko viņas dzird, ir patiesība, jo šo mācību pamats ir Bībele. Pret šīm dvēselēm jāizturas ar vislielāko uzmanību.

Izskaidrojiet viņiem vēsts tās daļas, kuras viņi ir spējīgi uztvert un novērtēt. Kaut arī tās viņiem liksies savādas un izbiedēs, tomēr daudzi ar prieku atzīs, ka pār Dieva Vārdu ir izlējusies jauna gaisma, bet, ja jaunas patiesības tiks pasniegtas tik lielā mērā, ka tie tās nevarēs saprast, tad daži aizies un nekad vairs no jauna nenāks. Daži, cenšoties atstāstīt tās citiem, dzirdēto sagrozīs. Daži Rakstus tā izkropļos, ka samulsinās citu prātu.

Kas pētīs Kristus mācīšanas veidu un radināsies iet Viņa pēdās, tie tagad, tāpat kā Kristus Savā laikā valdzinās un saistīs daudz ļaužu. Katrā sapulcē klāt būs arī sātans, lai ar savu pretīgo ēnu nostātos starp cilvēku un Dievu un aizturētu katru gaismas staru, kas varētu apspīdēt dvēseli. Bet, ja patiesību tās praktiskajā raksturā jūs izskaidrosiet ļaudīm, tāpēc ka jūs viņus mīlat, tad dvēseles tiks pārliecinātas, jo sirdis ietekmēs Dieva Svētais Gars.

Apbruņojieties ar pazemību, lūdziet, lai Dieva eņģeļi nostātos jums cieši blakus un iespaidotu jūsu domas, jo ne jūs izlietosiet Svēto Garu, bet Svētajam Garam jāstrādā caur jums. Svētais Gars ir tas, kas patiesību dara ietekmīgu. Ļaužu acu priekšā vienmēr turiet praktiskas patiesības."(58)

Neizceliet vēsts īpatnējās daļas, kas nosoda ļaužu dzīvi un ieradumus, kamēr tiem nav bijusi iespēja uzzināt, ka mēs ticam Kristum, ka mēs ticam Viņa dievišķībai un Viņa priekš esamībai. Kavējieties pie pasaules Pestītāja liecības. Viņš saka: "Es, Jēzus, Savu eņģeļi esmu sūtījis jums šo apliecināt." Atkl.22,16.

1898. gada Kvinslendā (Queensland) telts sanāksmē man tika doti norādījumi mūsu Bībeles strādniekiem. Nakts parādīšanās redzēju, ka sludinātāji un strādnieki it kā atrodas kādā sapulcē, kur mācīja Bībeli. Mēs teicām: "Šodien pie mums ir Lielais Skolotājs." Un mēs ar interesi klausījāmies Viņa vārdus. Viņš teica: "Sajā vietā jums darāms liels darbs. Patiesība jums jāpasniedz tās vienkāršībā. Vadiet ļaudis pie dzīvības ūdens. Runājiet uz viņiem par to, kas visvairāk vajadzīgs viņu tagadējai un mūžīgai labklājībai. Lai jūsu Rakstu studijas nav mazvērtīgas un gadījuma rakstura. Runājot vienmēr apzināties, ka jums ir kaut kas, kādēļ jums ir vērts ņemt laiku, lai to pateiktu, bet klausītājiem ir vērts veltīt laiku tās uzklaušanai. Runājiet par svarīgām lietām, par lietām, kas ir pamācošas un kas ar katru vārdu nes gaismu.

Mācieties sastapt ļaudis tur, kur viņi atrodas. Nerunājiet par tematiem, kas pamodinātu strīdu. Lai jūsu pamācībām nav prātu apmulsinošs raksturs. Nenomociet ļaudis ar lietām, kuras jūs varbūt izprotat, bet kuras tie neredz, ja tikai tām nav būtiski svarīga nozīme dvēseles izglābšanai. Nestādiat Rakstus priekšā tā, lai izceltu sevi un pamudinātu uz iedomību tos, kas atver šo Vārdu. Sai laikā darāmais darbs ir apmācīt studentus un strādniekus iztīrīt tematus skaidri, vienkārši, nopietni un svinīgi. (59) Sajā lielajā darbā laiku nedrīkst izšķiest veltīgi. Mēs nedrīkstam novērsties no mērķa. Laika ir par maz, lai mēs apņemtos atklāt visu, kas vien var tikt atklāts mūsu skatam. Mums būs vajadzīga mūžība, lai iepazītos ar visu Svēto Rakstu garumu un platumu, dziļumu un augstumu. Dažām dvēselēm kādas atsevišķas patiesības ir svarīgākas par citām. Iepazīstoties ar Rakstiem, ir vajadzīga prasmīga pieeja. Lasiet un izpētiet Dz., 40,7.8. Jāņa 1,14. 1.Tim.3,16. Filip.2,5.-11. Kol.1,14.-17. Atkl. 5,11.-14.

"Apustulim Jānim Patmoš salā tika atklātas lietas, kuras viņam saskaņā ar Dieva gribu vajadzēja darīt zināmas ļaudīm. Pētiat šīs atklāsmes. Tās satur tēmas, kas ir mūsu pārdomu cienīgas, plašas un aptverošas mācības, kuras tagad cenšas darīt izprotamas viss lielais eņģeļu pulks. Aplūkojiet Kristus dzīvi un raksturu un pētiat Viņa vidutāja darbu. Seit ir bezgalīga gudrība, bezgalīga mīlestība, bezgalīga taisnība un bezgalīga žēlastība. Seit ir dziļumi un augstumi, garumi un platumi, ko mums apcerēt. Neskaitāmas spalvas ir centušās pasaulei parādīt Kristus dzīvi, raksturu un vidutāja darbu, un tomēr katrs prāts, caur kuru darbojies Svētais Gars, ir šos tematus pasniedzis jaunā un atsvaidzinošā gaismā."

Mēs vēlamies vadīt ļaudis tā, lai tie izprastu, kas Kristus ir viņiem un kādas atbildības viņi ir aicināti

uzņemties iekš Viņa. Kā Viņa pārstāvjiem un lieciniekiem mums pašiem jāiegūst pilnīga izpratne par glābjošajām patiesībām, ko sniedz piedzīvojumos iegūtas praktiskas atziņas.

Māciet lielās praktiskās patiesības, kurām jāapzīmogo dvēsele. Māciet par Jēzus glābjošo spēku, "iekš kā mums ir pestīšana caur Viņa asinīm, tieši grēku piedošana." Kol.1,14. (pēc angļu tulk.) Pie krusta sastapās žēlastība un patiesība, un taisnība ar patiesību skūpstījās.(60) Lai ikviens audzēknis un ikviens darbinieks atkal un atkal pētī šo dārgo patiesību, lai ar jaunu spēku varētu ļaudīm norādīt uz mūsu vidū krustā sisto Kungu. Rādiet, ka Kristus dzīve atklāj bezgalīgi pilnīgu raksturu. Māciet, ka "cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva vaļu palikt par Dieva bērniem, tiem, kas tic uz Viņa Vārdu." Jāņa 1,12. Runājiet par to atkal un atkal. Mēs varam kļūt Dieva dēli, ķēnišķīgās ģimenes locekļi, Debesu Ķēniņa bērni. Dariet zināmu, ka visi, kuri pieņems Jēzu Kristu un savu sākotnējo uzticību Viņam paturēs stipru līdz pat galam, kļūs dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki "uz neiznīcīgu un neapgānītu, un nesavīstamu mantību, kas top paturēta Debesīs priekš jums, kas Dieva spēkā topat glabāti caur ticību uz pestīšanu, kas ir gatava parādīties pēdējā laikā." 1.Pēt.1,4.5.

Pēdējais brīdinājums

Trešā eņģeļa vēsts ir jāsniedz ar spēku. Pirmās un otrās vēsts sludināšanas spēkam jāpieaug trešajā vēstī. Atklāsmē Jānis saka par Debesu vēstnesi, kas pievienojas trešajam eņģelim: "Eš redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme tapa apgaismotā no viņa spožuma. Un tas sauca spēcīgi ar stipru balsi." Atkl.18,1.2. Mums draud briesmas trešā eņģeļa vēstī sniegt tik nenoteikti, ka tā uz ļaudīm neatstās nekādu iespaidu. Tiek ievīts tik daudz citu interešu, ka pati vēsts, kuru vajadzētu sludināt ar spēku, kļūst it kā apspiesta un tikko sadzirdama. Mūsu telts sanāksmēs ir pielaista kļūda. Sabata jautājums gan ir aizskarts, bet tas nav stādīts priekšā kā šī laika lielais pārbaudes akmens. (61) Apliecinot ticību Kristum, baznīcas tomēr pārkāpj likumu, kuru Kristus pats ir pasludinājis no Sinaja. Kungs mums pavēl: "Pasludini Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņa grēkus." Jesaja 58,1. Bazūnei jānodod skaidri izprotama skaņa.

Ja sapulcējušies ļaudis jums aizsniedzami tikai divas nedēļas, tad neatlieciet Sabata jautājuma izskaidrošanu, vispirms iepazīstinot ar visām citām patiesībām, domājot, ka tā jūs šim jautājumam sagatavojat ceļu. Paceliet karogu, Dieva baušļus un Jēzus ticību. Izvirziet to kā vissvarīgāko tematu. Un tad ar saviem spēcīgajiem pierādījumiem piešķiriet šai atziņai vēl lielāku spēku. Vairāk kavējaties pie Atklāsmes grāmatas. Lasiet, izskaidrojiet un iespējāt atmiņā tur ietvertās mācības.

Mūsu karš ir uzbrūkošs karš. Mūs gaida svarīgi notikumi, jā, tie jau ir tieši pār mums. Raidīsim savas lūgšanas pie Dieva, lai četri eņģeļi vēl saturētu četrus vējus, lai tie vēl nepūstu, ievainojot un iznīcinot, līdz pasaule ir saņēmusi pēdējo brīdinājumu. Un tad strādāsim atbilstoši savām lūgšanām. Lai nekas nesamazina šim laikam dotās patiesības spēku. Tagadējai patiesībai jābūt mūsu nāstai. Trešā eņģeļa vēstij jādara savs darbs, atšķirot no baznīcām ļaudis, kas tad nostāsies uz mūžīgās patiesības platformas.

Mūsu vēsts ir dzīvības un nāves vēsts, un mums jāparāda tā tāda, kāda tā ir, kā Dieva lielais spēks. Mums tā jāsniedz visā tās pārliedzīgajā spēkā. Tad Kungs piešķirs tai panākumus. Mūsu priekšrocība ir sagaidīt lielas lietas, pat Dieva Gara nepārprotamu atklāšanos. Sis ir tas spēks, kas pārliedzīs un atgriezīs dvēseles.

Pēdējo dienu briesmas jau ir pār mums, un mums jābrīdina ļaudis no briesmām, kurās tie atrodas. Neatstājiet neaizskartas šīs svinīgās ainas, ko rāda pravietojumi. Ja mūsu ļaudis būtu kaut pa pusei atmodušies, ja viņi izprastu Atklāsmes grāmatā ainoto lielo notikumu tuvumu, tad mūsu draudzēs sāktos reformācijas darbs un vēl daudzi citi ticētu šai vēstij.(62) Mēs nedrīkstam kavēties, Dievs uzaicina mūs būt nomodā par dvēselēm kā tādiem, kam būs jānodod atbildība. Norādiet uz jauniem principiem un ļaužu apziņā iespējāt skaidri izteiktas patiesības. Tās būs kā abējās pusēs griezīgs zobens. Tomēr neesiet labprātīgi strīdēties. Būs tādas reizes, kad mums vajadzēs apklust un gaidīt uz Dieva pestīšanu. Lai runā Dāniēla grāmata, lai runā Atklāsmes grāmata, lai tās stāsta, kas ir patiesība. Bet, lai arī kāda patiesības daļa tiek iztirzāta, kā visas mūsu cerības viduspunktu paaugstiniet Jēzu, "Dāvida Sakni un Dzimumu, spožo rīta Zvaigzni." Atklāsmes 22,16.

Dieva slavināšanas sapulces

Dieva pagodināšanās sapulcēs telts sanāksmes laikā vajadzētu likt skanēt dziesmām un instrumentālai mūzikai. Arī seno laiku reliģiskajās sanāksmēs lietoja mūzikas instrumentus. Dievlūdzēji savu Dievu slavēja ar arfām un cimbolēm (šķīvju mūziku), un arī mūsu Dievu pagodināšanās sapulcēs mūzikai jāieņem sava vieta. Tā palielinās interesi. Un katru dienu vajadzētu

noturēt Dieva slavēšanas sapulci, vienkāršu pateikšanos Dievam. Mūsu telts sanāksmēs būtu bijis daudz vairāk spēka, ja mēs būtu patiesi izpratuši Dieva laipnību, žēlastību un iecietību pret mums un ja mūsu lūpas būtu vairāk godājušas un slavējušas Viņa Vārdu. Mums jābūtu sirsnīgākiem un dedzīgākiem savās dvēselēs. Kungs saka: "Kas pateicību upurē, tas Mani tur godā." Ps. 50,24.

Tas ir sātana darbs runāt par lietām, kas attiecas uz viņu, un viņš ļoti priecājas, ja cilvēcīgās būtnes runā par viņa varu, par viņa strādāšanu caur cilvēku bērniem. Nododoties šādām sarunām, prāts kļūst drūms un īgns. Mēs varam kļūt par sātana ziņu izplatīšanas kanāliem, caur kuriem plūst vārdi, kas nevienai sirdij nenesīs saules gaismu. (63) Bet apņemsimies to nepieļaut. Apņemsimies nebūt par kanāliem, caur kuriem sātans izplatītu drūmas un nepatīkamas domas. Lai mūsu vārdi nav nāves smarža uz nāvi, bet gan dzīvības smarža uz dzīvību.

Dievs vēlas, lai mēs ar vārdiem, kurus sakām ļaudīm, un ar savām lūgšanām dotu nepārprotamu pierādījumu, ka mums ir garīga dzīvība. Mēs nebaudām tādu svētību pilnību, kādu Kungs mums ir sagatavojis, jo mēs tās nelūdzam ticībā. Ja mēs ticētu dzīvā Dieva Vārdam, tad mēs saņemtu visbagātākās svētības. Ar savu ticības trūkumu mēs apkaunojam Dievu, tāpēc mēs nevaram nest dzīvību citiem ar iespaidīgām, dzīvām, augšup ceļošām liecībām. Mēs nevaram dot to, kā mums pašiem nav.

Ja mēs pazemīgi staigātu kopā ar Dievu, ja mēs strādātu Kristus Garā, tad neviens no mums nejustos nospiešts. Savas grūtības mēs uzliktu lielajam Nastu Nesējam. Tad Dieva klātbūtnē saņemot Viņa mīlestību, mēs drīkstētu sagaidīt uzvaras. Katra telts sanāksme no sākuma līdz pat beigām var būt mīlestības mielasts, jo Dievs ir ar Saviem ļaudīm.

Visas Debesis ir ieinteresētas mūsu glābšanā. Dieva eņģeļiem, tūkstoš reiz tūkstošiem un desmit tūkstoš reiz desmit tūkstošiem, uzdots kalpot tiem, kas kļūst par pestīšanas mantiniekiem. Tie sargā mūs no nelaimēm un atspiež tumsas spēkus, kas cenšas mūs iznīcināt. Vai mums nav pamats katru acumirkli būt pateicīgiem, būt pateicīgiem pat tad, kad uz mūsu takas ir grūtības?

Kungs pats ir mūsu palīgs. "Dziedi priecīgi, Ciānas meita! Gavilē, Izraēl! Priecājies un līksmojies no visas sirds, Jeruzalemes meita!" "Kungs, tavs Dievs, ir tavā vidū, stiprs Pestītājs, Viņš priecāsies par tevi ar līksmību, Viņš cietis klusu Savā mīlestībā, Viņš priecāsies par tevi ar gavilēšanu." Cev. 3,14.17. (64)

Kungs vēlas, lai mēs pasaulei nesam šo liecību. Mūsu sirdīm un mūsu lūpām vajadzētu pastāvīgi Viņu slavēt.

Tāda liecība atstās iespaidu uz citiem. Cenšoties novērst cilvēkus no viņu pašmīlīgās tiekšanās pēc laimes, mums tiem jābūtu, ka esam atraduši kaut ko labāku par to, ko viņi meklē. Sarunājoties ar samariešu sievu, Jēzus to norāja, ka viņa ir nākusi smelt ūdeni no Jēkaba akas, bet Viņš tai pasniedza kaut ko daudz vērtīgāku. No Jēkaba akas Viņš tās domas vadīja uz dzīvā ūdens Avotu. "Ja tu to Dieva dāvanu zinātu un kas tas tāds ir, Kas uz tevi saka: dod Man dzert, tad tu Viņu būtu lūgusi un Viņš tev būtu devis dzīvu ūdeni... Bet, ja kas dzer no tā ūdens, ko Es tam došu, tam neslāps ne mūžam, bet tas ūdens, ko Es tam došu, viņš taps par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgu dzīvošanu." Jāņa 4, 10- 14.

Draudzei vajadzīgi tādu viņas locekļu dzīvie un iespaidīgie piedzīvojumi, kas raduši dzīvot savienībā ar Dievu. Sausas un nodrāztas liecības un lūgšanas, kurās neatklājas Kristus, ļaudīm neko nedos. Ja visus, kas pretendē uz Dieva bērnu vārdu, pildītu ticība, gaisma un dzīvība, kāda brīnišķa liecība tad tiktu nodota tiem, kuri nāk klausīties patiesību! Un cik daudz dvēseļu tad varētu mantot Kristus!

Cīņa par atmodu

Mūsu telts sanāksmēs pārāk maz cenšas pēc atmodas. Pārāk maz meklē Kungu. Atmosferas sapulces vajadzētu noturēt no sanāksmes sākuma līdz noslēgumam. Ļaužu atmodināšanai vajadzētu veltīt visapņēmīgākās pūles. Lai visi redz, ka jūs pūlaties no sirds, jo jūs nesat brīnišķu vēsti no Debesīm.(65) Sakiet viņiem, ka Kungs nāk ar Savām sodībām un ka no tām neizvairīsies ne ķēniņi, ne valdnieki, ka ne bagātība, ne iespaids nevienu nepasargās no sodībām, kas drīz izlauzīsies pār zemi. Katras sanāksmes noslēgumā vajadzētu aicināt uz izšķiršanos. Cieši turieties pie šiem ieinteresētajiem ļaudīm, līdz tie ir nostiprināti ticībā.

Mums jābūt daudz noteiktākiem savās sirsnīgajās pūlēs. Par patiesību mums jārunā personīgi un sapulcēs, norādot uz visiem pierādījumiem, uz visiem bezgalīgi svarīgajiem motīviem, lai cilvēkus vilktu tuvāk Pestītājam, Kas paaugstināts uz nežēlīgā krusta. Dievs vēlas, lai visi cilvēki iegūtu

mūžīgu dzīvību. Vērojiet, cik spēcīgi visā Dieva Vārdā izteikts paskubinājums un lūgums, lai vīri un sievas nāktu pie Kristus, aizliegta ēstkāri un kaislības, kas samaitā dvēseli. Ar visiem mūsu spēkiem mums vajadzētu tos pārlicināt raudzīties uz Jēzu un pieņemt Viņa pašreizējā un uzpurīgo dzīves veidu. Mums tiem jābūt, ka mēs gaidām, lai arī viņi ielīksmotu Kristus sirdi, izlietojot visas Viņa dotās dāvanas Viņa vārda pagodināšanai.

Grēks ir smagi nospiedis un nomocījis daudzus no tiem, kuri atnāk uz sapulci. Savā reliģiskajā ticībā viņi nejūtas droši. Tiem, kam ir bēdas un nav gara miera, vajadzētu dot iespēju saņemt palīdzību. Pēc uzrunas tos, kas vēlas sekot Kristum, vajadzētu aicināt izteikt savu vēlēšanos. Uzaiciniet visus, kas nejūtas sagatavoti uz Kristus atnākšanu un kas ir nospiesti un nomākti, atiet savrup. Lai ar šīm dvēselēm sarunājas tie, kas ir garīgi atgriezti. Lūdziet kopā ar tiem un priekš tiem. Pavadiet daudz laika lūgšanās un rūpīgās Vārda studijās. Lai visi savās dvēselēs iegūst neviltotus ticības pierādījumus, apzinoties, ka Svētais Gars tiem tiks dots, jo viņi patiesi salkst un slāpst pēc taisnības. Māciet tiem, kā pakļauties Dievam, kā ticēt, kā pieķerties apsolījumiem. Lai dziļā Dieva mīlestība izteicas iedrošinošos vārdos un aizlūgšanās. (66)

Lai notiek daudz lielāka cīņa ar Dievu par dvēseļu izglābšanu. Strādājiet nesavtīgi, apņēmīgi un neatslābstoši. Spiežat dvēseles nākt uz Jēra kāzu mielastu. Lai tiek vairāk lūgts, ticēts un saņemts un vairāk strādāts kopā ar Dievu.

Visnožēlojamākā vienalīdzība un nolaidība raksturo izturēšanos pret šo lielo pestīšanu. Bezrūpīgos vajag pamodināt, citādi tie ir pazuduši. Kopš Dievs vainīgā grēcinieka glābšanai ir atdevis Savu Dēlu, Viņš grib ar Saviem pārstāvjiem strādāt pretī cilvēcīgajiem un sātāniskajiem spēkiem, kas apvienojušies, lai iznīcinātu dvēseli. Kungs visu ir darījis, lai paaugstināto Pestītāju varētu atklāt grēciniekiem. Kaut arī viņi ir miruši grēkos un pārkāpumos, tomēr, sludinot Kristu un Viņa nāvi pie krusta, ir jāpamodina šo ļaužu uzmanība. Cilvēki jāpārlicina par grēka ļaunumu. Pārkāpēju acis ir jāapgaismo. Lai visi, kas tuvojušies Kristum, tāpēc ka Kristus tos vilcis pie Sevis, stāsta citiem Viņa mīlestības stāstu. Lai visi, kas savās dvēselēs ir izjutuši Kristus atgriezošo spēku, dara visu iespējamo Kunga vārdā.

Tā upura bezgalīgā vērtība, kuru prasīja mūsu atpestīšana, atklāj patiesību, ka grēks ir briesmīgs ļaunums. Dievs būtu varējis atbrīvot Savu radību no šī pūžņojošā, nejaukā traipa, aizmēžot no zemes virsas grēcinieku. Tomēr "tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai visi tie, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību." Jāņa 3,16. Kāpēc visi tie, kas saka, ka mīl Dievu, necenšas apgaismot savus kaimiņus un savus pazīstamos, lai tie uz priekšu vairs neizturētos nevērīgi pret šo lielo pestīšanu?

Kristus nodeva Sevi apkaunojošai, izmisuma sāpju pilnai nāvei, kas viss liecina, cik grūti strādāja Viņa dvēsele, lai glābtu pazudušo. Ak, Kristus var, Kristus grib un Kristus ilgojas glābt visus, kas tikai nāks pie Viņa. (67) Runājiet ar dvēselēm, kurām draud briesmas, un panāciet, lai tās uzlūko Jēzu pie krusta, kur Viņš mirst, lai Viņam būtu iespējams piedot. Runājiet uz grēcinieku no sirds, kas plūst pāri Kristus saudzējošā un žēlojošā mīlestībā. Ļaujiet atklāties dziļai nopietnībai, bet tā cilvēka balsī, kas mēģina mantot kādu dvēseli, lai tā uzlūko un dzīvo, nedrīkstētu dzirdēt nevienu skarbu, skaļu toni. Vispirms svētījiet un atdodiet Dievam paši savu dvēseli. Raugoties uz mūsu Vidutāju Debesīs, ļaujiet salūst savai sirdij. Un tad, kļuvuši padevēīgi un iejūtīgi, jūs varat griezties pie grēkus nožēlojošiem grēciniekiem kā tādi, kas paši piedzīvojuši glābjošās mīlestības spēku. Lūdziet ar šīm dvēselēm, ticībā novedot tās krusta pakājē, lieciet viņiem domās iet jums līdzī un ar ticības acīm raudzīties turp, kurp raugāties jūs, uz grēku nesēju Jēzu. Panāciet, lai tās savu skatu novērs no pašu nožēlojamā, grēcīgā "es", pievērsot to Pestītājam, un būs gūta uzvara. Tās pašas priekš sevis ieraudzīs Dieva Jēru, Kas atņem pasaules grēkus. Tās redzēs Ceļu, Patiesību un Dzīvību. Taisnības Saules spožie stari iespīdēs viņu sirdīs. Glābjošās mīlestības spēcīgā straume izliesies izkaltušajā un izslāpušajā dvēselē, un grēcinieks būs glābts priekš Jēzus Kristus.

Kristus ir pienaglots pie krusta, - runājiet, lūdziet, dziediet par to, un tas salauzīs un mantos sirdis. Tas ir Dieva spēks un Dieva gudrība dvēseļu ievākšanai priekš Kristus. Maz labuma dos formāli, pārdomāti izteicieni un runāšana tikai par strīdu izraisošiem punktiem. Dieva kausējošo mīlestību strādnieku sirdīs atzīs ļaudis, kuru labā darbinieki strādā. Dvēseles slāpst pēc dzīvības ūdens. Neesiet līdzīgi tukšiem traukiem. Ja jūs tām parādīsies Kristus mīlestību, tad jūs šīs izsalkušās un izslāpušās dvēseles varēsiet vadīt pie Jēzus, un Viņš tām dos dzīvības maizi un pestīšanas ūdeni. (68)

Personīgais darbs

Kunga kalpiem ne tikai jāpasludina Vārds no paaugstinājuma, bet tiem arī jānāk personīgā saskarē ar ļaudīm. Ar uzrunu tiek izsēta dārga sēkla. Bet, ja neveltis personīgas pūles augsnes sagatavošanai,

tas sēkla neiesakņosies. Ja Dieva Gars nepadarīs sirdi iejūtīgu un padevīgu, tad no teiktās uzrunas daudz būs zaudēts. Ievērojiet starp klausītājiem tos, kas liekas ieinteresēti, un pēc sapulces runājiet ar tiem. Ar personīgi pateiktiem nedaudziem vārdiem bieži sasniedz vairāk laba nekā ar visu uzrunu. Jautājiet, kā uz iztirzāto tematu raugās klausītāji, vai viņi to skaidri saprot. Ar laipnību un pieklājību rādiet, ka jūs patiesi interesējaties par viņiem un ka jums rūp viņu dvēseļu liktenis. Daudzi vadīti uz domām, ka mēs kā tauta ar neticību raugāmies uz atgriešanos pie Dieva. Ja mēs tos lūgsim un aicināsim nākt pie Kristus, tad sirdis kļūs iejūtīgākas un pazudīs arī aizspriedumi.

Bībeles studijas

Kad vien tas praktiski iespējams, pēc katras svarīgākas uzrunas vajadzētu sekot Bībeles studijām. Tajās stundās var runāt par iztirzātajiem punktiem, var jautāt un veidot pareizus uzskatus. Vairāk laika vajadzētu veltīt pacietīgai ļaužu audzināšanai, dodot viņiem pašiem iespējas izteikties. Ļaudīm ir vajadzīgas pamācības, rindu pēc rindas un priekšrakstu pēc priekšraksta.

Jānotur arī īpašas sapulces tiem, kas sākuši interesēties par pasniegto patiesību un kam nepieciešami tālāki norādījumi. Ļaudis vajadzētu aicināt apmeklēt šīs sapulces, un visiem, kā ticīgajiem, tā neticīgajiem, jādod iespēja uzstādīt jautājumus par punktiem, kas vēl nav pilnīgi izprasti. Dodiet visiem izdevību izteikties par to, ko viņi nesaprot un nezina, jo tie piedzīvos zināmu samulsumu. Visās svētrunās un visās Bībeles studijās ļaujiet cilvēkiem redzēt, ka ikvienam mūsu aizstāvētās ticības un mācības punktam ir dota skaidra "Tā saka Kungs". (69)

Tāda bija Kristus mācīšanas metode. Viņam runājot uz ļaudīm, tie jautāja par Viņa vārdu nozīmi. Kas pazemīgi meklēja gaismu, tiem Viņš vienmēr bija gatavs izskaidrot Savus vārdus. Tomēr Kristus neatbalstīja kritizēšanu un pieķeršanos sīkumiem, un arī mums to nevajag darīt. Ja ļaudis cenšas izraisīt debates par apstrīdētiem mācību punktiem, tad sakiet viņiem, ka sapulce nav sasaukta tādām nolūkam.

Ja jūs atbildat uz jautājumu, tad pārlicinieties, vai klausītāji redz un saprot, ka tas ir atbildēts. Neatstājiet neatbildētu nevienu jautājumu un nelieciet ļaudīm to vēlreiz izteikt. Apzinīgi speriet uz priekšu soli pēc soļa un ziniet, cik daudz jūs esat panākuši.

Šādās sapulcēs ļaudis, kas izprot vēsti, var uzstādīt jautājumus, kas apgaismotu patiesības punktus. Tomēr dažiem var nebūt gudrības to darīt. Ja kāds uzstāda jautājumus, kas kalpo tikai prāta samulsināšanai, tad tiem vajadzētu ieteikt atturēties no šādas jautāšanas. Mums jāamācās saprast, kad runāt un kad klusēt, jāamācās sēt ticības sēklu, izplatīt gaismu, bet ne tumsu.

Vārds īstā laikā

Kas savu garu uztur lūgšanas noskaņojumā, tie varēs pateikt vārdu īstā laikā tiem cilvēkiem, kuri nonāks viņu iespaids sfērā, jo Dievs tiem dos gudrību, lai ar to kalpotu Kungam Jēzum. "Ja gudrība nāks tavā sirdī un atzišana tavai dvēselei būs mīļa, tad labs padoms tevi pasargās, un saprašana tevi paglabās." Sak.v. 2,10.11. Tad jūs atvērsiet savu muti ar gudrību, un uz jūsu mēles būs laipnības likums. (70)

Ja tie, kas sevi sauc par kristiešiem, ņems vērā Kristus vārdus, tad visi, kas ar viņiem nāks saskarē, atzīs, ka tie ir bijuši ar Jēzu un ir mācījušies no Viņa. Viņi pārstāvēs Kristu, un mūžības lietas būs viņu sarunu temats. Mūžības īstenības tiks ieaustas ikdienas dzīvē. Viņi būs nomodā par dvēselēm kā tādi, kam par to būs jāatskaitās. Tam ir daudz lielāka nozīme, nekā daudziem šķiet. Tas nozīmē iziet ārā un meklēt pazudošo avi.

Līdzekļu sagādāšana

Nevienam nevajadzētu izmantot telts sanāksmes priekšrocības pieklūt vislielākajam cilvēku skaitam, lai iepazīstinātu ļaudis ar kādām īpašām interesēm vai lai vāktu līdzekļus dažādajiem labdarības mērķiem, kuru ir radiet tik daudz. Dieva darba kalpošanā ar Vārdu, patiesības izplatīšana tālajos apgabalos, lielās audzināšanas darba vajadzības jaunajos laukos un sanatoriju dibināšana savienībā ar evaņģēlija pasludināšanas darbu, - šie ir tie lielie mērķi, kuriem vajadzētu pievērst ļaužu uzmanību mūsu telts sanāksmēs.

Telts sanāksmes darba rezultāti

Ar mūsu telts sanāksmēm ir jāpadara liels darbs. Kungs ir īpaši pagodinājis šīs sapulces, kuras Viņš nosaucis par svētām sanāksmēm. Uz šīm sapulcēm atnāk cilvēku tūkstoši, no kuriem daudzus dzen tikai ziņkārība redzēt un dzirdēt kaut ko jaunu. Tomēr, dzirdot patiesības vēsti un saskaroties ar

tiem, kas tai tic, daudzi tiek ietekmēti. Viņi redz, ka šie ļaudis nav tādi, kādus tos attēlo citi. Izzūd aizspriedumi, pretestība un vienaldzība, un tie ar neviltotu interesi klausās runāto Vārdu.

Kungam ir Savi pārstāvji visās draudzēs. (71) Šo pēdējo dienu īpašā pārbaudošā patiesība tiem nav pasniegta tādos apstākļos, kas pārlicinātu sirdi un prātu, tāpēc viņi nav ar gaismas atmešanu sarāvuši savu savienību ar Dievu. Ir daudz tādu, kas uzticīgi staigājuši gaismā, kāda ir spīdējusi uz viņu tekas. Tie salkst uzzināt vairāk par Dieva darbiem un Viņa ceļiem. Pa visu pasauli vīri un sievas ar ilgām raugās uz Debesīm. No dvēselēm, kas ilgojas pēc gaismas, žēlastības un pēc Svētā Gara, uz Debesīm paceļas jautājumi, lūgšanas un asaras. Daudzi atrodas tieši uz Dieva valstības robežas un tikai gaida, lai viņus uzņemtu.

Kad šīm dvēselēm tiek pasniegtas Kristus mācības un Bībeles patiesības to skaidrajā vienkāršībā, tad tās atzīst gaismu un priecājas tajā. Patiesības gaismas priekšā izgaist viņu apmulsums kā rasa rīta saules staros. Viņu izpratne par Bībeles patiesību kļūst plašāka, un Dieva atklāšanās Kristū parāda tiem garīgā, dievišķā noslēpuma dziļumu, platumu un augstumu, kādu tie pirms tam nav aptvēruši un kas nav izskaidrojams, bet tikai parādāms Kristum līdzīgā raksturā.

Daudzi, kuriem nav nekā kopēja ar kādu draudzi un kuri izliekas pilnīgi nevērīgi pret Dieva prasībām, savās sirdīs nav tik vienaldzīgi, kā izskatās. Pat visneticīgākajiem pienāk laiks, kad tie redz savu vainu un sāk ilgoties pēc kaut kā, kā tiem nav. Visās pilsētās ir daudz tādu cilvēku, kas neapmeklē nevienu lūgšanu vietu. Daudzus no tiem pievelk telts sanāksmes. Atnāk daudzi, kas ir grēka vergi, bezspēcīgi jaunu ieradumu upuri. Daudzi tiek pārlicināti un atgriezti. Ticībā satverot Dieva grēku piedošanas apsolījumu, šis ieradumu važas tiek salauztas. Atstādami nodošanos saviem grēcīgajiem ieradumiem, tie kļūst svabadi Kristū Jēzū un priecājas Dieva bērnu brīvībā. Sis ir darbs, kas jādara visās mūsu telts sanāksmēs. Tādā veidā tūkstoši tiks mantoti Kristum.

Pēc telts sanāksmes

(72) Pateicoties lielajās pilsētās noturētajām telts sanāksmēm, tūkstoši tiks izaicināti ārā, lai dzirdētu ielūgumu uz lielo mielastu: "Nāciet, jo visas lietas sataisītas." Lūkas 14,17. Pēc ļaužu intereses pamodināšanas mums nevajadzētu šīs sapulces pilnīgi pārtraukt, nojaucot visas teltis un liekot saprast, ka sanāksme ir noslēgusies. Tieši tad, kad cilvēku simtos ir pamodusies interese, ar uzticīgu un nopietnu darbu var paveikt visvairāk laba. Tāpēc sapulces jāiekārto tā, lai arī uz priekšu varētu uzturēt ļaudis interesi.

Pēc vienas no telts sanāksmēm apsprieda jautājumu par sapulču turpmāko noturēšanu. Es brāļiem atstāstiju redzēto sapni. Sapnī redzēju daļēji pabeigtu būvi. Strādnieki savāca savus darba rīkus un gatavojās to atstāt nenobeigtu, bet es viņus lūdzu pārdomāt šo lietu. Es sacīju: "Celtne vēl nav pabeigta, nāciet atpakaļ un turpiniet strādāt, līdz tai ir uzlikts jumts." Tad viņi atgriezās un turpināja darbu. Brāļi ņēma vērā manu padomu palikt un turpināt telts sanāksmes darbu. Rezultātā zināms cilvēku skaits pieņēma patiesību.

Dārgajos telts sanāksmju un telts sapulču pasākumos nav nenovēršami jāpiedzīvo tik daudz neveiksmju, tām nav jānoslēdzas ar tik maz kūlīšu pienešanu Kungam. Vietās, kur tagadējās patiesības karogs nekad vēl nav pacelts, tagad zināmu pūļu rezultātā tiks atgriezts vairāk dvēseļu nekā jebkad agrāk. Visiem, kuru rokas liekas gurstam un kļūstam slābanākas, man ir vēsts: "Satveriet karogu vēl ciešāk." Jums nav jāpiedzīvo neveiksme vai jākļūst mazdūšīgiem. (73) Nekāda ticības paguruma nebūs tam, kas pastāvīgi ies uz priekšu.

Pēc telts sanāksmes reizēm var būt grūti aizturēt galvenos runātājus vēl uz vairākām nedēļām, lai padziļinātu pamodināto interesi. Var izmaksāt dārgi arī attiecīgā laukuma īre un pietiekoši daudzu ģimenes telšu paturēšana, lai saglabātu telts sanāksmes ārējo izskatu. Varbūt būs vajadzīgi upuri, lai dažas ģimenes paliktu teltis vēl ilgāk un palīdzētu sludinātājiem un Bībeles strādniekiem, kopā ar sapulču apmeklētājiem piedaloties Bībeles studijās un ejot pie ļaudīm mājās, lai tiem stāstītu par sapulcēs saņemtajām svētībām un tos aicinātu atnākt vēl. Bez šaubām būt grūti nodrošināt pietiekošu skaitu darbinieku darba sekmīgai virzīšanai uz priekšu. Tomēr panākumi attaisnos pūles. Tieši pateicoties šādām nopietnām un enerģiskām pūlēm, dažas mūsu telts sanāksmes ir bijušas par darba rikiem stipru un darbīgu draudžu izveidošanai. Un tieši ar šādu nopietnu darbu trešā eņģeļa vēsts ir jānes mūsu lielo pilsētu iedzīvotājiem.

Reizēm telts sanāksmē uz dažām dienām dalību ņem lielāks runātāju skaits, un tieši tad, kad ļaužu interese pilnībā atmodināta, gandrīz visi viņi aizsteidzas uz citu sapulci, uz vietas atstājot divus vai trīs runātājus, lai tie cīnītos pret nospiedošo iespaidu, ko rada ģimenes telšu nojaukšana un aizvākšana. Cik daudz labāk būtu, ja sapulces turpinātu noturēt ilgāku laiku, ja no katras draudzes

atnāktu cilvēki, kas sagatavojušies palikt mēnesi vai vēl ilgāk, lai atbalstītu sapulces un mācītos, kā pareizi strādāt. Tad, atgriežoties mājās, tie uz savām draudzēm varētu aizvest vērtīgu pieredzi. Cik daudz labāk būtu, ja daži no tiem runātājiem, kas pamodināja ļaužu interesi tad, kad sanāksmi apmeklēja lielākais ļaužu skaits, paliktu vēl ilgāk, lai ar rūpīgi organizētām un ilgstošām pūlēm turpinātu iesākto darbu. (74) Vadot sapulču darbu šādā veidā, vairākiem darbiniekiem vienā un tajā pašā laikā vajadzēs piedalīties darba attīstīšanā, nepieļaujot, ka tikai nedaudzi cilvēki rūpējas par visām sapulcēm. Tomēr mums jāatceras, ka darbs darāms "ne caur spēku, nedz caur varu, bet caur Manu Garu, saka Kungs Cebaot." Cak.4,6.

Darbam nevajadzētu apstāties, kad sapulces telšu nometnē tiek slēgtas. Pasludinātās mācības ļaudīm ir jaunas un nepazīstamas. Kas tika pārliecināti un kas vēlas pieņemt patiesību, sastapsies ar visnoteiktāko un viltīgi pārdomātu pretestību. Sludinātāji, draugi un pazīstamie visiem spēkiem centīsies izraut viņu sirdīs iesēto patiesības sēklu. Mēs nedrīkstam tos atstāt, lai sēkla tā tiek izrauta. Mēs nedrīkstam pieļaut tās savišanu veldzes trūkuma dēļ.

Dažādas izmaiņas tiecas novājināt sapulču ietekmi. Ja tas praktiski iespējams, tad turpiniet sapulces telts sanāksmes vietā. Bet, ja vēlamāka liekas pārvietošana, tad pārceļiet lielo telti uz kādu izdevīgu vietu un tur turpiniet noturēt Dievu pagodinošās sapulces. Vajadzētu nodibināt misijas punktu. Iegūstiet savā īpašumā piemērotu vietu, un lai vairāki darbinieki apvienojas misijas ģimenes izveidošanā. So darbu vajadzētu vadīt kādam vīram ar sievu, kuriem ir atbilstošas spējas, kas ir svētījušies un kas varēs pagodināt darbu.

Telts sanāksmē radītās intereses tālākai attīstīšanai ir nepieciešami palīgi, kas darbotos dažādās līnijās, un šiem gadījumiem vajadzētu kalpot kā darbinieku sagatavošanas skolai. Lai jauni cilvēki strādā kopā ar pieredzējušiem darbiniekiem, kas tos pacietīgi pamācīs un lūgs kopā ar tiem. Sievietēm, kas svētījušās Dievam, vajadzētu iesaistīties Bībeles izskaidrošanas darbā, ejot no mājas uz māju. Dažiem darbiniekiem vajadzētu strādāt par kolportieriem, pārdodot mūsu literatūru un saprātīgi izdalot to ļaudīm, kuri nespēj nopirkt. (75)

Lai daži strādnieki apmeklē citu draudžu reliģiskās sapulces, un rodoties izdevībai, tajās aktīvi piedalās. Kad Jēzum bija tikai divpadsmit gadu, Viņš iegāja tempļi priesteru un rabīnu skolā un izteica jautājumus. Sajā tempļa skolā ik dienas tika noturētas mācības, kas līdzīgas mūsu Bībeles studijām. Jēzus jautāja kā skolnieks, bet Viņa jautājumi šiem mācītiem priesteriem deva jaunu vielu pārdomām. Līdzīgu darbu iespējams darīt arī šodien. Saprātīgiem jauniešiem vajadzētu ieteikt apmeklēt Jauniešu Kristīgās Apvienības sapulces, ne lai tur strīdētos, bet lai kopīgi pētītu Rakstus un izteiktu lietderīgus jautājumus.

Ja darbs šajās dažādajās līnijās būtu nopietni un enerģiski darīts pēc visām mūsu telts sanāksmēm, tad no sanāksmēs sētās sēklas kā augļi būtu mantots daudz lielāks skaits dvēseļu.

Lai strādnieki iepazīstas ar ļaudīm un lasa viņiem priekšā dārgos Kristus vārdus. Paaugstiniet viņu vidū krustā sisto Jēzu, un drīz vien tie, kas dzirdējuši teltī kalpojošo sludinātāju sniegtās brīdinošās vēstis un ir pārliecinājušies par to patiesīgumu, izjutīs vajadzību meklēt tālākus paskaidrojumus. Šis ir tas laiks, kad ar lēnprātību un bijību jānorāda uz mūsu ticības pamatiem, šai bijībai nav jābūt verdziskai, bet gan piesardzīgai, lai netiktu pateikti neapdomīgi vārdi. Pasniedziet patiesību visā tās jaukumā, vienkārši un sirsnīgi, dodot barību istā laikā un ikvienam savu barības daļu.

Šis darbs liks jums būt modriem par dvēselēm kā tādiem, kam vajadzēs dot norēķinu. Kristus maigumam un saudzīgumam jāpiepilda darbinieka sirds. Ja jūs mīlēsiet dvēseles, tad jūs arī maigi rūpēsieties par tām. Par cilvēkiem, kurus jūs apmeklēsiet, jūs pienesīsiet sirsnīgas, nopietnas un pazemīgas lūgšanas. Jūsu darbā atklāsies Kristus mīlestības jaukā smarža. Viņš, Kurš atdeva Savu dzīvību, sadarbosies ar nesavtīgiem strādniekiem, lai iespaidotu citu cilvēku sirdis. (76)

Evaņģēlista darbs

Rakstu mācīšana un lūgšana ģimenēs, - tas ir evaņģēlista darbs, un šis darbs ir jāsavieno ar svētrunām. Ja to neievēro, tad sludināšana lielā mērā būs neveiksmīga. Ar personīgām pūlēm nostājaties ļaudīm cieši blakus. Māciet tiem, ka Dieva mīlestībai jāienāk ģimenes dzīves svētnīcā.

Nekad nepieņemiet jūsu personas slavēšanu. Nestrādājiet ar dalītu sirdi, cenšoties vienā un tajā pašā laikā kalpot sev un Dievam. Sevi nostādiat ārpus redzamības loka. Lai jūsu vārdi liek nogurušiem un nospiestiem nest savas nastas pie Jēzus. Strādājiet, it kā redzot Viņu pie savas labās rokas, gatavu sniegt jums katrā vajadzības brīdī Savas zināšanas un Savu lielo spēku. Kungs ir jūsu Padomdevējs, jūsu Vadonis, jūsu pestīšanas Virspavēlnieks. Viņš iet jūsu priekšā uzvarēdams un lai uzvarētu.

Uz lielceļiem un sētmalās

Kristus Savai tautai ir pavēlējis: "Izej uz lielceļiem un pie sētmalām un spiedi tos nākt iekšā, lai Mans nams top pilns." Lūkas 14,23.

Aicinājums uz evaņģēlija mielastu vispirms jāsniedz ļaudīm uz lielceļiem. Tas jāsniedz tiem, kuri sevi uzskata par ļaudīm, kas staigā pa kristīgo piedzīvojumu lielceļiem, - dažādo draudžu locekļiem. "Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Gars draudzēm saka." Atkl.2,7. Sajās draudzēs ir patiesi Dieva pielūdzēji un arī nepatiesi pielūdzēji. Ir jāstrādā pie tiem, kas atkrituši no savas pirmās mīlestības, kas pazaudējuši savu pirmo interesi un dedzību garīgās lietās. Mums jābrīdina tie, kas sevi sauc par kristiešiem un tomēr pārkāpj Dieva likumus. Viņiem jāsniedz vēsts. (77)

Kungs saka: "Un Sardus draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, Kam septiņi Dieva gari un septiņas zvaigznes. Es zinu tavus darbus, ka tev vārds ir, ka tu dzīvo, un tu esi miris. Uzmoties un stiprini citu, kas grib mirt, jo Es tavus darbus neesmu atradis pilnīgus Dieva priekšā. Tad nu piemini, kā tu esi dabūjis un dzirdējis, un turi to un atgriezies: ja tu nu nebūsi nomodā, tad Es nākšu pār tevi it kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es pār tevi nākšu." Atkl.3,1- 3.

Pēdējai draudzei izteiktais brīdinājums arī jāsludina visiem, kas grib, lai tos uzskata par kristiešiem. Laodiķejas vēstij kā asam, abējās pusēs griezīgam zobenam jānonāk pie visām draudzēm: "Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu vai auksts vai karsts! Kad tu nu esi remdens un ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izspļaušu no Savas mutes. Jo tu saki: es esmu bagāts un pār pāri bagāts, un man nekā nevajag, un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, un nabags, un akls, un kails. Es tev dodu padomu, ka tev no Manis būs pirkt zeltu, kas ugunī ir izdedzināts, lai tu topi bagāts, - un baltas drēbes, lai tu topi apģērbts un tavas kailuma kauns nenāk redzams, un svaidi savas acis ar acu zālēm, lai tu vari redzēt. Ko Es mīlēju, to Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies." Atklāsmes 3,15.- 19. Mūsu darbs ir sludināt šo vēsti. Vai mēs tiešām darām visu iespējamo, lai brīdinātu draudzes?

Mums ir darbs, kas darāms priekš citu draudžu sludinātājiem. Dievs vēlas, lai tie tiktu izglābti. Viņi tāpat kā mēs vara iegūt nemirstību tikai caur ticību un paklausību. Mums nopietni jāstrādā viņa labā, lai tie to iegūtu. Dievs vēlas, lai tie piedalītos šī laika īpašajā darbā. (78) Viņš vēlas, lai tie atrastos to skaitā, kas Viņa namam pasniedz barību īstā laikā. Kāpēc lai viņus neiesaistām šajā darbā?

Mūsu sludinātājiem jācenšas tuvoties citu konfesiju sludinātājiem. Lūdziet par un kopā ar šiem cilvēkiem, par kuriem arī Kristus aizlūdz. Uz viņiem gulstas svinīga atbildība. Kā Kristus vēstnešiem mums jāparāda dziļa un nopietna interese par šiem ganāmpulka ganiem.

"Uz lielceļiem" pasniedzamais aicinājums jāsludina visiem tiem, kas dzīvi piedalās valsts darbā, ļaužu vadītājiem un skolotājiem. Kas nes smagas atbildības sabiedriskajā dzīvē,- ārstiem, skolotājiem, advokātiem un tiesnešiem, valsts ierēdņiem un veikalniekiem, visiem jāsniedz skaidra, noteikta vēsts: "Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un tam sava dvēsele zūd? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?" Marka 8,36.37.

Mēs daudz runājam un rakstām par novārtā atstātajiem trūcīgajiem ļaudīm, bet vai uzmanība nav jāpievērš arī novārtā atstātajiem bagātniekiem? Uz šo ļaužu šķiru daudzi raugās kā uz bezcerīgu un dara maz, lai atvērtu acis tiem, kurus sātana vara padarījusi aklus un tā apstulbojusi, ka tie no saviem aprēķiniem ir izslēguši mūžību. Nebrīdināti kapā ir aizgājuši tūkstošiem bagāto ļaužu, jo par viņiem ir spriests pēc ārējā izskata un tiem ir paiets garām kā bezcerīgām personām. Bet man rādīts, ka, neskatoties uz viņu šķietamo vienaldzību, vairākumam no viņiem dvēseles ir ļoti nomāktas. Ir tūkstošiem bagātnieku, kas ilgojas pēc garīgas barības. Daudzi, pildot savus dienesta pienākumus, izjūt vajadzību pēc kaut kā tāda, kā viņiem nav. Tikai nedaudzi no viņiem iet uz baznīcu, viņi zina, ka tur neiegūs nekādu labumu. Pamācības, kuras viņi tur dzird, neskar dvēseli. Vai mums nav personīgi jāpūlas viņu labā?

Daži jautās: "Vai mēs viņus nevaram aizsniegt ar rakstiem?"- Ir daudzi, kurus šādā veidā nevar aizsniegt. Viņiem vajadzīgas personīgas pūles. (79) Vai lai tie iet bojā bez īpaša brīdinājuma? Senos laikos tā nerīkojās. Tad Dieva kalpi tika sūtīti, lai teiktu augstās vietās stāvošajiem ļaudīm, ka mieru un dusu viņi var atrasts vienīgi mūsu Kungā Jēzū Kristū.

Debesu Majestāte nāca uz šo zemi glābt kritušo, pazudušo cilvēci. Viņa pūles neaprobežojās tikai ar atstumtajiem un bezpajumtniekiem, bet Viņš gāja arī pie ļaudīm, kas ieņēma augstas goda vietas. Prasmīgi Viņš atrada pieeju augstāko šķiru ļaudīm, kas nepazīna Dievu un neturēja Viņa baušļus.

Šo darbu turpināja arī pēc Kristus pacelšanās Debesīs. Es izjūtu siltumu sirdī, kad lasu, kā Kungs rūpējās par Kornēliju. Kā Romas armijas virsnieks Kornēlijs ieņēma augstu vietu, tomēr viņš dzīvoja pilnīgā saskaņā ar saņemto gaismu. Kungs viņam sūtīja īpašu vēsti no Debesīm, un ar citu vēsti Viņš lika Pēterim apmeklēt viņu un sniegt viņam gaismu. Pārdomām par Dieva līdzcietību un saudzīgo mīlestību pret tiem, kas meklē un lūdz pēc gaismas, vajadzētu mums sniegt lielu iedrošinājumu mūsu darbā.

Ir daudz tādu, kas man parādīti esam līdzīgi Kornēlijam un kurus Dievs vēlas savienot ar Savu draudzi. Viņi simpatizē baušļus turošai Kunga tautai. Tomēr viņus stipri tur pavedieni, kas tos saista ar pasauli. Viņiem trūkst morālas drosmes nostāties blakus vienkāršajiem ļaudīm. Šīm dvēselēm mums jāveltī īpašas pūles, jo savu atbildību un kārdināšanu dēļ, tiem nepieciešams savādāks darbs.

No mums dotās gaismas es zinu, ka skaidrs "Tā saka Kungs" tagad jādara zināms ļaudīm, kam pasaulē ir iespaids un autoritāte. Tie ir nama pārvaldnieki, kuriem Dievs ir uzticējis svarīgus uzdevumus. Ja tie pieņems Viņa aicinājumu, tad Dievs tos izlietos Savā darbā. (80)

Pasaulē ir cilvēki, kuriem Dievs devis organizatoru spējas, kas nepieciešamas šais pēdējās dienās veicamā darba virzīšanai uz priekšu. Ir vajadzīgi ļaudis, kas varētu uzņemties mūsu iestāžu vadību, ļaudis, kas varētu strādāt mūsu savienībās par vadītājiem un audzinātājiem. Dievs aicina ļaudis, kas spēj redzēt uz priekšu un izprast darbu, kas katrā ziņā jāpadara, kuri var būt uzticīgi finansisti, ļaudis, kas kā klints turēsies pie pamatlīkumiem visos iespējamajos krīzes un briesmu brīžos.

Dieva lietai tagad, tāpat kā pagātnē, ir vajadzīgi talanti, kam saskaņā ar Dieva nodomu jāatrodas draudzē. Tomēr mūsu iestādēs ir ieausts tik daudz savtīguma, ka Kungs nav gādājis, lai šim darbam piesaistītu ļaudis, kam vajadzētu būt ar to saistītiem. Viņš ir redzējis, ka tie netiks pareizi atzīti un novērtēti.

Dievs aicina nopietnus, pazemīgus strādniekus, kas patiesību aiznestu augstākiem sabiedrības slāņiem. Ne ar nejaušiem, gadījuma rakstura pieskārieniem Kristum var tuvināt bagātās, pasauli mīlošās un pasauli dievinošās dvēseles. Misijas gara pilniem ļaudīm, kas nedomā atteikties no darba vai kļūt mazdūšīgi, ir uzņēmīgi jāiesaistās personīgā darbā.

Mums jānotur lūgšanas sanāksmes, lūdzot Kungu pavērt ceļu patiesībai, lai tā varētu iekļūt cietokšņos, kur troni sev uzcēlis sātans, un izklīdināt ēnas, ko sātans metis uz cilvēku ceļiem, kurus viņš cenšas pievilt un iznīcināt. Mums ir drošs apsolījums: "Taisna cilvēka sirsnīga lūgšana daudz ko iespēj." Jēk.5,16.

Spiedoši lūdziet par dvēselēm, kuru labā jūs strādājat, lieciet tās draudzei priekšā kā ļaudis, par kuriem tai jālūdz. Tas būs tieši tas, kas draudzes locekļiem vajadzīgs, lai viņu domas novērstos no pašu niecīgajām grūtībām, izjūtot atbildības nastu un personīgu interesi par dvēselēm, kas gatavas pazust. (81) Pēc tam izraugieties citu dvēseli un tā arvien tālāk, ik dienas meklējot Dieva vadību, visu Viņam atklājot sirsnīgā, nopietnā lūgšanā un strādājot dievišķā gudrībā. To darot, Dievs jums dos Svēto Garu dvēseles pārliecināšanai un atgriešanai.

Ir tādi cilvēki, kas īpaši piemēroti darbam sabiedrības augstākajās šķirās. Tiem ik dienas vajadzētu meklēt Kungu, rūpīgi mācoties, kā aizsniegt šos cilvēkus, ne tikai gadījuma pēc iepazīstoties ar tiem, bet gan dzīvā ticībā personīgi strādājot viņu labā, parādot dziļu mīlestību uz viņu dvēselēm un patiesu interesi, lai tie saprastu patiesību, kāda tā ir Dieva Vārdā.

Lai aizsniegtu šīs šķiras, ticīgajiem pašiem jābūt dzīvām vēstulēm, kas "zināmas un lasāmas visiem cilvēkiem." 2.Kor.3,2. Mēs nepārstāvam tik pilnīgi, kā mēs varētu, patiesības augšup ceļojo un izdaiļojošo raksturu. Mums draud briesmas kļūt šaursirdīgiem un savtīgiem. Lai te neklūdot, mums ar bijāšanu un drebēšanu vienmēr to vajadzētu atcerēties.

Lai tie, kas strādā augstāko sabiedrības šķiru labā, paši izturas ar patiesu cieņu, atceroties, ka viņu pavadoņi ir eņģeļi. Lai tie sava prāta un sirds noliktavās tur bagātīgus "Tā stāv rakstīts" krājumus. Atmiņas galeriju sienas izgreznojiet ar dārgajiem Kristus vārdiem. Tie ir daudz, daudz vērtīgāki par sudrabu un zeltu.

Mums nav jāslēpj, ka esam Septītās dienas Adventisti. Patiesība var tikt apkaunota mūsu dēļ, ja mūsu rīcība nesaskan ar tās skaidrajiem pamatlīkumiem, bet no patiesības mums nekad nevajag kaunēties. Kad ir izdevība, aplieciniet savu ticību. Ja kāds jums pievēršas ar jautājumu, tad ar lēnprātību un bijību atbildiet viņam par jūsu cerības pamatiem.

Mūsu labā pienestā Kristus salīdzinošā upura lielās vērtības pastāvīga apzināšanās ir tā, kas mūs dara spējīgus norādīt citiem uz Dieva Jēru, Kas atņem pasaules grēku. (82) Mums jāklūst par uzskatāmiem lieciniekiem Kristus asiņu spēkā, caur ko ir piedoti arī mūsu pašu grēki. Tikai tā mēs varam aizsniegt sabiedrības augstākās šķiras.

Šajā darbā būs daudz drosmi atņemošu notikumu, daudz ļoti nomācošu gadījumu. Kristus ir teicis, ka vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam cilvēkam ieiet Dieva valstībā. Tomēr ar Dievu viss ir iespējams. Viņš var un grib caur cilvēcīgajiem darba rīkiem ietekmēt bagāto ļaužu prātu, kas savu dzīvi ir atdevuši naudas pelnīšanai.

Debesu Universs jau ilgi ir gaidījis, lai ar cilvēcīgajiem pārstāvjiem sadarbotos šajā darbā, no kura ir tie izvairījušies un kas ir atstāts novārtā. Daudzi, kas mēģinājuši to darīt, mazdūšībā no tā ir atteikušies tieši tad, kad tālāka neatlaidība un izturība būtu tiem devusi lielus panākumus. Uzticīgos šī darba darītājus Dievs svētīs. Kristus taisnība ies viņu priekšā, un Kunga godība tos pavadīs.

Ir jānotiek patiesas atgriešanās brīnumdarbiem, tādiem brīnumdarbiem, kas tagad nav redzami. Vislielākie šīs zemes ļaudis neatrodas aiz Dieva brīnumus darošā spēka robežas. Ja tie, kas strādā kopā ar Dievu, prātīs saskatīt un izmantot izdevības, drosmīgi un uzticīgi pildot savu pienākumu, tad Dievs atgriezīs atbildīgās vietās stāvošos cilvēkus, cilvēkus ar attīstītu prātu, kam ir iespaids. Svētā Gara spēkā daudzi pieņems dievišķos pamatlikumus. Uzlūkojot Jēzu Viņa piemīlībā, Viņa pašaieliedzībā un Sevis uzpurēšanā, pašapmierinātais bagātais vīrs ieraudzīs, ka viņš pats tieši pretēji ir kropls, nožēlojams, nabags, akls un kails, un pats savās acīs kļūs tik mazs, ka Kristu sāks vērtēt augstāk par sevi un satvers mūžīgo dzīvību.

Atgriezts patiesībā, viņš kļūs par darba rīku Dieva rokās gaismas tālākai izplatīšanai. Viņš izjutīs sevišķu atbildības nastu par šīs novārtā atstātās ļaužu šķiras dvēselēm. Viņš sapratīs, ka viņam ir uzticēta evaņģēlija vēsts pasniegšana tiem, kas šo pasauli ir padarījuši par visu savas dzīves saturu. Laiks un nauda tiks svētīta Dievam, līdzekļi ieplūdīs Kunga mantu namā, talanti un iespaidi tiks pievērsti patiesībai, un draudzei pievienosies jauni spēki, tā gūs jaunus panākumus.

Kristus liek Saviem vēstnešiem iet arī pie tiem, kas atrodas uz mazākiem ceļiem un sētmalās, pie šīs zemes trūcīgajiem un vienkāršajiem ļaudīm. Daudzi no viņiem nesaprot, kas tiem jādara, lai tiktu glābti. Daudzi ir iegrimuši grēkos. Daudzus nospiež posts un bēdas. Viņus moka visāda veida slimības kā miesā, tā dvēselē. Savās bēdās viņi ilgojas pēc mierinājuma un iepriecinājuma, un sātans viņus kārdina to meklēt kārbās un izpriešanās, kas ved pretī sabrukumam un nāvei. Viņi atdod savu naudu par to, kas nav maize, un tiecas pēc tā, no kā nevar paēst. Šīm dvēselēm nedrīkst paiet garām.

Ar Dieva baušļu aizstāvēšanu un Viņa likumos radītās plaisas aizmūrēšanas darbu mums jāsavieno līdzjūtība pret cietušo cilvēci. Pāri pār visu mums jāmil Dievs, mums jāpaaugstina Viņa iestādītais pieminekļis, kuru saminušas nesvētas kājas, veicot šo darbu, mums jāparāda žēlastība, labvēlība un vissaudzīgākā līdzjūtība pret cietējiem un grēciniekiem.

Visur, kur tiek pasniegta patiesība, jau no paša sākuma nopietni jācenšas sludināt evaņģēliju trūcīgajiem un dziedināt slimos. Šis darbs, ja tas tiks uzticīgi darīts, pievienos draudzei daudzas šādā veidā izglābtas dvēseles.

Kas nodosies darbam, ejot no mājas uz māju, tie atradīs kalpošanas iespējas daudzos virzienos. (84) Tiem vajadzētu lūgt par slimiem un darīt visu iespējamo, lai atvieglotu viņu ciešanas. Viņiem vajadzētu strādāt starp vienkāršajiem, trūcīgajiem un apspiestajiem ļaudīm. Mums vajadzētu lūgt par un kopā ar tiem, kuriem nav gribas spēka savaldīt kaislību sabojāto ēstkāri. Nopietnas un neatlaidīgas pūles jāveltī to cilvēku glābšanai, kuru sirdīs jau ir pamodusies interese. Daudzus var aizsniegt tikai ar nesavtīgas laipnības darbiem. Vispirms jāatvieglo viņu materiālais trūkums. Redzot mūsu nesavtīgās mīlestības pierādījumus, viņiem būs vieglāk ticēt Kristus mīlestībai.

Misionāres- slimkopējas ir vispiemērotākās šim darbam, citiem līdzstrādniekiem vajadzētu sadarboties ar tām. Kas nav īpaši mācījušies un vingrinājušies slimo kopšanā, tie no šīm savām līdzstrādniecēm var mācīties, kā šis darbs vislabāk darāms.

Pārāk daudz ir runu, farizejiskas izturēšanās un sevis slavēšanas, ar to dvēseles nekad netiks mantotas Kristum. Skaidra, svēta mīlestība, tāda mīlestība, kāda atklājās Kristus dzīves darbā, ir kā svēta smarža. Līdzīgi Marijas salauztajam dārgo zāļu trauciņam tā visu namu piepilda ar patīkamu smaržu. Daiļrunība, patiesības zināšanas un retas spējas kopā ar mīlestību ir visdārgākās veltes, ar

ko cilvēks var tikt apveltīts. Bet spējas vien, pat visizmeklētākie talanti paši par sevi nevar ieņemt mīlestības vietu.

Dieva strādniekiem ar savu dzīvi un darbu jāparāda šāda mīlestība. Mīlestība uz Dievu un cilvēkiem, par kuriem mira Kristus, padarīs darbu, kuru mēs tik tikko varam aptvert. Kas neizkopj un neattīsta šo mīlestību, tie nevar būt sekmīgi misionāri.

Lai visi, kas izšķiras par Kristu, tiek ievadīti darbā priekš citiem, kuri ir miruši pārkāpumos un grēkos. Kur vien patiesība ir pasludināta un ļaudis ir pamodināti un atgriezti, tur visur lai ticīgie tūlīt iesaistās labdarības pasākumos. Kur tikai ir pasludināta Bībeles patiesība, tur arī jāiesākas praktiskas dievbijības darbam. (85) Visur, kur nodibinās draudze, tur arī jātiek darītam misijas darbam cietēju un bezpalīdzīgo labā.

Rūpes par mūsu pašu trūkcietējiem

Mums dota pavēle: "Lai labu darām visiem, bet visvairāk ticības biedriem." Gal.6,10. Mūsu labdarības pasākumos īpaša palīdzība jāsniedz tiem, kas, dzirdot patiesības sludināšanu, tikuši pārliecināti un atgriezti. Mums jā rūpējas par tiem, kuriem ir morāla drosme pieņemt patiesību, kuru stāvoklis tāpēc ir pasliktinājies un kas zaudējuši darbu, ar ko uzturēt savas ģimenes. Jā rūpējas par to, lai palīdzētu cienīgiem trūkcietējiem un sagādātu darbu tiem, kas mīl Dievu un tur Viņa baušļus. Viņus nevajadzētu atstāt bez palīdzības, liekot viņiem domāt, ka tie ir spiesti strādāt Sabatā vai arī mirt badā. Kas nostājas Kunga pusē, tiem Septītās dienas Adventistos jāredz pašuzpurīgi un pašizliedzīgi ļaudis, kuriem ir siltas, atsaucīgas sirdis un kas priecīgi kalpo saviem trūkmā nonākušajiem brāļiem. Tieši par šiem ļaudīm Kungs runā, aicinot "namā ievest nabaga izdzītos". Jesaja 58,7.

Draudzes amata personas un darbinieki

Ir jābūt ļoti rūpīgiem un uzmanīgiem, izraugot amatpersonas jaunajām draudzēm. Lai tie ir pilnīgi atgriezti ļaudis. Izraugiet tādus, kas vispiemērotākie citu pamācīšanai, kas var kalpot ar Vārdu un ar darbiem. Visās līnijās ir jāpadara liels darbs.

Interesei nekad neļaujiet atslābt. Izgudrojiet metodes, kas jaunajās draudzēs radītu dzīvu un dziļu ieinteresētību. Personīgi atbildīgiem jājūtas visiem, kas saistīti ar draudzi. Visiem vajadzētu darīt visu, ko tie spēj, lai stiprinātu draudzi un darītu sapulces tik dzīvas, lai ārpus draudzes esošie ļaudis justos pievilkti un ieinteresēti. (86) Visiem vajadzētu saprast, ka ir grēks pieļaut intereses samazināšanos, kad mums ir tik svētas, tik svinīgas un tik iespaidīgas un neapgāžamas patiesības, par kurām varam runāt atkal un atkal. Visus dziļi pārlieciniet, cik nepieciešama ir Svētā Gara kristība un draudzes locekļu svētošanās, lai tie būtu dzīvi, augoši un augļus nesoši Kunga stādīti koki.

Dievs meklē pašizliedzīgus un pašuzpurīgus strādniekus. Kas savu laiku, ko viņiem devis Dievs, veltīs dvēseļu uzmeklēšanai, rūpīgam darbam priekš tām, esot nomodā par dvēselēm kā tādi, kam būs jādod norēķins, tie iegūs bagātu pieredzi. Sniedzot dārgās Dieva Vārda patiesības citiem, viņu pašu sirds arvien vairāk atvērsies šim Vārdam. Viņus tad pamācīs Lielais Skolotājs.

Kristus ir atvēris avotu grēcīgajai, ciešanu pilnajai pasaulei, un ir dzirdama dievišķās žēlastības balss: "Nāciet šurp, visi izslāpušie, nāciet un dzeriet." Jūs dzīvības ūdeni varat ņemt par brīvu. Kas dzird, tas lai saka: Nāc, un kas grib, tas lai nāk. Lai ikviens, kā sievietes, tā vīrieši, liek atskanēt šai vēstij. Tad darbs tiks pārņemts uz zemes neapstrādātajām vietām. Piepildīsies Raksti : Tajā dienā Kungs atvērs avotus ielejās un upes tuksnesī, "un ar prieku jūs smelsiet ūdeni no pestīšanas avotiem". Jesaja 41,18. 43,19.20. 12,3.

Mazāk sludināt, vairāk mācīt

Nevajadzētu prasīt, lai mūsu telts sanāksmēs visu sludināšanas un mācīšanas darbu Bībeles patiesībās veiktu viens vai divi strādnieki. Reizēm lielāku labumu var panākt, ja lielo sanāksmi sadala atsevišķās daļās. Tā skolotāji, kas māca Bībeles patiesības, var nākt tuvāk ļaudīm nekā plašā sanāksmē.

Mūsu telts sanāksmēs notiek daudz vairāk sludināšanas nekā vajadzīgs. Tas uzliek smagu nastu uz sludinātājiem, un rezultātā novārtā tiek atstāts daudz kas tāds, kam vajadzētu piegriezt uzmanību. Neievērotas paliek daudzas mazas lietas, kas paver durvis nopietniem grēkiem. Izsmelti tiek sludinātāja fiziskie spēki un atņemts laiks, kas viņam nepieciešams pārdomām un lūgšanām, lai pats

savu dvēseli uzturētu Dieva mīlestībā. Un, ja viena pēc otras izskan tik daudz svētrunu, tad ļaudīm nav laika dzirdēto uzņemt. Viņu domas kļūst neskaidras, un dievkalpojumi liekas garlaicīgi un nogurdinoši.

Vajadzētu mazāk sludināt un vairāk mācīt. Ir tādi ļaudis, kuriem vajadzīga vēl skaidrāka gaisma par to, kādu tie var saņemt, dzirdot svētrunas. Dažiem pasniegto patiesības punktu izpratnei vajadzīgs ilgāks laiks nekā citiem. Ja Opasniegto patiesību varētu parādīt vēl mazliet skaidrāk, tad tie to ieraudzītu un tai pieķertos, un tā būtu kā nagla, kas iesista drošā vietā.

Man ir rādīts, ka mūsu telts sanāksmēm jāklūst arvien interesantākām un panākumiem bagātākām. Es redzēju, ka, arvien vairāk tuvojoties galam, šajās sanāksmēs mazāk tiks sludināts, bet vairāk pētīta Bībele. Pa visu laukumu būs mazas grupiņas ar Bībelēm rokās, un citas Rakstus pētīs brīvu pārrunu veidā. (88)

Tāda bija Kristus metode, ko Viņš mācīja Saviem mācekļiem. Lielam ļaužu pūlim sapulcējoties ap Pestītāju, Viņš bija gatavs pamācīt kā mācekļus, tā ļaudis. Pēc svētrunas mācekļi iejaucās ļaužu vidū un atkārtoja tiem Kristus teiktos vārdus. Bieži vien klausītāji Kristus vārdus izprata nepareizi, un mācekļi tiem stāstīja, kas teikts Rakstos un ko Kristus no Rakstiem bija mācījis.

Ja cilvēks, kas domā, ka Dievs viņu ir aicinājis par sludinātāju, pazemosies un mācīsies no Kristus, tad viņš kļūs par īstu skolotāju. Mūsu telts sanāksmēs ir nepieciešams sludināšanas darbs, kuru atdzīvinājis Svētais Gars. Jānotur mazāk svētrunu un ļaudis smalkjūtīgāk jāpamāca praktiskā reliģijā. Viņos jānostiprina patiesība, ka Kristus ir pestīšana visiem, kas tic. "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai visi tie, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību." Jāņa 3,16. Ir vareni temāti, pie kuriem var kavēties evaņģēlija sludinātājs. Kristus ir teicis: "Kas tic uz Mani, tam ir mūžīga dzīvība." Jāņa 6,47.

Ja sludinātāja lūpas ir skārusi ogle no altāra, tad viņš paaugstinās Jēzu kā grēcinieka vienīgo cerību. Ja patiesība ir svētojusī runātāja sirdi, tad viņa vārdi būs dzīva īstenība kā viņam pašam, tā citiem. Kas dzirdēs viņu, tie atzīs, ka viņš ir bijis ar Dievu un ir tuvojies Tam dedzīgās, iedarbīgās lūgšanās. Uz viņu ir kritis Svētais Gars, viņa dvēsele ir izjutusi dzīvinošo Debesu uguni, un viņš var garīgas lietas salīdzināt ar garīgām. Viņam tiks dots spēks noārdīt sātana cietokšņus. Viņam runājot par Dieva mīlestību, salūzīs ļaužu sirdis, un daudzi jautās: "Kas man jādara, lai es tiktu izglābts?"

Sludinātāju kursi

(89) "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai." Tā ir Pestītāja pavēle Viņa strādniekiem. Tomēr šis skaidrais norādījums ir palicis neievērots. Kaut arī atkal un atkal ir dota šī gaisma, ļaudis ir un ir saukti prom no saviem darba laukiem, lai nedēļām ilgi piedalītos kādos sludinātājuursos. Savā laikā tas bija vajadzīgs, jo mūsu pašu ļaudis pretojās Dieva darbam, atmetot gaismu par Kristus taisnību caur ticību. To viņiem vajadzēja pieņemt un arī sniegt tālāk no visas sirds kā ar balsi, tā ar spalvu, jo tas ir viņu vienīgais spēks. Paklausot Svētā Gara norādījumiem, viņiem vajadzēja censties sniegt gaismu arī citiem.

Nav gudri rīkot daudz Bībeles kursu starp mūsu pašu ļaudīm. Mērķis ir labs, tomēr ir jādara vēl spiedošāks darbs, nesot patiesības gaismu tajos apgabalos, kur tā vēl nav nonākusi. Strādnieki, kas aizturēti, lai strādātu priekš tiem, kuriem jau ir patiesības atziņa, tiek atrauti ļaudīm, kas patiesību nepazīst. Gadu pēc gada ziedojot daudz laika sludinātājukursiem, mūsu brāļi ir atstājuši novārtā laukus, kuri jau ir balti pļaujai. Garīgā aklumā atrodošās dvēseles, kurās ļaudis, kas patiesību attēlo nepareizi, izraisījuši aizspriedumus, ir atstātas nebrīdinātas. Ak, šis nolaidības, kurās tiks apvainoti atsevišķi cilvēki, organizācijas un draudzes tajā dienā, kad ikvienu tiesās saskaņā ar miesā darītajiem darbiem! Tad kļūs redzams, cik liela atbildība ir saistījusies ar darba neizvērsānu tālajos apgabalos. (90)

Tik daudzu kursu apmeklēšana nav devusi vislielāko labumu arī pašiem darbiniekiem. Talanti vislabāk attīstās tur, kur tie visvairāk vajadzīgi. Sludinātāji, kas aizsaukti no saviem darba laukiem, lai apmeklētu sludinātājukursus, netiek tik labi sagatavoti pienākumam kā tad, ja viņi paši svētījas darbam neapstrādātajos laukos, kur jāpaceļ patiesības karogs. Ja viņi pētītu Dieva Vārdu ar mācību pieņemošu garu, lūdzot un ar lūgšanām paliekot modriem, kā arī līdz ar lūgšanām darot savu darbu, tad Dieva eņģeļi atvērtu viņu saprašanu, lai tie ieraudzītu patiesību tās skaistumā.

Saņēmuši patiesības atzišanu, sniedziet to tālāk tiem, kas atrodas tumsā, bez Dieva un bez cerības

pasaulē. Šādā darbā būs jāsastopas ar cilvēkiem, kuriem ir dažādi uzskati un dažādas tieksmes, un Dievs bagātīgi svētīs Savus kalpus, kad tie no Viņa lūgs gudrību. Svētais Gars nāks pār visiem, kas lūgdami lūgs dzīvības maizi, lai to varētu pasniegt savam tuvākam.

Kursu noturēšanas vietā, kas sagatavotu sludinātājus viņu pienākumiem, dodiet šiem sludinātājiem darbu tur, kur tiek noturētas telts sanāksmes. Kad tie paši caur Dieva žēlastības brīnumdarbu ir paēdināti ar dzīvības maizi, tad lai tie sāk strādāt citu pabarošanā.

Lielās naudas summas, ko prasa sludinātāju kursi, nestu daudz lielākus augļus, ja tās izlietotu misijas laukos sludinātāju uzturēšanai tiešajā darbā.

Starp sludinātājiem ir ticības un lūgšanas vīri, vīri, kas var sacīt: "Kas bija no iesākuma, ko esam dzirdējuši, ko ar savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un ko mūsu rokas aptaustījušas, no dzīvības Vārda; ... ko esam redzējuši un dzirdējuši, - to mēs jums pasludinām." 1.Jāņa 1,1-3. Šiem cilvēkiem ir jāpamāca citi. Sagatavojiet darbiniekus aktīvā darbā, saistot tos ar pieredzējušiem vīriem.

Kristība

Iestādījuma nozīme

(91) Kristības iestādījums un Kunga vakarēdiens ir divi monumentāli pīlāri, viens ārpus draudzes un otrs draudzē. Pāri šiem iestādījumiem Kristus rakstījis patiesā Dieva Vārdu.

Kristus ir darījis kristību par ieejas zīmi Savā garīgajā valstībā. Viņš to ir nolīcis par nepārkāpjamu nosacījumu, kam jāpaklausa visiem, kas vēlas tikt atzīti par Tēva, Dēla un Svētā Gara autoritātei pakļautiem ļaudīm. Pirms cilvēks var atrast sev vietu draudzē, pirms viņš sper kāju pāri Dieva garīgās valsts sliekšnim, viņam jāsaņem dievišķā vārda - "Kungs mūsu taisnība" zīmogs. (Jer.23,6.)

Kristība ir vissvinīgākā atsacīšanās no pasaules. Kas tiek kristīti trīskārtējā Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tie jau savas kristīgās dzīves pašā sākumā atklāti paziņo, ka viņi ir atteikušies kalpot sātānam un ir kļuvuši ķēnišķīgās ģimenes locekļi, Debesu Ķēniņa bērni. Viņi paklausījuši pavēlei: "Izejiet no viņu vidus un atšķiraties, un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts." Viņiem piepildījies apsolījums: "Es jūs gribu pieņemt, un Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsiet Man par dēliem un meitām; to Kungs saka, visu Valdītājs." 2.Kor.6,17.18.

Sagatavošanās uz kristību

Ir nepieciešama daudz pilnīgāka kristību kandidātu sagatavošana. Viņiem jāsaņem pilnīgākas pamācības, nekā parasti tiem tiek sniegtas. Kas tikko atzinuši patiesību, tiem vajadzētu nepārprotami izskaidrot kristīgas dzīves pamatlikumus.(92) Neviens nevar pajauties uz savu ticības apliecību kā uz pierādījumu, ka viņam ir glābjoša savienība ar Kristu. Mums nav tikai jāsaka: "Es ticu", bet patiesība ir arī jāīsteno dzīvē. Tikai saskaņojoties ar Dieva prātu mūsu vārdos, mūsu izturēšanās veidā un mūsu raksturā, mēs pierādām, ka mums ir savienība ar Viņu. Ja kāds atsakās no grēka, kas ir likuma pārkāpšana, tad viņa dzīve tiks saskaņota ar likumu līdz pilnīgai paklausībai. Tas ir Svētā Gara darbs. Rūpīgi pētītā Vārda gaisma, sirdsapziņas balss un Svētais Gars radīs sirdī patiesu mīlestību uz Kristu, Kurš Sevi atdeva par pilnīgu upuri, atpirkdams visu cilvēku, miesu, dvēseli un garu. Un mīlestība izpaužas paklausībā. Skaidra un noteikta būs atšķirošā līnija starp tiem, kas mīl Dievu un tur Viņa baušļus, un tiem, kas Viņu nemīl un kas neņem vērā Viņa priekšrakstus.

Uzticīgiem kristiešiem vajadzētu būt sasprindzinātai interesei, lai grēkus atzīstošā dvēsele pareizi saprastu taisnību Kristū Jēzū. Ja kādi ir atļāvuši, ka to dzīvi pārvalda savtīgas intereses, tad uzticīgiem ticīgajiem vajadzētu būt nomodā par šīm dvēselēm kā tādiem, kam par tām ir jāatbild. Viņi nedrīkst atteikties no uzticīgām, saudzīgām un mīlošām pamācībām, kas jaunatgrieztajiem ir tik svarīgas, lai netiktu darīts nekāds vienaldzīgs darbs. Jau pašiem pirmajiem piedzīvojumiem vajadzētu būt pareiziem.

Sātāns nevēlas, lai kāds ieraudzītu, ka ir nepieciešama pilnīga pakļaušanās Dievam. Ja cilvēks tā nepakļaujas, tad grēks vēl nav atstāts, ēstkāre, tieksmes un kaislības cīnās pēc virskundzības, kārdināšanas samulsina sirdsapziņu, tā ka nevar notikt patiesa atgriešanās. Ja visi saprastu, kāda cīņa dvēselei jāizcīna ar sātāniskiem spēkiem, kuri cenšas to sasaistīt, savaldzināt un piekrāpt, tad tiktu darīts daudz rūpīgāks darbs to labā, kas jauni ticībā. (93)

Šīs dvēseles, ja tās ir atstātas vienas pašas, bieži tiek kārdinātas un neizprot šo kārdināšanu ļaunumu. Lieciet tām saprast, ka to priekšrocība ir lūgt padomu. Lai tās meklē tādu cilvēku

sabiedrību, kas viņām var palīdzēt. Biedrojoties ar ļaudīm, kas mīl un bīstas Dievu, tās saņems spēku.

Mūsu sarunām ar šīm dvēselēm vajadzētu būt garīgām un drosmi iedvesošām. Kungs redz katras vājās, šaubu nomocītās, cīnošās dvēseles sadursmes, un Viņš palīdzēs visiem, kas Viņu piesauks. Viņi redzēs savā priekšā atveramies Debesis un Dieva eņģeļus nonākam un uzejam pa šim mirdzošā spožuma kāpnēm, pa kurām viņi mēģina kāpt.

Vecāku darbs. – Vecākiem, kuru bērni vēlas tikt kristīti, ir darāms noteikts darbs kā sevis pārbaudīšanā, tā arī uzticīgā savu bērnu pamācīšanā. Kristības ir vissvētākais un vissvarīgākais iestādījums, un vajadzētu pilnībā izprast tā nozīmi. Ar to apliecina grēku nožēlu un ieiešanu jaunā dzīvē Jēzū Kristū. Ar šī iestādījuma pieņemšanu nevajadzētu nepiedienīgi steigties. Lai vecāki un bērni pārdomā, ar ko šis iestādījums saistās. Piekrītot savu bērnu kristībai, vecāki svēti solās uzticīgi gādāt par šiem saviem bērniem, vadīt tos viņu rakstura veidošanas darbā. Viņi ar to apņemas sevišķā kārtā sargāt šos ganāmpulka jērus, lai viņi neapkaunotu ticību, kuru tie apliecina.

Jau no visagrākajiem gadiem bērniem vajadzētu sniegt reliģiskas pamācības. Tās nevajadzētu dot nosodošā garā, bet gaiši un priecīgi. Mātēm pastāvīgi jābūt nomodā, lai bērni nesastaptos ar kārdināšanām tiem nepazīstamā veidā. (94) Vecākiem jāsaņem savi bērni ar gudriem un patīkamiem norādījumiem. Kā šo nepieredzējušo bērnu vislabākajiem draugiem tiem vajadzētu viņiem palīdzēt gūt uzvaru, jo kļūt par uzvarētājiem priekš viņiem nozīmē visu. Vecākiem vajadzētu saprast, ka viņu pašu mīļie bērni, kas cenšas rīkoties pareizi, ir Kunga ģimenes jaunākie locekļi, un tiem vajadzētu justies stipri ieinteresētiem palīdzēt viņiem iet taisnā virzienā pa Kēniņa augsti stāvošo paklausības ceļu. Ar mīlošu ieinteresētību tiem dienu no dienas vajadzētu viņiem mācīt, ko nozīmē būt Dieva bērniem un pakļaut gribu paklausībā Viņam. Māciet viņiem, ka paklausība Dievam ietver paklausību saviem vecākiem. Tam jābūt katras dienas un katras stundas darbam. Vecāki, esiet modri, esiet modri un lūdziet un dariet savus bērnus par saviem līdzstrādniekiem.

Kad ir pienācis viņu dzīves laimīgākais brīdis un viņi savās sirdīs iemīl Jēzu un vēlas tikt kristīti, tad savā rīcībā pret viņiem esiet uzticīgi. Pirms viņi pieņem kristību, jautājiet tiem, vai Dieva darbu viņi grib darīt par savas dzīves galveno uzdevumu. Tad pastāstiet viņiem, kā tas sākas. Tieši pirmā mācību stunda ir ļoti nozīmīga. Sirsnīgi un vienkārši viņiem pastāstiet, kā tie var izdarīt savu pirmo kalpošanu Dievam. Padariet, lai šis darbs bērniem būtu tik viegli saprotams, cik vien iespējams. Paskaidrojiet viņiem, ko nozīmē nodot sevi Kungam, darīt tieši tā, kā Viņa Vārds liek, pakļaujoties kristīgu vecāku padomam.

Ja pēc uzticīga darba esat pārliecināti, ka jūsu bērni izprot atgriešanās un kristības nozīmi un ir patiesi atgriezušies, tad ļaujiet tiem tikt kristītiem. Bet es vēl atkārtāju, vispirms sagatavojieties paši uzticīgam darbam, lai vadītu viņu nepieredzējušās kājas šaurajā paklausības ceļā. Vecākos jādarbomas Dievam, lai tie varētu parādīt saviem bērniem pareizu priekšzīmi mīlestībā, laipnībā, kristīgā pazemībā un pilnīgā sevis nodošanā Kristum. Ja jūs piekrītat savu bērnu kristībai un pēc tam ļaujāt tiem rīkoties, kā tie paši vēlas, neizjūtot sevišķu pienākumu pasargāt viņu kājas uz taisnās tekas, tad jūs paši esat atbildīgi, ja viņi pazaudē ticību, drosmi un interesi par patiesību. (95)

Draudzes gana darbs. – Kandidātiem, kas aizsnieguši vīru un sievu brieduma gadus savus pienākumus vajadzētu izprast labāk nekā tiem, kas ir jaunāki, tomēr draudzes ganam jāpilda savs pienākums pret šīm dvēselēm. Varbūt viņiem ir nepareizs dzīves veids un ieradumi? Draudzes ganam pienākas noturēt tiem īpašas sapulces. Lasiel viņiem Bībeli, sarunājieties un lūdziet kopā ar tiem un skaidri parādiet, kādas ir Kunga prasības pret tiem. Lasiel viņiem, ko Bībele māca par atgriešanos. Rādiet, kādi ir atgriešanās augļi, kas liecina, ka tie mīl Dievu. Rādiet, ka patiesa atgriešanās ir sirds, domu un nolūku pārmaiņa. No sliktiem ieradumiem vajag atteikties. Ir jānoliek aprunāšanas, greisirdības un nepaklausības grēki. Ir jācīnās pret katru jaunu rakstura vilcienu. Tad ticīgais var droši uz sevi attiecināt apsolījumu: "Lūdziet, tad jums taps dots." Mat.7,7.

Kandidātu pārbaude

Tie, kas piesakās uz kristībām, nav tik rūpīgi pārbaudīti, kā vajadzētu šo darbu veikt. Skaidri jāsaprot, vai tie pieņem tikai Septītās Dienas Adventistu vārdu, vai tiešām nostājas Kunga pusē, iziet no pasaules, lai būtu atšķirti ļaudis, un neaizskar netīras lietas. Pirms kristībām rūpīgi jāizmeklē, kādi ir kandidātu piedzīvojumi. Lai šī aptauja nenotiek vēsā, atturīgā veidā, bet gan laipni, saudzīgi, norādot jaunatgrieztajiem uz Dieva Jēru, Kas atņem pasaules grēku. Paskaidrojiet evaņģēlija prasības, kas attiecas uz kristību kandidātiem. (96)

Viens no punktiem, kurā nepieciešams pamācīt tos, kas tikko sākuši ticēt, ir apgērbs. Izturieties

uzticīgi pret jaunatgrieztajiem. Varbūt viņi apgērbā ir arīšķīgi? Varbūt to sirdīs mājo lepnums? Apgērba dievināšana ir morāla slimība. Jaunajā dzīvē to nedrīkst ņemt līdzi. Pakļausšanās evaņģēlija prasībām pa lielākai daļai prasīs arī izšķirīgu apgērba maiņu.

Pret apgērbu nedrīkst izturēties bezrūpīgi. Kristus dēļ, Kura liecinieki mēs esam, mums jācenšas pēc vislabākā izskata. Telts iekārtojumā Dievs visos sīkumos noteica, kā jātērpjas tiem, kas kalpoja Viņam priekšā. Tā mēs tiekam mācīti, ka Dievam ir prasības attiecībā uz Viņam kalpojošo cilvēku apgērbi. Sevišķi noteikti norādījumi tika doti par Ārona drēbēm, jo tām bija simboliska nozīme. Tāpat Kristus sekotāju drēbēm vajadzētu būt simboliskām. Visās lietās mums jābūt Viņa pārstāvjiem. Mūsu ārējam izskatam visās līnijās jāiezīmējas ar glītumu, vienkāršību un šķīstību. Dieva Vārds tomēr neattaisno nekādu apgērba izmaiņu tikai modes dēļ, - lai mēs izskatītos līdzīgi pasaulei. Kristietim nav jāizgrezno sevi ar dārgiem tērpiem vai dārgām rotas lietām.

Rakstos dotos norādījumus par apgērbi vajadzētu rūpīgi pārdomāt. Mums jāsaprot tas, kā Debesu Kungs visā visumā vērtē miesas ietērpšanu. Kas nopietni tieksies pēc Kristus brīnišķā skaistuma, tie visi ņems vērā Dieva iedvestos dārgos pamācību vārdus. Pat tērpa fasons sludinās evaņģēlija patiesību.

Kas pētī Kristus dzīvi un īsteno dzīvē Viņa mācības, tie visi kļūs Viņam līdzīgi. Viņi atstās Kristum līdzīgu iespaidu. (97) Tie atklās veselīga rakstura iezīmes. Pazemīgi ejot pa paklausības taku un darot Dieva prātu, tie izplata iespaidu, kas runā par labu Dieva lietas attīstībai un Viņa darba veselīgajam šķīstumam. Sajos pilnīgi atgrieztajos ļaudīs pasaulei jāredz liecība par patiesības svētojošā spēka iespaidu uz cilvēka raksturu.

Raksturā izteikta Dieva un Jēzus Kristus atzišana ir izceļama augstāk par visu, kas vērtējams Debesīs vai virs zemes. Tā ir visaugstākā izglītība. Tā ir atslēga, kas atvērs Debesu pilsētas vārtus. Dievs grib, lai šī atzišana būtu visiem, kuri ar kristību apvelk Kristu. Un Dieva kalpu pienākums ir šīm dvēselēm norādīt uz priekšrocībām, kas ietvertas viņu augstajā acinājumā Kristū Jēzū.

Iestādījuma izpildījums

Ja vien iespējams, tad kristības iestādījumu izpildiet skaidrā ezera vai tekošā straumē. Un šim gadījumam piešķiriet visu iespējamo svinīgumu un nozīmīgumu. Sādā kalpošanā vienmēr ir kļāt Dieva eņģeļi.

Kas izpilda kristības iestādījumu, tam vajadzētu censties panākt, lai šis gadījums atstātu svinīgu un svētu iespaidu uz visiem skatītājiem. Visus draudzes iestādījumu vajadzētu izpildīt tā, lai to iespaids būtu augšup ceļošs. Neko nevajadzētu darīt parastā, nodrāztā veidā, nostādot to vienā līmenī ar parastajām lietām. Mūsu draudzēs nepieciešams ieaudzināt lielāku cieņu un godbijību pret svēto, Dieva pagodinošo kalpošanu. Kā sludinātāji izvada kalpošanas darbu, kas saistīts ar Dieva pielūgšanu un pagodināšanu, tā viņi arī māca un radina ļaudis. Mazajiem darbiem, kas audzina, māca un disciplinē dvēseli mūžībai, ir milzīgas sekas draudzes pacelšanā un svētošanā.

Katrā draudzē vajadzētu iegādāties kandidātiem kristību drēbes.(98) Uz to nevajadzētu skatīties kā uz nevajadzīgu naudas izdošanu. Tā ir viena no lietām, kuru prasa paklausība pamācībai: "Lai viss notiek, kā piederas un pa kārtām." 1.Kor.14,40.

Nav labi, ja kāda draudze ir atkarīga no citas draudzes aizdotajām drēbēm. Bieži vien, kad drēbes ir vajadzīgas, tās nav atrodamas, kāds no aizņēmējiem nav tās atdevis. Sai ziņā katrai draudzei pašai jāgādā par savām vajadzībām. Lai tiek savākti līdzekļi šim mērķim. Tā nebūs smaga nasta, ja šajā lietā piedalīsies visa draudze.

Drēbes vajadzētu pagatavot no izturīga materiāla tumšā krāsā, kas ūdenī neplūk, un tērpa lejasgalā vajadzētu būt atsvariem. Lai tās ir glītas, labi veidotas drēbes, kas pagatavotas pēc viena parauga. Nemaz nevajadzētu censties tās izrotāt, krokot vai greznot. Pilnīgi nevietā ir visāda izrādīšanās ar rotas vai greznuma lietām. Ja kandidāti izprātis iestādījuma nozīmi, tad tie nemaz nevēlēsies izrotāt savu personu. Tomēr nekas nedrīkstētu būt nobružāts vai nepieklājīgs, jo tāda rīcība apvaino Dievu. Visam, kas savienots ar šo svēto iestādījumu, vajadzētu liecināt par iespējami vispilnīgāko sagatavošanos.

Pēc kristībām

Daudz sevī ietver svinīgie solījumi, ar kuriem mēs saistāmies pie kristībām. Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā mēs tiekam aprakti Kristus nāves līdzībā un piecelti Viņa augšāmcelšanās līdzībā, un mums jādzīvo jauna dzīve. Mūsu dzīvei jātiek saistītai ar Kristus dzīvi. No šī brīža ticīgajam jāpatur prātā, ka

viņš ir svinīgi nodevies Dievam, Kristum un Svētajam Garam. Ņemot vērā šīs jaunās attiecības, visiem pasaulīgajiem apsvērumiem ir jānostājas otrā vietā. Viņš ir atklāti paziņojis, ka vairs ilgāk negrib dzīvot lepnumam un savu iegribu apmierināšanai. (99) Tālāk viņš vairs nedrīkst dzīvot bezrūpīgu un vienaldzīgu dzīvi. Viņš ir slēdzis derību ar Dievu. Pasaulei viņš ir miris. Viņam jādzīvo Kungam, jāizlieto priekš Tā visas viņam uzticētās spējas, ne uz mirkli neizlaižot no prāta atziņu, ka viņš nes Dieva parakstu, ka viņš ir Kristus pavalstnieks un dievišķās dabas līdzdalībnieks. Viņam jāpakļauj Dievam viss, kas viņš ir, un viss, kas viņam pieder, visu savu apdāvinātību izlietojot Viņa Vārda pagodināšana.

Kristības brīdī noslēgtās garīgās vienošanās pienākumi ir abpusēji. Cilvēcīgās būtnes, patiesā paklausībā darot savu daļu, iegūst tiesības lūgt: "Kungs, lai top zināms, ka Tu esi Dievs Izraēli." Jūsu kristība Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā ir nodrošinājums tam, ka šie spēki jums palīdzēs katrā vajadzības brīdī, ja jūs prasīsiet viņu palīdzību. Kungs dzirdēs un paklausīs savu patieso sekotāju lūgšanas, kuri nes Kristus jūgu un mācās Viņa skolā Viņa lēnprātību un pazemību.

"Ja tad nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējiet To, Kas ir augšā, kur Kristus ir, sēdēdams pie Dieva labās rokas. Domājiet uz to, kas ir augšā, ne uz to, kas virs zemes. Jo jūs esat nomiruši, un jūsu dzīvība ir aplēpta ar Kristu Dievā." Kol.3,1.-3.

"Tad nu apvelciet kā Dieva izredzēti, svētie un mīļotie, sirds žēlastību, laipnību, pazemību, lēnību, lēnprātību, cits citu panesdami, cits citam piedodami, ja vienam ir ko sūdzēt pret otru, it kā arī Kristus jums ir piedēvis, tāpat arī jūs. Un pār visu šo apvelciet mīlestību, kas ir pilnības saite. Un Dieva miers lai valda jūsu sirdīs, uz ko jūs arī esat aicināti vienā miesā un esat pateicīgi... Un visu, ko jūs darāt ar vārdiem vai darbiem, to visu dariet Kunga Jēzus vārdā, pateikdami Dievam Tēvam caur Viņu." Kol.3,12.-17.

Sapulces namu celšana

(100) Ja kādā mazākā vai lielākā pilsētā ir pamodināta interese, tad šo interesi vajag uzturēt arī tālāk. Šī vieta ir rūpīgi jāapstrādā, līdz tur paņemtas vienkāršs lūgšanas nams kā zīme, kā Dieva Sabata piemineklis, kā gaisma tikumiskajā tumsā. Šiem pieminekļiem jāpaceļas daudzās vietās par liecību patiesībai. Dievs Savā žēlastībā ir gādājis, lai evaņģēlija vēstneši ietu uz visām zemēm, pie visām valodām (mēlēm) un visiem ļaudīm, līdz patiesības karogs būs stingri nopamatots visās apdzīvotās pasaules daļās.

Kur tikai ir pamodināta kāda ticīgo grupa, tur vajadzētu uzcelt arī lūgšanas namu. Lai darbinieki neatstāj attiecīgo vietu, kamēr nav padarīts šis darbs.

Daudzās vietās, kur pasludināta vēsts un dvēseles to pieņēmušas, ļaudis atrodas ierobežotos apstākļos un maz var darīt tādu priekšrocību radīšanai, kas piešķirtu darbam pienācīgo godu. Tas bieži izraisa grūtības darba tālākai izvēršanai. Cilvēkiem ieinteresējoties par patiesību, citu draudžu sludinātāji tiem saka, - un šos vārdus atkārtoti arī draudžu locekļi: "Šiem ļaudīm nav draudzes un nav vietas, kur pielūgt Dievu. Jūs esat maza trūcīgu un nemācītu ļaužu grupiņa. Pēc īsa laika sludinātāji aizies, un tad šī interese izzaisīs. Tad jūs atteiksieties no visiem šiem jaunajiem uzskatiem, kurus jūs esat pieņēmuši."

Vai mēs varam pielaist domu, ka tas neizraisīs stipru kārdināšanu tiem, kuri redz mūsu ticības pamatojumus un kurus Dieva Gars ir pārliecinājis un pievērsis tagadējai patiesībai? Daudzkārtīgi ir atkārtots, ka no maza iesākuma var izaugt lieli panākumi. (101) Ja mūsu Pestītāja valsts izveidošanas interesēs mēs parādīsim gudrību, svētotu spriedumu un darbu vadīsim prasmīgi, tad tas izpaudīsies, mums darot visu, kas ir mūsu spēkos, lai pārliecinātu ļaudis par mūsu darba stabilitāti. Tiks uzceltas vienkāršas svētnīcas, kur patiesību pieņēmušie ļaudis varēs atrast vietu Dieva pielūgšanai saskaņā ar viņu pašu sirdsapziņas balsi.

Lai mūsu draudzes būves, kur vien iespējams, tiek iesvētītas Dievam brīvas no parādiem. Kad ir izveidojusies draudze, tad lai tās locekļi ceļas un sāk būvēt. Pēc sludinātāja norādījumiem, kuru vada viņa līdzstrādnieku - sludinātāju padomi, lai jaunatgrieztie strādā paši ar savām rokām, sacīdami: "Mums vajadzīgs sapulces nams, un mums tas jādabū." Dievs uzaicina Savus ļaudis strādāt Viņa darbā vienoti un līksmi. Dariet tā, un tad drīz atskanēs pateicības balss: "Redziet, ko Kungs ir darījis."

Tomēr atsevišķos gadījumos jauna draudze var nebūt spējīga tūlīt panest visu lūgšanas nama būves nastu. Šādos gadījumos lai viņiem palīdz citu draudžu locekļi. Reizēm var būt labāk aizņemties mazliet naudas, nekā nebūvēt. Ja kādam cilvēkam ir nauda un tas pēc tam, kad ir devis savu iespēju robežās, ir gatavs naudu aizdot bez peļņas vai uz maziem procentiem, tad būtu pareizi, ja šo naudu izlietotu, līdz varēs atbrīvoties no parāda. Tomēr, es atkārtoju, ja iespējams, tad draudzes būves vajadzētu iesvētīt no parādiem brīvā stāvoklī.

Mūsu draudzēs solus nevajadzētu izīrēt. Bagātie nav godājami vairāk par nabagiem. Lai netiek darīta nekāda starpība. "Jūs visi esat brāļi."

Nevienā mūsu būvē nevajadzētu censties izcelties ar ārišķībām, jo tāda rīcība neveicinās darba attīstību." Mūsu taupībai jāliecina par mūsu pamatlikumiem. Mums nevajadzētu izmantot nedrošas darba metodes. (102) Visu vajadzētu darīt pamatīgi un pārliecinoši, šim laikam un mūžībai.

Man rādīja dažu draudžu nolaidīgo rīcību, nesargājoties no parādiem un necenšoties no tiem atbrīvoties. Dažos gadījumos uz Dieva namu pastāvīgi gulstas parādi. Bez pārtraukuma ir jāmaksā procenti. Tā nevajadzētu būt un tā nav jābūt. Ja priekš Kunga tiks parādīta tāda gudrība, taktiskums un centība, kādu Dievs prasa, tad stāvoklis mainīsies. Parādi tiks nokārtoti. Tos, kas var dot, Dievs aicina pienest ziedojumus, un pat vistrūcīgākie locekļi var veikt savu mazumu. Pašai dziedība visiem dos iespēju kaut ko darīt. Veciem un jauniem, vecākiem un bērniem jāparāda sava ticība savos darbos. Visenerģiskākā veidā lieciet draudzes locekļiem saprast, ka katram jādara sava daļa. Lai ikviens dara vislabāko, ko viņš spēj. Ja būs griba darīt, tad Dievs pavērs ceļu. Dievs nevēlas, ka Viņa lietu kavētu parādi.

Dievs aicina uz uzupurēšanos. Tas dos ne tikai naudu, bet arī garīgu uzplaukumu. Pašai dziedība un uzupurēšanās darīs brīnumus draudzes garīgajā augšupejā.

Dievam nepatīk, ka mūsu draudzes apgrūtina parādi. "Man pieder sudrabs, un Man pieder zelts, saka Kungs Cebaot." Ag. 2,9. Dievs tiek apkaunots, ka šo zeltu un sudrabu izlieto savtīgiem nolūkiem, lai apmierinātu godkāri, lepnumu vai kādu citu savtīgu iegribu. Ja Dieva izredzētie ļaudis grezno savas personīgās mājas un Kunga naudu iegulda savu iegribu apmierināšanai, ļaujot Viņa lietai nīkuļot, tad tie nevar tikt svētīti. (103)

Ja jūs Kungu stādīsiet pirmā vietā un nolemsiet, ka parādi vairs ilgāk nedrīkst darīt kaunu Viņa namam, tad Dievs jūs syētīs. Katru nedēļu centieties nolikt kaut ko šim nolūkam, kaut ko vēl klāt jūsu desmitā naudai. Šim nolūkam iegādājieties krājkasīti. Paskaidrojiet bērniem, ka tā ir pašai dziedības kastīte, kurā jūs liekat katru dolāru un katru peniju, kas nav jāizlieto neatliekamajām vajadzībām. Šī nauda domāta Kunga namam, lai lūgšanas vietu atbrīvotu no Debesis apkaunojošā parāda. Ar šo ziedojumu pienešanu katrs ģimenes loceklis saņems svētības.

Dievs lasa visas domas. Viņš ievēro katru rīcību. Viņš svētīs visu, ko darīs ar sirsniņu vēlēšanos veicināt Viņa darbu. Divas artavas, kauss auksta ūdens, ja tas pasniegts līdzjūtīgā mīlestībā, Kunga spēkā darīs labu šeit un nesis algu nākotnē.

Katra kristieša pārbaudes jautājums, ar kuru viņam jāgriežas pašam pie sevis, ir: "Vai manas dvēseles dziļumos valda vislielākā mīlestība uz Kristu? Vai es mīlu Viņa telti? Vai lai es nepagodinu Kungu, veltījot Viņa svētajai iestādei savu vislielāko uzmanību? Vai es pietiekoši stipri mīlu Dievu un savu Pestītāju, lai aizliegtu pats sevi? Vai, ja tieku kārdināts nodoties izpriecai un savtīgai baudai, es saku: "Nē, es neko neizdošu savu iegribu apmierināšanai, kamēr Dieva namu noslogo parādi"?

Mūsu Pestītājs prasa daudz vairāk par to, ko mēs Viņam dodam. Paša "es" grib stāvēt pirmā vietā, bet Kungs prasa visu sirdi, visu mīlestību. Viņš nenāks mūsos kā otrās pakāpes viesis. Un vai Kristum nepienākas veltīt vislielāko un augstāko ievērību? Vai Viņam nevajadzētu prasīt no mums šo cieņu un padevību apliecinājošo zīmi? Šīs lietas atrodas mūsu sirds, ģimenes un draudzes dzīves pašos pamatos. Ja Dievam ir nodota visa sirds, dvēsele, spēks un dzīve, ja Viņam veltīta visa mīlestība, tad visā mūsu kalpošanas darbā Viņš ieņems pirmo un visaugstāko vietu. (104) Ja esam saskaņojušies ar Dievu, tad vairāk par visu citu mēs domāsim par Viņa godu un slavu. Dodot dāvanas un ziedojumus, neviena

persona netiks vērtēta augstāk par Viņu. Mums ir zināma izpratne par to, ko nozīmē būt Kristus līdzstrādniekam šajā svētajā pasākumā.

Nams, kurā Dievs satiekas ar Saviem ļaudīm, būs mīļš un dārgs ikvienam Viņa uzticīgajam bērnam. Parādiem netiks atļauts to sakropļot. Šādas lietas pieļaušana izskatītos gandrīz kā tavas ticības aizliegšana. Tu būsi gatavs pienest lielu personīgu upuri, ja tikai tu varētu atbrīvot no parādiem namu, kur Dievs sastopas ar Saviem ļaudīm un tos svētī.

Var nomaksāt katru parādu, kas gulstas uz jebkuru mūsu lūgšanas namu, ja tikai draudzes locekļi gudri plānos un nopietni, neatlaidīgi pūlēsies parādu dzēst. Un katrā parāda samaksāšanas gadījumā lai notiek pateicības dievkalpojums, Dieva namu no jauna iesvētot Dievam.

Dievs pārbauda Savu ļaužu ticību, lai atklātos viņu raksturi. Kas ārkārtējas vajadzības apstākļos ir gatavi pienest Viņam upurus, tie ir ļaudis, kurus Viņš pagodinās kā līdzstrādniekus Savā darbā. Kas nav labprātīgi sevi aizliegt Dieva nodomu papildīšanas labā, tie tiks pārbaudīti, lai viņu rīcība kļūtu redzama cilvēku skatam, kā tā ir redzama Viņa acīm, Kas lasa siržu domas.

Kad Kungs redzēs, ka Viņa ļaudis ierobežo savas iedomātās vajadzības un rīkojas pašai izliedzīgi, ne kurnot un žēlojoties, kā Lata sieva atstāja Sodomu, bet līksmi, ka var ko darīt Kristus dēļ, tad darbs ar spēku ies uz priekšu.

Bērnu sapulces un draudzes skolas

(105) Visās mūsu telts sanāksmēs vajadzētu darīt darbu priekš bērniem un jauniešiem. Darbam labi sagatavotu skolotāju vadībā ik dienas vajadzētu noturēt bērnu sapulces vai Bībeles bērnu dārzus. Vienkāršā valodā vajadzētu sniegt mācības kā no Bībeles, tā no dabas. Bērnu dārzu metodes un mācības ar dabas uzskatāmības līdzekļiem ļoti labi palīdzēs ieinteresēt mazos. Dažās mūsu telts sanāksmēs bērnu sapulces ir noturētas divas reizes dienā. Pēc rīta stundas, ja diena ir jauka, skolotāji un bērni varētu doties garākā pārgājienā gar kādu upi vai zājainos laukos un atpūtas brīdī smelt īsu pamācību no dabas. Tad bērniem var mācīt Kristus līdzības. Tā patiesības nostiprināsies viņu prātā kā nagla, kas iesista drošā vietā.

Mūsu darba mērķis, strādājot pie bērniem, nevajadzētu būt tikai viņu vispārējā izglītošana un laika pakavēšana, bet gan viņu atgriešana. Izsētajai sēklai mums vajadzētu izlūgt Dieva svētības, un Svētais Gars pārliedzīs pat mazos. Ja mēs dzīvosim un strādāsim, ticot Dievam, tad mēs spēsim viņu vadīt pie Dieva Jēra, Kas atņem pasaules grēku.

Šis ir darbs, kas atstās vislielāko ietekmi uz Kunga ģimenes jaunākajiem locekļiem. Šajās sapulcēs pat tie bērni, kuriem ir priekšrocība kristīgas pamācības saņemt mājās, varēs daudz mācīties, kas viņiem ļoti palīdzēs. Ja bērnus mācīs Kristus vienkāršajā veidā, tad tie pieņems šīs atziņas, un, atgriežoties mājās, tie savā sirds mantu namā varēs sameklēt vienu otru dārgu mācību.(106)

Vajadzētu rūpēties, lai jauniešiem būtu izdevības saņemt pilnīgākas pamācības par Dieva Vārdu. Viņiem vajadzētu izskaidrot Bībeles patiesības. Kam ir piedzīvojumi patiesībā, tiem Rakstus vajadzētu pētīt kopā ar viņiem. Tā būs sēkla, kas iesēta labā zemē.

Šādas bērnu un jauniešu sapulces, ja tās izvadīs pareizi, apmeklēs daudzi, kas nav mūsu ticības biedri, un sapulcē sniegtās mācības tiks atkārtotas mājās. Caur bērniem var aizsniegt vecākus. Mūsu telts sanāksmēs Austrālijā šādas sapulces ir devušas daudz laba.

Tālāk citēju īsu apskatu par šajā virzienā darīto darbu vienā Austrālijas telts sanāksmē, ko uzrakstījis cilvēks, kurš piedalījās šajā darbā:

"Jau pirmajā Sabatā bērni bija noorganizēti nodaļās un klasēs un skolotāji uzsāka savu darbu. Sākumā pirmajā nodaļā bija seši bērni un apmēram piecpadsmit bērnu dārzā. Tiklīdz tuvākā apkārtnē dzīvojošie bērni uzzināja par sapulcēm, kas tiek noturētas priekš viņiem, tie sāka tās apmeklēt, un katru dienu klasēs pievienojās jauni dalībnieki. Caurmērā ik dienas no ārpuses piedalījās no astoņdesmit līdz simts apmeklētāju, un svētdienās ieradās vēl lielāks skaits. Vairākums bērnu nāca ļoti sistemātiski. Tas pats nopietnības, uzmanības un kārtības gars, kas raksturoja gados vecāku cilvēku dievkalpojumus, iezīmēja arī bērnu sapulces. Kā tiešo klases darbu, tā galveno domu

atkārtojumu vadīja tā, ka bērni ne tikai klausījās, bet arī darbojās līdzī, un tāpēc tie drīz vien jutās kā mājās, un viņu karstā vēlēšanās līdzdarboties liecināja par viņu ieinteresētību.

Katru mācības stundu ievadīja ar vispārējiem vingrinājumiem, kam sekoja mācību stunda, noslēgumā visi sapulcējās uz īsu atkārtojumu un dziesmu. (107) Uzsākot nodarbības, pēc dziesmas un lūgšanas, motto un visi panti, kurus vajadzēja zināt no galvas un kas iepriekš bija apskatīti, tika pateikti vai nu kopīgi vai atsevišķi vai arī abējādi. Tad sekoja īss piemērots lasījums vai deklamācija, ko iepriekš labprātīgi bija sagatavojis kāds no bērniem. Bērni iepazīs ar "Rakstu Alfabētu" un katrs varēja izvēlēties savu burtu un pantu, ko tad iemācījās un atbildēja. Pantu izvēlēšanās un iemācīšanās notika mājās, un izrādījās, ka šīs uzliktās atbildības vēl vairāk skubināja bērnus nākt arī nākošajā dienā un regulāri apmeklēt sapulces.

Labprātīgās, ātri dotās atbildes mācības vielas atkārtošanas brīžos liecināja, ka interese par klases darbu ir bijusi liela un ka daudzas vērtīgas patiesības ir atradušas sev ceļu uz bērnu prātu un sirdi. Kad bērni atgriezās mājās, vecāki jutās pārsteigti un priecājās, dzirdot tos atkārtojam visu stundu. Daudzi no vecākiem dažādos veidos atzinīgi novērtēja priekš bērniem darīto darbu un nožēloja, ka sapulcēm tik drīz jāizbeidzas.

Sapulcēs piedalījās vairāki svētdienas skolu skolotāji un teica, ka darītais darbs viņiem ļoti patīcis un ir devis tiem savu labumu. Dažreiz bērniem līdzī atnāca vecāki un likās,, ka viņi ir tikpat ieinteresēti kā mazie. Citi, kas nepiekrita mūsu uzskatiem, tomēr centās savus bērnus glīti apgērbt un ļāva tiem nākt. Daži vecāki piezīmēja, ka viņi nezina, ko mēs darām ar viņu bērniem, bet viena lieta ir skaidra – bērni grib nākt, un viņi tos nevar noturēt mājās. Daži bērni nāca no tālām vietām, un mums ir pilnīgs pamats domāt, ka no izsētās sēklas daudz ir kritis labā zemē."

Šais sapulcēs izsētajai labajai sēklai nevajadzētu atļaut iet bojā tālākas uzraudzības un rūpju trūkuma dēļ. Daudzi vecāki priecātos, ja viņu bērni arī turpmāk saņemtu telts sanāksmē sniegtās mācības. (108) Viņi ar prieku nodotu savus bērnus tādā skolā, kurā māca un īsteno dzīvē tos pašus pamatlikumus. Kamēr vēl dzīva vecāku un bērnu interese, tikmēr ir zelta izdevība nodibināt skolu, kur varētu turpināt telts sanāksmē iesākto darbu.

Un, organizējoties ticīgo grupai un izveidojoties draudzei, tādai skolai būs liela vērtība darba pastāvīguma un stabilitātes veicināšanā. Darbiniekiem jaunā teritorijā nevajadzētu domāt, ka tiem ir tiesības lauku atstāt, kamēr viņu uzraudzībā esošajām draudzēm nav izveidoti nepieciešamie iekārtojumi. Jāuzceļ ne tikai vienkāršs lūgšanas nams, bet jādara viss nepieciešamais paliekošas draudzes skolas nodibināšanai.

Šī lieta man ir parādīta skaidri. Es redzēju dažādās vietās organizējamies jaunas ticīgo grupas un uzceļam sapulču namus. Kas tikko bija kļuvuši ticīgi, labprāt palīdzēja ar savām rokām, un, kam bija līdzekļi, tie darbu atbalstīja ar naudu. Dievnama apakšā, virs pamata, man rādīja telpas skolai, kur bērniem būtu iespējams mācīties Dieva Vārda patiesības. Iešanai uz šīm vietām tika izraudzīti svētojušies skolotāji. Audzēkņu skaits skolās nebija liels, bet tas bija priecīgs iesākums.

Darbam ejot uz priekšu, es dzirdēju bērnu un vecāku balsis dziedam:

"Ja Kungs namu neuztaisa, Tad darbojas velti, kas pie tā strādā, Ja Kungs pilsētu neapsargā, Tad sargi velti nomodā." (109) "Slavē Kungu, mana dvēsele. Es slavēšu Kungu, kamēr dzīvošu, Es dziedāšu savam Dievam, kamēr vēl šē būšu. Nepaļaujieties uz lieliem kungiem, Uz cilvēku bērniem, kas nekā nevar palīdzēt." "Teiciet Kungu Debesīs, Teiciet Viņu augstībā, Teiciet Viņu, visi Viņa eņģeļi, Teiciet Viņu, saule un mēness, Teiciet Viņu, visas spožās zvaigznes." Psalmi 127,1. 146, 1.-3. 148, 1.-3.

Draudžu dibināšanas, sapulču namu celšanas un skolu būvēšanas darbs izplatījās no pilsētas uz pilsētu. Visur ticīgie pūlējās vienoti un neatlaidīgi, un Kungs darbojās, lai pavairotu viņu spēkus. Tika dibināts kaut kas tāds, kas patiesību varēja darīt zināmu ļaudīm.

Šis ir tas darbs, kas jādara Amerikā, Austrālijā, Eiropā un visur tur, kur ļaužu grupas tiek ievadītas patiesībā. Atmodinātajām ļaužu vienībām ir nepieciešama vieta Dieva pielūgšanai. Ir nepieciešamas skolas, kur Bībeles mācības varētu sniegt bērniem. Telpas skolai ir tikpat nepieciešamas kā nams draudzei. Kungam ir ļaudis skolu izveidošanas darbam, līdzko kaut kas tiks darīts, lai tiem sagatavotu ceļu.

Vietās, kur ticīgo ir maz, lai vienkārša skolas nama uzcelšanai apvienojas divas vai trīs draudzes. Lai visi ņem dalību izdevumu segšanā. Ir pēdējais laiks, lai Sabata turētāji atšķirtu savus bērnus no pasaulīgas sabiedrības un tos nodotu vislabāko skolotāju uzraudzībā, kas Bībeli darītu par visu mācību pamatu.

Sātības un atturības darbs

(110) Mūsu darbā lielāka uzmanība jāpievērš sātības un atturības reformai. Katra pienākums, kas aicina uz reformu, ietver sevī grēku nožēlu, atgriešanos, ticību un paklausību. Tas nozīmē pacelt dvēseli jaunai, cēlākai dzīvei. Tāpēc katrai patiesai reformai ir sava vieta trešā eņģeļa vēsts darbā. Sevišķi sātības un atturības reforma prasa mūsu uzmanību un atbalstu. Mūsu telts sanāksmēs mums vajadzētu piegriezt vērību šim darbam un panākt, lai tas atstāj paliekošu iespaidu. Mums vajadzētu ļaudīm atklāt patiesas sātības un atturības solījumu. Gādīgu uzmanību vajadzētu veltīt tiem, kas ir kļuvuši par jaunu ieradumu vergiem. Mums viņi jāvada pie Kristus krusta.

Mūsu telts sanāksmēs ietveramas medicīnas darbinieku pūles. Tiem vajadzētu būt gudriem cilvēkiem, ar veselīgu spriedumu, cilvēkiem, kas ciena kalpošanu ar Vārdu un kas nav neticības upuri. Sie cilvēki ir tautas veselības sargi, un tāpēc viņus vajag atzīt un godāt. Tiem vajadzētu ļaudis pamācīt, kādas briesmas rada nesātība. Nākotnē ar šo jaunumu būs jāstopas daudz nekaunīgākā veidā nekā pagātnē. Sludinātājiem un ārstiem vajadzētu skaidri parādīt nesātības jaunumu. Eņģeļa darbā tiem vajadzētu strādāt kopīgi un ar spēku nosodīt grēku un paaugstināt taisnību. Sludinātāji vai ārsti, kas negriežas pie ļaudīm ar personīgiem aicinājumiem, ir nolaidīgi savā pienākumā. Viņi nepadara darbu, ko Dievs tiem ir nozīmējis.

Citās draudzēs ir kristieši, kas aizstāv sātības pamatlikumus. Mums vajadzētu tuvoties šiem darbiniekiem un nolīdzināt tiem ceļu, lai tie varētu stāvēt plecu pie pleca kopā ar mums. (111) Mums vajadzētu lūgt lielus un labus cilvēkus atbalstīt mūsu pūles glābt to, kas ir pazudis.

Ja sātības un atturības darbu mēs būtu virzījuši uz priekšu tā, kā to iesākām trīsdesmit gadus atpakaļ, ja mūsu telts sanāksmēs ļaudīm būtu norādīts uz nesātības jaunumiem ēšanā, dzeršanā un sevišķi uz alkoholisko dzērienu kaitīgumu, ja šis darbs būtu savienots ar liecināšanu par Kristus drīzās atnākšanas pierādījumiem, tad ļaužu vidū valdītu satraukums. Ja mēs būtu parādījuši mūsu pasludinātās vēsts svarīgumam proporcionālu dedzību, tad mēs varētu būt darba rīki simtu, pat tūkstošu izglābšanai no bojā ejas.

Tikai mūžība atklās, kas ir padarīts ar šāda veida kalpošanu, - cik daudz šaubu nomocītu, pasaules nogurdinātu un nemiera pilnu dvēseļu ir pievests Lielajam Ārstam, Kas ilgojas pilnīgi izglābt visus, kas nāk pie Viņa. Kristus ir augšāmcēlies Pestītājs, un dziedināšana ir zem Viņa spārnēm.

Redzot cilvēkus ejam turp, kur tiek izsniegts indīgais šķidrums viņu saprāta iznīcināšanai, un redzot viņu dvēselēm draudošās briesmas, ko darām, lai viņus glābtu? Mūsu darbs kārdināto un kritušo labā patiesas sekmes gūs tikai tad, ja Kristus žēlastība pārveidos raksturu un cilvēks tiks novests dzīvā savienībā ar bezgalīgo Dievu. Tas ir katra patiesas sātības darba mērķis. Mēs esam aicināti strādāt vairāk kā ar cilvēcīgajiem spēkiem; mums jāstrādā ar spēku, kas ir Jēzū Kristū. Tas, Kurš pazemojās, uzņemot cilvēcīgo dabu, ir Tas, Kas mums rādīs, kā vadīt cīņu. Kristus Savu darbu ir atstājis mūsu rokās, un mums jācīnās ar Dievu, dienām un naktīm saucot pēc spēka, kas nav redzams. Pareiza Dieva satveršana caur Jēzu Kristu ir tā, kas mums sniegs uzvaru.

Veselības reformas paraugstundas

(112) Mūsu ļaužu lielās sanāksmes sniedz brīnišķas izdevības veselības reformas pamatlikumu izskaidrošanai. Dažus gadus atpakaļ šajās sanāksmēs daudz tika runāts par veselības reformu un veģetārās diētas priekšrocībām, bet tai pašā laikā telti – ēdnīcā galdi bija klāti ar gaļas ēdieniem un pārtikas produktu stendos pārdeva dažādus neveselīgus uztura līdzekļus. Ticība bez darbiem ir nedzīva, un norādījumi uz veselības reformu, kas praktiskā dzīvē tika aizliegti, neatstāja visdziļāko iespaidu. Pēc tam telts sanāksmju atbildīgie vadītāji sāka mācīt kā ar praktisko dzīvi, tā ar priekšrakstiem. Ēdnīcā netika pasniegti nekādi gaļas ēdieni, bet bagātīgā izvēlē bija labības produkti un dārzeņi. Kad apmeklētāji jautāja, kāpēc nav gaļas ēdienu, tad iemesls tiem tika skaidri pateikts, ka gaļa nav visveselīgākais uzturs.

Tuvojoties laika noslēgumam, mums veselības reformas jautājumā jāpaceļas arvien augstāk un

augstāk, norādot uz to vēl pārliecinošākā un noteiktākā veidā. Mums jācenšas pastāvīgi pamācīt ļaudis ne tikai ar mūsu vārdiem, bet arī ar praktisko dzīvi. Priekšraksti, savienoti ar praktisko dzīvi, atstāj paliekošu iespaidu.

Telts sanāksmēs ļaudīm vajadzētu sniegt pamācības par veselības jautājumiem. Mūsu telts sanāksmēs Austrālijā ik dienas notika lekcijas par veselības tematiem, kas pamodināja dziļu interesi. Laukumā viena telts bija nozīmēta ārstu un slimnieku kopēju vajadzībām, kur bez maksas sniedza medicīniskus padomus, kurus daudzi meklēja. Lekcijas noklausījās tūkstošiem cilvēku, un, telts sanāksei noslēdzoties, ļaudis nevēlējās apmierināties tikai ar to, ko jau bija uzzinājuši. (113) Vairākās pilsētās, kur tika noturētas telts sanāksmes, daži vadošie pilsoņi spiedoši aicināja nodibināt sanatorijas nodaļu, apsolot savu atbalstu. Daudzās pilsētās darbu uzsāka ar labiem panākumiem. Pareizi vadīta dziedniecības iestāde piešķir mūsu darbam jaunus laukos pastāvīguma iezīmi. Un tā nes labumu ne tikai ļaudīm, jo strādnieki, kas ar to saistīti, var sniegt palīdzību darbiniekiem evaņģelizācijas līnijās.

Katrā pilsētā, kur mums ir draudze, tur ir vajadzīga arī vieta ārstnieciskajam darbam. Maz ir tādu mūsu draudzes locekļu māju, kurās varētu atrast telpas un iespējas pareizai slimnieku ārstēšanai. Vajadzētu sagādāt vietu parasto slimību ārstēšanai. Ēka var būt neeleganta, pat primitīva, bet tai vajadzētu būt apgādātai ar vienkāršai ārstēšanai nepieciešamo iekārtojumu. Pareizi izmantotas, šīs ārstniecības iestādes kļūs par svētību ne tikai mūsu pašu ļaudīm, bet arī viņu kaimiņiem, un var būt līdzeklis daudzu cilvēku uzmanības pievēršanai veselības pamatlikumiem.

Kunga nodoms ir, lai visās mūsu pasaules daļās tiktu dibinātas dziedniecības iestādes kā evaņģēlija darba nozarojums. Šīm iestādēm jābūt Viņa darba rīkiem tās iedzīvotāju šķiras aizsniegšanai, kas citādi nav aizsniedzama. Nav vajadzīgas lielas ēkas, bet tām jābūt tā iekārtotām, lai tur varētu darīt iespaidīgu darbu.

Šo darbu var sākt katrā ievērojamākā vietā, kur tiek noturētas mūsu telts sanāksmes. Sākat ar mazumu un tad paplašiniet, atbilstoši apstākļiem. Aprēķiniet katra pasākuma izmaksu, lai jūs varat būt droši, ka spēsiet to nobeigt. Līdzekļus no kases prasiet, cik iespējams mazāk. Ekonomiskai plānošanai ir vajadzīgi ticības vīri ar finansista spējām. Mūsu sanatorijas jāierīko, ierobežojot līdzekļu izdošanu. Ēkas darba uzsākšanai bieži var iegūt par zemu cenu.

Sievietēm jābūt evaņģēlija strādniecēm

(114) Darbs, kas ir uzsākts, lai palīdzētu mūsu māsām izjust savu personīgo atbildību Dieva priekšā, ir labs un nepieciešams darbs. Ilgi tas ir atstāts novārtā. Kungs vēlas, lai mēs pastāvīgi censtos iespaidīgā kārtā izskaidrot cilvēka dvēseles vērtību tiem, kas to vēl neizprot. Un, ja šis darbs tiks izplānots vienkāršās, izprotamās un noteiktās līnijās, tad mēs drīkstam cerēt, ka mājas pienākumi netiks atstāti novārtā, bet gan tiks pildīti vēl daudz apzinīgāk.

Ja mēs varētu sakomplektēt organizētas un regulāri strādājošas grupas, kur locekles saprātīgi tiek pamācītas, kas tām no savas puses jādara kā Kunga kalponēm, tad mūsu draudzes iegūtu sev jau tik sen vajadzīgos dzīvības spēkus. Tad tiktu novērtēta dvēseles vērtība, kuras glābšanai mira Kristus. Mūsu māsas ar savām pieaugošajām ģimenēm un nevērtētajām grūtībām parasti nepazīst vieglas dienas. Es tā esmu ilgojusies pēc sievietēm, kuras varētu apmācīt, lai tad tās palīdzētu mūsu māsām pacelties pāri valdošai mazdūšībai un saprast, ka arī viņas var darīt kaut ko priekš sava Kunga. Tāds darbs ienesīs saules starus viņu pašu dzīvē, un tie atstārosies citu cilvēku dzīvē. Dievs svētīs visus, kas savienosies šai lielajā darbā.

Daudzas jaunākas un arī vecākas māsas it kā baidās no reliģiska rakstura sarunām. Viņas nenovērtē savas izdevības. Viņas aizver savu dvēseļu logus, kam vajadzētu būt atvērtiem pret Debesīm, bet plaši atver tos, kas vērsti pret zemi. Bet, ja viņas ieraudzīs cilvēka dvēseles lielo vērtību, tad tās aizvērs pret zemi vērstos logus, kas vēro pasaulīgās izpriecas un iespējas pievienoties neprātīgiem pasākumiem un grēkam, un atvērs logus pret Debesīm, lai raudzītos uz garīgām lietām. (115)

Dieva Vārdam jābūt viņu pašjāvības pamatam, viņu cerībai un viņu mieram. Tad viņas varēs sacīt: "Es uzņēmu sevī Taisnības Saules gaismu, lai tā var spīdēt arī uz citiem."

Vissekmīgākie strādnieki ir tie, kas priecīgi uzsāk kalpot Dievam mazās lietās. Katrai cilvēcīgai būtnei ir jāstrādā ar savas dzīves pavedienu, ieaužot to kopējā celtnē, lai tā vairāk līdzinātos dotajai priekšzīmei.

Kristus darbs lielā mērā sastāvēja no personīgām sarunām. Viņš uzticīgi pildīja savu pienākumu, ja uz

Viņu klausījās pat tikai viena dvēsele. Un šī viena dvēsele saņemtās ziņas aiznesa tūkstošiem.

Mums vajadzētu pamācīt jauniešus, kā sniegt palīdzību citiem jauniešiem, un, cenšoties pildīt šo uzdevumu, viņi iegūs pieredzi, kas tos darīs spējīgus kļūt par sevi atdodošiem strādniekiem plašākā sfērā. Visvienkāršākā un parastākā veidā var aizsniegt tūkstošiem siržu. Visinteligentākie cilvēki, kurus uzskata un slavē kā pasaules visapdāvinātākos vīrus un sievas, bieži saņem atspirdzinājumu caur vienkāršiem vārdiem, kas nāk no Dievu mīlošas sirds un kas par šo mīlestību spēj runāt tikpat dabīgi, kā pasaules cilvēki runā par lietām, ar ko saistās un barojas viņu domas. Bieži vien labi sagatavotie un iemācītie vārdi atstāj pavisam mazu iespaidu. Bet patiesi un godīgi vārdi, kurus dabīgā vienkāršībā izsaka kāds Dieva bērns, atvērs tādu siržu durvis, kas ilgi bijušas aizslēgtas.

Pasaules sāpju vaidi ir dzirdami visapkārt ap mums. Grēka ēna arvien vairāk mums uzmācas, un mums jābūt gataviem priekš ikviena laba vārda un darba. Mēs zinām, ka Jēzus ir ar mums. Viņa Svētā Gara jaukais iespaids māca un vada mūsu domas, liekot mums runāt vārdus, kas darīs gaišākas citu cilvēku tekas un ļaus tiem augstāk pacelt galvas. Ja mēs bieži varam kaut ko teikt savām māsām un vārda "ej" vietā varam tās ņemt sev līdzi, lai tās strādā tāpat kā mēs, lai tās visu uztver tāpat kā mēs, tad izpratne par cilvēka dvēseles vērtību arvien vairāk pieaugs. (116) Lai varētu būt skolotāji, mums pastāvīgi jāmacās. So domu vajadzētu iespiest katra draudzes locekļa apziņā.

Mēs pilnīgi uzticamies draudzes organizācijai, tomēr tas nenozīmē, ka mums jāstrādā pēc noteiktiem priekšrakstiem, ne visi cilvēki ir aizsniedzami ar vienādām metodēm. Nav pieļaujams nekas tāds, kas atturētu Dieva kalpu no iešanas pie līdzcilvēkiem. Katram atsevišķam ticīgam ir jāstrādā priekš atsevišķa grēcinieka. Katram jāuztur degošs savs personīgais gaismeklis, un, ja Debesu eļļa pa zelta caurulēm ieplūst šajos gaismekļos, ja šie trauki ir iztukšoti no paša "es" un sagatavoti svētās eļļas uzņemšanai, tad gaisma pār grēcinieka tekas neizliesies veltīgi. Viens šāds gaismeklis sniegs vairāk gaismas uz maldīgā tekas kā vesels lāpu gājiens, kas sagatavots izrādes labā. Personīga nodošanās un svētišanās Dievam sniegs labākus rezultātus par visiespaidīgākajām izrādēm.

Māciet mūsu māsām, ka tām ik dienas vajadzētu jautāt: "Kungs, ko Tu gribi, lai es šodien daru?" Katrā svētotā traukā ik dienas ieplūdis svēta eļļa, lai tā tiktu ieplūdināta tālāk citos traukos.

Ja dzīve, ko mēs dzīvojam šajā pasaulē, pilnībā ir veltīta Kristum, tad katru dienu no jauna padosimies Dievam. Viņam pienākas labprātīga kalpošana, un katra atsevišķa dvēsele ir Viņa personīgais dārgakmens. Ja mēs varēsim mūsu māsas pārliecināt, cik daudz laba tās spēj paveikt caur Kristu, tad mēs redzēsim, ka padarīts tiks liels darbs. Ja mēs spēsim pamodināt prātu un sirdi sadarboties ar dievišķo Strādnieku, tad mēs caur darbu, ko viņas var padarīt, gūsim lielas uzvaras. Tomēr savs "es" ir jāapslēpj, Kristum jāparādās kā visa darba darītājam.

Pārmaiņus jānotiek ņemšanai un došanai, saņemšanai un izdalīšanai. Tas mūs savieno kā Dieva līdzstrādniekus. Tas ir kristieša dzīves darbs, Kam paša dzīvība zudīs, tas to atradīs. (117)

Spējas uzņemt svēto eļļu no abiem eļļas kokiem arvien vairāk palielinās, ja saņēmējs vārdos un darbos liek šai eļļai izplūst no sevis citu dvēseļu vajadzību apmierināšanai. Strādājiet dārgo apmierinājumu sniezošo darbu, - pastāvīgi saņemdamas un pastāvīgi dodamas tālāk.

Mums ik dienas ir vajadzīgi un arī jāsaņem jauni krājumi. Un cik daudzām dvēselēm mēs varam palīdzēt ar šo krājumu tālāk nodošanu! Visas Debesis gaida uz kanāliem, caur kuriem varētu tikt izlieta svētā eļļa, lai iepriecinātu un svētītu citus. Es nebaīdos, ka kāda no jums pielaidīs kļūdu darbā, ja tikai jūs būsiat vienotas ar Kristu. Ja Viņš paliek ar mums, tad mēs strādāsim nepārtraukti un pamatīgi, tā ka mūsu darbs pastāvēs. Dievišķa pilnība plūdis caur svētījušos cilvēcīgiem darba rīkiem, lai tiktu sniegta tālāk citiem.

Kungam ir darbs priekš sievietēm, tāpat kā Viņam ir darbs, kas jādara vīriešiem. Viņas var veikt labu darbu, ja tās vispirms Kristus skolā mācīsies dārgo un tik ļoti svarīgo lēnprātības un padevības mācību. Viņām nav jānes tikai Viņa Vārds, bet arī jāsaņem Viņa Gars. Viņām jāstaigā, tāpat kā Viņš ir staigājis, šķīstot savas dvēseles no visa, kas tās aptraipa. Tad viņas spēs darīt labu citiem, norādot tiem uz visu spējošo Jēzu.

Šajā krīzes laikā sievietes var ieņemt savu vietu darbā, un Kungs strādās caur tām. Ja viņas pildīs pienākuma apziņu un ja tās strādās Dieva Gara iespaidā, tad viņas iegūs tieši tādu pašsavaldīšanos, kādu prasa šis laiks. Uz šīm uzpurīgajām sievietēm Pestītājs ļaus krist Sava vaiga gaismai, un tas viņām dos spēku, kas būs lielāks kā vīriešiem dotais. (118) Viņas var ģimenēs padarīt tādu darbu, kādu nav iespējams veikt vīriešiem, darbu, kas skar iekšējo dzīvi. Viņas var nonākt ciešā kontaktā ar tādām sirdīm, kuras vīrieši nevar aizsniegt. Viņu darbs ir vajadzīgs.

Sieviešu darbs, kas sevi nodevušas Kungam un kas tiecas palīdzēt grēka sasistiem un palīdzību gaidošiem ļaudīm, ir noteikti nepieciešams. Ir jādara personīgs evaņģēlizācijas darbs. Sievietes, kas uzņemas šo darbu, ienes evaņģēliju pie lielceļiem un sānceļiem dzīvojošo ļaužu mājās. Viņas ģimenēs lasa un izskaidro Dieva Vārdu, lūdz kopā ar šiem cilvēkiem, rūpējas par slimniekiem un atvieglo viņu laicīgās rūpes. Viņas ģimenēm un atsevišķiem cilvēkiem atklāj patiesības šķīstošo un pārveidojošo ietekmi. Viņas rāda, ka, lai atrastu mieru un prieku ir jāseko Jēzum.

Visām māsām, kas strādā priekš Dieva, sevī jāsavieno Martas un Marijas īpašības, - vēlēšanos kalpot un sirsnīgu mīlestību un patiesību. Savs "es" un savtīgums ir jāaizmirst. Dievs aicina darbā nopietnas strādnieces, strādnieces, kas ir saprātīgas, iejūtīgas, siltām sirdīm, maigas un uzticīgas pamatlikumos. Viņš aicina neatlaidīgas sievietes, kas gatavas atraut domas no sevis un savām ērtībām un grib tās pievērst Kristum, runājot patiesības vārdus, lūdzot kopā ar atsevišķiem cilvēkiem, pie kuriem tām iespējams piekļūt, un pūloties atgriezt dvēseles.

Ak, ar ko mēs, manas māsas, atvainosim sevi, ja Rakstu pētīšanai neveltīsim tik daudz laika, cik vien iespējams, tādā veidā darot savu prātu par dārgu lietu krātuvi, lai tās varētu piedāvāt tiem, kas neinteresējas par patiesību? Vai mūsu māsas modīsies šim ārkārtējam vajadzības gadījumam? Vai viņas strādās priekš Kunga?

Reliģijas mācīšana mājās

(119) Kas pasaulei nes pēdējo žēlastības vēsti, tiem vajadzētu izjust, ka to pienākums ir pamācīt vecākus par mājas reliģijas jautājumiem. Ar Dieva bauslības pamatnoteikumu pasniegšanu tēviem, mātēm un bērniem ir jāiesākas lielai reformācijas kustībai. Līdz ar bauslības prasību atklāšanu un ar vīru un sievu pārliecināšanu par viņu pienākumu paklausīt baušļiem norādiet tiem uz viņu izšķiršanās lielo nozīmi, kas skar ne tikai viņus pašus, bet arī viņu bērnus. Rādiet, ka paklausība Dieva Vārdam ir mūsu vienīgais aizsarglīdzeklis pret grēkiem, kas rauj pasauli pretī iznīcībai. Vecāki sniedz bērniem priekšzīmi paklausībā vai grēkošanā. Pa lielākai daļai tieši viņu priekšzīme un mācīšana izšķir viņu ģimenes locekļu mūžīgo likteni. Nākotnē bērni būs tādi, kādus vecāki viņus būs izveidojuši.

Ja vecākiem varētu likt izsekot savas rīcības rezultātiem, un ja tie ieraudzītu, ka viņu priekšzīme un mācība tiek turpināta tālāk, palielinot vai nu grēka varu vai taisnības varu, tad viņi noteikti mainītu savu nostāju. Daudzi tad salauztu tradīciju un ieradumu valdzinošo varu.

Lai sludinātāji šo jautājumu nepārprotami izskaidro sapulču apmeklētājiem. Pārlieciniet vecāku sirdsapziņu par viņu svinīgajiem pienākumiem, kas tik ilgi nav pildīti. Tas salauzīs farizejisma garu un pretošanos patiesībai kā nekas cits. Mājas reliģija ir mūsu lielā cerība, un tā sniedz gaišas izredzes uz visas ģimenes atgriešanos Dieva patiesībā.

Izturēšanās, sastopoties ar pretestību

(120) Mūsu sludinātājiem un skolotājiem jābūt kritušai pasaulei dāvātās Dieva mīlestības pārstāvjiem. Lai patiesības Vārds atskan no maigas un atsaucīgas sirds. Ejiet visiem maldīgajiem pretī Kristus laipnībā. Ja jaudis, kuru labā jūs pūlaties, tūlīt nesatver patiesību, tad nepārmetiet, nekritizējiet un tos nenosodiet. Atceraties, ka jums jāpārstāv Kristus Viņa lēnprātībā, laipnībā un mīlestībā. Mums jāsaņem, ka sastapsimies ar neticību un pretestību. Patiesībai vienmēr ir bijis jāstāpjas ar šiem elementiem. Bet, ja arī jāstāpjas ar visrūgtāko pretestību, savus pretiniekus netiesājiet un neapsūdziet. Viņi varbūt domā, tāpat kā kādreiz Pāvils, ka kalpo Dievam, un tādiem mums jāparāda pacietība, lēnprātība un lielas panešanas spējas.

Nedomāsim, ka, sludinot citiem nepopulāro patiesību, mums ir jāpanes lielas grūtības un jāiztur smagas cīņas. Domājiet par Jēzu un par to, ko Viņš izcieta jūsu dēļ, un palieciet klusu. Pat ja jūs tieši pārprot un nepareizi apvaino, nesūdzieties, neizsakiyet nevienu kurnošu vārdu, lai jūsu prātu neapēno neviena pārmetoša, neviena īgna doma. Ejiet uz priekšu, dzīvojiet "godīgi starp pagāniem, lai, kurās

lietās tie jūs aprunā kā ļauna darītājus, tie to labo darbu dēļ, ko tie pie jums redz, Dievu pagodina piemeklēšanas dienā." 1.Pēt.2,12.

"Esiet visi... brālīgi, sirds žēlīgi, laipnīgi, neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz lamāšanu ar lamāšanu, bet turpretī svētījiet, zinādami, ka jūs uz to esat aicināti, ka jums svētību būs iemantot. Jo kas grib dzīvību mīlēt un labaš dienas redzēt, tas lai savu mēli klusina no ļauna un savas lūpas, ka tās viltību nerunā, lai tas novēršas no ļauna un dara labu, lai tas meklē mieru un tam dzenas pakaļ. (121) Jo Kunga acis ir pār taisniem un Viņa ausis uz viņu lūgšanām, bet Kunga vaigs ir pret tiem, kas ļaunu dara. Un kas jums ļaunu darīs, ja jūs labam dzenaties pakaļ? Bet, ja jums arī jācieš taisnības dēļ, tad jūs esiet svētīgi, un nebīstieties par viņu biedināšanu, nedz iztrūcināties. Bet svētījiet Dievu Kungu savās sirdīs. Un esiet arvien gatavi ar lēnību un bijāšanu atbildēt ikkatram, kas atbildēšanu prasa par cerību, kas ir jūsos." 1.Pēt.3,8.-15.

Pret tiem, kas maldās, jums vajadzētu izturēties lēnprātīgi, jo vai jūs paši vēl nesen nebijāt akli pret saviem grēkiem? Un vai tās pacietības dēļ, kuru Kristus parādīja pret jums, arī jums nevajadzētu būt saudzīgiem un pacietīgiem pret citiem? Dievs devis jums daudzas pamācības parādīt lielu laipnību tiem, kas jums runā pretī, lai kādu dvēseli neietekmētu nepareizā virzienā.

Mūsu dzīvei jābūt apslēptai ar Kristu iekš Dieva. Mums personīgi jāiepazīst Kristus. Tikai tad mēs spēsim Viņu pareizi pārstāvēt pasaules priekšā. Pastāvīgi lūdziet: "Kungs, māci mani darīt tā, kā Jēzus darītu, ja Viņš būtu manā vietā." Kur arī mēs neatrastos, mums jāļauj savai gaismai spīdēt labos darbos par godu Dievam. Tas ir mūsu dzīves lielais un svarīgais uzdevums.

Kungs vēlas, lai Viņa tauta lietotu citas metodes un nenosodītu netaisnību, pat ja šī nosodīšana būtu taisnīga. Viņš vēlas, lai mēs darītu kaut ko vairāk par savu pretinieku brāzmainu apvainošanu, kas tos tikai aizdzen tālāk no patiesības. Darbs, kuru Kristus nāca darīt mūsu pasaulē, nesastāvēja no barjeru celšanas un pastāvīgas atgādināšanas ļaudīm, ka viņi rīkojas nepareizi. (122)

Kas cer apgaismot piekrāptus ļaudis, tam jānāk tuvu viņiem un priekš viņiem jāpūlas mīlestībā. Tam jāklūst par svētu iespaidu centru.

Aizstāvot patiesību, pat pret visrūgtākiem pretiniekiem jāizturas uzmanīgi un ar cieņu. Daži neatsauksies mūsu pūlēm un evaņģēlija ieaicinājumu uzņems vieglprātīgi. Citi, - pat tādi, kurus mēs uzskatām par ļaudīm, kas jau pārkāpuši Dieva žēlastības robežu, - tiks mantoti Kristum. Pats pēdējais darbs šai cīņā var būt tādu cilvēku apgaismošana, kas nav atmetuši gaismu un pierādījumus, bet kas ir atradušies pusnakts tumsā un nezināšanā strādājuši pret patiesību. Tāpēc pret visiem cilvēkiem izturieties kā pret goda vīriem. Nesakiet nevienu vārdu, nedariet nevienu darbu, kas kādu cilvēku nocietinātu neticībā.

Ja kāds cenšas darbiniekus iesaistīt politisku jautājumu apspriešanā vai strīdos par kādu citu jautājumu, tad neņemiet vērā ne pārliecināšanu, ne izaicināšanu. Virziet uz priekšu Dieva darbu stingri un noteikti, tomēr Kristus lēnprātībā un tik mierīgi, cik vien iespējams. Lai neatskan nekāda cilvēcīga lielšanās. Lai neparādās nekas, kas liecinātu par pašpaļāvību. Lai ir redzams, ka Dievs mūs aicinājis rīkoties ar svētām lietām, pasludiniet Vārdu, esiet čakli, nopietni un dedzīgi.

Jūsu mācīšanas iespaids būtu desmit reiz lielāks, ja jūs rūpīgāk izvēlētos savus vārdus. Vārdus, kam vajadzētu būt dzīvības smaržai uz dzīvību, tos pavadošais gars var padarīt par nāves smaržu uz nāvi. Un atceraties, ka, ja jūs ar savu garu vai ar saviem vārdiem aizslēdzat durvis kaut vienai dvēselei, tad lielajā Dieva tiesā šī dvēsele jūs apsūdzēs.

Atsaucoties uz Liecībām, nedomājiet, ka jūsu pienākums ir panākt to atzišanu. Lasot Liecības, sargieties iejaukt savus papildinošos vārdus, jo tad klausītāji nevarēs atšķirt viņiem sūtītos Kunga Vārdus no jūsu vārdiem. (123) Sargieties, ka jūs Kunga vārdus nepadariet apvainojošus. Mēs ilgojamies redzēt reformas, un, neredzot to, ko vēlamies, pārāk bieži atļaujam ļaunam garam iepilināt mūsu kausā dusmu žults pilienu, kas citus sarūgtina. Mūsu neapdomātie vārdi satrauc viņu garu, un viņos pamostas vēlēšanās sacelties.

Katra teiktā svētruna, katrs jūsu raksts pats par sevi var būt pareizs, tomēr viens žults piliens tajā būs inde klausītājiem vai lasītājiem. Šī indeš piliena dēļ kāds var atmest visus jūsu labos un pieņemamos vārdus. Kāds cits var baroties no šīs indes, jo viņam patīk skarbi vārdi, viņš sekos jūsu

priekšzīmei un runās tieši tā, kā jūs esat runājuši. Tādā veidā ļaunums tiek pavairots.

Kas sniedz citiem patiesības mūžīgos pamatlukumus, tiem vajadzīgs, lai no abiem eļļas koka zariem viņu sirdīs plūstu svētā eļļa. Tad tā tālāk izplūdis vārdos, kas reformēs, bet nesakaitinās. Patiesība ir jārūnā mīlestībā. Tad Kungs Jēzus caur Savu Garu dos vajadzīgo iespaidu un spēku. Tas ir Viņa darbs.

Nostājaties paši dievišķajā plūsmā, kur jūs varat saņemt Debesu iedvesmu, jo jums tā ir pieejama, tad rādiet nogurušajai, nomāktajai, nožēlojamai, sirdī satriektajai un izmocītajai dvēselei Jēzu, visa garīgā spēka avotu. Esiet uzticīgi sargi, parādot Tā tikumus, Kas jūs ir izaicinājis no tumsas Savā brīnīšķajā gaismā. Paskaidrojiet ar spalvu un balsi, ka Jēzus turpina dzīvot, lai mūs aizstāvētu.

Līdzība par pazudušo avi

(124) Katrā ģimenē līdzību par pazudušo avi vajadzētu vērtēt kā moto. Dievišķais avju Gans atstāj deviņdesmit deviņas un aiziet tuksnesī, lai meklētu vienu pazudušo. Tur ir biežokņi, staigāšanas vietas un bīstamas aizas klintīs, un avju Gans zina, ka, ja avs atrodas kādā no šīm vietām, lai izklūtu no turienes, ir vajadzīga laipnas rokas palīdzība. Dzirdot tālumā avju blēšanu, Viņš pārvar visas grūtības, lai glābtu Savu pazudušo avi. Atrodot šo pazudušo, Viņš to neapsveic ar pārmetumiem. Viņš tikai priecājas, ka to ir atradis vēl dzīvu. Ar stipru un tomēr laipnu roku Viņš pāršķir ērkšķus vai izceļ to no mūklāja, saudzīgi Viņš paceļ avi uz Saviem pleciem un nes to atpakaļ pie ganāmpulka. Sķīstais, bezgrēcīgais Pestītājs nes grēcīgo un netīro būtni.

Grēku Nesējs nes apgānīto avi, tomēr šī nasta Viņam ir tik dārga, ka Viņš priecājas un dzied: "Es Savu avi esmu atradis, kas bija pazudusi." Lūkas 15,6. Lai ikviens no jums apdomā, ka jūsu personīgais "es" tādā veidā ir nests uz Kristus pleciem. Lai neviens nenododas valdītāram garam, paštaisnam, citus kritizējošam garam, jo neviena avs nekad nebūtu nokļuvusi ganāmpulkā, ja avju Gans nebūtu uzņēmies šo mocošo meklēšanu tuksnesī. Vienas avs zudums jau bija pietiekošs iemesls, lai pamodinātu Avju Gana līdzjūtību un liktu Viņam uzsākt meklēšanas darbu.

Šī sīkā pasaule kļūva par Dieva Dēla iemiesošanās un ciešanu skatuvi. Kristus negāja uz nekritušajām pasaulēm, bet nāca uz šo pasauli, kuru visu izkaltējis un sagandējis lāsts. Izredzes nebija labvēlīgas, bet gan visnospiedošākās. (125) Tomēr "Viņš nenogurs un nesalūzīs, kamēr iecels tiesu virs zemes." Jesaja 42,4. Mums vienmēr jāatceras, cik ļoti priecājās avju Gans, kad bija atradis pazudušo. Viņš saaicina Savus kaimiņus: "Priecājaties ar Mani, Es Savu avi esmu atradis, kas bija pazudusi." Un visas Debesis atbalso šo līksmo saucienus. Pat Tēvs dziedot priecājas par šo vienu izgābto. Kāda svēta līksme ir izteikta šajā līdzībā! Jums ir dota priekšrocība līdzdalīties šajā priekā.

Vai jūs, kas redzat šo priekšzīmi savā priekšā, sadarbojaties ar Viņu, kurš cenšas glābt pazudušo? Vai jūs Viņa dēļ nevarat panest ciešanas, upurus un grūtības? Ir dotas iespējas darīt labu jauniešu un maldošo dvēselēm. Ja redzat kādu, kura vārdi vai izturēšanās rāda, ka viņš ir šķirts no Dieva, tad nepārmēti viņam. Jums nav uzdots viņu nosodīt, bet gan nostāties viņam blakus un palīdzēt. Domājiet par Kristus pazemību, par Viņa lēnprātību, Viņa vienkāršību un strādājiet, kā Viņš strādāja, ar svēta maiguma pilnu sirdi. "Tanī laikā, saka Kungs, Es visām Izraēļa ciltīm būšu par Dievu, un tās Man būs par ļaudīm. Tā saka Kungs! Ļaudis, kas atlikuši no zobena, atraduši žēlastību tuksnesī, Es iešu Izraēli vest pie dusas. Kungs man parādījis no tālienes. Es tevi esmu mīlojis ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es tevi žēlīgi esmu vilcis pie Sevis." Jer.31,1.- 3.

Lai mēs strādātu, kā Kristus strādāja, tad savs "es" ir jāsit krustā. Tā ir sāpīga nāve, tomēr tā ir dzīvība, dzīvība dvēselei. "Jo tā saka Augstais un Varenais, Kas dzīvo mūžīgi un Kā vārds ir svēts: Es dzīvoju augstībā un svētā vietā un pie tā, kam sagrauzts un pazemīgs gars, ka dzīvu daru garu pazemīgiem un dzīvu daru sirdi sagrauztiem." Jesaja 57,15.

IZGLĪTĪBA

"Kungs dod gudrību, no Viņa mutes nāk atzišana un saprašana."

Reformas nepieciešamība izglītības darbā

(126) "Viņi liks atzelt vecajām postā vietām, uzcelš, kas agrākos laikos sagrauzti, atjaunos izpostītās pilsētas, kas jau no cilšu ciltīm bijušas pamestas postā." "... un tevi sauks par plaisu pielīdzinātāju un par apdzīvojamu dzīves vietu atjaunotāju." Jesaja 61,4.; 58,12. Ļaudīm, kas tic tagadējai patiesībai, šie inspirētie vārdi norāda uz darbu, kas šodien jāveic mūsu bērnu un jaunatnes audzināšanas jomā.

Kad ar pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēsts pasludināšanu pasaule saņēma šo pēdējo dienu patiesību, mums tika rādīts, ka mūsu bērnu audzināšanā ir nepieciešama jauna kārtība, tomēr bija vajadzīgs ilgāks laiks, lai mēs saprastu izvedamās pārmaiņas.

Mūsu darbs ir reformatorisks, un Dieva nodoms ir, lai ar mūsu izglītības institūtu labo darbu ļaužu uzmanību pievērstu pēdējām lielajām pūlēm glābt pazudušos. Audzināšanas standartu mūsu skolās nedrīkst nostādīt par zemu. Tas jāpaceļ arvien augstāk un augstāk, tālu pāri pašreizējam līmenim, tomēr izglītību nekad nevajadzētu ierobežot tikai ar mācību grāmatu zināšanām. Grāmatu studijas vien audzēkņiem nevar sniegt tiem vajadzīgo audzināšanu, ne arī tiem piešķirt patieso gudrību. (127) Mūsu skolu mērķis ir sagādāt izdevību Kunga ģimenes jaunākajiem locekļiem iegūt izglītību saskaņā ar Viņa plānu, kā bērniem jāaug un jāattīstās. Sātans ir pielietojis visveiklākās un atjautīgākās metodes, lai savus plānus un principus saaustu kopā ar dažādām audzināšanas sistēmām un tādā veidā iespaidīgi pārvaldītu bērnu un jauniešu prātu. Uzticīgam audzinātājam jāšķērso šie viņa viltīgie nodomi. Svinīga un svēta derība ar Dievu liek mums savus bērnus audzināt priekš Viņa un ne priekš pasaules, liek mums mācīt tos nesadoties rokās ar pasauli, bet mīlēt un būties Dievu un turēt Viņa baušļus. Viņos jāieaudzina doma, ka tie ir veidoti pēc Radītāja līdzības un ka Kristus ir tā priekšzīme, pēc kuras tiem jātiek veidotiem. Visnopietnāko vērību vajadzētu veltīt tām mācībām, kas sniedz pestīšanas zināšanas un kas dzīvi un raksturu veido līdzīgu dievišķam paraugam. Patiesa vērtība ir tikai Dieva mīlestībai un dvēseles skaidrībai, ja tās ieauštas dzīvē līdzīgi zelta pavedieniem. Vēl pilnībā nav izprasti tie augstumi, kādus cilvēks tādā ceļā var sasniegt.

Šī darba veikšanai jāliek plašs pamats. Jāizvirza jauni mērķi un jāatrod tiem vieta, un audzēkņiem vajadzētu palīdzēt visas savas gaitas saskaņot ar Bībeles pamatlīkumiem. Viss, kas ir negodīgs, un viss, kas likumo prom no pareizā virziena, ir skaidri jāparāda un no tā jāizvairās. Jo tā ir netaisnība, kam nav jāpastāv mūžīgi. Ir svarīgi, lai katrs skolotājs mīlētu un rūpīgi sargātu veselīgos patiesības pamatlīkumus un attiecīgās mācības, jo tā ir gaisma, kam jāspīd uz katra skolnieka tekas.

Trešā eņģeļa vēsts mūsu skolās

Atklāsmes grāmatā mēs lasām par kādu sevišķu darbu, ko šinīs pēdējās dienās Dievs sagaida no Saviem ļaudīm. Viņš ir atklājis Savus likumus un darījis mums zināmu šim laikam doto patiesību. (128) Šī patiesība arvien vairāk atveras, un Dievs vēlas, lai mēs to labi izprastu, tā ka spētu atšķirt patiesību no maldiem un taisnību no netaisnības.

Trešā eņģeļa vēsts, šī lielā mūsu dienu pārbaudošā patiesība, jāmača visās mūsu audzināšanas iestādēs. Dievs vēlas, lai caur tām tiktu sniegts šis īpašais brīdinājums un lai zemi apgaismotu spoži gaismas stari. Laiks ir īss. Mūs apņem pēdējo dienu briesmas, un mums jābūt nomodā un jālūdz, pētot un ņemot vērā mācības, kas dotas Dāniēla un Atklāsmes grāmatās.

Kad apustulis Jānis bija aizsūtīts prom no tiem, kurus viņš mīlēja, un atradās trimdā uz vientuļās Patmos salas, Kristus zināja, kur meklēt Savu uzticīgo liecinieku. Jānis saka: "Es, Jānis, jūsu brālis un biedrs Jēzū Kristū bēdās, valstībā un pacietībā, es biju tai salā, ko sauc Patmos, Dieva vārda dēļ un Jēzus Kristus liecības dēļ. Es biju garā Kunga dienā un dzirdēju aiz manis stipru balsi kā bazūni." Te minētā Kunga diena ir septītā nedēļas diena jeb radīšanas Sabats. Dienā, kuru Dievs svētīja un iesvētīja, Kristus "caur Savu eņģeli Savam kalpam Jānim" darīja zināmus notikumus, kuriem vajadzēja risināties pirms pasaules vēstures noslēguma, un Viņš vēlas, lai mēs attiecībā uz tiem kļūtu gudri un saprātīgi. Ne velti Viņš ir sacījis: "Svētīgs ir tas, kas to lasa, un tie, kas dzird šīs praviešu mācības vārdus un patur, kas te ir rakstīts, - jo tas laiks ir tuvu." Atkl.1,9. 10,1.-3. Šī ir tā izglītība, kas mums pacietīgi jāsniedz. Lai mūsu mācības viela atbilst laikam, kurā mēs dzīvojam, un lai mūsu reliģiskie norādījumi saskan ar Dieva sūtītajām vēstīm.

Mums būs jāstāv varas vīru priekšā un jāatbild par savu uzticību Dieva likumiem, darot zināmus mūsu ticības pamatus. Un jaunatnei šīs lietas ir jāsaprot. (129)Viņiem jāzina, kas notiks, pirms noslēgsies šīs pasaules vēsture. Šīs lietas attiecas uz mūsu mūžīgo labklājību, un skolotājiem un skolniekiem vajadzētu tām veltīt vairāk uzmanības. Ar spalvu un balsi jāsniedz atziņas, kas būtu barība īstā laikā ne tikai jaunatnei, bet arī gados vecākiem ļaudīm.

Mēs dzīvojam šī briesmu pilnā laika noslēdzošo notikumu vidū. Kungs paredzēja tagad valdošo neticību pirms Viņa nākšanas, un Savā Vārdā Viņš atkal un atkal ir devis brīdinājumus, ka šis notikums būs negaidīts. Šī lielā diena nāks kā "slazda valgs pār visiem, kas dzīvo pa visu zemes virsu". Lūkas 21,35. Bet ir divas ļaužu šķiras. Vienai no tām apustulis saka šādus iedrošinošus vārdus: "Bet jūs, brāļi, neesat tumsā, ka šī diena kā zaglis jūs nesagrābj." 1.Tes.5,4. Daži būs gatavi, kad Līgavainis nāks, un tie līdz ar Viņu ieies kāzās. Cik dārga šī atziņa ir tiem, kas modri gaida Viņa atnākšanu! Kristus mīl draudzi, "un pats par to ir nodevis, ka Viņš to svētītu, ko ir šķīstījis caur

ūdens mazgāšanu iekš vārda, ka Viņš draudzi stādītu Savā priekšā pagodinātu, kurai nebūtu nekāda traipa, ne grumba, nedz cita kāda vaina, bet ka tā būtu svēta un bezvainīga". Efes. 5,25.-27. Kurus Dievs mīl, tie priecājas par šo labvēlību, jo savos raksturos viņi ir piemīļīgi.

Mums jāpadara liels un cildens darbs, - jāizved no pasaules ļaudis, kas raksturā līdzināsies Kristum un kas būs spējīgi pastāvēt Kunga dienā. Kamēr mēs traucamies kopā ar pasaules plūsmu, mums nav vajadzīgas ne buras, ne airi. Bet, kad laivas priekšgalu pagriežam pret straumi, tad sākas arī grūtības. Sātans ierosinās visāda veida teorijas, lai tikai sagrozītu patiesību. Darbs būs smags, jo kopš Ādama krišanas cilvēce pastāvīgi ir tiekusies tikai uz grēku. (130) Bet mūsu cīņā ir iesaistīts Kristus. Darbojas Svētais Gars. Debesu spēki ir savienojušies ar cilvēcīgajiem, lai pārveidotu raksturu atbilstoši pilnības paraugam un cilvēkam jāatklāj tas, ko Dievs padara viņa iekšienē. Vai mēs kā tauta gribam izpildīt šo Dieva mums uzdoto darbu? Vai mēs gribam rūpīgi sargāt visu mums uzticēto gaismu, pastāvīgi acu priekšā turot vienu mērķi – audzēkņu sagatavošanu Dieva valstībai? Ja mēs ticībā soli pa solim iesim uz priekšu pa pareizo ceļu, sekojot savam Lielajam Vadonim, tad uz mūsu tekas visu laiku spīdēs gaisma, un apstākļi kārtosies tā, lai tiktu novērstas visas grūtības. Apziņa, ka Dievs atzīst mūsu rīcību par pareizu, sniegs cerību, un kalpojošie eņģeļi sadarbosies ar mums, nesot gaismu un žēlastību, drosmi un prieku.

Tāpēc neizšķiedīsim vairs laiku, kavējoties pie daudzajām mazsvarīgajām lietām un tādām, kas nesaistās ar Dieva ļaužu tagadējām vajadzībām. Nezaudēsim vairs laiku, slavējot cilvēkus, kas nepazīst patiesību, "jo laiks ir tuvu". Tagad nav laika nodoties teorijām, ko pieņemts saukt par "augstāko izglītību". Laiks, kas veltīts lietām, kuras netiecas dvēseli darīt līdzīgu Kristus attēlam, ir tādos pašos apmēros zaudēts mūžībai. Mēs to nevaram atļauties, jo katram acumirklim ir mūžības vērtība. Tagad, kad jau tūlīt jāsākas dzīvo cilvēku lietu caurskatei, vai mēs drīkstam ļaut nesvētai godkārei pārvaldīt sirdis un likt mums nolaidīgi izturēties pret audzināšanas prasībām, kas atbilstu šī briesmu pilnā laika vajadzībām?

Katrā gadījumā mums būs jāizšķiras svarīgā jautājumā, vai pieņemt zvēra jeb viņa bildes zīmi vai dzīvā Dieva zīmogu. Un tagad, kad mēs atrodamies pie mūžīgās pasaules robežas, kas gan varētu būt vēl svarīgāks, kā tikt atrastiem uzticīgiem un padevētiem Debesu Dievam? Vai ir kaut kas, ko vajadzētu vērtēt augstāk par Viņa patiesību un Viņa likumiem? Kādu gan audzināšanu mēs varētu sniegt skolniekiem mūsu skolās, kas būtu tikpat nepieciešama, kā zināšanas par to, "ko saka Raksti"? (131)

Mēs zinām, ka ir daudz skolu, kuras piedāvā iespējas iegūt izglītību dažādos zinātnes nozaros, bet mēs vēlamies kaut ko vairāk. Pareizas audzināšanas zinātne ir patiesība, ko vajadzētu tik dziļi iespiest dvēselē, ka to vairs nevarētu izdzēst maldi, kas visur ir pārpilnībā. Trešā eņģeļa vēsts ir patiesības, gaisma un spēks, un mūsu skolām, kā arī mūsu draudzēm, skolotājiem kā arī sludinātājiem vajadzētu strādāt tā, lai šī vēsts atstātu pareizu iespaidu uz sirdīm. Visiem, kas ieņem audzinātāju vietas, arvien vairāk un vairāk vajadzētu vērtēt Dieva atklāto gribu, kas tik skaidri un iespaidīgi parādīta Dāniēla un Atklāsmes grāmatās.

Bībeles studijas

Spiedošās vajadzības, kas šinī laikā liek sevi sajost, prasa pastāvīgu Dieva Vārda mācīšanos. Tā ir tagadējā patiesība. Visā pasaulē vajadzētu notikt reformai Bībeles pētišanā, jo tagad tā ir tik ļoti nepieciešama kā nekad iepriekš. Attīstoties šai reformai, tika padarīts varens darbs, jo, ja Dievs ir sacījis, ka Viņa Vārds neatgriezīsies tukšs, tad Viņš ir domājis tieši to, ko ir teicis. Zināšanas par Dievu un Jēzu Kristu, Kuru Viņš ir sūtījis, ir augstākā izglītība, un tā ar savu brīnišķo gaismu aplās zemi, kā ūdens aplāj jūras dibenu.

Sevišķi nepieciešamas Bībeles studijas ir skolās. Skolniekiem vajadzētu tikt iesakņotiem un nopamatotiem dievišķajā patiesībā. Viņu uzmanību nevajadzētu vērst uz cilvēku apgalvojumiem, bet gan uz Dieva Vārdu. Pāri pār visām citām grāmatām mums jāstudē Dieva Vārds, tam jābūt mūsu vadošai mācības grāmatai, visas audzināšanas pamatam, aun savus bērnus mums vajadzētu izglītot tur atklātajās patiesībās, neskatoties uz agrāko dzīves veidu un iepriekšējiem ieradumiem. Tā rīkojoties, skolotāji un skolnieki atradīs apslēpto mantu, augstāko izglītību. (132)

Bībeles norādījumiem jābūt mūsu ikdienas dzīves vadonim. Kristus krustam jābūt galvenajam tematam, atklājot tās mācības, kuras mums jāapgūst un jāisteno dzīvē. Kristum vajadzētu būt iesaistītam visās studijās, lai audzēkņi varētu iedziļināties Dieva atzišanā un varētu pārstāvēt Viņa raksturu. Viņa godībai jābūt mūsu studiju priekšmetam šajā laikā un arī mūžībā. Dieva Vārds, ko Kristus runājis Vecajā un Jaunajā Derībā, ir maize no Debesīm, bet daudz no tā, ko sauc par zinātņi, ir tikai cilvēcīgu izdomājumu sakopojums, viltus barība, tā nav patiesā manna.

Dieva Vārdā ir atrodama neapšaubāma un neizsmejama gudrība, -gudrība, kas cēlusies nevis no ierobežoto, bet gan no neierobežota saprāta. Tomēr daudz no tā, ko Dievs atklājis Savā Vārdā, cilvēkiem ir tumšs un neskaidrs, tāpēc ka patiesības dārgakmeņi ir apbērti ar cilvēciegiem gudrības un tradīciju gruziem. Daudziem dievišķā Vārda dārgumi paliek apslēpti, jo tie nav meklēti ar nopietnu neatlaidību, līdz zeltam līdzīgās pamācības kļūst skaidras un saprotamas. Šis vārds ir jāpētī, lai tā pieņēmēji tiktu šķīstīti un sagatavoti kļūt par karaliskās ģimenes locekļiem, par Debesu Ķēniņa bērniem.

Dieva Vārda studijām vajadzētu stāties to grāmatu pētīšanas vietā, kas prātus pievērsušas misticismam un vedušas prom no patiesības. Šī Vārda dzīvinošie pamatlikumi, ieausti mūsu dzīvē, būs mūsu aizsargs kārdināšanās un pārbaudījumos, tā dievišķās pamācības ir vienīgais ceļš uz panākumiem. Pārbaudījumiem nākot pār katru dvēseli, būs redzama atkrišana. Daži izrādīsies esam nodevēji, nebēdnieki, augstprātīgi un pašapmierināti un aizies bojā no patiesības, pretī savas ticības bojā ejai. Bet kāpēc? - Tādēļ, ka viņi nav dzīvojuši, "no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes". Viņi nav rakuši dziļi un nav likuši sev drošu pamatu. (133) Kad tos aizsniedz Kunga Vārds caur Viņa izraudzītajiem vēstnešiem, tie kurnēja un domāja, ka ceļš ir padarīts par šauru. Jāņa evaņģēlija sestajā nodaļā mēs lasām par dažiem, kurus uzskatīja par Kristus mācekļiem, bet kas, kad tiem norādīja uz vienkāršo un skaidro patiesību, jutās sarūgtināti un vairs nestaigāja kopā ar Viņu. Un arī šie paviršie skolnieki līdzīgā veidā aizies prom no Kristus.

Katrs, kas ir atgriezts pie Dieva, acināts pilnveidot savas spējas, izlietojot savus podus, katrs dzīvā Vīnakoka zars, kas nepieaug, tiek nogriezts un aizmests prom kā nederīgs. Ņemot to vērā, kāda rakstura audzināšanu sniegs mūsu skolās? Vai tā saskanēs ar šīs pasaules gudrību vai ar to gudrību, kas ir no augšienes? Vai skolotāji neatmodīsies savam pienākumam šinīs lietās un neieraudzīs, ka Dieva Vārdam jāieņem lielāka vieta mūsu skolās pasniegtajās mācībās?

Darbinieku sagatavošana

Viena no mūsu skolu galvenajiem mērķiem ir jaunatnes sagatavošana, lai tā uzņemtos pienākumus mūsu iestādēs un dažādajos evaņģēlija darba nozaros. Ļaudīm visur savā priekšā jāredz atvērta Bībele. Ir atnācis laiks, svarīgais brīdis, kad caur Dieva sūtņiem Rakstu rullim jātiek attītam pasaules priekšā. Patiesībai, kas ietverta pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēstī, jānotiek pie visām tautām, ciltīm, valodām un ļaudīm, tai jāapgaismo visu kontinentu tumsa un jāaizsniedz arī jūras salas. Nevākiem cilvēku izdomājumiem nevajadzētu atļaut aizkavēt šo darbu. Lai to paveiktu, ir vajadzīgas attīstītas un svētītas spējas, vajadzīgi cilvēki, kas Kristus lēnprātībā varētu veikt varenu darbu, tāpēc ka viņu "es" ir paslēpts Kristū. Iesācējiem nav iespējams pietiekoši labi parādīt apslēptos dārgumus, dvēseles darot bagātas garīgās lietās. (134) "Ņem vērā, ko es tev saku, lai Kungs tev dod saprašanu visās lietās... Centies sevi pašu Dievam derīgu priekšā stādīt kā strādnieku, kam nav jākaunas un kas patiesības vārdus pareizi izdala." 2.Tim. 2,7.15. Šim Timotejam dotajam uzaicinājumam jābūt audzinošam spēkam katrā ģimenē un katrā skolā.

Visi, kas saistīti ar mūsu iestādēm, ne tikai skolām, bet arī ar mūsu sanatorijām un izdevniecībām, ir acināti nopietni pūlēties, lai vīrus, sievas un jauniešus sagatavotu par Dieva līdzstrādniekiem. Studenti jāmaca saprātīgi strādāt Kristus rindās un atklāt ceļu un augstu kristīgu raksturu to cilvēku priekšā, ar kuriem viņi satiekas. Kam uzticēta jauniešu apmācīšana kādā no mūsu darba nozaros, tiem jābūt vīriem, kas dziļi izprot katras dvēseles vērtību. Ja tie paši bagātīgi nebaudīs Svētā Gara veldzi, tad tas, kas ir ļauns un modrs visu lietu novērotājs, tūlīt radīs grūtības. Audzinātājam vajadzētu saprast, ka uzticība un laipnība manto dvēseles, bet to nekad neizdarīs skarbums. Pavēlnieciski vārdi un despotiska rīcība satrauc cilvēka sirds visļauņākās kaislības. Kā gan vīri un sievas, kas, sevi atzīstot par kristiešiem, nav iemācījušies atstāt savu slimīgo un bērnišķo juteklību, drīkst sagaidīt, lai viņus godātu un cienītu?

Ar kādu rūpību gan par audzinātājiem vajadzētu izraudzīties piemērotas personas, kas ne tikai labi pārzina savu darbu, bet kam ir arī nepieciešamais dvēseles miers. Ja viņi nav uzticības cienīgi, tos vajadzētu atlaist. Dievs prasīs atbildību no katras iestādes par ikvienu nevērību laipnības un mīlestības atbalstīšanā. Nekad nevajadzētu aizmirst, ka Kristus pats personīgi vada mūsu iestādes.

Bībeles mācību pasniegšanai mūsu skolās vajadzētu izmantot vislabākos kalpošanas spēkus. Visiem, kurus izrauga šim darbam, pašiem jābūt nopietniem Bībeles pētniekiem, ar dziļu kristīgu pieredzi, un atalgot viņus vajadzētu no desmitā. (135) Dievs vēlas, lai visas mūsu iestādes kļūtu par līdzekļiem tādu strādnieku audzināšanai un izglītošanai, no kuriem Viņam nebūtu jākaunas, kurus kā labi sagatavotus misionārus varētu izsūtīt darbā priekš sava Meistara, tomēr šis mērķis nav turēts acu priekšā. Daudzējādā ziņā šinī darbā mēs tālu atpaliekam un Kungs prasa, lai mēs te parādītu

bezglīgi lielāku dedzību nekā līdz šim. Viņš mūs ir izaicinājis no pasaules, lai mēs būtu Viņa patiesības liecinieki, un visur mūsu rindās vajadzētu sagatavot jaunus vīrus un sievas lietderīgu un autoritatīvu amatu ieņemšanai.

Evaņģēlija laukā spiedoši vajadzīgi strādnieki. Šim darbam nepieciešami jaunekļi. Dievs viņus aicina. Viņu izglītošanas jautājumam mūsu koledžās jāieņem pirmā vieta, un nekādā gadījumā to nedrīkst atstāt neievērotu vai uzskatīt kā kaut ko mazsvarīgu. Ir pilnīgi nepareizi, ja skolotāji ieteic citu arodu, mazinot ar to drosmi jaunekļiem, kas būtu piemēroti veikt pieņemamu sludināšanas darbu. Tie, kas liek ceļā šķēršļus, atturot jaunos ļaudis no piemērotas sagatavošanās šim darbam, strādā pretī Dieva plāniem, un viņiem par savu izturēšanos būs jānodod norēķins. Starp mums ir vairāk nekā vidēji apdāvināti ļaudis. Ja liktu lietā šīs neizmantotās spējas, tad mums būtu divdesmit sludinātāju, kur tagad ir tikai viens.

Jaunekļiem, kas nolēmuši iesaistīties sludināšanas darbā, nevajadzētu daudzus gadus veltīt vienīgi vispārējās izglītības iegūšanai. Skolotājiem jābūt spējīgiem izprast stāvokli un savas pamācības piemērot šīs klases vajadzībām, viņiem būtu jāsadāda sevišķas izdevības īsām un tomēr aptverošām studijām viņu darbam visvairāk nepieciešamajos nozarījumos. (136) Tomēr pēc šī plāna nav strādāts. Pārāk maz uzmanības ir veltīts jaunekļu izglītošanai sludinātāju amatam. Mums nav daudz gadu priekš darba, un tādēļ skolotājiem tā vietā, lai sekotu saviem plāniem, vajadzētu uzņemt sevi Dieva Garu un strādāt saskaņā ar Viņa atklāto gribu. Neņemot vērā Kunga norādījumus šais jautājumos, ik gadus mēs ļoti daudz zaudējam.

Misionāres – slimkopējas mūsu skolās vajadzētu apmācīt labi kvalificētiem ārstiem, un kā daļu no savas izglītības viņām vajadzētu saņemt zināšanas, kā cīnīties pret slimībām un kā pareizi izcelt dabīgo dziedniecības līdzekļu vērtību. Šis darbs ir ļoti vajadzīgs. Pilsētas un ciemi ir iegrimuši grēkos un morāliskā samaitātībā, tomēr katrā Sodomā ir atrodami arī Lati. Grēka inde iedarbojas uz cilvēcīgās sabiedrības sirdi, un Dievs aicina reformatorus aizsargāt likumus, kam Viņš licis pārvaldīt fizisko organismu. Tajā pat laikā viņiem vajadzētu izcelt arī prāta un sirds izglītību, lai Lielais Ārsts varētu sadarboties ar cilvēku izpalīdzīgajām rokām un padarīt nepieciešamo žēlsirdības darbu ciešanu atvieglošanai.

Un arī tas ir pēc Kunga nodoma, lai mūsu skolas jauniešiem dotu tādu izglītību, kas tos darītu spējīgus mācīt katrā Sabatskolas nozarījumā vai arī izpildīt ikvienu citu amatu šinī darbā. Lietu stāvoklis izskatītos savādāks, ja zināms skaits svētījušos jauniešu pievērstos Sabatskolas darbam, rūpētos par savu personīgo izglītību, un tad pamācītu citus, kādas ir labākās metodes dvēseļu vadīšanā pie Kristus. Šis darba nozarējums atmaksāsies.

Skolotāji – misionāri

Skolotājus vajadzētu izglītēt misijas darbam. Misionāriem visur ir atrodams darba lauks, un ar strādnieku sagatavošanu tikai no divām vai trim zemēm nebūs iespējams apmierināt visus saucienus pēc palīdzības. (137) Bez tiem, kas mūsu vecākajās savienībās tiek sagatavoti izsūtīšanai kā misionāri, dažādajās pasaules daļās vēl vajadzētu apmācīt citus ļaudis, kas strādātu priekš saviem kaimiņiem un tautiešiem, un, cik tālu vien iespējams, priekš viņiem ir labāk un drošāk, ja tie izglītību saņem laukā, kurā tiem jādarbojas. Kā strādniekam, tā visai darba attīstībai tikai reti būs vislabāk izglītības iegūšanai doties uz tālām zemēm. Kungs vēlas, lai tiktu sperti visi nepieciešamie soļi šo vajadzību apmierināšanai, un, ja draudzes apzinīgi izturēsies pret saviem pienākumiem, tad tās sapratīs, kā rīkoties katrā nepieciešamības gadījumā.

Lai apmierinātu vajadzību pēc strādniekiem, Dievs vēlas, kaut dažādās zemēs tiktu iekārtoti audzināšanas centri, kur daudzsoļi studenti varētu izglītoties zinātnes praktiskajos nozarījumos un Bībeles patiesībā. Un, kad šīs personas stāsies darba ierindā, tās tagadējās patiesības darbam jaunajos laukos sagādās labu slavu. Viņi atmodinās interesi starp neticīgajiem un palīdzēs dvēselēm atbrīvoties no grēka verdzības. Uz dažādajām zemēm, kur jādibina skolas, vajadzētu sūtīt vislabākos skolotājus, lai viņi tur uzņemtos audzināšanas darbu.

Ir iespējams, ka vienā atsevišķā vietā koncentrējas pārāk daudz izglītības iestāžu. Mazākas skolas, vadot tās pēc praviešu skolu plāna, sniegtu daudz lielāku svētību. Būtu labāk, ja līdzekļi, kas ieguldīti, paplašinot Betlkrīkas Koledžu sludinātāju skolas iekārošanai, tiktu izlietoti skolu nodibināšanai Amerikas lauku rajonos un vistālākos novados. Betlkrīkā nebija vajadzīgs celt vēl citas ēkas, pietiekoši plašas iekārtas jau bija sagatavotas tāda studentu skaita apmācīšanai, kādam vajadzēja sapulcēties vienā vietā. (138) Tas nebija vislabākais, ka šo skolu apmeklēja tik daudz skolnieku, jo ar tur esošajiem talantiem un gudrību varēja apmācīt tikai noteiktu studentu skaitu. Sludinātāju kursus varēja noturēt jau uzbūvētajās ēkās, un līdzekļus, ko izlietoja koledžas paplašināšanai, varēja ieguldīt

izdevīgākos pasākumos, uzceļot skolu ēkas citās vietās.

Jaunas ēkas Betlkrīkā ir pamudinājums ģimenēm pārcelties uz turieni, lai savus bērnus varētu izglītot koledžā. Tomēr visi ieinteresētie saņemtu daudz lielākas svētības, ja skolnieki iegūtu zināšanas kādā citā vietā un būtu sapulcēti kopā daudz mazākā skaitā. Ļaužu saplūšana Betlkrīkā tikpat vainīgi ir tie, kas ieņem vadošos posteņus, kā arī tās personas, kas pārcēlušās uz šo vietu. Misijas pasākumiem ir atrodamas labākas vietas par Betlkrīku, un tomēr atbildīgos amatos stāvošie ļaudis ir plānojuši tā, lai tur viss būtu iekārtots, cik ērti vien iespējams, un plašās izdevības seko mūsu ļaudīm: "Nāciet uz Betlkrīku, pārcelieties šurp ar savām ģimenēm un izglītojiet savus bērnus šeit."

Ja viens otrs no mūsu lielajām audzināšanas iestādēm tiktu sadalīta mazākās vienībās, ierīkojot skolas dažādās vietās, tad tiktu sasniegts daudz lielāks progress fiziskā, garīgā un tikumiskā ziņā. Kungs nav sacījis, ka jābūt mazākam celtņu skaitam, bet ka šīs celtnes nevajadzētu tik lielā mērā koncentrēt vienā vietā. Lielās naudas summas, kas ieguldītas nedaudos uzņēmumos, vajadzētu izlietot iekārtu sagādei plašākam laukam, lai varētu apkalpot daudz vairāk studentu.

Ir pienācis laiks patiesības karoga pacelšanai daudzās vietās, intereses atmodināšanai un misijas lauka paplašināšanai, līdz tas aptvertu visu pasauli. Ir pienācis laiks, kad daudz lielāka cilvēku skaita uzmanība jāpiegriež patiesības vēstij. Sinī virzienā varētu veikt daudz, kas netiek darīts. (139) Draudzēm pašām uzņemoties atbildību par savu lukturu sakārtošanu un degšanu, svētījušos jauniešus viņu pašu zemē vajadzētu apmācīt šī darba virzīšanai uz priekšu. Vajadzēja ierīkot skolas, ne tik komplicētas kā Betlkrīkā un View koledžas, bet daudz vienkāršu skolu ar pieticīgākām ēkām un skolotājiem, kas pieņemtu tos pašus plānus, pēc kādiem strādāja praviešu skolās. Nekoncentrējot gaismu vienā vietā, kur daudzi to nevērtē un neizlieto tiem sniegtās priekšrocības, šo gaismu vajadzētu ienest daudzās zemes daļās. Ja svētījušies, dievbijīgi skolotāji, ar līdzsvarotu spriedumu un praktisku saprātu, izietu misijas laukos un pazemīgi strādātu, lai sniegtu citiem to, ko paši ir saņēmuši, tad Dievs dotu Savu Svēto Garu daudziem tādiem, kas vēl nepazīst Viņa žēlastību.

Veiksmes pamati

Izvedot reformu, vajadzētu sadarboties skolotājiem un skolniekiem, darot vislabāko, lai mūsu skolas izveidotu par tādām, ko Dievs varētu atzīt par labām. Lai gūtu sekmes, ir nepieciešama vienota rīcība. Armija kaujā nonāktu sajukumā un tiktu uzvarēta, ja katrs kareivis rīkotos saskaņā ar savām personīgām iedomām, neņemot vērā, ka viņam jāsaprotas ar lietpratīga ģenerāļa norādījumiem. Arī Kristus kareivjiem vajadzētu darboties saskanīgi. Nedaudzas atgrieztas dvēseles, kas lielam mērķim apvienojušās zem viena vadītāja, katrā sadursmē iegūs uzvaru.

Ja starp tiem, kas apliecina ticību patiesībai, pastāv nesaskaņas, tad pasaule secina, ka tie nevar būt Dieva ļaudis, tāpēc ka viņi strādā viena otram pretī. Kad mēs būsim viens ar Kristu, tad būsim arī savstarpēji vienoti. Tie, kas nav uzņēmuši uz sevis Kristus jūgu, vienmēr tieksies uz nepareiziem ceļiem. Viņiem ir miesīgās dabas tieksmes, un, rodoties vismazākai iespējai atvainot savas dusmas, tie ir gatavi tām nodoties. (140) Tas izraisa nesaskaņas, un komiteju sanāksmēs, padomes sēdēs un atklātās sapulcēs ir dzirdamas skaļas balsis, kas pretojas reformas metodēm.

Paklausība katram Dieva vārdam ir vēl viens nosacījums sekmju iegūšanai. Uzvaras nav sasniedzamas ar ceremonijām vai ārišķībām, bet ar vienkāršu paklausību visaugstākajam Vadonim, Debesu Kungam un Dievam. Tas, kas uzticēsies šim Vadonim, nekad nepiedzīvos sakāvi. Sakāvi izraisa paļaušanās uz cilvēcīgajām metodēm un cilvēcīgām domām, dievišķās atstājot otrā vietā. Paklausība bija tā mācība, ko Kunga karapulku Virspavēlnieks centās mācīt milzīgajām Izraēla armijām, - paklausību lietās, kurās tie nevarēja redzēt nekādas sekmes. Ja būs paklausība mūsu Vadoņa balsij, tad Kristus Savu kauju ievirzīs tādos ceļos, kas liks brīnīties šīs zemes vislielākajiem spēkiem.

Mēs esam Kristus kareivji, un no tiem, kas labprātīgi iestājušies Viņa armijā, tiek sagaidīts, ka tie veiks grūtus pasākumus, pasākumus, kas prasīs vislielāko piepūli. Mums jāsaprot, ka kareivja dzīve izpaužas uzbrūkoša kara vešanā, neatlaidībā un izturībā. Kristus dēļ mums jāiztur pārbaudījumi un grūtības. Mēs neesam iesaistījušies kaut kādās kara spēlēs. Mums jācinās ar visstiprākajiem pretiniekiem; "mums nav jācinās pret miesu un asinīm, bet pret valdībām un varām, pret pasaules valdītājiem šīs pasaules tumsībā, pret ļauniem gariem gaisā." Efes. 6,12. Mums jāatrod sev spēks tieši tur, kur pirmie apustuļi atrada savu stiprumu. "Šie visi vienprātīgi pastāvēja lūgšanās un pielūgšanās...." "... un tie visi tapa Svētā Gara pilni un runāja Dieva Vārdu ar drošību. Un tā draudze, kas ticēja, bija viena sirids un viena dvēsele." Ap.d.1,14. 4,31.32.

Reformas kavēkļi

(141) Bībele zināmā mērā jau ir atradusi ieeju mūsu skolās, un ir arī sperti daži soļi reformas virzienā, tomēr pieņemt pareizos pamatlikumus ir ārkārtīgi grūti, kad tik ilgi jau pierasts pie vispārārstītajām metodēm. Pirmie mēģinājumi izdarīt pārmaiņu vecajos ieradumos izsauca smagus pārbaudījumus pār tiem, kas gribēja iet Dieva norādīto ceļu. Tika pielaistas kļūdas, un rezultātā nāca smagi zaudējumi. Bija jāstopas ar šķēršļiem, kas centās mūs noturēt ierastajā, pasaulīgajā virzienā un aizkavēt pieņemt patiesās audzināšanas pamatlikumus. Neatgrieztajiem, kas lietas uzlūkoja no cilvēcīgās savtības, neticības un vienaldzības dziļumiem, pareizie pamatlikumi un metodes šķita aplamas.

Daži skolotāji un vadītāji, kas tikai pa pusei atgriezušies, ir piedauzīšanās akmeņi citiem. Viņi atzīst dažas lietas un izved daļēju reformu, bet, kad nāk lielāka gaisma, tie liedzas iet uz priekšu, labāk izvēloties strādāt saskaņā ar savām pašu domām. Ar šādu rīcību viņi plūc un ēd no tā atzīšanas koka, kas cilvēcīgo vērtē augstāk par dievišķo. "Un nu bīstieties Kungu un kalpojiet Viņam skaidri un taisni, un atmetiet tos dievus, kam jūs esat tēvi viņpus upes un Ēģiptes zemē ir kalpojuši, un kalpojiet Kungam. Bet, ja tas jums nepatiks, Kungam kalpot, tad izvēlieties sev šodien, kam jūs gribat kalpot." "Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam, bet, ja Baals tas ir, tad sekojiet tam." Jozus 24,14.15. l.ķēn. 18,21. Mēs būtu tikuši daudz tālāk uz priekšu, salīdzinot ar savu pašreizējo garīgo stāvokli, ja būtu rīkojušies atbilstoši mums atklātajai gaismai.

(142) Kad tika ieteiktas jaunas metodes, tad izvirzījās tik daudz šaubas izteicošu jautājumu, tika noturētas tik daudzas apspriedes, lai izprastu visas grūtības, ka reformas ierosinātāji jutās nomākti un daži pārtrauca cīnīties par reformu. Apstādināt šaubu un kritikas straumi tiem šķiet neiespējami. Atēnās evaņģēliju pieņēma samērā maz, tādēļ ka ļaudis lepojās ar savu prātu un nodevās pasaules gudrībai, uzskatīdami Kristus evaņģēliju par neprātu. Tomēr "Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēcība spēcīgāka nekā cilvēki." Tāpēc "mēs sludinām Kristu, krustā sīsto, kas jūdiem apgrēcība un grieķiem ģeķība, bet tiem aicinātiem, tā jūdiem, kā grieķiem, mēs sludinām Kristu kā Dieva spēku un Dieva gudrību." 1.Kor.1,23.- 25.

Mums tagad atkal ir jāstājas no jauna. Reformās jāiekļaujas ar sirdi, dvēseli un prātu. Maldīgi var būt nosirmojuši no vecuma, tomēr vecums maldus nepārvērs patiesībā, ne arī patiesību maldos. Jau pār ilgu ir sekots veciem ieradumiem un tradīcijām. Kungs tagad vēlas, lai skolnieki un skolotāji atsakās no katra nepareiza uzskata. Mums nav tiesību mācīt, kas atbilstu pasaules mērauklai vai draudzes izpratnei, tikai tādēļ vien, ka tā ir ierasts darīt. Mūsu standartam jābūt mācībām, kuras sniedza Kristus. Tas, ko Kungs runājis par mācībām, kas sniedzamas mūsu skolās, ir stingri jāievēro, jo, ja mūsu skolās nerūpēsies par zināmā mērā pilnīgi cita rakstura audzināšanu, salīdzinot ar to, kādu tagad skolnieki saņem dažās no tām, tad mums nevajadzēja izdot naudu zemes gabalu pirkšanai un skolu ēku celšanai.

Daži uzsver domas, ka mūsu skolas kļūs nepopulāras, ja pirmā vietā izvirzīs reliģijas mācīšanu, ka tad tās vairs nevēlēšies atbalstīt tie, kas nav mūsu ticības biedri. Ļoti labi, lai viņi tad dodas uz citām skolām, kur tie var atrast audzināšanas sistēmu, kas atbilst viņu gaumei. (143) Sātans grib ar tādiem apsvērumiem aizkavēt sasniegt mērķi, kura dēļ ir iekārtotas mūsu skolas. Sātana plānu iespaidoti, vadītāji spriež pēc pasaules veida, kopē tās plānus un atdarina viņas ieradumus. Daudzi tik tālu atklājuši savu trūkumu gudrībā no augšienes, ka ir savienojušies ar Dieva un patiesības ienaidniekiem, sagādājot saviem skolniekiem pasaulīgus laika kavēkļus. Tā rīkojoties, viņi paši pār sevi izsauc Dieva nepatiku, jo tie maldina jaunatni un pakalpo sātānam. Ar šo darbu un ar visām tā sekām tiem būs jāstopas Dieva tiesā.

Tie, kas iet šādā virzienā, rāda, ka viņiem nevar uzticēties. Pēc šī izdarītā pārkāpuma viņi varbūt vēl atzīs savu maldīšanos, bet vai atstāto iespaidu ir iespējams izdzēst? Vai tiem, kas ir neuzticīgi savu pienākumu pildīšanā, tiks teikti atzinības vārdi: "Labi, tu uzticīgais kalps"? Sie neuzticīgie darbinieki nav būvējuši uz Mūžīgās Klints, un atklāsies, ka viņu pamats ir plūstošas smiltis. Ja Kungs mums pavēl būt īpašiem un atšķirīgiem ļaudīm, kā gan mēs tad varam tīkot pēc popularitātes vai censties atdarināt pasaules ieradumus un tās dzīves veidu? "Vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva ienaidība? Kas tad grib būt pasaules draugs, tas paliek Dievam par ienaidnieku." Jēk. 4,4.

Standarta pazemināšana, lai iegūtu popularitāti un skolnieku skaita palielināšanos, un tad līksmošanās par šādu pieaugumu, tas viss norāda uz lielu aklumu. Ja skaits būtu panākumu pierādījums, tad sātans varētu atsaukties uz savu pārākumu, jo šī pasaulē lielākais vairākums seko viņam. Skolā valdošā morāliskā spēka pakāpe ir tā, kas noteic skolas labumu. Mūsu skolās esošo cilvēku tikumība, inteliģence un dievbijība, bet ne viņu skaits, ir tas, par ko mums vajadzētu priecāties un pateikties. Vai tad mūsu skolām ir jāatgriežas pie pasaules un jāseko tās ieradumiem un dzīves veidam? (144) "Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs... nepaliekat šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērsāties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un

patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts." Rom.12,1.2.

Cilvēki lietos visus līdzekļus, lai atšķirību starp Septītās Dienas Adventistiem un pirmās nedēļas dienas ievērotājiem padarītu mazāk uzkrītošu. Man rādīja sabiedrību, kas saucās par Septītās dienas Adventistiem un kas ieteica neturēt tik uzkrītoši augstu paceltu karogu vai zīmi, kas mūs dara par īpašu, atšķirīgu tautu, jo viņi apgalvoja, ka tā nav vislabākā rīcība panākumu nodrošināšanai mūsu iestādēs. Tomēr šis nav tas laiks, kad jānolaiz mūsu karogs vai jākaunas no mūsu ticības. So iezīmējošo karogu, kas izteikts vārdos: "Se ir svēto pacietība, še ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību," ir jānes cauri visai pasaulei līdz pat pārbaudes laika noslēgumam. Laikā, kad arvien vairāk jāstrādā, lai dažādos apvidos virzītos uz priekšu, mēs tomēr nedrīkstam slēpt savu ticību, lai tā nodrošinātu mūsu lietas atbalstītājus. Patiesībai jāaizsniedz dvēseles, kam draud bojā eja, un, ja tā kaut kādā veidā tiek maskēta, tad Dievam tiek nolaupīts gods, un dvēseļu asinis tiks atrastas pie mūsu drēbēm.

Tieši tik ilgi, kamēr mūsu iestādēs strādājošie ļaudis pazemīgi staigās kopā ar Dievu, ar tiem arī sadarbosies Debesu augstākie spēki, tomēr visiem vajadzētu atcerēties, ka Dievs ir sacījis: "Kas Mani godā, tos Es godāju." 1.Zām.2,30. Lai nekad neviens cilvēks uz kādu citu neatstāj iespaidu, it kā viņam būtu labāk, ja tas savu ticību un pamatmācības aplēptu no neticīgajiem pasaules ļaudīm, baidoties, ka, viņa dzīves principiem kļūstot zināmiem, viņu vairs tā necienīs. Kristus no visiem Saviem sekotājiem prasa atklātu un vīrišķīgu ticības apliecību. Katram ir jāpieņem sava nostāja un jābūt tādām, kādu Dievs to vēlas redzēt, par skatu spēli pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem. (145) Viss Universs ar neizsakāmu interesi grib redzēt darba noslēgumu lielajā cīņā starp Kristu un sātānu. Katram kristietim jābūt gaismai, nevis aplēptai zem pūra vai gultas, bet noliktai uz svečtura, lai gaisma apspīdētu visus, kas ir mājā. Nekad neļaujiet, ka gļēvulības vai pasaulīgas gudrības dēļ Dieva patiesība paliek otrajā vietā.

Kaut arī daudzējādā ziņā mūsu mācību iestādes tiecas saskaņoties ar pasauli, kaut arī tās soli pa solim ir gājušas pretī pasaulei, tomēr tās ir cietumnieki, kam cerība. Liktenis tās nav apvijis ar tādām cilpām, ka tām būtu jāpaliek bez palīdzības un drošības. Ja tās uzklausīs Dieva balsi un ies pa Viņa noteikto ceļu, tad Dievs izlīdzinās pielaistās kļūdas, apgaismos mūsu mācību iestādes un tās atkal pacels pareizajā, no pasaules atšķirīgajā stāvoklī. Ja tiks izprastas priekšrocības, ko dod strādāšana, vadoties no kristīgiem pamatlukumiem, ja pašu "es" tiks paslēpts Kristū, tad tiks sasniegts daudz lielāks progress, katrs strādnieks tad izjutīs savu cilvēcīgo vājumu, viņš sauks pēc dievišķās gudrības un žēlastības un arī saņems dievišķo palīdzību, kas apsolīts katram neparedzētam gadījumam.

Pretestību izraisoši apstākļi radīs noteiktu apņēmību tos pārvarēt. Viens sagrauts šķērslis dos lielākas spējas un drosmi tālākai iešanai uz priekšu. Spiedieties uz priekšu pareizā virzienā un panāciet izmaiņu, saprātīgu un stingri nopamatotu. Tad apstākļi jums palīdzēs un jūs nekavēs. Sāciet rīkoties. Zilē jau ir ozols.

Skolotājiem un vadītājiem

Es aicinu mūsu skolu mācību spēkus darbā lietot veselīgu spriedumu un strādāt augstākā plāksnē. Mūsu mācību spēkiem jābūt attīrītiem no visiem sārņiem. (146) Mūsu institūti jāvada saskaņā ar kristīgiem pamatlukumiem, lai tie pārvarētu kavējošos šķēršļus. Ja tos vadiš pēc pasaulīgās gudrības plāniem, tad darbs nebūs uzticams un krietns un trūks tālredzīgu garīgu izšķiršanas spēju. Pasaules stāvoklis pirms pirmās Kristus atnākšanas aino pasaules stāvokli tieši pirms Viņa otrās atnākšanas. Jūdu tauta tika iznīcināta, tāpēc ka tā atmeta no Debesīm sūtīto pestīšanas vēsti. Vai tie, kam Dievs šajā paaudzē ir devis lielu gaismu un brīnišķas izdevības, pielīdzināsies ļaudīm, kas atmeta gaismu sev par postu?

Daudziem šodien sejas ir aizklātas. Šie aizklāji ir simpātija uz pasaules ieradumiem un tās dzīvi, kas viņiem apslēpj Dieva godību. Dievs vēlas, lai mēs pastāvīgi raudzītos uz Viņu un vairs neredzētu pasaules lietas.

Ienesot patiesību praktiskajā dzīvē, standarts ir jāpaceļ augstāk un augstāk, lai dzīve atbilstu Bībeles prasībām. Tas piespiedīs nostāties pret pasaules modēm un ieradumiem, pret tās dzīves veidu un principiem. Pasaules iespaidi līdzīgi jūras viļņiem sitas pret Kristus sekotājiem, cenšoties tos aizraut prom no Kristus lēnprātības un žēlastības patiesajiem pamatlukumiem, tomēr mums jāstāv par pamatlukumiem tikpat stingri kā klintij. Tādai rīcībai būs vajadzīga morāla drosme, un dvēseles, kas nav stingri savienotas ar Mūžīgo Klinti, ar pasaules straumi tiks aizrautas prom. Mēs varam palikt stipri tikai tad, ja mūsu dzīve ir ar Kristu paslēpta Dievā. Morālā neatkarība ir tieši vietā, kad mums jāpretojas pasaulei. Pilnīgi saskaņojoties ar Dieva prātu, mēs tiksim nostādīti mums izdevīgā stāvoklī un ieraudzīsim vajadzību noteikti atšķirties no pasaules ieradumiem un tās dzīves veida.

Mūsu standarts nav jāpaceļ tikai nedaudz augstāk par pasaules standartu, turpretī mums jābūpējas, lai šī atšķirība būtu skaidri redzama. Iemesls, kāpēc mums ir bijis tik mazs iespaids uz neticīgajiem radiem un biedriem, ir ļoti mazā atšķirība starp mūsu un pasaules dzīves veidu. (147)

Daudzi skolotāji atļauj savam prātam ieņemt pārāk šauru un zemu interešu loku. Viņi pastāvīgi netur savu acu priekšā dievišķo plānu, bet neatlaidīgi raugās uz pasaulīgiem paraugiem. Raugieties, kur Kristus ir pie Dieva labās rokas, un tad strādājiet, lai jūsu skolnieki veidotos atbilstoši Viņa pilnīgajam raksturam. Norādiet jauniešiem uz Pētera kāpnēm, kurām ir astoņi pakāpieni, un nostādiel viņu kājas ne uz visaugstākā pakāpiena, bet uz viszemākā, un, sirsnīgi aicinot un lūdzot, spiediet tos kāpt līdz pat pēdējam pakāpienam.

Šīs kāpnes ir Kristus, kas savieno zemi ar Debesīm. Kāpņu pamats ir stipri nolikts uz zemes Viņa cilvēcībā, bet visaugstākais pakāpiens Viņa dievībā aizsniedz Dieva troni. Kristus cilvēcība apkāpj kritušo cilvēku cilti, kamēr Viņa dievība satver Dieva troni. Glābti mēs tiekam, kāpjot pa šīm kāpnēm kāpienu pēc kāpiena, raugoties uz Kristu, pieķeroties Kristum, paceļoties soli pa solim uz augšu līdz Kristus augstumam, jo Viņš priekš mums ir darījis par gudrību un taisnību, un svēttapšanu, un pestīšanu. Ticība, tikumība, zināšanas, sātība, pacietība, dievbijība, brālīga laipnība un mīlestība ir šo kāpņu atsevišķie pakāpieni. Kristīgā raksturā jāparādās visām šīm jaukajām īpašībām, un, "to darīdami, jūs nekad nepaklupsiet. Jo tā jums bagātīgi taps vēlētā ieešana mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus mūžīgā valstībā." 2.Pēt. 1,10.11.

Iegūt mūžīgās dzīves nenovērtējamās bagātības nav viegli. Tās nav iespējams saņemt nevienam, kas ļaujas pasaules straumei. Cilvēkam ir jāiziet no pasaules, jāpaliek atšķirtam un nav jāpieskaras netīrām lietām. Nevienam nevar rīkoties līdzīgi pasaules cilvēkam un tomēr netikt novests lejup līdz ar pasaules straumi. (148) Bez neatlaidīgām pūlēm neviens negūs nekādus augšup vedošus panākumus. Kas grib uzvarēt, tam stipri jāturas pie Kristus. Tas nedrīkst skatīties atpakaļ, bet tam pastāvīgi jāraugās uz augšu, saņemot vienu žēlastības dāvanu pēc otras. Par drošību ir jāmaksā ar personīgu modrību un piesardzību. Sātans spēlē viltīgu spēli par jūsu dvēseļu dzīvību. Nenovirzieties uz viņa pusi ne par collu, lai viņš pār jums negūtu nekādas priekšrocības.

Ja mēs jeb kad aizsniegsim Debesis, tad tas notiks, mūsu dvēseles savienojot ar Kristu, atbalstoties uz Viņa un atraisoties no pasaules, no viņas ģeķībām un no viņas valdzinājumiem. No mūsu puses jāpastāv garīgi sadarbtībai ar Debesu inteligentajām būtnēm. Mums jātic, jāstrādā, jālūdz, jābūt modriem un jāgaida. Kā Dieva Dēla atpirkti mēs esam Viņa īpašums, un ikvienam vajadzētu mācīties Kristus skolā. Kā skolotājiem, tā skolniekiem čakli jāstrādā mūžības dēļ. Visu lietu gals ir tuvu. Tagad ir vajadzīgi ļaudis, kas ir apbruņoti un sagatavoti kaujai par Dievu.

Ne cilvēki ir tie, kas mums jāpaaugstina, bet gan Dievs, vienīgais patiesais un dzīvais Dievs. Mūsu institūtos uzticības vietās stāvošo cilvēku simpātījai un mīlestībai, viņu nesavtīgai dzīvei un augstsirdīgajam, pašuzpurīgajam garam vajadzētu atstāt šķīstošu un cēlinošu iespaidu, kas būtu daiļrunīga liecība labā pusē. Tad viņu padomus dodošie vārdi nenāks no pašapmierināta un sevi paaugstinoša gara, tomēr viņu neuzbāzīgā vērtība būtu dārgāka par zeltu. Ja cilvēks sāk strādāt dievišķa rakstura veidošanā, darbojoties pēc saskaitīšanas plāna, un pilnveido kristīgo raksturu, pievienojot vienu pievilcīgu īpašību otrai, tad Dievs darbosies pēc reizināšanas plāna. Savā Vārdā Viņš saka: "Pievilcīgas īpašības un miers lai pavairojas pie jums caur Dieva un mūsu Kunga Jēzus atzišanu." 2.Pēt.1,2. (angļu tulk.)

"Tā saka Kungs: gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu stiprumu, bagātais lai nelielās ar savu bagātību. Bet, kas grib lielities, tas lai lielās ar to, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Kungs, Kas dara žēlastību, tiesu un taisnību virs zemes, jo pie tiem Man ir labs prāts, saka Kungs." Jer.9,23.24. "Viņš tev, cilvēks, darījis zināmu, kas labs un ko Kungs no tevis prasa: tikai taisnību darīt, žēlastību mīlēt un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā." "Kur ir tāds Dievs kā Tu? Kas piedod noziegumus un neatmaksā savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas, jo Tev patīk žēlastība." Mikus 6,8. 7,18. "Mazgājieties, šķīstījaties, pārtrauciet savus ļaunos darbus Manu acu priekšā. Mitējaties ļaunu darīt! Mācieties labu darīt!" Jesaja 1,16.17.

"Šie ir mums domātie Dieva vārdi. Pagātne ir ietverta grāmatā, kurā ierakstītas visas lietas. Šos ierakstus mēs nevaram izdzēst, bet, ja mēs gribēsim iepazīties ar tiem, tad pagātne mums sniegs savas mācības. Darot to par savu audzinātāju, mēs varam to padarīt arī par savu draugu. Atceroties pagātnes nepatīkamās ainas, ļausim, lai tās mūs māca neatkārtot tās pašas kļūdas. Lai nākotnē netiek ierakstīts nekāds tāds, ko atkal un atkal vajadzētu nožēlot.

Tagad mēs varam izvairīties no sliktiem ierakstiem. Katru dienu mēs paši veidojam savu vēsturi.

Vakardiena vairs nav izlabojama, ne arī kontrolējama, mums pieder tikai šodiena. Tāpēc neapbēdināsim Dieva Garu šodien, jo rīt mēs vairs nespēsīm atsaukt to, ko šodien esam padarījuši. Šodiena tad jau būs vakardiena.

Centīsimies paklausīt Dieva padomam visās lietās, jo Viņa gudrība ir bezgalīga. Kaut arī pagātnē mēs neesam darījuši visu, ko varējām darīt mūsu bērnu un jauniešu labā, tagad to nožēlosim un izpirksim laiku. Kungs saka: "Kad jūsu grēki tik sarkani būtu kā asinis, taču tie taps balsi kā sniegs, un, jebšu tie būtu kā purpurs, taču tie kļūs tāpat kā vilna. Ja jūs gribēsiet un klausīsiet, tad jūs ēdīsiet zemes labumu. Bet, ja jūs liedzaties un turaties pretī, tad jūs no zobena tapsiet aprīti." Jesaja 1,18.- 20. Arī tagad vēl ir dzirdama un tiek atkārtota vēsts: "Ejiet uz priekšu." Mūsu pasaulē ātri mainošie apstākļi prasa tādu darbu, kas atbilstu šiem īpatnējiem notikumiem. Kungam ir vajadzīgi vīri ar garīgi skaidru skatu, vīri, kas neapšaubāmi saņem svaigu mannu tieši no Debesīm. Svētais Gars darbojas pie šādu cilvēku sirdīm, un Dieva Vārda apgaismo viņu prātu, atklājot viņiem patieso gudrību vairāk kā jebkad agrāk.

Jauniešiem sniegtā audzināšana veido visu sabiedrības struktūru. Visā pasaules sabiedrībā valda nekārtība, un ir nepieciešama pamatīga pārveidošana. Daudzi domā, ka labākas audzināšanas iespējas, lielāka prasme un visjaunākās metodes savedīs šīs lietas kārtībā. Viņi saka, ka tic un pieņem dzīvoš un mūžīgos likumus, un tomēr viņi Dieva Vārdam lielajā audzināšanas darbā ierāda zemāk stāvošu vietu. Tas, kam vajadzēja atrasties pirmā vietā, ir pakļauts cilvēciegiem izdomājumiem.

Ļaut straumei ienest mūs pasaulīgajos plānos, tās metodēs un ieradumos un nedomāt vairs par laiku, kurā mēs dzīvojam, vai par lielo darbu, kas jāpadara, mums ir tikpat viegli kā Noasa dienu cilvēkiem. Mūsu audzinātājiem pastāvīgi draud briesmas no tādu pašu ceļu iešanas, pa kādiem savā laikā gāja jūdi, saskaņojoties ar ieradumiem, dzīves noteikumiem un tradīcijām, ko Dievs nav devis. Daži stingri un neatlaidīgi turas pie veciem ieradumiem un savu mīlestību dāvā dažādām studijām, kas nav nepieciešamas, it kā viņu pestīšana atkarātos no šīm lietām. Ar tādu rīcību viņi novēršas no Dieva īpašā darba un saviem audzēkņiem sniedz nepilnīgu un nepareizu izglītību. Prāts tiek novērsts no skaidrā "tā saka Kungs." (151 Kās sevi ietver mūžīgas intereses un tiek pievērstas cilvēciegām mācībām un teorijām. Dieva atklāsmes, bezgalīgās, mūžīgās patiesības, tiek izskaidrotas cilvēciegās izpratnes gaismā, kaut gan garīgās lietas spēj atklāt vienīgi Svētais Gars. Cilvēciegā gudrība ir ģeķība, jo tai nav nekā no Dieva aizgādības pilnās tālredzības, kas var ieskatīties mūžībā.

Reformatori nav postītāji. Viņi nekad necentīsies pazudināt tos, kas nesaskaņojas ar viņu plāniem un tiem nepielīdzinās. Reformatoriem jāiet uz priekšu un nav jāatkāpjas. Viņiem jābūt noteiktiem, stingriem, apņēmīgiem un nesvārstīgiem, tomēr stingrība nedrīkst pārvērsties valdonīgā garā. Dievs vēlas, lai visi, kas kalpo Viņam, būtu stingri kā klints, kur iet runa par pamatlikumiem, tomēr sirdīs lēnprātīgi un pazemīgi, kāds bija Kristus. Tad, paliekot Kristū, viņi spēs padarīt darbu, kādu Kristus darītu, ja atrastos viņu vietā. Rupjš, nosodošs gars nav nepieciešams varoņdarbiem šī laika reformās. Kalpošanā Dievam visas savtīgās metodes Viņa skatam ir pretīgas.

Sātans strādā, lai Kristus lūgšanu padarītu neiespaidīgu. Viņš pastāvīgi pūlas izraisīt rūgtumu un nesaskaņas, jo, kur ir vienprātība, tur ir spēks un vienotība, ko visi elles spēki nevar salauzt. Visi, kas ar savu nepareizo un stūrgalvīgo nostāju un rīcību palīdzēs Dieva ienaidniekam kādu no Dieva ļaudīm apbēdināt un padarīt vāju un mazdūšīgu, strādā tieši pretī Kristus lūgšanai.

Skolotāju raksturs un darbs

(152) Mūsu skolās darītajam darbam nav jālīdzinās tam, kas tiek darīts pasaules koledžās un semināros. Lielajā audzināšanas darbā zinātņu mācīšana nedrīkst notikt zemākā līmenī, tomēr par vissvarīgāko jāuzskata tā zinātne, kas darīs ļaudis spējīgus pastāvēt Dieva lielajā pārbaudes dienā. Mūsu skolām vairāk jālīdzinās praviešu skolām. Tām vajadzētu būt audzinošām iestādēm, kur skolnieki tiek pakļauti Kristus noteiktajai disciplīnai un kur viņi mūcās no lielā Skolotāja. Tām vajadzētu būt ģimenei līdzīgām skolām, kur katrs skolnieks saņem īpašu palīdzību no saviem skolotājiem, kā ģimenes locekļiem to vajadzētu saņemt savās mājās. Tur rūpīgi jākopj maigums, līdzjūtība, vienotība un mīlestība. Tajās vajadzētu strādāt nesavtīgiem, sevi nododošiem un uzticīgiem skolotājiem, skolotājiem, kurus spiež Dieva mīlestība un kas ar saudzīga maiguma pilnām sirdīm

būtu gatavi rūpēties par skolnieku veselību un laimi. Viņu mērķim vajadzētu būt virzīt studentus uz priekšu katrā svarīgā zinātnes nozarē.

Mūsu skolām vajadzētu izraudzīties gudrus skolotājus, kas justos atbildīgi Dievam par to, lai audzēkņi saprastu, ka viņiem nepieciešams iepazīt Kristu kā savu personīgo Pestītāju. No augstākās līdz zemākai klasei tiem sevišķā kārtā vajadzētu rūpēties par skolnieku glābšanu, personīgi cenšoties ievadīt viņu kājas taisnās tekās. Viņiem vajadzētu līdzjūtīgi raudzīties uz tiem, kas bērnībā saņēmuši sliktu audzināšanu, cenšoties izlīdzināt trūkumus, kas, ja tos paturētu, stipri sabojātu raksturu. Neviena nevar veikt šo darbu, kas pats iepriekš Kristus skolā nav apguvis mācīšanas mākslu. (153)

Visiem pasniedzējiem mūsu skolās vajadzētu būt ciešai savienībai ar Dievu un dziļai Viņa Vārda izpratnei, lai viņi dievišķās atziņas un gudrību varētu ieviest jauniešu audzināšanā, sagatavojot tos lietderīgai dzīvei šai zemē un arī nākošai, nemirstīgai dzīvei. Tiem vajadzētu būt vīriem un sievietēm, kas ne tikai pazīst patiesību, bet kas ir arī Dieva Vārda darītāji. "Stāv rakstīts" vajadzētu atklāties viņu vārdos un viņu dzīvē. Ar savu personīgo dzīvi viņiem vajadzētu mācīt vienkāršību un pareizus ieradumus visās lietās. Mūsu skolās par audzinātājiem nevajadzētu iesaistīt nevienu cilvēku, kam nav pieredzes paklausībā Kunga Vārdam.

Vadītājiem un skolotājiem nepieciešama Svētā Gara kristība. Sagrauzto dvēseļu nopietnās lūgšanas atradīs sev vietu pie Dieva troņa, un Dievs šīs lūgšanas atbildēs Savā laikā, ja mēs ticībā pieķersimies Viņa rokai. Lai paša es iegremdējas Kristū un Kristus Dievā, un tad Viņa spēks atklāties tādā mērā, ka atkausēs un pakļaus sev cilvēku sirdis. Kristus mācīšanas veids pilnīgi atšķiras no parastajām metodēm, un mums jābūt Viņa līdzstrādniekiem.

Mācīt nozīmē daudz vairāk par to, ko daudzi zem šī vārda saprot. Lai patiesību darītu izprotamu, ir vajadzīga liela prasme. Tāpēc visiem skolotājiem vajadzētu censties iegūt arvien plašākas garīgās patiesības atziņas, tomēr šīs atziņas viņi neiegūs, ja paši atšķirsies no Dieva Vārda. Ja viņi grib, lai viņu piemērotība un spēks ar katru dienu pieaugtu, tad viņiem ir jābūt, viņiem Vārds jāēd un jāizprot un jāstrādā Kristus norādītās līnijās. Dieva Gars atdzīvinās katru spēju tai dvēselei, kas paliks līdz mūžīgai dzīvībai.

Skolotāji, kas paši mācīsies no Lielā Skolotāja, saņems Dieva palīdzību tāpat kā Dāniēls un viņa biedri. (154) Tiem jābūt uz augšu Debesu virzienā un nav jāpaliek līdzenumā. Katrai patiesai audzināšanai jāsaistās ar kristīgiem piedzīvojumiem. "Un jūs paši arīdzan kā dzīvi akmeņi topat uztaisīti par garīgu namu un svētu priesterību garīgus upurus upurēt, kas Dievam ir pieņemīgi caur Jēzu Kristu." 1.Pēt. 2,5. Šis attēlojums jāapgūst kā skolotājiem, tā skolniekiem, un viņiem jāvēro, vai viņi ir to ļaužu skaitā, kas caur bagātīgi saņemto žēlastību iegūst piedzīvojumus, kas jāsaņem visiem Dieva bērniem, pirms tos var pārcelt augstākā klasē. Visās savās pamācībās skolotājiem vajadzētu sniegt gaismu no Dieva troņa, jo audzināšana ir tāds darbs, kā iespaids būs redzams visos nebeidzamos mūžības laikmetos.

Skolotājiem vajadzētu likt audzēkņiem pašiem domāt un skaidri izprast patiesību. Nepietiek ar to, ka skolotājs izskaidro un skolnieks tam piekriš, ir jāizraisa jautājumi un skolnieks jāpamudina patiesību izteikt saviem vārdiem, lai atklātos, ka skolnieks redz patiesības spēku un pats to izlieto. Tādā veidā ar neatlaidīgām pūlēm svarīgās patiesības jāiespiež jauniešu apziņā. Šis darbs var prasīt ilgu laiku, tomēr tam ir lielāka vērtība nekā ātrai svarīgo tematu apskatei bez pienācīgām pārdomām. Dievs sagaida, ka Viņa mācību iestādes pārspēj pasaules iestādes, jo tās pārstāv Viņu. Ar Dievu patiesi savienoti ļaudis parādīs pasaulei, ka pie stūres stāv kaut kas lielāks par cilvēcīgo darba rīku.

Mūsu skolotājiem pašiem pastāvīgi jābūt. Reformatoņiem pašiem jābūt reformētiem, ne tikai darba metodēs, bet arī sirdī. Viņiem jābūt Dieva žēlastības pārveidotiem ļaudīm. Kad pie Jēzus atnāca Nikodēms, viens no lielajiem Izraēla skolotājiem, Kungs tam izskaidroja dievbijīgas dzīves nosacījumus, mācīdams viņam pašu atgriešanās pamatu. (155) Nikodēms jautāja: "Kā tas var notikt?" Un Kristus viņam atbildēja: "Tu esi mācītājs Izraēlā un tu to nezini?" So jautājumu var attiecināt uz daudziem cilvēkiem, kas kā skolotāji ieņem atbildīgas vietas, bet atstājuši novārtā nepieciešamo sagatavošanos, lai viņi būtu šim darbam derīgi. Ja Kristus vārdi būtu uzņemti dvēselē, tad valdītu daudz augstāka inteliģences pakāpe un daudz dziļāka izpratne par to, ko nozīmē būt māceklim, patiesam Kristus sekotājam un tādām audzinātājam, kuru Viņš var atzīt un atbalstīt.

Skolotāju trūkumi

Daudziem mūsu skolotājiem vēl daudz kas no iemācītā ir jāaizmirst un daudzas dažāda rakstura lietas jāiemācās. Ja viņi to nevēlēsies darīt – ja viņi pamaņīgi un tuvu neiepazīsies ar Dieva Vārdu un pilnīgi neatdos sava gara spēkus brīnišķo patiesību pētišanai par mūsu Lielā Skolotāja dzīvi, – tad viņi

atbalstīs tieši tās kļūdas, ko Kungs cenšas labot. Viņu domās iespiedīsies plāni un uzskati, kurus nevajadzētu saglabāt un, neapzinoties nekādu negodīgumu, viņi pieņems nepareizus un bīstamus lēmumus. Ar to tiks izsēta sēkla, kas nav pieskaitāma labībai. Daudzus ieradumus un skolas darbā pieņemtas metodes, kas var tikt uzskatītas par mazsvarīgām, nevar tagad ieviest mūsu skolās. Skolotājiem var būt grūti atteikties no ilgi piekoptām domām un metodēm, tomēr, ja viņi katrā solī godīgi un pazemīgi jautās, "vai tas ir Kunga ceļš?" un pakļausies Viņa vadībai, tad Viņš tos ievadīs drošās tekās un viņu uzskati piedzīvojumu gaitā izmainīsies.

Skolotājiem mūsu skolās jāpētī Raksti, līdz viņi tos ir izpratuši paši priekš sevis, atvērdami savu sirdi dārgajiem Dieva dotās gaismas stariem, un ir sākuši staigāt tajos. Tad viņus būs mācījis Dievs, un tie strādās pilnīgi savādāk, ienesot savās pamācībās mazāk tādu cilvēku teorijas un domas, kas nekad nav bijuši savienoti ar Dievu. (156) Aprobežotu gudrību viņi tad godās daudz mazāk, bet savas dvēseles dziļumos izjutīs izsalkumu pēc tās gudrības, kas nāk no Dieva.

Kad Kristus griezās pie divpadsmit mācekļiem ar jautājumu: "Vai jūs arī gribat aiziet?" Pēteris atbildēja: "Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārds. Un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls." Jāņa 6,67.- 69. Ja skolotāji šos vārdus ienesīs savā darbā klasēs, tad ar viņiem būs Svētais Gars, lai iedarbotos uz cilvēku sirdi un prātu.

Skolotāju darbs

Skolotājiem jāstrādā kopā ar Dievu, atbalstot un virzot uz priekšu darbu, ko Kristus ar Savu priekšzīmi ir mācījis tiem darīt. Viņiem tiešām jābūt pasaules gaismai, jo viņi dara zināmas citiem tās jaukā īpašības, kas atklātas Kristus raksturā un darbā, īpašības, kas arī viņu kā Kristus mācekļu dzīvi darīs bagātāku un skaistāku.

Cik svinīgs, svēts un svarīgs darbs ir cenšanās pārstāvēt mūsu pasaulē Kristus raksturu un Viņa Garu! Šī priekšrocība ir katram skolas priekšniekam un katram skolotājam, kas savienoti ar Viņu audzināšanas darbā, jauniešu domu un uzskatu veidošanā un disciplinēšanā. Visiem jāstaigā iedvesmojošā un drošā pārliecībā, ka viņi tiešām nes Kristus jūgu un Viņa nastu.

Šajā darbā būs jāstāpjas ar grūtībām, redzot, ka viņu darbs ne vienmēr tiek vērtēts, skolotāju dvēselē iezagsies mazdūšības izjūta. Sātans pie viņiem izmēģinās savu spēku, tos kārdinot, vadot uz mazdūšību, liekot izjust savu fizisko nespēku, cerot, ka viņam izdosies izraisīt kurnēšanu pret Dievu un noslēgt viņu prātu, tā ka tie vairs nesaskatītu Dieva laipnību, žēlastību un mīlestību un to neapņemas lielo godību, kas būs uzvarētāju daļa. Bet Dievs šīs dvēseles vada uz vēl pilnīgāku uzticēšanos savam Debesu Tēvam. Viņa acis tos vēro katru acumirkli, un, ja tie ticībā sauks uz Viņu, ja tie savās grūtībās uzticīgi paliks pie Viņa, tad Kungs tos no visiem sarežģījumiem izvedīs kā šķīstītu zeltu. Kungs Jēzus ir sacījis: "Es tevi neatstāšu, nedz tevi pametišu." Ebr. 13,5. Dievs var pieļaut, ka pār viņiem nāk tādi apstākļi, kas tiem liks steigšus meklēt glābšanu stiprākā Patvērumā un, biezu tumsas mākoņu apņemtiem, spiesties pie Dieva troņa, jo tieši šeit slēpjas Viņa tuvums. Bet Viņš ir vienmēr gatavs atbrīvot visus, kas uzticas Viņam. Tādā veidā iegūtā uzvara būs vēl pilnīgāka, vēl pārliecinošāka, jo pārbaudītā, ļoti nomocītā un apbēdinātā dvēsele var teikt: "Jebšu Viņš mani nokaus, tomēr es uz Viņu gribu cerēt." Ijaba 13,15. "Jo vīges koks nezaļos, un augļu nebūs viņa kokam, eļļas koka augums nesokas, un tīrumi nenes barību, avis izzudušas no ganības, un lopa nav laidaros. Bet tomēr es priecāšos iekš Kunga, es līksmošos iekš Dieva, sava Pestītāja." Abakuka 4,17.18.

Personīgs aicinājums

Es aicinu skolotājus mūsu audzināšanas iestādēs nepieļaut reliģiskās nopietnības un degsmes samazināšanos. Nesperiet nevienu soli atpakaļ, bet lai jūsu parole ir: "Uz priekšu." Mūsu skolām jāaizsniedz daudz augstāka darbības plāksne, ir jāskata plašāki apvāršņi, jāvalda stiprākai ticībai un dziļākai dievbijībai. Dieva Vārds jādara par visas gudrības un visu intelektuālo sasniegumu sakni un zariem. Kad varu pār viņiem gūs Dieva atgriezošais spēks, tad tie redzēs, ka Dieva atzišana aptver daudz plašāku lauku nekā tā saucamās audzināšanas "progresīvās metodes". (158) Visā audzināšanas darbā viņiem jāatceras Kristus vārds: "Jūs esat pasaules gaisma." Mat.5,14. Tad tiem nevajadzēs piedzīvot tik lielas grūtības, sagatavojot misionārus, kas ietu un sniegtu savu atzišanu citiem.

Mums ir visāda veida spējas un garīgās dāvanas, ir radītas visāda veida iespējas mums piekritošā pienākuma izpildei, un mums vajadzētu būt pateicīgiem Dievam, ka caur Viņa žēlastību mums ir dotas šīs priekšrocības un ka mēs varam atzīt Viņa žēlastību, tagadējo patiesību un savu pienākumu. Vai jūs kā skolotāji mēģināsiēt vēl turēties pie nepareizās izglītības, kādu jūs esat saņēmuši? Vai jūs atmetisiet dāvatās dārgās izdevības vēl labāk iepazīties ar Dieva plāniem un metodēm? Vai jūs ticat

Dieva Vārdam? Vai jūs ar katru dienu kļūstat izprostošāki, spējīgāki sevi nodot Kungam un tikt izlietoti Viņa darbā? Vai esat misionāri, kas dara Dieva prātu? Vai jūs ticat Bībelei un ņemat vērā, ko tā saka? Vai jūs ticat, ka mēs dzīvojam šīs zemes vēstures pēdējās dienās? Un vai jūsu sirdis spēj just? Mums jāpadara liels darbs, mums jānes šī Vārda svētā gaisma, kam jāapgaismo visas tautas. Mēs esam kristieši, bet ko mēs darām?

Skolotāji, esiet īsti audzinātāji un ar vārdiem un interesi par savu studentu dvēselēm lieciet viņu sirdis ieplūst glābjošās mīlestības dzīvajai straumei. Apspriedieties ar tiem, pirms viņu domas aizņem literārās izglītības darbs. Ļoti lūdziet viņus meklēt Kristu un Viņa taisnību. Norādiet viņiem uz pārmaiņām, kas noteikti notiks, ja sirdi atdos Kristum. Piesaistiet skolnieku uzmanību Viņam. Tas aizvērs durvis neprātīgām tieksmēm, kas dabīgi mostas, un sagatavos prātu dievišķās patiesības pieņemšanai. (159) Jaunieši noteikti jāpamāca, ka laikam ir zelta vērtība, ka viņiem ir jābaidās domāt, ka tie var iztrakties jaunībā un ka sāpju un bojā ejas plauja tiem tomēr nebūs jāpļauj. Viņi jāpamāca dzīvot ar skaidru prātu un tiekties pēc labā, kas ir citu raksturā. Viņi jāradina savu gribu nostādīt Dieva gribas pusē, lai tie varētu dziedāt jaunu dziesmu un iekļauties Debesu harmonijā.

Atbrīvojieties no visāda veida iedomības izpausmēm, jo tā jums jūsu darbā nepalīdzēs, un tomēr es jūs lūdzu augstu vērtēt savu raksturu, jo pat jums ir samaksāta bezgalīga cena. Esiet uzmanīgi, esiet nopietni un nododieties lūgšanām. Nedomājiet, ka jums atļauts sajaukt parastās lietas ar svētajām. Tas pagātnē ir tik daudz darīts, ka skolotāju garīgās izšķiršanas spējas ir aptumšojušās, un tie vairs nevar atšķirt svēto no parastā. Viņi ir ņēmuši parasto uguni un to ir paaugstinājuši, slavējuši un kopuši, un Kungs nepatikā ir novērsies. Skolotāji, vai nebūtu labāk, ja jūs pilnīgi svētos Dievam? Vai jūs gribat ar dalītu kalpošanu apdraudēt savas dvēseles.

Ar spalvu un balsi dodiet Dievam pienācīgu godu. Svētījiet Kungu Dievu savās sirdīs un vienmēr esiet gatavi lēnprātīgi un bijīgi atbildēt katram cilvēkam, kas jums jautā par jūsu esošās cerības pamatu. Vai skolotāji mūsu skolās to sapratīs? Vai viņi ņems Dieva Vārdu kā mācību grāmatu, kas spējīga tos darīt gudrus uz izglābšanos? Vai šo augstāko gudrību viņi darīs zināmu audzēkņiem, sniedzot tiem skaidru un pareizu izpratni par patiesību, lai viņi šīs atziņas varētu sniegt arī citiem? Var likties, ka Dieva Vārda mācīšana uz daudzu prātu un sirdi atstāj pavisam mazu iespaidu, bet, ja skolotāja darbs ir darīts iekš Dieva, tad dažas dievišķās patiesības mācības paliks pat visbezzūpīgāko audzēkņu atmiņā. Svētais Gars veldzēs iesēto sēklu, un bieži vien tā pēc daudzām dienām uzdīgs un nesīs augļus Dievam par godu. (160)

Lielais Skolotājs, Kas nāca no Debesīm, nav pavēlējis skolotājiem studēt kāda liela un slavēna autora darbus. Viņš saka: "Nāciet pie Manis... mācieties no Manis, ... tad jūs atradīsiet atvieglošanu savām dvēselēm." Mat.11,28.29. Kristus ir apsolījis, un, pieņemot Viņa mācības, mēs atradīsim atvieglošanu (dusu – pēc angļu tulk.). Viņam tika nodotas visas Debesu bagātības, lai Viņš šīs dāvanas varētu dot čaklajiem un neatlaidīgajiem meklētājiem. Dievs Viņu priekš mums ir darījis par "gudrību un taisnību, un svētdarīšanu, un pestīšanu." 1.Kor.1,30.

Skolotājiem jāsaprot, kas viņiem ir jāpamāca, vai arī viņi nespēs sagatavot audzēkņus pārceļšanai augstākā klasē. Viņiem jāpēti Kristus mācības un Viņa mācīšanas veids. Viņiem jāredz, ka tas ir brīvs no formālisma un tradīcijām, un jāvērtē Viņa mācību pasniegšanas veida oriģinalitāte, autoritāte, garīgums, maigums, labvēlīgums un praktiskums. Kas Dieva Vārdu darīs par savu studiju priekšmetu, kas raks pēc patiesības bagātībām, tie paši piesātināsies ar Kristus Garu, un caur uzlūkošanu tie tiks pārveidoti Viņa līdzībā, Kas vērtēs Viņa vārdus, tie mācīs tā kā Viņa mācekļi, kas bija sēdējuši pie Jēzus kājām un bija raduši mācīties no Viņa. Tā vietā, lai ieviestu mūsu skolās grāmatas, kas satur pasaules lielo rakstnieku pieņēmumus, viņi sacīs: Nekārdiniet mani nonicināt vislielāko Rakstnieku un vislielāko Skolotāju, caur Ko man dota mūžīga dzīvība. Viņš nekad nekļūdās. Viņš ir lielais Pirmavots, no Kura nāk visa gudrība. Tāpēc lai visi skolotāji sēj savu audzēkņu prātā patiesības sēklu. Kristus ir mūsu Paraugskolotājs.

Mūsu vadonis ir mūžīgā Dieva Vārds. Caur šo Vārdu mēs esam darīti gudri uz pestīšanu. (161) Šim Vārdam vienmēr jāatrodas mūsu sirdīs un uz mūsu lūpām. Mūsu enkuram jābūt: "Stāv rakstīts." Kas Dieva Vārdu dara par savu padomdevēju, tie atzīs cilvēcīgās sirds vājumu un Dieva žēlastības spēku apspiest visas nesvētās iegribas. Viņu sirdis pastāvīgi lūdz, un tiem nodrošināta svēto eņģeļu aizsardzība. Kad ienaidnieks laužas iekšā kā plūdi, tad Dieva Gars paceļ priekš viņiem karogu pret to. Sirdī valda saskaņa, jo virsroku ir guvis patiesības dārgais un spēcīgais iespaids. Te parādās ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli.

Lūdziet, lai jūs varat piedzimt no jauna. Ja jūs būsiet panākuši šo jaunpiedzimšanu, tad jūs

priecāsieties paši par sevi, ne savu tieksmju likajos ceļos, bet iekš Kunga. Jūs ilgosities pakļauties Viņa autoritātei. Jūs pastāvīgi tieksieties aizsniegt augstāko stāvokli. Neesiet tikai Bībeles lasītāji, bet arī nopietni Bībeles studētāji, lai jūs saprastu, ko Dievs no jums prasa. Jums praktiski jāzina, kā darīt Viņa prātu. Kristus ir mūsu Skolotājs.

Lai ikviens skolotājs mūsu skolās un ikviens mūsu iestāžu vadītājs izpēta, kas viņam galvenokārt jā dara, lai darbotos Kunga ierindā un kopā ar citiem strādniekiem palīdzētu saprast, ko nozīmē piedošana, ieprieca un cerība.

Debesu vēstneši tiek sūtīti kalpot ļaudīm, kuri būs pestīšanas mantinieki, un viņi runātu ar skolotājiem, ja tie nebūtu tik apmierināti ar viegli ejamo tradīciju teku, ja tie tik ļoti nebaidītos iziet no pasaules ēnas. Skolotājiem jā sargās, ka viņi tā neaizslēdz vārtus, ka Kungs vairs nevar atrast ieeju jauniešu sirdīs.

Dievišķā pamācītāja vārdi

Kādā naktī es atrados lielā sabiedrībā, kurā visu klātesošo prātu satrauca audzināšanas jautājums. Daudzi iebilda pret jau tik ilgi praktizētā audzināšanas rakstura maiņu. Kāds, Kas jau ilgi bija mūsu Pamācītājs, runāja uz ļaudīm. Viņš sacīja: "Par audzināšanas jautājumu jāinteresējas visai Septītās dienas Adventistu kopai. Izšķirošos lēmumus par mūsu skolu darba raksturu nevajadzētu atstāt tikai skolas priekšnieka un skolotāju ziņā."

Daži enerģiski aizstāvēja neticīgo rakstnieku darbu studijas un ieteica tieši tās grāmatas, kuras Kungs ir nosodījis un ko tāpēc nekādā veidā nevajadzētu atzīt par pieņemamām. Pēc daudz nopietnām pārrunām un ilgas apspriešanas mūsu Pamācītājs izgāja uz priekšu, un, paņemdam rokā grāmatas, kas tik dedzīgi tika aizstāvētas kā svarīgas augstākai izglītībai, Viņš teica: "Vai jūs atrodat, ka šo autoru izteiktās domas un principi ir tādi, ka šīs grāmatas visā visumā var droši likt audzēkņu rokās? Cilvēcīgo prātu sātana meliem ir viegli savaldzināt, un šie darbi rada nepatiku pret Dieva Vārda pārdomāšanu, kas, ja to pieņemtu un vērtētu, saņemējam nodrošinātu mūžīgo dzīvību. Jūs esat ieradumu radījuši, un jums vajadzētu atcerēties, ka pareizi ieradumi ir svētība kā savā ietekmē uz jūsu raksturu, tā arī savā labajā iespaidā uz citiem, turpretī nepareiziem ieradumiem, kad tie ir nostiprinājušies, ir despotiska vara, un tie paverdzina cilvēka prātu. Ja jūs nekad nebūtu lasījuši nevienu vārdu no šīm grāmatām, tad šodien jūs daudz labāk spētu saprast to Grāmatu, kuru ir vērts pētīt vairāk par visām citām grāmatām un kas sniedz vienīgo pareizo priekšstatu par augstāko izglītību. (163)

Tas, ka ir ierasts šos rakstniekus ieslēgt jūsu mācību grāmatu sarakstā un ka šis ieradums no vecuma jau ir nosirmojis, tāpēc nav nekāds pierādījums tam par labu. Šo grāmatu ilgā lietošana nav neapstrīdams ieteikums, ka tās ir drošas un svarīgas. Tās tūkstošus ir vadījušas tur, kur sātans noveda Adamu un Ievu, - pie tā atzišanas koka, no kura Dievs mums aizliedzis ēst. Tās ir ierosinājušas audzēkņus atstāt Rakstu studijas par labu tādai darbu studijām, kas nav svarīgi. Ja tā izglītoti audzēkņi jebkad tiks sagatavoti darbam priekš dvēselēm, tad tiem daudz no tā, ko viņi ir mācījušies, būs jāaizmirst. Viņi redzēs, ka šī aizmirstāna ir grūts darbs, jo apšaubāmi uzskati būs iesakņojušies viņu prātā kā nezāles dārzā. Un rezultātā daži nekad vairs nespēs atšķirt pareizo no nepareizā. Viņu audzināšanā ir sajaukts labais ar ļauno. Uzlūkošanai viņiem pacelts cilvēka vaigs un paaugstinātas cilvēku teorijas, un, kad tie mēģina mācīt citus, tad patiesības mazums, ko viņi spēj atkārtot, tiek saausts ar cilvēku domām, vārdiem un darbiem. Tādu cilvēku vārdiem, kas liecina, ka tiem nav praktisku zināšanu par Kristu, mūsu skolās nevajadzētu atrast vietu. Tādas grāmatas kavēs iegūt pareizo izglītību.

Jums ir dzīvā Dieva Vārds, un dziļākai meklēšanai jūs varat dabūt Svētā Gara dāvanu, kas šo Vārdu darīs par spēku tiem, kas tic un paklausa. Svētā Gara darbs ir vadīt visā patiesībā. Ja jūs ar sirdi, prātu un dvēseli uzticēsieties dzīvā Dieva Vārdam, tad sazināšanās kanālā netiks pieļauti nekādi šķēršļi. Dziļas un nopietnas Vārda studijas Svētā Gara vadībā sniegs jums svaigu mannu, un tas pats Gars darīs iespaidīgu šī Vārda lietošanu. (164)

Jauniešu piepūle, vingrinot savu prātu augstos un svētos centienos, tiks atalgota. Kas neatlaidīgi pūlēsies šajā virzienā, nodarbinot prātu, lai izprastu Dieva Vārdu, tie sagatavosies par strādniekiem, kas strādās kopā ar Dievu.

Pasaule atzīst par skolotājiem dažus tādus cilvēkus, kurus Dievs nevar apstiprināt par pasniedzējiem, kam var uzticēties. Tie atmet Bībeli un ieteic neticīgu autoru darbus, it kā tie saturētu tādus ieskatus, ko vajadzētu ieaut raksturā. Ko jūs varat gaidīt no šādas sēklas sēšanas? Iedziļinoties šādās apšaubāmās grāmatās, tiek samaitāts kā skolotājs, tā audzēkņu prāts, un ienaidnieks sēj savas

nezāles. Citādi nevar būt. Dzerot no netīra avota, organismā uzņem indi. Nepieredzējuši jaunieši, nododoties šādām studijām, saņem iespaidus, kas viņu domas vada tādos kanālos, kas ir liktenīgi dievbijībai. Uz mūsu skolām sūtītie jaunieši ir mācījušies no grāmatām, ko ieteica kā drošas, jo tās lietoja un skubināja lasīt pasaules skolās. Bet no tādus ceļus ejošām pasaules skolām daudzi audzēkņi tieši šo grāmatu studiju dēļ ir izgājuši, būdami neticīgi.

Kāpēc jūs neesat paaugstinājuši Dieva Vārdu pāri visiem cilvēciegiem ražojumiem? Vai tas nav pietiekoši spēcīgs, lai turētu visas patiesības Autora tuvumā? Vai jūs neapmierina svaiga ūdens smelšana no Lībanas straumēm? Dievam ir dzīvi avoti, no kuriem var dzert un atspirgt iztvīkusi dvēsele, un dārgas barības krājumi, ar ko stiprināt garīgumu. Mācieties no Viņa, un Viņš darīs jūs spējīgus atbildēt tiem, kas jautā, kāds ir jūsos esošās cerības pamats. Varbūt jūs esat atļāvušies domāt, ka labākas zināšanas par to, ko Kungs ir sacījis, atstās kaitīgu iespaidu uz skolotājiem un audzēkņiem?"

Visi sapulcējušies klusēja, un katra sirds jutās pārliecināta. (165) Ļaudis, kas sevi bija uzskatījuši par gudriem un stipriem, redzēja, ka viņi ir vāji un ka viņiem trūkst zināšanu par to Grāmatu, kas satur cilvēka dvēseles mūžīgo likteni izšķirošas patiesības.

Tad Dieva vēstnesis paņēma no vairāku skolotāju rokām grāmatas, ko viņi bija darījuši par savu studiju priekšmetu un no kurām dažas bija neticīgu autoru darbi, kas saturēja neticīgus ieskus un, nolikdams tās sānis, sacīja: "Nekad nav bijis tāds laiks jūsu dzīvē, kad šo grāmatu studijas jau būtu devušas kādu labumu tagadnei un pašreizējās dzīves progresam vai arī kaut ko labu nākošai, mūžīgai dzīvei. Kāpēc jūs gribat savus plauktus pildīt ar grāmatām, kas prātu šķir no Kristus? Kāpēc jūs izdodat naudu par to, kas nav maize? Kristus jums saka: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs." Jums jāēd Dzīvības Maize, kas nākusi no Debesīm. Jums jāklūst čaklākiem Svēto Rakstu pētniekiem un jādzēr no Dzīvā Avota. Ar nopietnām, sirsnīgām lūgšanām smeliet, smeliet no Kristus. Ik dienas iegūstiet piedzīvojumus, ēdot Dieva Dēla miesu un dzerot Viņa asinis. Cilvēciegie autori nekad nespēs aizpildīt jūsu lielās vajadzības šajā laikā, bet, uzlūkojot Kristu, jūsu ticības iesācēju un pabeidzēju, jūs tiksiet pārveidoti Viņa līdzībā."

Ieliekot viņu rokās Bībeli, Debesu Vēstnesis turpināja: "Jūs maz pazīstat šo grāmatu. Jūs nepazīstat Rakstus, nedz Dieva spēku, un arī neizprotat tās vēsts dziļo svarīgumu, kas jāsniedz bojā ejošai pasaulei. Pagātne ir rādījusi, ka skolotāji un skolnieki zina pavisam maz par bijājami svinīgajām patiesībām, kas dzīvi ietekmē šo laiku. Ja trešā eņģeļa vēsti pasludinātu visās tās līnijās, daudzi, kas strādā par audzinātājiem, nevarētu to izprast. Ja jums būtu zināšanas, kas nāk no Dieva, tad visa jūsu būtne sludinātu dzīvā Dieva patiesību pasaulei, kas mirusi noziegumos un grēkos. (166) Bet tagad tiek izceltas grāmatas un laikraksti, kur maz rakstīts par tagadējo patiesību, un ļaudis kļūst pārāk gudri, lai sekotu: "Tā saka Kungs."

Katram skolotājam mūsu skolās jāpaaugstina vienīgais patiesais Dievs, tomēr daudzi no sargiem ir aizmiguši. Viņi ir kā akli, kas vada aklus. Tomēr Kunga diena ir jau tieši pār mums. Tā nāk klusiem soļiem līdzīgi zaglim un negaidot pārsteigs visus, kas nebūs modri. Kas no mūsu skolotājiem ir nomodā un kā Dieva žēlastības namturi liek bazūnei skanēt ar skaidru skaņu? Kas sludina trešā eņģeļa vēsti, aicinot pasaulei sagatavoties uz Dieva lielo dienu? Vēstij, ko mēs sniedzam, ir dzīvā Dieva zīmogs."

Norādot uz Bībeli, Viņš sacīja: "Darbā, kas sagatavo ļaudis pastāvēšanai Kunga dienā, savstarpēji jāsavieno Vecās un Jaunās Derības Raksti. Dedzīgi izmantojiet savas tagadējās izdevības. Dzīvā Dieva Vārdu dariet par savu mācību grāmatu. Ja tas tā vienmēr būtu darīts, tad audzēkņi, kuri ir zaudēti Dieva lietai, tagad strādātu par misionāriem. Jehova ir vienīgais patiesais Dievs, un Viņu vajag godāt un pielūgt. Kas ciena neticīgu autoru vārdus un liek audzēkņiem raudzīties uz šīm grāmatām kā uz svarīgām priekš viņu izglītības, tie mazina viņu ticību Dievam. Šo grāmatu tonis, gars un iespaids kaitē tiem, kas savas zināšanas dara atkarīgas no tām. Ir izplatīts iespaids, kas audzēkņiem licis skatīties prom no Kristus, Kas ir pasaules Gaismas, un Jaunie eņģeļi līksmojas, kad ļaudis, kas sakās pazīstam Dievu, tā aizliedz Viņu, kā Viņš ir ticis aizliegts mūsu skolās. Pār draudzi ir atspīdējusi Taisnības Saule, lai izklīdinātu tumsu un aicinātu Dieva ļaudis piegriezt vērību tam sagatavošanas darbam, kas vajadzīgs tiem, kam kā gaismas ķermeņiem jāspīd pasaulē. Kas pieņem šo gaismu, tie to sapratīs, kas to nepieņems, tie staigās tumsā, nezinādami, kur viņi kritīs. (167) Dvēsele nekad nav droša, ja tā nav pakļāvusies dievišķai vadībai. Tad viņa tiks vadīta visā patiesībā. Kristus vārdi ar dzīvu spēku kritīs uz paklausīgām sirdīm, un dievišķo patiesību ieaužot dzīvē, tiks atjaunots pilnīgs Dieva attēls, un Debesīs atskanēs vārdi: "Jūs esat pilnīgi Viņā." Kol. 2,10.

Nekādā gadījumā audzēkņiem nevajadzētu atļaut uzņemties tādu mācību slodzi, kas tos varētu aizkavēt piedalīties reliģiskos pasākumos.

Neviens cits kā tikai Tas, Kas cilvēku radīja, var panākt pārmaiņu cilvēka sirdī. Vienīgi Dievs var izraisīt pieaugšanu. Ikvienam skolotājam jāsaprot, ka to jāvada dievišķiem spēkiem. Pat vispieredzējušāko cilvēku spriedums un uzskati var būt nepilnīgi un kļūdaini, un šim vārgajam instrumentam, kas pakļauts sava rakstura iedzimtajām īpašībām, katru dienu jāpadodas Svētā Gara svētījošam darbam, citādi vadību savās rokās pārņems "es", kurš tad arī gribēs braukt. Skolnieka lēnprātīgajā un pazemīgajā garā visas cilvēcīgās metodes, plāni un ieskati ir jāpienes Dievam, lai Viņš tos izlabotu un apstiprinātu, citādi neapklusināmā Pāvila enerģija un Apollus veiklā loģika tomēr nespēs panākt dvēseļu atgriešanos.

Skolu kopmītnes

(168) Apmeklējot mūsu koledžas, daudzi jaunieši tiek šķirti no ģimenes loka savaldošā un klusinošā iespaida. Tieši tajā dzīves laikā, kad tos nepieciešams modri uzraudzīt, viņi tiek atrauti no vecāku autoritātes un iespaida ierobežojošās varas, nonākdami daudzu viņu vecumā esošu audzēkņu sabiedrībā, kuru raksturi un dzīves ieradumi ir ļoti atšķirīgi. Daži no viņiem bērnībā ir pārāk maz savaldīti, un tagad tie ir sekli un vieglprātīgi, citi turpretī ir par daudz uzmanīgi, un, izrāvušies no rokām, kas vadības grožus turēja varbūt par stingru, tie tagad domā, ka drīkst rīkoties, kā pašiem patīk. Viņi nicina jau pašu domu par ierobežošanu. Dzīvojot šādu biedru vidū, jauniešiem draudošās briesmas stipri palielinās.

Mūsu skolu kopmītnes nodibinātas, lai jauniešiem neatļautu mētāties šurp un turp un lai tie netiktu pakļauti jauniem iespaidiem, kas visur ir pārpilnībā, kā arī tāpēc, lai, cik vien iespējams, tiktu radīta mājas dzīves atmosfēra, kas tos pasargātu no kārdinājumiem uz netikumību un vadītu pie Jēzus. Debesu ģimene rāda, kādai vajadzētu būt ģimenei virs zemes, un mūsu skolu kopmītnēm, kur sapulcējas jaunieši, kas grib sagatavoties Dieva darbam, vajadzētu pēc iespējas vairāk tuvuoties šim dievišķajam paraugam.

Skolotāji, kuru uzraudzībā uzticētas šīs kopmītnes, nes smagu atbildības nastu, jo viņiem jādarbojas kā tēviem un mātēm un jāinteresējas par šiem audzēkņiem atsevišķi un kopīgi, kā vecāki interesējas par saviem bērniem. (169) Dažādās rakstura īpašības jauniešos, ar kuriem viņiem jādarbojas, uzliek viņiem daudzas smagas nastas un prasa rūpes, lielu smalkjūtību, kā arī pacietību, lai nosvērtu pareizā virzienā sliktas audzināšanas sakropļotos prātus. Skolotājiem nepieciešamas lielas vadītāju spējas, viņiem jābūt uzticīgiem pamatlikumos un tomēr gudriem un maigiem, savienojot disciplīnu ar Kristum līdzīgu mīlestību un līdzjūtību. Tiem jābūt ticības, gudrības un lūgšanu ļaudīm. Viņiem nevajadzētu parādīt stingru, nelokāmu cienīgumu, bet gan brīvi saieties ar jauniešiem, kļūstot vienotiem ar tiem viņu priekos un bēdās, kā arī viņu ikdienas darba gaitās. Šādām pūlēm parasti sekos priecīga un mīloša paklausība.

Mājas dzīves pienākumi

Audzinašana, kas jāsaņem jauniešiem, kas apmeklē mūsu koledžas, pelna īpašu uzmanību. Rakstura veidošanas darbā ir ļoti svarīgi, lai mūsu skolu audzēkņi tiktu pamācīti veikt viņiem nozīmēto darbu, atbrīvojoties no katras tieksmes uz kūtrumu. Viņiem labi jāiepazīstas ar ikdienas dzīves pienākumiem. Viņi jāapmāca veikt mājas dzīves pienākumus rūpīgi un labi, cik iespējams klusu un mierīgi. Viss jāpadara labi un kārtīgi. Virtuve un visas citas ēkas telpas jāuztur tīras un glītas. Grāmatas jānoliek savrup līdz to īstajam laikam, un studijām nevajadzētu aptvert plašāku zinātņu loku par to, cik nodarbību iespējams apmeklēt, neatstājot novārtā mājas dzīves pienākumus. Grāmatu studijas nedrīkst tā saistīt prātu, ka novārtā paliek mājas dzīves pienākumi, no kuriem ir atkarīgs ģimenes prieks un miers.

Šo pienākumu pildīšanā vajadzētu pārvarēt paviršību, nevīžību un nekārtību, jo, ja šie ieradumi netiks izlaboti, tad tie ieaudīsies visās dzīves fāzēs un darīs cilvēku nespējīgu dzīvot lietderīgi, kā arī veikt īstu misijas darbu. (170) Ja tie netiks ar neatlaidīgu apņēmību izlaboti, tad tie audzēkņiem atņems šo laiku un mūžību. Jauniešus vajadzētu paskubināt veidot pareizus ieradumus apģērbā, lai viņu āriene vienmēr būtu glīta un patīkama, viņus vajadzētu pamācīt uzturēt savas drēbes tīras un glīti salabotas. Visiem viņu ieradumiem vajadzētu būt tādiem, kas kalpotu citu cilvēku atbalstīšanai un iepriecināšanai.

Īpaši norādījumi tika doti Izraēla bērnu armijām, lai viņu teltis un ap tām viss būtu kārtīgi, tīri un glīti, lai, Dieva eņģelim ejot cauri nometnei, nebūtu jāredz viņu netīrība. Vai Kungs būtu bijis tik

sīkumains, lai ņemtu vērā šīs lietas? - Tāds Viņš bija, jo ir ziņots, ka, redzot viņu netīrību, Viņš nebūtu varējis iet ar viņu armijām cīņā pret viņu ienaidniekiem. Līdzīgā kārtā Dievs redz visu, ko mēs darām. Tas Dievs, Kas bija tik prasīgs, ka Izraēla bērniem vajadzēja ieaukt tīrības ieradumos, arī šodien neatzīs par labu nekādu netīrību mājas dzīvē.

Dievs ir uzdevis vecākiem un skolotājiem šo bērnu un jauniešu audzināšanas darbu saskaņā ar minētajiem norādījumiem, un no katra viņu dzīves darba ir iespējams tiem sniegt garīgas mācības. Radinot bērnus parastajos tīrības ieradumos, mums viņiem vajadzētu paskaidrot, ka Dievs vēlas, lai viņi būtu tīri kā sirdī, tā miesā. Slaukot istabu, viņi var mācīties, kā Kungs šķīsta sirdi. Viņi nenošlēgs durvis un logus un neatstās istabā kādu šķīstījošu vielu, bet gan plaši atvērs durvis un logus un čakli centīsies telpu atbrīvot no visiem putekļiem. Tā arī iegribu un izjūtu logi ir jāatver pret Debesīm un jāizraida savtīguma un pasaulīguma putekļi. Dieva žēlastībai ir jātraucas cauri prāta kambariem un ar Dieva Garu jāšķīstī un jāatdzīvina visas mūsu dabiskās īpašības. (171) Nekārtība un nevīžība ikdienišķajos pienākumos novedīs pie Dieva aizmirstības, un, zūdot īstai dievbijībai, ticības dzīvē paliks tikai dievbijības forma. Mums jābūt nomodā un jālūdz, citādi mēs pieķersimies ēnai un pazaudēsim pašu būtību.

Dzīvai ticībai līdzīgi zelta pavedieniem jāieaužas ikdienas dzīves mazo pienākumu izpildē. Tad audzēkņi mācīsies izprast šķīstos pamatlikumus, kam pēc Dieva nodoma vajadzētu vadīt katru dzīves darbu. Tad visi viņu ikdienišķie darbi kļūs tādi, kas veicinās kristīgo augšanu. Tad tik ļoti svarīgie ticības, pašlūgības un Jēzus mīlestības, principi iespiedīsies pat vissīkākajos ikdienas dzīves notikumos. Tad bērni raudzīsies uz Jēzu, un mīlestība uz Viņu kļūs par pastāvīgu dzinējspēku, sniedzot vitālu spēku katra aizsāktā pienākuma izpildīšanai. Tad būs redzama tiekšanās pēc taisnības un cerība, kas "nepamet kaunā". Viss, kas tiks darīts, tas tiks darīts Dievam par godu.

Ikvienam audzēknim kopmītnē es gribētu teikt: Esi uzticīgs mājas dzīves pienākumos. Esi uzticīgs mazo uzdevumu izpildē. Esi patiess un darbīgs kristietis mājas dzīvē. Lai kristīgie pamatlikumi valda tavā sirdī un noteic tavu uzvedību. Ņem vērā katru skolotāja priekšlikumu, bet neesi tāds, kam vienmēr nepieciešams pateikt, kas jādara. Izšķīries pats. Pats vēro, vai visas lietas tavā telpā ir tīras un kārtīgi noliktas, lai nekas neaizvainotu Dievu, bet lai svētiem eņģeļiem, ejot cauri tavai istabai, gribētos tur uzkavēties, valdošās tīrības un kārtības savaldzinātiem. Veicot savus pienākumus ātri, glīti un uzticīgi, tu arī esi misionārs. Tu nodod liecību par Kristu. Tu rādi, ka Kristus reliģija savos pamatlikumos un praktiskajā dzīvē nedara tevi nevīžīgu, rupju un savus skolotājus nevienošu, tādu, kas pavisam maz ņem vērā viņu padomus un norādījumus. (172) Bībeles reliģija, īstenota dzīvē, darīs tevi laipnu, apdomīgu un uzticamu. Tu neatstāsi neievērotas mazās lietas, kas ir jāpadara. Sev par moto pieņem Kristus vārdus: "Kas vismazākā lietā ir uzticīgs, tas arīdzan lielākā ir uzticīgs."

Kristīgais sabiedriskums un pieklājība

Dieva ļaudis visā visumā pārāk maz ir izkropuši kristīgo sabiedriskumu. Mūsu skolās šo audzināšanas novirzienu nevajadzētu atstāt novārtā vai aizmirst.

Audzēkņus vajadzētu pamācīt, ka viņi nav neatkarīgi atomi, bet ka ikviens no viņiem ir kā pavediens, kam jāsaista ar citiem pavedieniem auduma izveidošanā. Nevienā darba nozarē šo mācību nevar iespējami pasniegt kā skolas kopmītnēs. Seit audzēkņiem ik dienas dotas izdevības, kuru izmantošana lielā mērā palīdzēs attīstīt viņu raksturu sabiedriskās īpašības. Viņu pašu spēkos ir izlietot laiku un izdevības tā, lai raksturs augtu tāds, kas viņus darītu laimīgus un derīgus. Kas noslēdzas pašī sevī, kas negrib, ka viņus skubina ar draudzīgu biedrošanos iepriecināt citus, tie pazaudē daudz svētību, jo savstarpējā saskarē cilvēks tiek slīpēts un izsmalcināts, sabiedriskā dzīvē izveidojas pazīšanās un tiek noslēgta draudzība, kas rada siržu vienotību un mīlestības atmosfēru, kas ir patīkama Debesu skatījumā.

Sevišķi tiem, kas ir baudījuši Kristus mīlestību, vajadzētu izkopt savas sabiedriskās spējas, jo šādā veidā viņi var mantot dvēseles Pestītājam. Kristus nav jāslēpj sirdī, nav jāieslēdz kā kāda iekārota manta, svēta un jauka, lai tikai paši par to priecātos. Kristus mīlestība nav jāparāda arī tikai tiem vien, kas audzēkņiem iepatikušies. Visus vajadzētu mācīt būt Kristum līdzīgiem, parādot laipnu interesi un draudzību tādiem cilvēkiem, kuri atrodas vislielākā trūkumā, kaut arī tie nebūtu viņu pašu izraudzītie biedri. (173) Vienmēr un visās vietās Jēzus cilvēces ģimenei parādīja mīlošu interesi, izplatot ap sevi priecīgas dievbijības gaismu. Audzēkņus vajadzētu mācīt iet Viņa pēdās. Viņus vajadzētu mācīt parādīt kristīgu interesi, līdzjūtību un mīlestību saviem jaunajiem biedriem un censties tos tuvināt Jēzum. Kristum viņu sirdīs vajadzētu būt kā ūdens avotam, kas verd uz mūžīgu dzīvību, atspirdzinot visus, ar ko tie nāk saskarē.

Tieši šī labprātīgā, mīlošā kalpošana citiem vajadzības brīdī ir tā, ko Dievs vērtē dārgu. Tā, pat

apmeklējot skolu, audzēkņi var būt iespaidīgi misionāri priekš Dieva, ja vien viņi ir godīgi savā ticības apliecībā. Tas viss prasīs laiku, tomēr šādā veidā pavadītais laiks ir izlietots lietderīgi, jo tā audzēkņi mācās pasauli iepazīstināt ar kristietību.

Kristus neatteicās no draudzīgas satiksmes ar citiem. Viņš pieņēma kā farizeja, tā muitnieka aicinājumu uz mielastu. Šādos gadījumos katrs Viņa izteiktais vārds bija Viņa klausītājiem dzīvības smarža uz dzīvību, jo pusdienas stundu Viņš izlietoja dārgu mācību sniegšanai, kas bija piemērotas viņu vajadzībām. Tādā veidā Kristus pamācīja Savus mācekļus, kā tie izturēties, atrodoties neticīgu, kā arī ticīgu cilvēku sabiedrībā. Ar Savu priekšzīmi Viņš tiem rādīja, ka, piedaloties atklātās sanāksmēs, viņu sarunu raksturam nav jābūt tādām, kādas tas parasti ir šādos gadījumos.

Audzēkņiem sēžot pie galda, ja Kristus ir pastāvīgs viesis viņu sirdī, no sirds mantu nama nāks šķīsti un augšup ceļoši vārdi, ja Kristus nav viņos, tad apmierinājums tiks atrasts vieglprātībā, jokos un niekos, kas traucē garīgo pieaugšanu un liek bēdāties Dieva eņģeļiem. (174) Mēle ir nevaldāms loceklis, tomēr tā nevajadzētu būt. Tai jātiek atgrieztai, jo valodas dāvana ir ļoti vērtīgs pods. Kristus vienmēr ir gatavs izdalīt Savas bagātības, un mums vajadzētu uzkrāt dārgakmeņus, kas nāk no Viņa, lai runājot šie dārgakmeņi varētu nākt no mūsu lūpām.

Temperaments, personīgās īpatnības un ieradumi, kas kopīgi veido raksturu, - viss, kas mājās tiek praktizēts, vēlāk atklāsies visos dzīves sabiedriskajos gājumos. Tās tieksmes, kurām mēs ļaujamies, vēlāk parādīsies tāda pat rakstura domās, vārdos un darbos. Ja katrs audzēkņis, kas ir daļa no skolas ģimenes, censtos savaldīt visus nelaipnos un nepieklājīgos vārdus un runātu ar cieņu pret visiem, ja viņš pastāvīgi atcerētos, ka viņš gatavojas kļūt par Debesu ģimenes locekli, ja viņš savu iespaidu sargātu ar svētiem sargiem, lai tas nedzītu citus prom no Kristus, ja viņš censtos, lai katrs viņa dzīves darbs parādītu Tā tikumus, Kas viņu aicinājis no tumsas Savā brīnīšajā gaismā, kāds reformējošs iespaids tad izplūstu no katras skolas kopmītnes!

Reliģiskās dzīves pienākumi

No visiem audzināšanas raksturīgākajiem pamatvilcieniem, kas jāņem vērā mūsu skolu kopmītnēs, reliģiskās dzīves vingrinājumi ir vissvarīgākie. Pie tiem jāpieiet ar vislielāko svinīgumu un godbijību, tomēr tai pašā laikā tiem jābūt tik jaukiem un patīkamiem, cik vien iespējams. Tiem nevajadzētu turpināties tik ilgi, līdz tie kļūst nogurdinoši, jo tādā ceļā uz jauniešu prātu atstātais iespaids liks tiem reliģiju pielīdzināt visam tam, kas ir sauss un neinteresants. Daudzi, kas, pareizi mācīti, varētu kļūt par svētību pasaulei un draudzei, tā tiks vadīti atdot savu iespaidu ienaidnieka pusei. (175) Sabāta sapulces, rīta un vakara lūgšanu brīži kopmītnēs un kapelā, ja tie nebūs gudri izplānoti un Dieva Gara atdzīvināti, var kļūt priekš jauniešiem par visformālākajiem, nepatīkamākiem un nepievilcīgākajiem brīžiem un par visnogurdinošākajiem no visiem skolas pienākumiem. Sabiedriskās sanāksmes un visi citi reliģiskie pasākumi jāieplāno un jāvada tā, lai tie būtu ne tikai kaut ko labu dodoši, bet arī tik patīkami, ka tos noteikti varētu apzīmēt par saistošiem. Kopīgas lūgšanas piesaistīs sirdis Dievam ar paliekošām saitēm, atklāta un drosmīga Kristus atzišana un apliecināšana, parādot mūsu raksturos Viņa lēnprātību, pazemību un mīlestību, savaldzinās citus ar svētuma skaistumu.

Visos šādos gadījumos Kristu vajadzētu izcelt kā "pārāku par tūkstošiem", kā tādu, kas ir "ļoti mīlīgs". Augstā dz. 5,10,16. Viņu vajadzētu parādīt kā visu patieso prieku un apmierinājumu Avotu, kā katras labas un pilnīgas dāvanas Devēju, kā visu svētību Autoru, kā tādu, kurā ir sakopotas visas mūsu cerības uz mūžīgo dzīvi. Katrā reliģiskajā pasākumā ļaujiet Dieva mīlestībai un priekam par kristīgiem piedzīvojumiem parādīties visā to patiesajā skaistumā. Parādiet Pestītāju kā visu grēka sisto rētu dziedinātāju.

Tā panākšanai ir jāizvairās no visas šaursirdības. Būs nepieciešama sirsnīga, dedzīga un dziļi izjusta svētošanās. No skolotāju puses būs vajadzīga karsta un aktīva dievbijība. Bet mums ir pieejams spēks, ja vien mēs to vēlamies iegūt. Priekš mums ir zēlastība, ja tikai mēs to vērtēsim. Svētais Gars gaida uz mūsu pieprasījumu, ja tikai mēs to prasīsim ar tādu mērķtiecīgu kvēli, kas ir proporcionāla mūsu mērķa vērtībai. Debesu eņģeļi ņem vērā visus mūsu darbus un modri uzmana iespējas tā kalpot ikvienam, lai tas raksturā atklātu Kristu un tiktu pārveidots dievišķā līdzībā. Ja tie, kam uzticēta mūsu skolu kopmītnu uzraudzība, vērtētu viņu sniedzamības robežās noliktās priekšrocības un izdevības, tad tie sāktu darīt darbu priekš Dieva, ko Debesīs atzītu par labu.

Amatnieciskā darba reforma

(176) Radušos grūtību dēļ mēs nedrīkstam atteikties no amatnieciskā darba, ko esam ievēduši kā vienu no audzināšanas nozarojumiem. Skolas apmeklēšanas laikā jauniešiem jādod izdevība iemācīties rīkoties ar dažādiem darba rīkiem un instrumentiem. Pieredzējušu strādnieku, namdaru vadībā, kas spējīgi pacietīgi un laipni pamācīt citus, audzēkņiem pašiem vajadzētu celt ēkas uz skolas

zemes un izdarīt nepieciešamos remontus, lai tādā veidā praktiski iemācītos, kā ekonomiski strādāt celtniecībā. Audzēkņus vajadzētu mācīt veikt arī visus dažādos darbus, kas saistīti ar grāmatu izdošanu, kā burtu salikšanu, iespiešanu un grāmatu siešanu, kā arī darināt teltis un vingrināties citos lietderīgos darbos. Vajadzētu stādīt arī ogu krūmus un augļu kokus, kā arī dārzeņus un puķes, šī darba veikšanai no telpām ārā var aicināt audzēknes. Tā līdz ar smadzeņu, kaulu un muskuļu vingrināšanu viņi iegūs arī praktiskas atziņas.

Zināšanas visos šajos jautājumos darīs mūsu jauniešus derīgus patiesības nešanai uz ārzemēm. Tad viņi ēdienu pagatavošanas, šūšanas un ēku celšanas ziņā nebūs atkarīgi no ļaudīm, kuru vidū tie dzīvos, kā arī nebūs vajadzība izdot naudu cilvēku pārvešanai tūkstošiem kilometru, kas plānotu skolu ēku, sapulču namu un dzīvojamo māju celšanas darbus. Misionāru iespaids starp ļaudīm būs daudz lielāks, ja tie varēs pamācīt nepieredzējušus cilvēkus, kā strādāt saskaņā ar vislabākajām metodēm un gūt vislabākos rezultātus. Tādā kārtā viņi spēs parādīt, ka misionāri var būt arī pamācītāji amatnieciskos darbos, šāda veida pamācības sevišķi tiks vērtētas tur, kur naudas līdzekļi ir ierobežoti. (177) Šādu misionāru uzturēšanai būs vajadzīgs daudz mazāk līdzekļu, jo studiju laikā tie savus fiziskos spēkus ir izlietojuši praktiskā darbā, un, kur vien tie ies, viss šajā virzienā iegūtais sniegs tiem priekšrocības. Amatnieciskā nozarojuma audzēkņiem, kā mājas darbos nodarbinātajiem, tā tiem, kas apstrādā zemi vai arī dara kaut ko citu, vajadzētu dot laiku un izdevību atstāt praktiskās garīgās mācības, ko tie ir ieguvuši savā laicīgajā darbā. Visos dzīves praktiskajos pienākumos ir jāatrod līdzība ar dabas un Bībeles sniegtajām pamācībām.

Doma, kas likusi mums dažās vietās novērsties no pilsētām un izvietot savas skolas uz laukiem, ir laba, par ko varam pārliecināties, ja tās salīdzinām ar skolām citās vietās. Naudas izlietošana papildus ēkām, kad skola jau tā ir iegrimusi parādos, nesaskan ar Dieva plānu. Ja līdzekļi, ko mūsu lielākās skolas ir izlietojušas dārgām celtnēm, būtu ieguldīti zemes gabalu iegādei, kur audzēkņi varētu saņemt pareizu audzināšanu, tad tik liels audzēkņu skaits tagad necīnītos ar pieaugošo parādu nastu, un šo iestāžu darbs atrastos daudz labākā stāvoklī. Ja būtu ieturēts šāds virziens, tad no audzēkņu puses gan varbūt atskanētu kurnēšana un vecāki izteiktu daudz iebildumu, tomēr audzēkņi saņemtu vispusīgu izglītību, kas tops sagatavotu ne tikai dažādu nozaru praktiskajam amatniecības darbam, bet arī darītu derīgus strādāt Kunga saimniecībā uz atjaunotās zemes.

Ja visas mūsu skolas būtu atbalstījušas lauksaimniecības darbu, tad tām tagad būtu pavisam citi rādītāji. Tad nebūtu tik lielu grūtību. Tiktu pārvarēti pretējie iespaidi, un finansiālais stāvoklis būtu izmainījies. (178) Audzēkņiem uzliktā slodze būtu līdzsvarota, un līdz ar visa cilvēka organisma proporcionālu noslogojumu būtu attīstījies arī lielāks fiziskais un garīgais spēks. Tomēr šos norādījumus, kurus Kungam patika mums dot, ievēroja tik vāji, ka šķēršļi netika pārvarēti.

Tik lēna un nedroša rīcība šajās darba līnijās, - līnijās, kas dotu vislabāko audzināšanu, - norāda uz gļēvulību. Raudieties uz dabu. Tās plašajās robežās ir pietiekoši vietas skolu dibināšanai, kur laukus iespējams attīrīt un apstrādāt. Šis darbs ir svarīgs tādai audzināšanai, kas vislabvēlīgāk ietekmētu garīgo attīstību, jo dabas balss ir Kristus balss, kas sniedz mums neskaitāmu daudzumu pamācību par mīlestību, spēku, pakļaušanos un neatlaidību. Daži pilnībā nenovērtē zemes kopšanas darba nozīmi. Tiem nevajadzētu plānot mūsu skolu darbu, jo viņi visu nobremzēs, lai darbs neietu uz priekšu pareizajās līnijās. Pagātnē viņi ir izplatījuši kavējošu iespaidu.

Ja zemi kops, tad tā ar Dieva svētību aizpildīs mūsu vajadzības. Mums nav jāklūst mazdūšīgiem, sastopoties ar šķietamām neveiksmēm laicīgās lietās, un arī aizkavēšanās mums nedrīkst atņemt drosmi. Zemi mums vajadzētu apstrādāt priecīgā cerībā un pateicībā, ticot, ka zeme savā klēpī slēpj bagātus krājumus, lai uzticīgs strādnieks tos sakrātu, krājumus, kas vērtīgāki par zeltu un sudrabu. Nepareizu liecību nodod tas, kas saka, ka zeme ir skopa. Pareizi, saprātīgi kopta, zeme izdos savas bagātības cilvēka labā. Izmainās kalni un pakalni, zeme sadilst kā drēbe, tomēr Dieva svētības, Kas Saviem ļaudīm klāja galdu tuksnesī, nekad nemitēsies.

Mūs gaida nopietni laiki, un ir ļoti vajadzīgs, lai ģimenes dotos no pilsētām uz laukiem, iznesot patiesību kā mazajos, tā arī zemes lielajos ceļos. Daudz atkarājas no mūsu plānu saskaņošanas ar Kunga Vārdu un no to enerģiskas un neatlaidīgas īstenošanas. (179) Panākumi vairāk ir atkarīgi no svētotas rosmes un neatlaidības nekā no ģenialitātes un grāmatu zināšanām. Visiem cilvēcīgajiem darba rīkiem dotajiem podiem un spējām būs maza vērtība, ja tie netiks lietoti.

Bērni un jaunieši vērtēs atgriešanos pie vienkāršākām metodēm. Darbs dārzā vai tīrumā sniegs patīkamu pārmaiņu pēc parastajām nogurdinošajām abstraktajām mācībām, ar kurām vien viņu jaunos prātus nekad nevajadzētu norobežot. Sevišķi vērtīgs šāds darbs būs nervozam bērnam, ko ļoti nogurdina grāmatu mācības, ko tam grūti atcerēties. Dabas pētīšanā viņš sev atradīs veselību un laimi, un atstātie iespaidi neizgaisīs no viņa prāta, jo tie būs saistīti ar lietām, ko pastāvīgi redz viņa

acis.

Zemes apstrādāšana ir viens no vislabākajiem nodarbošanās veidiem, kas prasa muskuļu darbu un ļauj atpūties prātam. Zemkopības studijām vajadzētu būt mūsu skolās sniegtās audzināšanas ābecei. Tas ir pats pirmais darbs, ar ko vajadzētu sākt. Mūsu skolām nevajadzētu būt atkarīgām no ievestiem produktiem, tas ir, labības, dārzājiem un augļiem, kas tik svarīgi veselībai. Koku ciršanā un zemes apstrādāšanā mūsu jauniešiem jāiegūst tikpat labas zināšanas kā literāros virzienos. Zināma audzēkņu skaita uzraudzīšanai darbā vajadzētu nozīmēt dažādus skolotājus, kas strādātu līdz ar tiem. Tā skolotāji paši kā nastu nesēji mācīsies uzņemt atbildības. Arī piemērotus audzēkņus šādā veidā vajadzētu mācīt nest atbildības un darboties kopā ar skolotājiem. Visiem kopīgi vajadzētu apspriesties par vislabāko veidu attiecīgā darba veikšanai.

Laiks vairs nav, lai padarītu to, ko varēja padarīt iepriekšējās paaudzēs. (180) Bet pat šajās pēdējās dienās mēs varam veikt daudz, lai izlabotu jaunatnes audzināšanā pastāvošos ļaunumus. Tāpēc ka laiks ir maz, mums jābūt ļoti apņēmīgiem un čakli jāstrādā, lai mūsu jauniešiem dotu tādu audzināšanu, kas atbilstu mūsu ticībai. Mēs esam reformatori. Mēs vēlamies, lai mūsu bērni no savām studijām iegūtu vislielāko labumu. Lai to panāktu, tad viņiem jādod tāda nodarbošanās, kas liktu strādāt muskuļiem. Pat šajā vēlajā laikā ikdienišķam sistemātiskam darbam vajadzētu būt jauniešu audzināšanas un izglītošanas sastāvdaļai. Šādā veidā tagad vēl var iegūt daudz. Strādājot pēc šī plāna, audzēkņi iegūs elastīgu garu un spēcīgas domas un dotā laika sprīdī varēs padarīt vairāk garīga darba nekā tad, ja viņi tikai studētu. Tādā kārtā viņi var atstāt skolu ar veselu organismu, spēcīgi un drosmīgi, spējīgi izturēt jebkurā vietā, kur Dieva aizgādība tos varētu nolikt.

Vingrinājumi, kas māca rokai būt derīgai un kas radina jauniešus nest savu daļu no dzīves nastām, sniedz fizisku spēku un attīsta visas spējas. Visiem vajadzētu atrast kādu darbu, kas sniegtu labumu viņiem pašiem un ar ko būtu palīdzēts arī citiem. Dievs darbu nozīmēja kā svētību, un tikai čakls strādnieks iemantos patiesu slavu un dzīves prieku.

Ja gribam saglabāt veselību un spēku, smadzenes un muskuļi ir jānoslogo proporcionāli. Tad jaunieši spēs pieiet pie Dieva Vārda studijām ar veselīgu uztveri un līdzsvarotu nervu sistēmu. Viņu domas būs veselīgas, un tie varēs atcerēties vērtīgās patiesības, kas tiks atklātas Dieva Vārdā. Viņi pētīs un uztvers Dieva Vārda patiesības un rezultātā iegūs patiesības izprašanai vajadzīgo smadzeņu spēku. Un tad, kā gadījums prasīs, viņi varēs ikvienam, kas jautā, lēnprātīgi un bijīgi izskaidrot, kāds pamats ir viņos esošajai cerībai.

Avondeiles skolas ferma

(181) Man ir atklātas dažas lietas par mūsu skolu un lūgšanas namu tuvumā esošo zemes gabalu izmantošanu, un es esmu pamācīta ar tām iepazīstināt arī jūs. Līdz pat pēdējam laikam es nejutos brīva par to runāt, un pat tagad es nejutos brīva atklāt visas lietas, jo mūsu ļaudis vēl nav sagatavoti izprast visu, kas Dieva aizgādībā pamazām izveidosies Avondalē.

Nakts parādīšanā man dažas lietas tika skaidri parādītas. Vairākas personas meklēja zemes gabalus skolas tuvumā, kur tās bija nodomājušas celt namus, lai tur dzīvotu. Bet Kāds, kas stāvēja mūsu vidū, sacīja: "Jūs darāt lielu kļūdu, kas jums būs jānožēlo. So zemi nevajag aizņemt ar ēkām, izņemot tās būves, kas nepieciešamas skolotājiem un skolas audzēkņiem. Šis zemes gabals ap skolu jāatstāj skolas fermai. Tam jāklūst par dzīvu mācības grāmatu audzēkņiem. Tiem uz skolas zemi nevajadzētu raudzīties kā uz parastu lietu, bet to vajadzētu uzskatīt kā viņiem atvērtu mācības grāmatu, ko Kungs devis, lai tie to pētītu. Tās mācības sniegs atziņas dvēseles izkopšanai.

Ja jūs skolas tuvumā esošo zemi atļausiet aizņemt ar personīgām mājām un pēc tam būsiat spiesti zemkopībai meklēt citus laukus tālāk prom no skolas, tad tā būs liela kļūda un tāda, ko vienmēr vajadzēs nožēlot. Visa zeme skolas tuvumā jāuzskata kā skolas ferma, kur jaunieši var mācīties labi sagatavotu skolotāju vadībā. Jauniešiem, kas apmeklēs mūsu skolas, vajadzīga visa zeme tās tuvumā. (182) Viņiem tā jāapstāda ar košuma un augļu kokiem un jārūpējas, lai tur augtu dārzāji.

Skolas ferma jāuzlūko kā dabā esoša mācības grāmata, no kuras skolotāji varēs sniegt uzskatāmas mācības. Mūsu audzēkņi jāpamāca, ka Kristus, Kas radīja pasauli un visu, kas iekš tās, ir arī katras

dzīvas lietas dzīvība un gaisma. Katru bērnu un jaunieci, kas vēlēties izmantot piemērotas izglītības saņemšanas iespēju, šīs lietas, ko skolas laikā redzēs viņa acis, darīs laimīgu un pateicīgu.”

Priekšā stāvošais darbs

Mums nepieciešams vairāk skolotāju un vairāk talantu audzēkņu apmācīšanai dažādos virzienos, lai no šīs vietas varētu iziet daudz cilvēku, kas vēlētos un spētu nest citiem tās atziņas, ko viņi paši saņēmuši. Arī bāreņiem šeit jāatrod sev ģimenes pavards. Ir jāuzceļ ēkas hospitālim un jāiegādājas laivas skolas apgādei. Vajadzētu pieņemt darbā izprotošu fermas vadītāju, kā arī gudrus un enerģiskus vīrus dažādu rūpniecisko pasākumu pārraudzīšanai, vīrus, kas labprātīgi savas spējas nedalīti izlietot studentu apmācīšanai.

Uz skolu atnāks daudz jauniešu, kas vēlēties apgūt rūpnieciskas nozares. Rūpnieciskajās apmācībās jāieslēdz grāmatvedība, celtniecība un viss, kas saprotams zem lauksaimniecības vārda. Vajadzētu arī sagatavoties kalēju, krāsotāju, kurpnieku, pavāru, maizes cepēju, veļas mazgātāju, izlabotāju, mašīnrakstītāju un grāmatu iespiedēju apmācīšanai. Visi mūsu rīcībā esošie spēki jānodod šim audzināšanas darbam, lai studenti skolu varētu nobeigt, sagatavoti praktiskās dzīves pienākumiem.

Dzīvojamās mājas un ēkas, kas vajadzīgas skolas darbam, jāuzceļ pašiem audzēkņiem. (183) Tās nevajadzētu cieši saspīest kopā, ne arī celt tiešā skolas tuvumā. Šī darba organizēšanā vajadzētu izveidot nelielas grupiņas, kas lietpratīgu priekšstrādnieku vadībā mācītos uzņemties visu atbildību par savu darbu. Visas šīs lietas nevar veikt tūlīt, tomēr mums jāšāk strādāt ticībā.

Zeme jārezervē

Kungs vēlas, lai ap skolu esošos zemes gabalus veltītu Viņam kā Viņa paša mācību telpu. Mēs esam apmetušies, kur ir daudz zemes, un zemes gabalus skolas un lūgšanas nama tuvumā nevajadzētu aizņemt ar personīgiem mājokļiem. Ne visi, kas tic šim laikam dotajai patiesībai, ir jau savā raksturā pārveidoti ļaudis. Viņi nesniedz patiesu uzskatāmu mācību, jo nepārstāv Kristus raksturu. Ir daudz tādu, kam patiktu apmesties uz dzīvi lūgšanas nama un skolas tuvumā, bet kas darbu tikai kavētu, nevis palīdzētu. Viņi domā, ka tiem vajadzīga palīdzība un zināma labvēlība. Viņi nenovērtē ne mūsu uzsāktā darba raksturu, ne arī attiecīgos apstākļus. Viņi nesaprot, ka viss, kas Avondalē sasniegts, ir veikts ar smagu darbu un ar naudu, kas dota upuru veidā vai arī kas būs jāatdod tiem, kas naudu aizdevuši.

Starp tiem, kas vēlēties apmesties uz dzīvi mūsu skolas tuvumā, būs daži, kas ir iedomīgi un kas daudz rūpējas par savu personīgo slavu. Viņi ir viegli aizvainojami un strīdīgi. Viņiem nepieciešama atgriešanās, jo tie atrodas tālu no tāda stāvokļa, kur tie varētu saņemt Kunga svētības. Sātans tos kārdina lūgt sev atbalstu, kas, ja to tiem piešķirs, viņiem tikai kaitēs, tādā kārtā tie saviem brāļiem sagādā daudz raīžu. Dieva Vārda dzīvie pamatlikumi ir jāienes daudzu cilvēku dzīvē, kur tiem tagad nemaz nav vietas. (184)

Kas mācās Kristus skolā, tie katru Dieva piešķirto labvēlību uzskatīs kā pārāk labu priekš viņiem. Viņi atzīs, ka nav pelnījuši visas labās lietas, ko viņi saņem, un tie sevi uzskatīs par laimīgiem. Viņu sejas paudīs par mieru un dusu Kungā, jo viņiem pieder Dieva Vārds, ka Viņš rūpējas par tiem.

“Tā saka Kungs: Debesīs ir Mana goda krēsls, un zeme ir Mans kāju pamesls, kur būtu tas nams, ko jūs Man taisītu, un kur būtu vieta priekš Manas dusas? Jo Mana roka visas šīs lietas radījusi, un tā visas tās cēlušās, saka Kungs, bet uz to Es skatīšos, proti, uz nabagu un kam sagrauzts gars, un kas priekš Mana Vārda dreb.” Jesaja 66,1.2.

1898.gada pēdējās dienās mums bija daudz piedzīvojumu, kas mums mācīja šo vārdu nozīmi. Mana sirds bija ļoti nospiesta, un man tad tika atklāts, kādu ļaunumu izraisīs skolas tuvumā esošo zemes gabalu piešķiršana dzīvojamo māju celšanai. Likās, ka mēs atradāmies kādā padomu meklējošā sanāksmē, un tur mūsu vidū stāvēja Kāds, no Kura mēs cerējām sagaidīt palīdzību izklūšanai no grūtībām. Viņa teiktie vārdi bija skaidri un noteikti:

“Šai zemei pēc Dieva norādījuma ir jākalpo par labu skolai. Jums ir bijuši pierādījumi par cilvēcīgās dabas darbu un par to, ko tā parādīs kārdināšanu iespaidā. Jo lielāks būs to ģimeņu skaits, kas apmetīsies uz dzīvi skolas ēku tuvumā, jo vairāk grūtību būs skolotāju un audzēkņu ceļā. Cilvēku bērnu dabīgais savtīgums ir gatavs izlauzties dzīvē, ja kaut kas viņiem nav ērti vai izdevīgi. Šai zemei ap skolu jāklūst par skolas fermu, un šai fermai jāaizņem daudz vairāk vietas, nekā jūs esat stādījušies priekšā. Šeit kopā ar mācībām jādara darbs saskaņā ar dotajiem padomiem. Avondalei jāklūst par filantropisku centru. Kunga Gars ierosinās Dieva ļaudis Austrālāzijā veltīt simpātijas un līdzekļus daudzu labdarības un žēlsirdības pasākumu uzturēšanai un atbalstīšanai, un šādā veidā

trūcīgie, bezpalīdzīgie un nezinošie tiks pamācīti, kā tie paši sev var palīdzēt.” (185)

Kāds skats

Vairākkārtīgi es saņēmu gaismu, ka zeme ap mūsu skolu jāizlieto kā Kunga ferma. Atsevišķas šīs fermas daļas īpašā kārtā sevišķi jāizkopj. Savā priekšā es redzēju izplešamies zemes gabalu, kas bija apstādīts ar visādiem augļu kokiem, kas nesa augļus šajā apvidū, redzēju arī sakņu dārzus, kas tika kopti un apsēti ar sēklu.

Ja šīs fermas vadītāji un skolotāji skolā vēlēties saņemt Svēto Garu, lai Tas sadarbotos ar viņiem, tad tiem būs gudrība darbu organizēšanā, un Dievs svētīs viņu pūles. Koku kopšanai, stādīšanai un sēšanai un ražas ievākšanai jāklūst visiem audzēkņiem par brīnišķīgu mācības vielu. Ir jāiedziļinās neredzamajos ķēdes locekļos, kas savieno sēšanu un pļaušanu, un visā notiekošajā jāizceļ un jānovērtē Dieva laipnība. Tas ir Kungs, Kas zemei un sēklai dod vajadzīgās labās īpašības un spēku. Ja dievišķā starpniecība nepievienotos cilvēka apdomībai un spējām, tad velti tiktu sēta sēkla. Neredzams spēks pastāvīgi strādā cilvēka labā, lai to pabarotu un apgērbtu. Līdzība par sējēju, ja to ikdienišķās darba gaitās mācīsies skolotāji un skolēni, atklās, ka Dievs darbojas dabā, un tādā veidā izskaidrēs arī Debesu valsts lietas.

Dievs un daba

Dabai tūlīt aiz Bībeles jābūt mūsu lielajai mācību grāmatai. Tomēr dabas dievināšanā nav nekā laba, jo ar to radīta lieta tiek pacelta pāri lielajam Meistaram – Radītājam (186), iecerēja šo darbu un Kurs ik stundas liek visam darboties saskaņā ar Viņa norādījumiem. Sējot sēklu un kopjot stādu, mums jāatceras, ka Dievs radīja sēklu un ka Viņš to deva šai zemei. Par šo sēklu Viņš rūpējas ar Savu dievišķo spēku. Viņš ir noteicis, ka sēkla mirstot atdod savu dzīvību asnam un tālāk vārpai, kas satur citas sēklas, kas mums augsti jāvērtē un atkal jāliek zemē, lai tās savukārt nestu ražu. Mēs varam arī pārdomāt, kāda loma piešķirta cilvēka līdzdarbībai. Cilvēcīgajam darba rīkam jādara sava daļa, jāveic savs darbs. Šī ir viena no tām mācībām, ko sniedz daba, un tajā mēs ieraudzīsim sev svinīgu un skaistu uzdevumu.

Daudz tiek runāts par Dievu dabā, it kā Kungs Sevi būtu sasaistījis ar dabas likumiem, lai būtu tās kalps. Daudzas teorijas vada prātu uz domām, ka daba uztur pati sevi bez Dievības iejaukšanās, ka dabā darbojas tai pašai piemītošs spēks. Sādu uzskatu piekritēji nezina, ko tie saka. Vai viņi domā, ka dabai piemīt sevi uzturošs spēks, bez pastāvīgas Jehovas līdzdarbības? Kungs nestrādā caur Saviem likumiem, lai tie stātos dabas likumu vietā. Viņš Savu darbu dara caur Savu darba rīku likumiem un to raksturīgajām īpašībām, un daba paklausa – “Tā saka Kungs.”

Dabas Dievs strādā nepārtraukti. Viņa bezgalīgais spēks strādā neredzami, atklādamies tikai darba radītajos rezultātos. Tas pats Dievs, Kas vada planētas, strādā arī augļu un sakņu dārzos. Viņš nekad nav radījis ērkšķus, dadžus vai nezāles. Tas ir sānana darbs, izviršanas rezultāts, ko viņš ienesis starp labajām un vērtīgajām lietām, tomēr tikai caur Dieva spēku katrs pumpurs izplaukst ziedā. Cilvēcīgā veidā atrazdamies pasaulē, Kristus sacīja: “Mans Tēvs strādā līdz šim, un Es arīdzan strādāju.” Jāņa 5,17. (187)

Un, kad audzēkņi izlieto savu laiku un spēku zemkopības darbos, tad Debesīs par viņiem saka: jūs esat “Dieva darba biedri.” 1.Kor.3,9.

Paturiet rezervē skolas un lūgšanas nama tuvumā esošos zemes gabalus. Kas nāk dzīvoņ uz Cooranbongu, tie, ja viņi vēlas, var atrast sev mājvietu Avondales īpašuma tuvumā vai tā robežās. Bet man dota gaisma, ka visai zemes daļai, sākot no skolas augļu dārza līdz Maitlend skolai, jāklūst par fermu un parku, izrotātu ar smaržīgām puķēm un košuma kokiem. Tur jābūt augļu dārziem, kur jāizaudzē visāda veida lauksaimniecības ražojumi, kas piemēroti augsnei, lai šī vieta varētu kļūt par uzskatāmu pamācību kā tuvu, tā tālu dzīvojošiem ļaudīm.

Tāpēc visu, kas skolas darbam mazsvarīgs, izvietojiet tālāk no tās, lai šīs vietas svētumu netraucētu ēku un ģimeņu sablīvējums. Lai skola paliek viena. Pie skolas nepiederošām ģimenēm, lai cik tās būtu nodevušās Kunga darbam, labāk būtu izvietoties zināmā attālumā no skolas ēkām. Skola pieder Kungam, un zeme ap to ir Viņa ferma, kur Lielais Sējējs Savu dārzu var darīt par mācības grāmatu. Darba rezultāti atklāsies vēlāk, parādot “papiēks stiebru, tad vārpas, tad pilnus kviešus vārpās.” Marka 4,28. Zeme izdos savas bagātības, sniedzot par bagāto ražu lielu prieku, un caur Dieva svētību iegūtie lauku augļi jāizlieto kā dabas mācību grāmata, kas var izskaidrot garīgās mācības, piemērojot tās dvēseles vajadzībām. (188)

Uzskatāma mācība

Mūs gaida lieli uzdevumi, kas, kā mums parādīts, mums ir jāveic, un līdzko būs iegūti līdzekļi, mums jāiet uz priekšu. Ir pacietīgi un neatlaidīgi jāpūlas, lai paceltu un atbalstītu apkārtējo sabiedrību un sagatavotu laudis rūpnieciskajam un sanitārajam darbam. Skolai un visai tās apkārtni jāklūst par uzskatāmu mācības grāmatu, kas stāstītu par iespējamiem attīstības ceļiem un aicinātu laudis uz reformu, lai laba gaume, čaklums un izsmalcinātība stātos rupjas uzvedības, netīrības, nekārtības, nezināšanas un grēka vietā. Agri ceļoties un čakli strādājot, pat vistrūcīgākie var uzlabot savu tuvāko apkārtni. Ar savu dzīvi un priekšzīmi mēs varam citiem palīdzēt izprast, kas viņu raksturo vai uz viņu zemes gabala ir atbaidošs, un ar kristīgu laipnību varam paskubināt mainīties uz labo pusi.

Bieži pacelsies jautājums: Ko var darīt tur, kur valda nabadzība un kur ar to jācīnās katrā solī? Kā lai šādos apstākļos laudis pārliecinām pieņemt pareizas atziņas par iespējamiem uzlabojumiem? Noteikti darbs ir grūts, un, ja skolotāji, domājoši laudis un cilvēki ar līdzekļiem neizlietos savus podus un nepalīdzēs, kā Kristus būtu palīdzējis, ja Viņš atrastos to vietā, tad liels un svarīgs darbs paliks nepadarīts. Nepieciešamā reforma nekad nenotiks, ja vīriem un sievietēm nepalīdzēs ārpus tiem esošs spēks. Kam ir doti podi un iespējas, tiem jāizlieto šīs dāvanas savu līdzcilvēku aplaimošanai, pūloties nolikt viņus uz tāda pamata, kur tie var paši sev palīdzēt. Tā mūsu skolās iegūtās zināšanas tiktu vislabāk izlietas.

Dieva uzticētie podi nav jāapslēpj zem pūra vai zem gultas. Kristus teica: "Jūs esat pasaules gaisma." Mat.5,14. Redzot ģimenes, kas dzīvo trūcīgi iekārtotās būdņās, kuru apģērbs ir nabadzīgs, kam nav darba rīku, nav grāmatu un ap mājām nav nekādu izsmalcinātības pazīmju, vai jūs ieinteresēsieties par tām un centīsieties tās pamācīt, kā vislabāk izlietot savus spēkus, lai viņu apstākļi uzlabotos un viņu darbs kļūtu ienesīgāks? Tikai ar čaklu darbu, visgudrākā veidā izlietojot savu enerģiju un mācoties neizšķiest laiku, tie gūs panākumus savu zemes gabalu uzlabošanā un savu lauku apstrādāšanā.

Mūsu pūlēs atjaunot un reformēt, fiziskais darbs ir jāsavieno ar morālo spēku. Mums jācenšas mantot atziņas kā laicīgā, tā garīgā virzienā, lai mēs tās varētu nodot tālāk citiem. Mums jācenšas evaņģēliju parādīt dzīvē visā tā iespaida sfērā, lai tā laicīgās un garīgās svētības būtu redzamas visapkārt mums.

Misijas darbs – vislabākais sagatavotājs

Kungs noteikti aplaimos visus, kas cenšas aplaimot citus. Skola ir jāvada tā, lai skolotāji un audzēkņi, uzticīgi izlietojot tiem dotās spējas, nepārtraukti gūtu jaunus spēkus. Praktiski izlietojot apgūtās zināšanas, tie pastāvīgi pieaugs gudrībā un atziņā. No grāmatu Grāmatas mums jāmacās pamatlikumi, pēc kuriem mums ir jādzīvo un jāstrādā. Veltot visas Dieva dotās spējas Kungam, Kam vispirms ir uz tām tiesības, mēs varam iegūt brīnišķus sasniegumus visā, kam ir vērts piegriezt mūsu uzmanību.

Sākot strādāt ar šādu garu, misijas darbs kļūst izdaiļojošs un paceļošs kā pašam strādniekam, tā arī personai, kurai tiek palīdzēts. Lai ikviens, kas grib sevi saukt par Debesu Ķēniņa bērnu, pastāvīgi cenšas pārstāvēt Dieva valsts pamatlikumus. Lai ikviens atceras, ka garā, vārdos un darbos viņam jābūt padevīgam un uzticīgam visiem Kunga baušļiem un priekšrakstiem. Mums jābūt godīgiem un uzticību pelnošiem Kristus valsts pavalstniekiem, lai tie, kas ir pasaulīgi gudri, iegūtu pareizu priekšstatu par Dieva valsts pilsoņu pilnību, par viņu laipnību, žēlastību, saudzīgo maigumu un pieklājību.

Vislielāko labumu no dzīves iegūs tie audzēkņi, kas savās attiecībās un darījumos ar līdzcilvēkiem dzīvē īsteno Dieva Vārdu. Tie, kas saņem, lai dotu, izjutīs šajā dzīvē vislielāko apmierinājumu. Tiem cilvēces ģimenes locekļiem, kuri dzīvo priekš sevis, vienmēr kaut kā trūkst, jo tie nekad nav apmierināti. Ja savas simpātijas pievēršam tikai savām pašu savtīgajām sirdīm, tad mūsu dzīve nav kristīga. Kungs ir iekārtojis kanālus, caur kuriem Viņš liek plūst Savai laipnībai, žēlastībai un patiesībai, un mums jābūt Kristus līdzstrādniekiem, praktiski sniedzot tālāk citiem gudrību un labvēlību. Mums citu dzīvē jāienes gaisma un svētības, darot ar to labu un svētu darbu.

Ja Avondales skola jebkad kļūs tāda, kādu Kungs to grib izveidot, tad skolotāju un studentu misijas darbs būs auglīgs. Kā skolā, tā ārpus tās Dievam tiks pievesti labprātīgi un padevīgi pavalstnieki. Sacelšanās, kas notika Debesīs melu varas vadībā, un krāpšana, kas Adamu un Īevu ierosināja nepaklausīt Dieva likumiem, atvēra mūsu pasaulē slūžas bēdām un ciešanām, tomēr visi, kaš tic Kristum, atkal var kļūt Dieva dēli un meitas. Tie var tikt atjaunoti patiesības spēkā, un kritušais cilvēks var kļūt padevīgs savam Radītājam. Patiesība, neparasta savā iedarbīgajā spēkā, ir piemērota maldīgo grēcinieku prātam un sirdij. Tās iespaidā maldīgā avs var tikt atvesta atpakaļ ganāmpulkā.

Lai arī kāds būtu patiesību atzīstošās atsevišķās personas stāvoklis vai īpašums, Dieva Vārds viņu

māca, ka viss viņam piederošais ir nodots tikai viņa pārziņā. (191) Tas aizdots viņam viņa rakstura pārbaudei. Par savu laicīgo darbu un saviem veikaliem, par savām spējām, saviem ienākumiem un savām iespējām viņš ir atbildīgs Tam, Kam viņš caur radišanu un pestīšanu pieder. Ja katru dārgo podu viņš izlietos Dieva lielā audzināšanas darba virzīšanai uz priekšu, ja viņš centīsies iegūt vislabākās zināšanas, kā kļūt derīgam un kā glābt ļaudis, kam draud bojā eja, tad viņa pūles noteikti pavadīs Dieva svētība. Dievs mums dāvā Savas dāvanas, lai mēs varētu kalpot citiem un tā kļūt Viņam līdzīgi. Kas saņem Viņa dāvanas, lai dotu tās citiem, tie kļūst Kristum līdzīgi. Palīdzot citiem un citus paceļot, mēs tiekam cēli un šķīstīti. Sis ir darbs, kas liek slavai plūst atpakaļ pie Dieva. Mums jākļūst gudriem šajās lietās. Mūsu dvēselēm jātiek šķīstītām no visa savtīguma, jo Savus ļaudis Dievs vēlas izlietot kā Debesu valsts pārstāvjus.

Mūsu skolas jāvada Dieva uzraudzībā. Priekš jaunajiem ļaudīm jādara darbs, kas vēl nav darīts. Vēl daudz lielākam jauniešu skaitam nepieciešamas mūsu audzinošo skolu sniegtās priekšrocības. Tiem jāiziet praktisko darbu kurss, kas tos mācīs dzīvot rosīgu un enerģisku dzīvi. Ar mūsu skolām jāsaista visāda veida darbi. Audzēkņi jāapmāca saprātīgu un dievbijīgu skolu priekšnieku vadībā. Katra darba nozarojums jāvada pilnīgākā un sistemātiskākā veidā, plānojot un plānus īstenojot atbilstoši ilgajai pieredzei un saņemtajai gudrībai.

Lai skolotāji atmostas šim svarīgajam uzdevumam un audzēkņiem māca agrārās zināšanas un citas rūpnieciskās iemaņas, kas viņiem ir tik ļoti svarīgas. Centieties katrā darba nozarojumā sasniegt vislabākos rezultātus. (192) Lieciet darbā Dieva Vārda zinātni, lai audzēkņi spēj izprast pareizos pamatlikumus un aizsniedz iespējami augstāko pakāpi. Izlietojiet savas Dieva dotās spējas un ielieciet visu enerģiju Kunga fermas izveidošanā. Pētiet un strādājiet, lai no izsētās sēklas varētu iegūt vislielāko ražu, lai būtu bagātīgs barības krājums, kā laicīgs, tā garīgs, pieaugošajam audzēkņu skaitam, kas šeit sapulcēsies, vēlēdamies sagatavoties par kristīgiem strādniekiem.

Mēs esam redzējuši, kā tiek gāzti un izsakņoti milzīgie koki, mēs esam redzējuši zemē iespiežamies arķla lemes, kas griež dziļas vagas koku stādīšanai un sēklas sēšanai. Studenti mācās, ko nozīmē aršana un ka kaplis un lāpsta, grābeklis un ecēšas ir godājama un derīga darba rīki. Bieži tika pielaistas kļūdas, bet katra nomaldīšanās ir saistīta ar patiesību. Gudrību mācīsies no kļūdām, un enerģija, ar ko darbu sāks, sniegs cerību panākumiem pēcgalā. Vilcināšanās darbu virzīs atpakaļ, un līdzīgi to kavēs arī pārsteidzība, bet viss kalpos par mācību, ja cilvēcīgie darba rīki to vēlēties pieņemt.

Uzskats, ka darbs pazemo, tūkstošus ir iedzinis kapā. Kas veic tikai fizisku darbu, tie bieži strādā pārmērīgi, kamēr smadzenes piepūlošie strādnieki cieš, trūkstot veselīgam spraigumam, ko dod fizisks darbs. Ja inteligence dalītos strādnieku šķiras nastās, līdz viņu muskuļi tiktu stiprināti, tad strādnieki daļu sava laika varētu veltīt garīgai un morālai kultūrai. Ļaudīm, kam sēdošs un literārs darbs, vajadzētu nodoties fiziskiem vingrinājumiem. Rūpēm par veselību vajadzētu būt tik lielām, lai pamudinātu garīgo darbu savienot ar fizisko.

Draudzes skolas

Draudzes skolu darbs

(193) Draudzei darāms īpašs darbs savu bērnu izglītošanā un apmācīšanā, lai citu skolu apmeklēšana vai kāda cita veida biedrošanās tos nepakļautu samaitātu cilvēku ietekmei. Pasaule pārpildīta ar netaisnību un Dieva prasību nevērtēšanu. Pilsētas ir kļuvušas līdzīgas Sodomai, un mūsu bērniem ik dienas jāsasakaras ar daudziem ļaunumiem. Kas apmeklē vispārējās skolas, bieži sadraudzējas ar citiem bērniem, kas ir daudz nolaidīgāki par viņiem un kam tad, kad nav jābūt skolā, tiek atļauts iegūt ielas izglītību. Jaunās sirdis ir ļoti viegli iespaidojamas, un, ja viņu apkārtne nav laba, tad sātans izmanto šos izlaidīgos bērnus, lai tie ietekmētu tos, kas rūpīgāk audzināti. Un tā, pirms Sabatu ievērojoši vecāki uzzina, kāds ļaunums tiek darīts, izvirtības mācības jau ir apgūtas, un viņu mazo bērnu dvēseles samaitātas.

Protestantu baznīcas ir pieņēmušas neīsto Sabatu, pāvestības bērnu, un ir to paaugstinājušas pāri Dieva svētajai dienai. Mums mūsu bērniem jāizskaidro, ka pirmā nedēļas diena nav īstais Sabats un ka tā ievērošana pēc tam, kad ir saņemta gaisma par patieso Sabatu, ir skaidra nostāšanās pretī Dieva likumam. Vai mūsu bērni no vispārējo skolu skolotājiem saņem uzskatus, kas saskanētu ar Dieva Vārdu? Vai grēks tiek parādīts kā Dieva apvainošana? Vai paklausība Dieva baušļiem tiek mācīta kā visas gudrības iesākums? Mēs sūtam savus bērnus uz Sabatskolu, lai tie tiktu

mācīti patiesībā, bet skolās, kurās tie mācās darbdienās, tiem jāapgūst mācības, kas sevī slēpj nepatiesību. (194) Šīs lietas samulsina prātu, un to nedrīkst pieļaut, jo, ja jaunieši uzņem uzskatus, kas sagroza patiesību, kā tad lai apkarojam šādas audzināšanas ietekmi?

Vai jābrīnās, ka tādos apstākļos daži jaunieši mūsu starpā nevērtē reliģiskās priekšrocības? Vai jābrīnās, ja tie padodas kārdināšanām? Vai jābrīnās, ja, atstāti novārtā, kā tas ir bijis, tie savu enerģiju atdod izpriecās, kas nesniedz tiem nekādu labumu, ja viņu reliģiskā centība atslābst un viņu garīgā dzīve aptumšojas? No kā prāts būs pārticis, tāds tas arī būs, pļauja būs tāda pat kā sētā sēkla. Vai šīs patiesības pietiekoši nepierāda nepieciešamību būt nomodā par jauniešu izglītību jau no visagrākajiem gadiem? Vai nebūtu labāk, ja jaunieši uzaugtu, ieguvuši mazāk zināšanu, ko parasti sauc par izglītību, nekā kļūtu bezrūpīgi pret Dieva patiesību?

Atšķiršanās no pasaules

Kad Izraēla bērni tika sapulcināti, lai izietu no ēģiptiešu vidus, Kungs teica: "Jo šinī naktī Es pārstaigāšu Ēģiptes zemi un sitišu visus pirmdzimtos Ēģiptes zemē, no cilvēkiem līdz lopiem. Es parādīšu sodību pie visiem ēģiptiešu dieviem, Es, Kungs, ... un ņemiet īzapa pušķi un mērciet to tanīs asinīs, kas bļodā, un aptraipiet palodu un abus stenderes ar tām asinīm, kas bļodā, bet nevienam nebūs iziet pa savām nama durvīm līdz rītam. Jo Kungs ies garām sist ēģiptiešus, bet, kad Viņš redzēs asinis pie palodas un pie abām stenderēm, tad Kungs tām durvīm ies garām un samaitātājam neļaus ieiet jūsu namos uz mocību. Tāpēc turiet šo lietu par iestādījumu pie sevis un saviem bērniem mūžīgi." 2.Mozus 12,12. 22.- 24. (195) Asinis pie durvju palodas simbolizēja Kristus asinis, kas vienīgās glāba ebreju pirmdzimtos no šīs mocības. Ikviens ebreju bērns, ko atrada kādā ēģiptiešu dzīvoklī, tika iznīcināts.

Šie izraēliešu piedzīvojumi ir uzrakstīti par mācību tiem, kas dzīvos pēdējās dienās. Pirms lielā sodība nāk pār zemes iedzīvotājiem, Kungs uzaicina visus patiesos izraēliešus sagatavoties šim notikumam. Vecākiem Viņš sūta brīdinošo aicinājumu: Sapulciniet savus bērnus savās mājās, sapulciniet tos prom no ļaudīm, kas neņem vērā Dieva baušļus un kas māca uz ļaunu un dzīvo ļauni. Izejiet no lielajām pilsētām, cik ātri vien iespējams. Dibiniet draudzes skolas. Pasniedziet saviem bērniem Dieva Vārdu kā visas viņu izglītības pamatu. Tajā ir daudz skaistu mācību, un, ja skolnieki to darīs par savu studiju priekšmetu pirmajā klasē šeit virs zemes, tad tie būs sagatavoti augstākai klasei Debesīs.

Tagad Dieva Vārds mums saka: "Nevelciet svešu jūgu ar neticīgiem, jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kāda biedrība ir gaismai ar tumsu? Kā saskan Kristus ar Beliālu? Vai kāda daļa ir ticīgam ar neticīgu? Un kāda līdzība ir Dieva namam ar elka dieviem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, tā kā Dievs sacījis: Es tajos gribu mājot un viņu starpā staigāt un gribu būt viņu Dievs, un viņi būs Mani ļaudis. Kungs saka: tāpēc izejiet no viņu vidus un atšķiraties un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs gribu pieņemt, un Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsiat Man par dēliem un meitām, to Kungs saka, Visuvaldītājs." 2.Kor.6,14.-18. Kur ir jūsu bērni? Vai jūs viņus mācat ieraudzīt samaitātību, kas ir pasaulē caur iekāri, un no tās izbēgt? Vai jūs cenšaties glābt viņu dvēseles vai arī jūs ar savu nevērību palīdzat viņiem iet bojā? (196)

Bērni ir atstāti novārtā

Mūsu bērniem un jauniešiem visā visumā tiek pievērsts pārāk maz uzmanības. Vecākie draudzes locekļi nav raudzījušies uz tiem līdzjūtīgā maigumā, vēlēdamies redzēt viņu iešanu uz priekšu dievbijības dzīvē, un tāpēc bērni nav izauguši par tādiem kristiešiem, kādiem tiem vajadzētu būt. Daži draudzes locekļi, kas agrāk ir mīlējuši un bijušie Dievu, atļauj darba lietām aizņemt visu viņu būtni un paslēpj savu gaismu zem pūra. Viņi aizmirst kalpot Dievam un savu laicīgo darbu padara par kapu reliģijai.

Vai jauniešus vajadzētu atstāt, lai tie kļūst šurp un turp un krīt kārdināšanās, kas tiem visur uzglūn, lai saistītu viņu nepiesardzīgās kājas? Mūsu draudzes locekļiem vistuvāk stāvošais darbs ir ieinteresēšanās par mūsu jauniešiem, laipni, pacietīgi un saudzīgi sniedzot tiem norādījumu pēc norādījuma un priekšrakstu pēc priekšraksta. Ak, kur ir tēvi un mātes Izraēlā? Ir vajadzīgs liels skaits tādu ļaužu, kas kā Kristus žēlastības namturi izjustu par jauniešiem ne tikai gadījuma rakstura interesi, bet gan būtu par tiem īpaši ieinteresēti. Vajadzīgi daudzi cilvēki, kuru sirdi satrauc bēdīgais stāvoklis, kādā atrodas mūsu jaunieši, kas saprot, ka sātans strādā ar visām iespējamām viltībām, lai ievilkto tos savos tīklos. Dievs prasa, lai draudze atmostos no sava letarģiskā miega un pārdomātu, kāds kalpošanas veids ir vajadzīgs šajā briesmu pilnajā laikā.

Mūsu brāļu un māsu acīm jātiek svaidītām ar Debesu svaidāmām zālēm, lai tie varētu izprast šī laika vajadzības. Ganāmpulka jēri ir jāpabaro, un Debesu Kungs raugās, lai redzētu, kas dara šo darbu, ko saskaņā ar Viņa gribu jāpadara priekš mūsu bērniem un jauniešiem. (197)

Draudze guļ un neizprot šīs lietas svarīgumu. Viens otrs saka: "Kāpēc gan tik ļoti jā rūpējas par mūsu jauniešu audzināšanu? Man liekas, ka, ja nedaudzi, kas nolēmuši iegūt literāru izglītību vai arī izvēlējušies kādu citu profesiju, kas prasa īpašu disciplīnu, saņem sevišķu uzmanību, tad ar to pilnīgi pietiek. Nav nepieciešami visus mūsu jauniešus tikpat labi apmācīt. Vai nedaudzu cilvēku pilnīga apmācīšana neatbilst visām svarīgajām vajadzībām?"

Es saku: nē, visnoteiktāko nē. Kādu izlasi iespējams izdarīt no mūsu jauniešiem? Kā lai mēs pasakām, kurš būs visapsološākais un kurš vislabākā veidā kalpos Dievam? Savā cilvēcīgajā spriedumā mēs varam rīkoties tā, kā darīja Samuēls, kurš, sūtīts uzmeklēt Kunga svaidīto, raudzījās uz ārējo izskatu. Bet Kungs uz Samuēlu sacīja: "Neuzlūko viņa ģīmi, nedz viņa lielo garumu, jo Es viņu esmu atmetis. Jo tas nav tā, kā cilvēki redz. Jo cilvēks redz, kas priekš acīm, bet Kungs uzlūko sirdi." 1.Sam. 16,7. Nevienu no izskatā cēlajiem Isajus dēliem Kungs negribēja pieņemt, bet, kad jaunākais dēls Dāvids, kas bija vēl pavisam jauns un avju gans, tika ataicināts no lauka un nāca Samuēla priekšā, tad Kungs sacīja: "Celies un svaidi to, jo tas ir tas." 12.p. Kas var pateikt, kurš no ģimenes kļūs par spējīgu strādnieku Dieva darbā? Visiem mūsu jauniešiem vajadzētu ļaut saņemt tās svētības un priekšrocības, ko sniedz audzināšana mūsu skolās, lai tie izjustu aicinājumu kļūt par Dieva līdzstrādniekiem.

Ir vajadzīgas draudzes skolas

(198) Daudzas ģimenes, kas savu bērnu izglītošanas dēļ pārceļas uz vietām, kur ir nodibinātas mūsu lielās skolas, Meistaram spētu labāk kalpot, paliekot iepriekšējās dzīves vietās. Viņiem vajadzētu paskubināt draudzi, kuras locekļi tie ir, dibināt draudzes skolu, kur draudzes robežās dzīvojošie bērni varētu saņemt vispusīgu, praktisku kristīgu audzināšanu. Viņu bērniem, viņiem pašiem un Dieva lietai būtu daudz, daudz labāk, ja viņi paliktu mazākās draudzēs, kur ir vajadzīga viņu palīdzība, un nepārietu uz lielajām draudzēm, kur tie, tāpēc ka nav nepieciešami, pastāvīgi tiks kārdināti kļūt garīgi bezdarbīgi.

Kur vien ir kādi Sabata ievērotāji, tur vecākiem vajadzētu apvienoties, lai sameklētu vietu dienas skolai, kur varētu apmācīt viņu bērnus un jauniešus. Darbā viņiem vajadzētu pieņemt kristīgu skolotāju, kam kā iesvētītam misionāram jāaudzina bērni tā, lai arī tiem rastos vēlēšanās kļūt par misionāriem. Raugieties, lai skolotāji būtu cilvēki, kas var dot pamatīgu izglītību vispārējās nozarēs, darot Bībeli par visu studiju pamatu un dzīvību dodošu centru. Arī vecākiem jāapvelk visas bruņas un ar savu piemēru jāpamāca bērnus kļūt par misionāriem. Tiem vajadzētu strādāt, kamēr vēl ir diena, jo "nāk nakts, kad neviens nevar strādāt." Jāņa 9,4. Ja viņi nesavtīgi pūlēsies, neatlaidīgi skubinot savus bērnus uzņemties atbildības, tad Kungs strādās ar tiem.

Dažas Sabatu ievērotāju ģimenes dzīvo atsevišķi vai tālu prom no citiem ticības biedriem. Tās reizēm savus bērnus ir sūtījušas uz mūsu internātskolām, kur tie saņēma vajadzīgo palīdzību un atgriezās atpakaļ, lai būtu par svētību savās mājās. Daži tomēr nevar sūtīt savus bērnus izglītības iegūšanai prom no mājām. (199) Šādos gadījumos vecākiem vajadzētu censties pieņemt darbā priekšzīmīgu ticīgu skolotāju, kas ar prieku vēlētos strādāt priekš Kunga jebkurā vietā, apkopojot kuru katru Kunga viņa kalna daļu. Tēviem un mātēm vajadzētu sadarboties ar šo skolotāju, no sirds cenšoties panākt savu bērnu atgriešanos. Lai tie cenšas uzturēt mājās spirtu un veselīgu garīgu interesi un uzaudzina savus bērnus Kunga bijāšanā un Viņa pamācībās. Lai tie ik dienas daļu laika veltī studijām un kļūst par skolniekiem kopā ar saviem bērniem. Tā viņi audzinošo stundu var padarīt patīkamu un derīgu, un arvien vairāk pieaugs viņu uzticība šai bērnu glābšanas metodei. Vecāki ievēros, ka, mācoties strādāt savu bērnu labā, arī viņu pašu augšana norisinās daudz straujāk. Tāds pazemīgs darbs izklīdinās neticību. Uzticība un aktivitāte sniegs drošu pārliecību un apmierinājuma sajūtu, kas, cenšoties iepazīt Kungu un citus iepazīstināt ar Viņu, no dienas dienā arvien vairāk pieaugs. Viņu lūgšanas kļūst sirsniņas un nopietnas, jo tām tad būs noteikts mērķis.

Dažās zemēs vecāki ar likumu ir spiesti sūtīt savus bērnus skolā. Šajās zemēs vietās, kur ir draudzes, vajadzētu dibināt skolas, kaut arī tās apmeklētu ne vairāk kā seši bērni. Strādājiet, it kā jūs strādātu savas dzīvības labā, lai glābtu savus bērnus no iestigšanas pasaules aptraiposos un samaitājošos iespaidos.

Šai svarīgajā lietā mēs tālu esam atpalikuši no sava pienākuma. Daudzās vietās skolām savu darbu vajadzēja uzsākt jau pirms vairākiem gadiem. Tādā veidā patiesības pārstāvji būtu pacēlušies daudzās vietās, liecinot par labu Kunga darbam. Nevajadzētu censties nedaudzās vietās sakopot tik daudz lielas ēkas, bet gan dibināt skolas daudzās vietās.

Lai šīs skolas gudrā vadībā uzsāk tagad savu darbu, ka bērni un jaunieši var iegūt izglītību paši savās

draudzēs. (200) Tas ir smags apvainojums Dievam, ka šajā virzienā ir valdījusi tik liela nolaidība, jo Aizgādība mūs tik bagāti ir apgādājusi ar šāda darba iespējām. Kaut arī pagātnē mēs neesam padarījuši to, ko varējām veikt savu bērnu un jauniešu labā, tad tagad nožēlosim savus grēkus un izpirksim laiku. Kungs saka: "Kad jūsu grēki tik sarkani būtu kā asiņš, taču tie taps balti kā sniegs, un, jebšu tie būtu kā purpurs, taču tie kļūs tāpat kā vilna." Jesaja 1,18.19.

Draudzes skolu un to skolotāju raksturs

Mūsu skolās vajadzētu darīt visaugstākās pakāpes darbu. Jēzus Kristus kā Atjaunotājs ir vienīgais nepareizās audzināšanas dziedniecības līdzeklis, un mācības, ko satur Viņa Vārds, vajadzētu pastāvīgi un vispievilcīgākā veidā turēt jauniešu skata priekšā. Skolas disciplīnai vajadzētu papildināt mājas audzināšanu, un kā skolā, tā mājā vajadzētu uzturēt sirsnīgu un dievbijīgu atmosfēru. Atradiesies vīri un sievas, kam būs vajadzīgas spējas, lai strādātu šajās mazajās skolās, bet kas lielākās nevarētu gūt labus panākumus. Īstenojot dzīvē Bībeles mācības, tie paši sev iegūs visaugstāk vērtējamo izglītību.

Izraugoties skolotājus, mums vajadzētu būt ļoti piesardzīgiem, apzinoties, ka šis ir tikpat svinīgs jautājums kā cilvēku izraudzīšana sludinātāja darbam. Izraudzīšanu vajadzētu izdarīt gudriem ļaudīm, kas spēj novērtēt raksturus, jo jauniešu domu pasaules veidošanai un sekmīgai daudzo darba virzienu attīstīšanai, par ko jārūpējas skolotājiem mūsu draudzes skolās, ir vajadzīgi vislabākie spēki, kādus vien iespējams dabūt. Ne pār vienu no šīm skolām atbildību nevajadzētu uzlikt cilvēkam, kura prāts ir neattīstīts. (201) Neielieciet pār bērniem jaunus un nepieredzējušus skolotājus, kam nav nekādu vadītāju spēju, jo viņu pūles veicinās sajukumu. Kārtība ir Debesu pirmais likums, un katrai skolai šajā ziņā vajadzētu būt Debesu atdarinājumam.

Iecelt pār nepiedzīvojušiem bērniem lepnus un nelaipnus skolotājus ir grēks. Skolotājs ar tādu raksturu bērniem, kuru attīstība norit ļoti strauji, nodarīs lielu ļaunumu. Ja skolotāji nepakļaujas Dievam, ja viņi nemaz nemīl bērnus, kuri tiem jāuzrauga, vai, ja tie ir partejiski un vairāk rūpējas par bērniem, kas viņiem patīk, paliekot vienaldzīgi pret tiem, kas mazāk pievilcīgi vai kas ir nemierīgi un nervozi, tad tos nevajadzētu pieņemt darbā, jo viņu darba rezultātā zudīs dvēseles Kristum.

Sevišķi bērniem vajadzīgi mierīgi un laipni skolotāji, kas parāda iecietību un mīlestību tieši pret tiem, kam tā visvairāk vajadzīga. Jēzus mīlēja bērnus, Viņš uz tiem raudzījās kā uz Kunga ģimenes jaunākajiem locekļiem. Viņš vienmēr izturējās pret tiem laipni un uzmanīgi, un skolotājiem jāatdarina Viņa priekšzīme. Tiem vajadzīgs patiess misijas gars, jo bērni jāaudzina, lai kļūtu par misionāriem. Skolotājiem jāsaprot, ka Kungs tiem uzticējis svinīgu atbildību par šo bērnu un jauniešu dvēselēm. Mūsu draudzes skolām vajadzīgi skolotāji ar augstām morālām īpašībām, tādi, kam var uzticēties, kas ir veseli ticībā, pacietīgi un smalkjūtīgi, kas staigā ar Dievu un atturas no visa šķietami ļaunā.

Viņu darbā tiem būs apmākušās dienas. Būs mākoņi un tumsa, vētras un negaisi, kā arī būs jāsastopas ar aizspriedumiem no vecāku puses, kuru uzskati par raksturu, kāds jāveido bērniem, ir nepareizi, jo daudz ir tādu, kas sakās ticam Bībelei, bet savā mājas dzīvē tās principus tomēr neienes. Bet, ja skolotāji pastāvīgi mācīsies Kristus skolā, tad šie apstākļi viņus nekad nepārvarēs. (202)

Lai vecāki meklē Kungu visdziļākā nopietnībā, ka nekļūst savu bērnu ceļā par piedauzīšanās akmeņiem. Lai no sirds tiek izraidīta skaudība un greisirdība un lai ienāk Kristus miers, vienojot draudzes locekļus patiesā kristīgā sadraudzībā. Aizveriet dvēseles logus šīs zemes indīgajai malārijai un atveriet tos pret Debesīm, lai uzņemtu dziedinošos Kristus taisnības saulstarus. Kamēr no sirds netiks izdzīts kritikas un jaunu aizdomu gars, Kungs nespēs darīt draudzes labā to, ko Viņš vēlas, lai pavērtos ceļi mūsu skolu nodibināšanai, kamēr nebūs vienprātības. Viņš neskars cilvēku sirdis, kuriem Viņš ir uzticējis līdzekļus un spējas darba virzīšanai uz priekšu. Vecākiem ir jāaizsniedz augstāks stāvoklis, staigājot Kunga ceļā un rikojoties taisni, lai tie varētu būt gaismas nesēji. Jānotiek pilnīgai prāta un rakstura pārmaiņai. Nevienprātības gars, kas tiek kopts dažās sirdīs, pāries uz citiem un iznīcinās labo iespaidu, ko izplatītu skolas. Ja vecāki nav labprātīgi no sirds sadarboties ar skolotājiem Savu bērnu glābšanas dēļ, tad tie arī nav sagatavoti skolu dibināšanai viņu vidū.

Draudzes skolas darba rezultāti

Pareizi vadītas, draudzes skolas izveidosies par līdzekli patiesības karoga pacelšanai tajās vietās, kur tās ir nodibinātas, jo bērni, kas saņem kristīgu audzināšanu, kļūs par lieciniekiem priekš Kristus. Kā Jēzus templī atklāja noslēpumus, ko priesteri un valdītāji nebija ievērojuši, tā, šīs zemes darbam noslēdzoties, pareizi audzināti bērni savā vientiesībā teiks vārdus, par kuriem vajadzēs brīnīties ļaudīm, kas tagad runā par "augstāko izglītību". Kā bērni tempļa pagalmos dziedāja "Ozianna, slavēts, kas nāk Kunga vārdā", tā šajās pēdējās dienās atskanēs bērnu balsis, sniedzot pēdējo

brīdinājuma vēsti bojā ejošai pasaulei.(203) Kad Debesu saprātīgās būtnes redzēs, ka vīriem vairs neatļauj sludināt patiesību, tad Dieva Gars nāks pār bērniem, un viņi patiesības sludināšanā padarīs darbu, ko nespēs veikt vecākie strādnieki, jo viņu ceļš būs šķērsots.

Dievs ir devis mūsu draudzes skolām uzdevumu sagatavot bērnus šim lielajam darbam. Šeit bērni jāapmāca šim laikam dotajās īpašajās patiesībās un praktiskajā misijas darbā. Viņiem jāklūst par locekļiem strādnieku armijā, kas sniegtu palīdzību slimiem un cietējiem. Bērni var piedalīties ārstnieciskajā misijas darbā un ar savu mazumiņu atbalstīt tā virzīšanu uz priekšu. Viņu ieguldījums var būt mazs, bet arī katrs sākums sniedz palīdzību, un, pateicoties viņu pūlēm, patiesībai tiks mantotas daudzas dvēseles. Tie darīs zināmu Dieva vēsti un Viņa glābjošo spēku visām tautām. Tāpēc lai draudze uzņemas atbildības nastu par ganāmpulka jēriem. Apmāciet un sagatavojiet bērnus kalpošanai Dievam, jo tie ir Kunga mantojums.

Jau daudzus gadus atpakaļ vajadzēja uzcelt draudzes skolām piemērotas ēkas, kur bērni un jaunieši varētu saņemt patiesu izglītību.

Mācību grāmatām mūsu draudzes skolās vajadzētu būt tādām, kas uzmanību pievērstu Dieva likumiem. Tādā veidā palielinātos patiesības gaisma un spēks. Ar šīm skolām saskarsies pasaules jaunieši, daži pat ar samaitātām domām, un tur tie tiks atgriezti. Viņu liecība par patiesību uz laiku varbūt apstādinās viņu vecāku pieķeršanās nepareizās teorijām, tomēr beidzot uzvarēs patiesība. Es esmu pamācīta teikt, ka šādam misijas darbam būs spēcīgs iespaids gaismas un atzīšanas izplatīšanā.

Cik svarīgi, lai ģimenes, kas apmetas uz dzīvi skolu tuvumā, pareizi pārstāvētu mūsu svēto ticību.

Draudzes, kur tiek dibinātas skolas, tiešām var nodrebēt, apzinoties tām uzticēto morālo atbildību, kas ir par lielu, lai to izteiktu vārdos. Vai šim darbam, kas tik cildeni iesākts, jāiet bojā vai jāpanīkst svētījušos strādnieku trūkuma dēļ? Vai šajā pasākumā var būt vieta savtīgiem nodomiem un godkārei? Vai darbinieki atļaus peļņas kārei, mīlestībai uz ērtībām un dievbijības trūksmam aizdzīt Kristu no savām sirdīm un neļaut Viņam ieiet skolā? Kaut Dievs to nepieļautu! Darbs jau ir stipri attīstījies. Audzināšanas virzienos viss ir sagatavots nopietnai reformai, patiesai vēl iespaidīgākai audzināšanai. Vai mūsu ļaudis pieņems šo svēto pienākumu? Vai viņi pazemosies Golgātas krusta pakājē, gatavi jebkuram upurim, jebkuram uzdevumam?

Vecākiem un skolotājiem visnopietnākā un vissirsnīgākā veidā jāmeklē gudrība, ko Jēzus grib sniegt, jo viņiem jārikojas ar cilvēku prātiem attīstības posmā, kad tie par visu visvairāk interesējas un ir visuzņēmīgākie. Jauniešu tieksmes viņiem vajadzētu censties attīstīt tā, lai katrā savas dzīves periodā tie izstarotu šim laikam atbilstošu dabīgo skaistumu, pakāpeniski attīstoties tālāk, līdzīgi stādiem un puķēm dārzā. (205)

Bērnu vadīšana un pamācīšana ir viscēlākais misijas darbs, kādu vien cilvēks var uzņemties. Pareizi lietojot uzskates līdzekļus, mācības vielu vajadzētu padarīt ļoti skaidru, lai domas no dabas tiktu vadītas pie dabas Dieva. Mūsu skolās mums jāiesaista ļaudis, kas smalkjūtīgi un prasmīgi virzītu uz priekšu šo darba līniju, izsēdami ar to patiesības sēklu. Vienīgi Dieva lielā diena varēs parādīt, kādu labumu būs devis šis darbs.

Mazo bērnu audzināšanai vajadzētu nozīmēt cilvēkus ar īpašām spējām. Daudzi ir spējīgi pacelt sili augstu un pabarot avis, bet daudz grūtāk nolikt sili zemu un pabarot jērus. Sī ir mācība, kas pirmkārt jāapgūst skolotājiem.

Saprāta acis ir jāaudzina, jo, to nedarot, bērnam patiks raudzīties uz ļaunu.

Reizēm skolotājiem vajadzētu iekļauties mazo bērnu spēlēs un rotaļās un mācīt tos priecāties. Šādā veidā viņi var cīnīties ar nelaipnām izjūtām un tādu pat rīcību bez redzamas kritizēšanas un kļūdu uzrādīšanas. Tāds biedriskums savienos skolotāju sirdis ar skolēnu sirdīm, un skola visiem sniegs prieku.

Skolotājiem bērni jāmīl, jo tie ir Kunga ģimenes jaunākie locekļi. Kungs no viņiem prasīs kā no vecākiem: "Kur ir tas ganāmais pulks, kas tev bija dots, tavas godības avis?" Jer. 13,20.

Skolu vadīšana un finanses

(206) Kaut es varētu atrast vārdus, kas skaidri izteiktu mūsu skolu pareizas vadīšanas lielo nozīmi. Visiem vajadzētu saprast, ka mūsu skolas ir Kunga darba rīki, caur kurām Viņš grib cilvēku

ie pazīstīnāt ar Sevi. Visur ir vajadzīgi vīri un sievas, kas darbotos kā gaismas kanāli. Dieva patiesība jāaiznes uz visām zemēm, lai tā varētu apgaismot cilvēkus.

Kā ļaudīm ar lielāku un skaidrāku gaismu mums jāatrod līdzekļi, ar kuru palīdzību sagatavot izglītotu misionāru armiju, kas iekļautos dažādajos Dieva darba nozaros. Mums mūsu skolās, mūsu sanatorijās, mūsu ārstnieciskajā misijas darbā, izdevniecību kantoros, dažādo apgabalu savienībās un visā plašajā darba laukā ir vajadzīgi labi audzināti, smalkjūtīgi jaunekļi un jaunieta. Mums vajadzīgi jaunieši ar augstu intelektuālu attīstību, kas priekš Kunga varētu darīt vislabāko darbu. Lai aizsniegtu šo līmeni, mēs jau kaut ko esam darījuši, bet vēl atrodamies tālu no tā, kādiem mums pēc Dieva nodoma vajadzētu būt. Kā draudzei un kā atsevišķām personām, ja mēs gribam Dieva tiesas priekšā stāvēt skaidri, mums vēl augstsirdīgāk jāpūlas apmācīt jauniešus, lai tie būtu labāk sagatavoti mūsu rokām uzticētā lielā darba dažādajām nozarēm. Kā ļaudīm ar lielu gaismu mums gudri jāplāno, lai apdāvinātu cilvēku atjautīgais prāts tiktu nostiprināts, disciplinēts un noslīpēts, ka Kristus darbu neaizkavētu prasmīgu strādnieku trūkums, tādu strādnieku, kas savu darbu darītu uzticīgi un no visas sirds.

Daži apmierinātos tikai ar nedaudzu visapsološāko mūsu jauniešu izglītošanu, tomēr viņiem visiem vajadzīga izglītība, lai tie būtu sagatavoti lietderīgai dzīvei, (207) piemēroti atbildīgām vietām kā personīgā, tā sabiedriskā dzīvē. Ļoti nepieciešams plānot, lai nodrošinātu daudzus prasmīgus strādniekus, un lielākam skaitam vajadzētu sagatavoties par skolotājiem, lai nākotnes lielajam darbam izaudzīnātu un apmācītu citus. Draudzei vajadzētu saprast stāvokli un ar savu ietekmi un līdzekļiem censties aizsniegt šo tik ļoti ilgoto mērķi.

Brīvas no parādiem

Lai mūsu skolas pilnīgi varētu aizsniegt mērķus, kāpēc tās dibinātas, tad tām jābūt brīvām no parādiem. Nevajadzētu pieļaut, ka uz tām gulstas procentu maksāšanas nasta. Iekārtojot darbinieku sagatavošanas skolas, sevišķi jaunajos laukos, kur brāļu skaits neliels un viņu līdzekļi ierobežoti, darba atlikšanas vietā var būt labāk kaut cik aizņemties naudu no šī pasākuma draugiem, tomēr, kur vien iespējams, lai mūsu iestādes tiek iesvētītas brīvas no parādiem.

Kungam priekš Sava darba ir līdzekļi Viņa namturu rokās, un, kamēr vien mūsu skolām ir parādi, kas radušies, tās dibinot, ceļot nepieciešamās ēkas un pērkot vajadzīgo iekārtojumu, mums pienākas šo lietu atklāt brāļiem un lūgt viņus mazināt parādus. Mūsu sludinātājiem vajadzētu justies atbildīgiem par šo darbu. Viņiem visus vajadzētu paskubināt strādāt saskaņīgi un kārtot šo parādu proporcionāli savām spējām. Ja pagājušos gados pie šī darba būtu ķērušies čakli un pašvīgi, tad jau sen būtu nokārtoti mūsu vecāko skolu parādi.

Taupība

(208) Skolu celšanā, to apgādāšanā un visā to vadīšanā ir jāievēro visstingrākā taupība. Mūsu skolas nedrīkst vadīt pēc kaut kādiem šauriem un savtīgiem plāniem. Tām pēc iespējas vairāk vajadzētu līdzināties ģimenes pavardiem, un katrā iezīmē tām vajadzētu mācīt pareizas vienkāršības, lietderības, saimnieciskuma un taupības mācības.

Audzēkņi mūsu skolās jāmaca īpašā veidā, lai tie iepazītos ar visādu darbu, ka, izejot par misionāriem, tie varētu pašiem uz sevi un iegūtās audzināšanas rezultātā būtu spējīgi apgādāt sevi ar visām nepieciešamajām ērtībām un atvieglinājumiem. Kā vīriešiem, tā sievietēm vajadzētu mācīties izlabot, mazgāt un uzturēt kārtībā savu apģērbu. Tiem jābūt spējīgiem pašiem sev pagatavot ēdienu. Tiem labi jāiepazīstas ar zemkopību un mehāniku. Tā viņi spēš samazināt pašiem savus izdevumus un ar savu priekšzīmi palīdzēs citiem sekot saimnieciskuma un taupības principiem. Šīs mācības vislabāk var iemācīt tur, kur visās lietās apzinīgi ievēro taupību.

Ne tikai skolas finansiālās labklājības dēļ, bet arī skolēnu audzināšanas labā vajadzētu rūpīgi iepazīties ar taupības jeb ekonomijas iespējām un tad čakli un apzinīgi ieviest to dzīvē. Vadītājiem visur jābūt uzmanīgiem, lai nekur nerastos nevajadzīgi izdevumi, kas skolu apgrūtinātu ar parādiem. Katrs audzēkņis, kas vairāk par visu mīl Dievu, pieies šai lietai ar atbildības izjūtu. Kas iemācījušies tā rīkoties, tie ar priekšrakstiem un piemēru varēs visiem cilvēkiem, ar kuriem nonāks saskarē, atklāt mūsu pašreizējā Pestītāja mācītos pamatlukumus. Sevis lutināšana ir liels ļaunums, un tas ir jāuzvar.

Dažiem nepatīk atklāt audzēkņiem skolu finansiālās grūtības, tomēr būtu daudz labāk, ja skolnieki redzētu un izprastu mūsu līdzekļu trūkumu, jo tad tie spētu palīdzēt ievērot taupību. (209) Daudzi nāk uz mūsu skolām no vienkāršām, neizgreznotām mājām, kur tie ieraduši lietot vienkāršu uzturu, kas nesastāvēja no daudziem ēdieniem. Kādu iespaidu uz viņiem atstās mūsu priekšzīme? Mācīsim

viņiem saprast, ka, kamēr mūsu līdzekļi vajadzīgi tik daudzos darba virzienos, kamēr tūkstoši cieš trūkumu, iet bojā nelaiemes gadījumos, badā, asiņainās kaujās un ugunsgrēkos, mums katram pienākas rūpīgi vērot, ka neiegādājamies neko nevajadzīgu tikai ēstkāres apmierināšanai vai savas ārienes izgreznošanai.

Ja mūsu skolas vadīs pareizi, tad parādi neuzkrāsies, un tomēr audzēkņi jutīsies labi, un viņu galds būs bagātīgi apgādāts ar labu un barojošu uzturu. Mūsu taupībai nekad nevajadzētu būt tādai, kas vadītu mūs pie nepilnvērtīgu ēdienu pasniegšanas. Audzēkņiem vajadzētu bagātīgi saņemt veselīgu uzturu. Tomēr lai tie, kas rūpējas par ēdienu pagatavošanu, sakrāj drusciņas, ka nekas nepazūd.

Audzēkņus vajadzētu mācīt rūpīgi sargāt kā savu personīgo, tā arī skolas īpašumu. Viņiem jāsaprot, ka skolā un ceļā uz mājām un atpakaļ tiem jāizvairās no visiem nevajadzīgiem izdevumiem. Sevis aizliegšanai ir liela nozīme. Mums jāievēro mums dotie norādījumi, jo mēs tuvojamies laika noslēgumam. Mēs būsīm spiesti arvien vairāk plānot, domāt un taupīt. Mēs nevaram rīkoties tā, it kā ārkārtējas vajadzības gadījumā mūsu rīcībā būtu banka, kur mēs vienmēr varētu saņemt naudu, tāpēc mēs nedrīkstam nonākt spiedīgos apstākļos. Personīgi un arī kā Kunga iestāžu vadītājiem mums katrā ziņā jāatsakās no visādas dižošanās un visi mūsu izdevumi jāiekļauj šauru ienākumu ietvaros. (210)

Labā vadība

Finansu lietu pārvaldi dažās mūsu skolās var ievērojami uzlabot. Darbam jāveltī vairāk gudrības un vairāk smadzeņu spēka. Jāievieš praktiskākas metodes, lai apstādinātu izdevumu palielināšanos, kas noslēgtas ar parādu rašanos. Betlkrīkā un Koledžā (College View) par daudz naudas ieguldīts būvēs, un skolas kopmītņu iekārtošanai izlietots vairāk, nekā bija nepieciešams.

Kad skolas vadītāji redz, ka nav vairs iespējams segt tekošos izdevumus un sāk krāties parādi, tad tiem vajadzētu rīkoties kā apdomīgiem veikalniekiem un mainīt savus plānus un metodes. Ja viens gads ir parādījis, ka finansu lietas nav pārvaldītas pareizi, tad lai ir dzirdama gudrības balss. Izdariet izšķirošu reformu. Skolotāji var parādīt Kristum līdzīgu krietnumu nopietnā, pārliecinošā domāšanā un plānošanā, lai uzlabotu lietu stāvokli. Viņiem no sirds jāiekļaujas vadītāju plānos un jādalās viņu grūtībās.

Zema mācību maksa

Dažās mūsu skolās mācību maksa ir bijusi pārāk zema. Tas daudzējādi ir kaitējis audzināšanas darbam. Rezultātā ir radušies drosmi atņemoši parādi. Tāda rīcība vadībai pastāvīgi uzveļ aizdomas par nespēju izdarīt pareizus aprēķinus, par neprasmīgu taupīt un par sliktu plānošanu, skolotājus tā dara ļoti mazdūšīgus un ļaudis skubina prasīt attiecīgi zemākas cenas citās skolās. Lai arī kādi būtu bijuši mērķi, nosakot mācības maksu zemāku par dzīves vajadzību līmeni, ja atklājas, ka skola saimnieciski ļoti atpaliek, tad tas ir pietiekošs pamats jaunai plānu caurskatei un tādas skolas maksas noteikšanai, lai nākotnē rādītāji būtu savādāki. Maksai par mācīšanu, uzturu un kopmītnēm vajadzētu būt pietiekošai, lai segtu mācības spēku algas, galda apgādi ar pietiekošu daudzumu veselīga un barojoša uztura, telpu apgādi ar visu vajadzīgo un izdevumus, ko prasa ēku remonts, kā arī citus nepieciešamos tekošos izdevumus. Šis ir svarīgs jautājums un prasa ne šauru aprēķināšanu, bet pamatīgu iedziļināšanos. Ir nepieciešams Kunga padoms. Skolai vajadzīgi tik lieli ienākumi, lai pietiktu ne tikai nepieciešamo tekošo izdevumu segšanai, bet lai būtu iespējams audzēkņus mācību laikā apgādāt arī ar dažām viņu darbam vajadzīgām lietām.

Nedrīkst pieļaut, ka parādi termiņu pēc termiņa uzkrājas. Visaugstākais izglītības veids, kādu iespējams sniegt, ir bēgšana no parādiem kā no slimības. Ja paiet gads pēc gada un nav nekādu pazīmju, ka parādi samazināsies, bet tie drīzāk gan pieaugs, tad vajadzētu apstāties. Lai vadītāji saka: "Mēs atsakāmies turpināt skolas darbu, ja netiks atrasta kāda drošāka darba sistēma." Būtu labāk, daudz labāk, ja skolu slēgtu, līdz pārvaldnieki ir iemācījušies to vadīt uz peļņu nesošiem pamatiem. Kristus dēļ, kā Dieva izredzētie ļaudis ķerieties pie darba un ievēdīet mūsu skolās veselīgu finansu sistēmu.

Kad skolai rodas nepieciešamība paaugstināt mācību maksu, tad vispirms šo lietu atklājiet iestādes atbalstītājiem, parādot, ka maksa ir noteikta pārāk zema un ka rezultātā skolai uzkrājas parādi, kas kropļo un traucē tās darbu. Pareizi paaugstināta mācību maksa var izsaukt skolas apmeklētāju skaitu samazināšanos, tomēr par lielu apmeklētāju skaitu nevajadzētu tā priecāties kā par brīvību no parādiem.

Viens no zemas mācības maksas rezultātiem Betlkrīkā ir izpaudies tik daudzu audzēkņu un ģimeņu saplūšana vienā vietā, ko vairs nevar saukt par gudru rīcību. Ja divas trešdaļas no Betlkrīkas ļaudīm

būtu Kunga dēsti citās vietās, tad tiem pietiktu vietas augšanai. (212) Būtu redzami labāki rezultāti, ja daļu laika un enerģijas, kas veltīta lielās Betlkrīkas skolas uzturēšanai veselīgā stāvoklī, būtu izlietota skolām citās vietās, kur ir pietiekoši vietas zemkopības pasākumu izvērsšanai kā daļai no sniedzamās izglītības. Ja būtu bijusi griba iet pa Kunga ceļiem un saskaņoties ar Viņa plāniem, tad tagad citās vietās augtu daudz stādu. Atkal un atkal Kungs ir sūtījis Savu Vārdu, ka draudžu un arī skolu dēsti ir jāizstāda citās apdzīvotās vietās, ka vienā vietā ir sakopots par daudz atbildīgu pasākumu. Vadiet ļaudis prom no lielajiem centriem un nostipriniet priekšrocības citās vietās, - tā skan dotā pamācība. Ja šī pamācība būtu ņemta vērā, ja spējas un līdzekļi būtu sadalīti, tad no Betlkrīkas koledžas papildu ēkām izdotās naudas pietiktu divu jaunu stādu iedēstīšanai citās vietās, un šis koks augtu un nestu tādus augļus, kādi vēl nav redzēti, jo cilvēki ir izvēlējušies paklausīt savai gudrībai.

Mūsu brāļi saka, ka ienāk lūgumi no sludinātājiem un vecākiem, ka daudzi desmiti jauniešu mūsu rindās, kam ir vajadzīgas mūsu sagatavojošo skolu priekšrocības, tās nevar apmeklēt, ja mācību nauda netiek pazemināta. Tomēr tiem, kas prasa zemu mācības maksu, vajadzētu šo jautājumu vispusīgi apsvērt. Ja audzēkņi paši nevar dabūt pietiekoši daudz naudas, lai segtu labas un pareizas audzināšanas tiešos izdevumus, vai tad nav labāk, ja tiem palīdzētu vecāki, viņu draugi, draudzes, kurām tie pieder, vai augstsirdīgi, devīgi brāļi viņu savienībā, nekā uzkraut skolai parādu nastu? Daudz labāk būtu, ja vairāki iestādes atbalstītāji sadalītu izdevumus savā starpā, nekā ļaut skolai iekrist parādos. (213)

Ir jāatrod metodes, kas neļautu mūsu iestādēm iestigt parādos. Nedrīkst pakļaut grūtībām visu darbu parādu dēļ, kas nekad nezudīs, ja nenotiks pilnīga pārmaiņa un darba vadību nenostādīs uz citiem pamatiem. Lai visi, kas ir bijuši līdzdalībnieki šīs parādu tumsas izveidošanā, tagad uzņemas pienākumu darīt visu iespējamo tās izklīdināšanai.

Palīdzība audzēkņiem, kas ir atbalstīšanas cienīgi

Draudzēm dažādās vietās vajadzētu saprast, ka uz tām gulstas svinīgs pienākums sagatavot jauniešus un izkopt spējas misijas darbam. Ja draudze redz savā vidū cilvēkus, kas var kļūt par lietderīgiem strādniekiem, bet kas paši nav spējīgi segt skolas izdevumus, tad tai vajadzētu uzņemties atbildību par to sūtīšanu uz mūsu darbinieku sagatavošanas skolām. Draudzēs ir izcilas spējas, ko nepieciešami iesaistīt kalpošanas darbā. Ir cilvēki, kas spētu darīt labu darbu Kunga vīna dārzā, tomēr daudzi ir par trūcīgiem, lai bez palīdzības iegūtu tiem vajadzīgo izglītību. Ņemt dalību šādu cilvēku izdevumu segšanā draudzēm vajadzētu uzskatīt par savu priekšrocību.

Kam patiesība ir sirdīs, tie vienmēr ir augstsirdīgi un izpalīdzīgi tur, kur ir vajadzība. Tie iesāk, un citi seko viņu priekšzīmei. Ja ir kādi, kam vajadzētu iegūt skolas sniegtās priekšrocības, bet kas paši nevar samaksāt pilnu mācību naudu, tad lai draudzes parāda savu devīgumu un tiem palīdz.

Bez tam katrā savienībā vajadzētu nodibināt fondu, kur atbalsta cienīgi audzēkņi, kas grib nodoties misijas darbam, varētu aizņemties, un dažos gadījumos tiem vajadzētu saņemt pat dāvinājumus. Kad Betlkrīkas koledža uzsāka darbu, tad "Review and Herald" kantorī nodibināja fondu to atbalstīšanai, kas vēlējās iegūt izglītību, bet kam nebija līdzekļu. To izlietoja vairāki studenti, līdz tie paši sāka pelnīt, un tad no savām algām tie atmaksāja, ko bija aizņēmušies, lai arī citi gūtu labumu no šī fonda. Jauniešiem vajadzētu skaidri pateikt, ka tiem pašiem jāizlauž sev ceļš, cik tālu viņiem iespējams, un tā daļēji jāsedz savi izdevumi. Kas maz maksā, arī maz tiks vērtēts. Bet par ko ir jāmaksā gandrīz lietas vērtībai atbilstoša cena, tas arī attiecīgi tiks cienīts.

Pašpalāvības mācīšana

Ar priekšrakstiem un priekšzīmi māciet sevis aizliegšanu, taupību, augstsirdību un pašpalāvību. Visi, kam vien ir īsts raksturs, spēš tikt galā ar grūtībām un vienmēr būs gatavi paklausīt: "Tā saka Kungs." Cilvēki nav sagatavoti izprast savu pienākumu pret Dievu, kamēr tie Kristus skolā nav mācījušies nest Viņa jūgu, tas ir, savaldīt sevi un paklausīt. Patiesības izplatīšanas un mūsu iestāžu dibināšanas darba pašā sākumā ir likts upuris. Tā ir svarīga audzināšanas daļa. Visā mūsu rakstura celšanas darbā šis dzīves laikā ir jāpierod pie upuriem, ja vēlamies iegūt mūžīgu, ne rokām taisītu ēku Debesīs.

Maldīgi uzskati par naudas izlietošanu jauniešus pakļauj daudzām briesmām. Viņus nevajadzētu lutināt un tā apgādāt ar naudu, it kā viņu rīcībā būtu neizsmejami krājumi, no kuriem tie var smelt kuras katras iedomātās vajadzības apmierināšanai. Nauda jāuzlūko kā dāvana, ko Dievs uzticējis mums Viņa darba veikšanai, Viņa valsts uzcelšanai, un jauniešiem vajadzētu mācīties ierobežot savas vēlēšanās. Māciet, ka neviens nedrīkst nelietīgi izlietot savus spēkus, izpatīkot pats sev un apmierinot savas iegribas. Kurus Dievs ir apveltījis ar spējām iegūt līdzekļus, tiem pienākas Viņam pateikties un

šos līdzekļus izlietot Debesu gudrības vadībā Viņa vārdam par godu. (215) Mēs aplaupām Dieva mantu namu ar katru santīmu, ko izšķiežam savu iegribu apmierināšanai vai atdodam īpašiem draugiem, kas to izlietos savtīgi un apmierinās lepošanās kāri. Nauda, kas tiek izlietota tērpu izskaistināšanai, ir tā, ko varēja izlietot Dieva lietas virzīšanai uz priekšu jaunās vietās. Ak, kaut Dievs visiem sniegtu pareizu izpratni par to, ko nozīmē būt kristietim! Tas nozīmē būt Kristum līdzīgam, un Kristus nedzīvoja, lai izpatiktu Sev.

Mūsu savienību pienākums

Mūsu savienības gaida, ka skolas dos izglītotus un labi apmācītus darbiniekus, un tāpēc tām vajadzētu sniegt skolām vissirsnīgāko un saprātīgāko atbalstu. Ir dota skaidra gaisma, ka tos, kas kalpo mūsu skolās, mācot Dieva Vārdu, izskaidrojot Rakstus un izglītojot studentus Dieva lietās, vajadzētu atbalstīt ar desmitā naudu. Šis norādījums ir dots jau sen atpakaļ un, pavisam nesen tas atkal un atkal ir atkārtots.

Kur vien tiek dibinātas skolas, tur jāatrod gudri vadītāji, "spējīgi vīri, kas bīstas Dievu, patiesības vīri, kas ienīst mantkārību", vīri, kas darīs vislabāko, ko tie spēj, sava amata dažādajos pienākumos. Tiem vajadzētu labi prast savu darbu, tomēr daudz svarīgāk, lai tie pazemīgi staigātu ar Dievu un tos vadītu Svētais Gars. Sāodus vīrus būs mācījis Dievs, un tie meklēs padomu no brāļiem, kas ir lūgšanu vīri.

Mūsu skolu pārvaldniekiem jāstrādā, vadoties no skaidriem motīviem. Savā nesavtībā tie atcerēsies, ka citām lielā plaujas lauka daļām būs vajadzīgas tādas pat iespējas, kādas ir sagādātas viņu vadītājai skolai. Visos plānos tie atcerēsies, ka ir jāsauglabā vienlīdzība un vienprātība. Tie rūpīgi novērtēs katra pasākuma izdevumus un centīsies nepieprasīt tik lielas naudas summas, kas atņemtu citiem laukiem nepieciešamās iespējas. (216)

Pārāk bieži sludinātājiem tiek uzliktas atbildības, kurām tie nemaz nav piemēroti. Uzlieciet šīs atbildības cilvēkiem ar veikalnieciskām iemaņām, kas var nodoties saimnieciskam darbam, kas var apmeklēt skolas, vest pārskatu par finansiālo stāvokli un kas var dot norādījumus grāmatvedības lietās. Skolu darbu vajadzētu pārbaudīt vairākas reizes gadā. Lai sludinātāji darbojas kā padomdevēji, bet neuzlieciet tiem finansiālo atbildību.

Vispasaules savienības revidentu pārbaudes

Kungs man ir devis gaismu, ka gudriem cilvēkiem ar finansiālām spējām vajadzētu apmeklēt mūsu skolas visās zemēs un vest pārskatus par to finansiālo stāvokli. Šo darbu nevajadzētu uzlikt sludinātājiem vai komiteju locekļiem, kam nemaz nav laika šo nastu nešanai. Nevajag pieļaut, ka šo atbildību spiesti uzņemties skolotāji. Skolu saimniecisko lietu kārtošana prasa piemērotus spējīgus cilvēkus, kādi vēl nav tikuši nodrošināti.

Ja pagājušos gados vadītāji būtu paklausījuši skaidram spriedumam, tad nekad nebūtu pieļauts šis drosmi atņemošais finansiālais stāvoklis, kad pēdējos gados tā ir kavējis darbu.

Ja mūsu izglītības darbs būtu virzīts uz priekšu saskaņā ar dotajiem norādījumiem, kā tas jāvada, tad šodien pār mūsu iestādēm nekarātos tumsās parādu ēnas.

Draudzes skolas

Tiem pašiem pamatlikumiem, kuru ievērošana nestu svētības un panākumus mūsu koledžās un darbinieku sagatavošanas skolās, vajadzētu raksturot arī mūsu draudzes skolu plānus un darbību. (217)

Lai visi ņem dalību izdevumu segšanā. Lai draudze vēro, ka skolu apmeklētu visi, kam vajadzīgas tur iegūstamās priekšrocības. Trūcīgas ģimenes vajadzētu atbalstīt. Mēs sevi nevaram saukt par patiesiem misionāriem, ja nevērtīgi izturamies pret cilvēkiem mūsu durvju priekšā, kas sasnieguši viskritiskāko vecumu un kam vajadzīga mūsu palīdzība tādu zināšanu un pieredzes iegūšanai, kas tos darītu derīgus kalpošanai Dievam.

Kungs grib, lai mēs savu bērnu audzināšanai veltītu neatlaidīgas pūles. Patiess misijas darbs, ko darīs skolotāji, kurus ik dienas mācīs Dievs, iepazīstinās daudzas dvēseles ar patiesības atziņām, kāda tā ir Jēzū, un tādā veidā audzināti bērni saņemto gaismu un zināšanas sniegs tālāk citiem. Vai lai draudzes locekļi dod naudu Kristus lietas virzīšanai uz priekšu citu cilvēku vidū un atstāj savus bērnus, kalpojot sātānam un darot viņa darbu?

Līdz ar draudzes skolu nodibināšanu Dieva ļaudis atradīs, ka to vadīšanas apgūšana uz finansiāli droša pamata kļūs viņiem pašiem par vērtīgu izglītības papildināšanas iespēju. Ja to nevar panākt, tad slēdziet skolas, līdz ar Dieva palīdzību tiks atrasti veidi, kā tās vadīt bez parādu aptraipošā iespaida. Finansiāli spējīgiem cilvēkiem vajadzētu pārskatīt rēķinus vienu, divas vai trīs reizes gadā, lai pārliecinātos par skolas patieso stāvokli un redzētu, vai nav pārmērīgu izdevumu, kas izsauktu parādu uzkrāšanos. No parādiem mums vajadzētu bēgt tāpat kā no spitālības.

Daudzi mūsu jaunieši, kas vēlas iegūt izglītību, pārāk nevērīgi skatās uz iekrišanu parādos. Uz grāmatu studijām viņi raugās kā uz galveno audzināšanas un izglītības līdzekli. Viņi neizprot praktiska darba iemaņu apgūšanas vērtību un ir ar mieru daudzus studiju gadus pārtikt no citu līdzekļiem, nevēlēdamies paši sev izlauzt ceļu. (218) Viņi kritiski nepārdomā šādas rīcības rezultātus. Viņi neizseko šai lietai no cēloņa līdz sekām.

Bieži tādas rīcības rezultātā spējas attīstās nevienmērīgi. Audzēknis nezina sava rakstura vājās vietas, viņš neredz savus trūkumus. Paļaudamies uz citiem, viņš pazaudē praktiskā dzīvē iegūstamo pieredzi, ko tam būs grūti atgūt. Viņš neiemācās paļauties uz sevi. Viņš neiemācās vingrināties ticībā. Patiesa ticība palīdzēs dvēselei pacelties pāri nepilnīgajam, neattīstītajam stāvoklim un saprast, kas ir īsta gudrība. Ja audzēkņi saskanīgi attīstīs smadzenes, kaulus un muskuļus, tad tie labāk apgūs mācības un būs piemērotāki cīņai ar dzīves īstenību. Bet, ja viņi paliks pie saviem maldīgiem uzskatiem par izglītību, tad tie nekļūs par vispusīgi attīstītiem vīriem un sievietēm, kas paši spēj pacelties uz augšu.

“Svētīgs tas cilvēks, kas atradis gudrību, un cilvēks, kam tiek saprašana. Viņu mantot ir labāk, nekā sudrabu mantot, un viņu krāt labāk nekā spožu zeltu. Viņa ir dārgāka par pērlēm, un viss, ko tu kārotos, tai netiek līdzī. Garš mūžs ir viņas labā roka, un viņas kreisā – bagātība un gods. Viņas ceļi ir jauki ceļi, un visas viņas tekas ir miers. Viņa ir dzīvības koks tiem, kas viņu tver, un kas viņu cieši tur, tas ir laimīgs.” Sak.v. 3,13.- 18.

ĀRSTNIECISKAIS MISIJAS DARBS

“Visur, kur šī upe plūdis, dzīvos, jo tās ūdeņi iztek no svētnīcas.” (219)

Dieva nolūks mūsu sanatorijās

Katrai Septītās dienas Adventistu izveidotajai iestādei jābūt pasaulei tam, kam Jāzeps bija Ēģiptē un Dāniēls ar saviem biedriem Bābelē. So izredzēto vīru aizvešana gūstā notika Dieva aizgādībā, lai rādītu pagānu tautām svētības, kas nāk cilvēcei caur Dieva atzišanu. Viņiem vajadzēja būt Jehovas pārstāvjiem. Tie nekad nedrīkstēja ielaisties kompromisā ar elku pielūdzējiem, tiem vajadzēja dzīvot tā, ka būtu redzams, ka tie sevišķi godā savu reliģisko ticību un savu dzīvā Dieva pielūdzēju vārdu.

Un tā viņi arī dzīvoja. Labklājībā un piemeklējumos tie godāja Dievu, un Dievs godāja viņus.

Izaicināts no pazemes cietuma, apcietināto kalps, nepateicības un ļaunprātības upuris, Jāzeps palika uzticīgs savā padevībā Debesu Dievam. Un visa Ēģipte brīnījās par tā vīra gudrību, kuru mācīja Dievs. Faraons “to iecēla par kungu savam namam un par valdnieku visai savai mantai, ka tas saistītu viņa lielkungus pēc sava prāta un mācītu gudrību viņa vecākajiem”. Ps. 105., 21.22. Caur Jāzepu Dievs darīja Sevi zināmu ne tikai Ēģiptes tautai, bet arī visām tautām, kas bija saistītas ar šo spēcīgo karaļvalsti. Viņš vēlējās to darīt par gaismas nesēju visiem ļaudīm, un Viņš nolika to blakus pasaules lielākās impērijas tronim, lai Debesu gaisma varētu izplatīties tuvu un tālu. (220) Ar savu gudrību un taisnību, ar savu šķīsto un labdarīgo ikdienas dzīvi, ar savu nodošanos ļaužu interesēm, - šie ļaudis pie tam bija elkus pielūdzoša tauta, - Jāzeps pārstāvēja Kristu. Labdarī, pie kura visa Ēģipte griezās ar pateicību un slavu, šai pagānu tautai un caur to visām ar Ēģipti saistītajām tautām vajadzēja redzēt viņu Radītāja un Pestītāja mīlestību.

Tā Dānielā Dievs nolika gaismu blakus pasaules lielākās ķēniņvalsts tronim, lai visi, kas vēlējās, varētu iepazīties ar patieso un dzīvo Dievu. Bābeles galmā bija sapulcēti visu zemju pārstāvji, vīri ar visizmeklētākajām spējām, ar iedzīmtām dotībām visvairāk apdāvināti ļaudis, kas pārstāvēja visaugstāko kultūru, kādu šī pasaule varēja dot, un tomēr starp visiem tiem neviens nevarēja līdzināties ebreju gūstekņiem. Fiziskā spēka un skaistuma ziņā, prāta enerģijas un literāro sasniegumu ziņā, kā arī garīgā spēka un dziļas izpratnes ziņā tiem nebija sāncenšu. “Un visādā gudrībā un zināšanā, ko ķēniņš tiem jautāja, viņš tos atrada desmitkārt pārākus nekā visus zīlniekus un vārdotājus pa visu savu valsti.” Dān.1,20. Būdam uzticīgs saviem pienākumiem ķēniņa galmā, Dāniēls tādā mērā turpināja palikt padevīgs Dievam, ka Dievs viņu varēja pagodināt kā Savu vēstnesi pie Bābeles ķēniņa. Caur viņu tika atklāti nākotnes noslēpumi, un pats Nebukadnēcars bija spiests atzīt, ka Dāniēla “Dievs ir Dievs pār visiem dieviem un Kungs pār ķēniņiem”, kas parāda noslēpumus.

Dān. 2,47.

Tā arī šodien Dieva ļaužu ievēdotajām iestādēm jāpagodina Viņa vārds. Viņa cerības mēs varam piepildīt tikai vienā veidā, - ja kļūstam par šim laikam dotās patiesības pārstāvjiem. Septītās dienas Adventistu izveidotajām iestādēm ir jāparāda Dievs. Caur tām šī laika patiesībai ar pārliecinošu spēku jāatklājas pasaulei. (221)

Mēs esam aicināti parādīt pasaulei Dieva raksturu, kā tas tika atklāts Mozum. Atbildot uz Mozus lūgšanu- "Rādi man, lūdzams, Savu godību", Kungs sacīja: "Es visai Savai laipnībai likšu garām iet tavā priekšā." "Un Kungs gāja viņam garām un izsauca: Kungs, Kungs ir žēlīgs un sirds mīlīgs Dievs, lēnprātīgs un liels no žēlastības un uzticības, Kas parāda žēlastību daudz tūkstošiem, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus." 2.Mozus 33,18.19. 34, 6.7. Šis ir auglis, ko Kungs vēlas no Saviem ļaudīm. Sava rakstura skaidrībā, savas dzīves svētumā, savā žēlastībā, pretī nākošajā laipnībā un līdzietībā tiem jārāda, ka "Kunga bauslība ir pilnīga un atspirdzina dvēseli." Ps. 19,8.

Dieva nodomu, kas jāpiepilda Viņa iestādēm šodien, var saprast arī no tā, kādu mērķi Viņš centās sasniegt caur jūdu tautu. Caur Izraēlu Viņš bija nodomājis sniegt bagātas svētības visām tautām. Caur šo tautu vajadzēja sagatavot ceļu Viņa gaismas izplatīšanai visā pasaulē. Pasaules tautas samaitātā dzīvē bija pazaudējušas zināšanas par Dievu. Tomēr Savā žēlastībā Dievs tās neiznīcināja. Viņš vēlējās sniegt tām izdevību iepazīt Viņu caur Viņa draudzi. Viņš vēlējās, lai caur Viņa ļaudīm atklātie pamatlikumi kļūtu par līdzekli Dieva līdzības atjaunošanai cilvēkā.

Kristus bija viņu pamācītājs. Kā Viņš bija ar tiem tuksnesī, tā arī pēc to apmešanās apsolītajā zemē Viņš turpināja palikt to Skolotājs un Vadonis. Saiešanas teltī un templī Viņa godība turpināja mājot svētajā mākonī (šehinā) virs žēlastības troņa. To dēļ Viņš pastāvīgi rādīja Savas mīlestības un pacietības bagātības.

Dievs vēlējās Savus Izraēla ļaudis darīt par slavu un godu. Tiem tika dotas visas garīgās priekšrocības. (222) Dievs neatturēja neko, kas būtu varējis labvēlīgi ietekmēt viņu rakstura veidošanos, lai tie varētu kļūt par Viņa pārstāvjiem.

Paklausība Dieva likumiem darītu Izraēlu labklājības ziņā par brīnumu pasaules tautu acīs. Viņš, Kas varēja tiem dot gudrību un prasmi visādos smalkos un sarežģītos darbos, arī tālāk paliktu to skolotājs, un, ja tie paklausītu Viņa likumiem, tad Viņš tos vēl vairāk paceltu un paaugstinātu. Paklausot tie tiktu pasargāti no slimībām, kas piemeklēja citas tautas, un tiktu svētīti ar intelektuālu spēku. Visā viņu labklājībā vajadzēja atklāties Dieva godam, Viņa varenībai un spēkam. Tiem vajadzēja būt priesteru un lielkungu valstij. Dievs tos apgādāja ar visām iespējām kļūt par visievērojamāko tautu virs zemes.

Visnoteiktākā veidā Dievs ar Mozus starpniecību tiem atklāja Savu nodomu un izskaidroja viņu labklājības noteikumus. Viņš teica: "Tu esi svēta tauta Kungam, savam Dievam, tevi Kungs, tavs Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam piederi iz visām tautām, kas virs zemes... Tad nu tev būs zināt, ka Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, uzticīgais Dievs, Kas derību un žēlastību tur līdz tūkstošam augumam tiem, kas Viņu mīl un Viņa baušļus tur... Un, kad jūs šīs tiesas klausīsiet un turēsiet un darīsiet, tad Kungs, tavs Dievs, tev turēs to derību un to žēlastību, ko Viņš taviem tēviem zvērējis, un Viņš tevi mīlēs un tevi svētīs, un tevi vairoš... Svētīts tu būsi pār visām tautām." 5.Mozus 7,6.- 14.

"Šodien tu Kungam esi sacījis, lai Viņš tev ir par Dievu un ka tu gribi staigāt visos Viņa ceļos un turēt Viņa likumus un Viņa baušļus, un Viņa tiesas klausīt Viņa balsij. Un Kungs tev šodien ir sacījis, lai tu Viņam esi par īpašu tautu, kā Viņš tev runājis, un lai tu turī visus Viņa baušļus. (223) Un ka Viņš tevi augsti cels pār visām tautām, ko Viņš ir darījis, par teikšanu un par slavu un par godu, un ka tu būsi svēta tauta Kungam, savam Dievam, kā Viņš runājis." 5.Mozus 26,17.- 19.

Šajos vārdos ir izteikti visāda veida patiesa uzplaukuma nosacījumi, nosacījumi, kas jāievēro visām mūsu iestādēm, lai piepildītu savas dibināšanas mērķi.

Vairākus gadus atpakaļ Kungs man deva īpašu gaismu par veselības institūta dibināšanu, kur slimniekus varētu ārstēt pavisam savādāk nekā jebkurā citā pasaules institūtā. To vajadzēja dibināt un vadīt saskaņā ar Bībeles pamatlikumiem, kā Kunga darba rīku, un tam Viņa rokās vajadzēja kļūt par visietekmīgāko ieroci gaismas sniegšanā pasaulei. Kungs vēlējās, lai tas darbotos, izlietojot zinātnes dotās iespējas, ar morālu un garīgu spēku, kā uzticīgs sargs reformai tās vispilnīgākā izpratnē. Visiem, kas tajā pildītu kādu pienākumu, pašiem vajadzētu būt reformatoriem, kas ciena tās pamatlikumus un ņem vērā veselības reformas gaismu, kas spīd uz mums kā tautu.

Dievs vēlējās, lai institūts, ko Viņš dibinās, stāvētu kā bāka, kas sniedz gaismu, brīdina un rāj. Viņš vēlējās pierādīt pasaulei, ka uz reliģiskiem pamatiem vadīta iestāde, kurā slimnieki sev atrastu patvērumu, var darboties, neupurējot savu īpašo svēto raksturu, ka to var pasargāt no apšaubāmām metodēm, kas redzamas citos veselības institūtos. Tam vajadzētu kļūt par instrumentu lielu reformu izraisīšanai.

Kungs rādīja, ka sanatorijas uzplaukšana nav atkarīga tikai no tās ārstu zināšanām un prasmes, bet no Dieva labvēlības. Tai vajadzēja kļūt zināmāi kā iestādei, kur Dievu atzīst par visa Universa Valdnieku, un kā iestādei, kas atrodas Viņa īpašā uzraudzībā. (224) Tās vadītājiem Dievs ir jādara visās lietās par pirmo, pēdējo un vislabāko. Un tam jābūt institūta spēka avotam. Ja sanatoriju vadīs tādā veidā, ko Dievs atzīst par pareizu, tad tai būs vislielākie panākumi, un tā stāvēs augstāk par visām citām tai radniecīgām iestādēm pasaulē. Tikš dota liela gaisma, lielas zināšanas un visaugstākās priekšrocības. Un atbilstoši saņemtai gaismai tiks prasīta atbildība no tiem, kam uzticēts šīs iestādes tālākais darbs.

Mūsu darbam paplašinoties un institūtiem vairojoties, to izveidošanas nolūks paliek tas pats. To uzplaukuma nosacījumi nemainās.

Cilvēces ģimene cieš tāpēc, ka ir pārkāpti Dieva likumi. Kungs vēlas, kaut cilvēki tiktu vadīti izprast savu ciešanu cēloņus un vienīgo ceļu, kā rast atvieglojumu. Viņš vēlas, lai tie redzētu, ka viņu fiziskā, garīgā un morālā labklājība atkarīga no paklausības Viņa likumiem. Viņš grib, lai mūsu institūti būtu kā uzskatāma mācība, parādot rezultātus, kas seko pareizu principu ievērošanai.

Sagatavojot ļaudis Kunga otrai atnākšanai, liels darbs ir jāveic ar veselības principu sludināšanu. Ļaudis jāpamāca, kas vajadzīgs fiziskajam organismam un kāda vērtība ir veselīgam dzīves veidam, par ko norādījumi atrodami Rakstos, lai miesas, ko Dievs ir radījis, varētu nodot Viņam par dzīvu upuri, derīgu Viņam pieņemamai kalpošanai. Ir jāpadara liels darbs cietušās cilvēces labā, atvieglojot tās ciešanas ar Dieva sniegtajiem dabīgajiem līdzekļiem un mācot, kā izvairīties no saslimšanas, valdot pār ēstākāri un kaislībām. Ļaudis vajadzētu mācīt, ka dabas likumu pārkāpšana ir arī Dieva likumu pārkāpšana. (225)

Viņiem vajadzētu mācīt patiesību, ka tāpat fiziskā, kā garīgā ziņā "Kunga bijāšana ir uz dzīvību". Sak.v.19,23. Kristus saka: "Ja tu gribi dzīvībā ieiet, tad turi baušļus." Mat.19,17. Dzīvo saskaņā ar Maniem likumiem, rūpējoties par to "kā par savu acu raugu". Dieva baušļi, ja tiem paklausa, "ir dzīvība tiem, kas tos atrod, un visai viņu miesai zāles, kas dziedina." Sak.v.4,22.

Mūsu sanatorijas ir audzinošs spēks, lai mācītu ļaudis šajā virzienā. Kas paši ir pamācīti, var savukārt līdzdalīt citiem veselību atjaunojošu un veselību saglabājošu pamatlikumu atziņas. Tā mūsu sanatorijām jābūt par starpnieku ļaužu aizsniegšanai, par līdzekli, kas tiem rādītu dzīvības un veselības likumu neievērošanas ļaunumu kas tos mācītu, kā saglabāt organismu vislabākajā stāvoklī. Sanatorijas jādibina dažādās zemēs, kurās ir iegājuši mūsu misionāri, un tām jāklūst par centriem, no kuriem jāorganizē dziedināšanas, atjaunošanas un audzināšanas darbs.

Mums jāstrādā kā miesas veselības labā, tā dvēseles izglābšanas labā. Mūsu misija ir tāda pat kā mūsu Kungam, un Kuru ir rakstīts, ka Tas gāja apkārt labu darīdams un dziedinādams visus velna apspiestos." Ap.d.10, 38. Par Savu darbu Viņš pats saka: "Kunga Gars ir uz Manis, jo Kungs Mani svaidījis nabīgiem sludināt priekā vēsti", Viņš Mani sūtījis dziedināt tos, kam sagrauztas sirdis, cietuma ļaudīm sludināt atsvabināšanu un akliem gaismu, satriektos palaist brīvus." Jesaja 61,1. Lūkas 5,18. (pēc angļu tulk.) Sekojot Kristus priekšzīmei darbā par labu citiem, mums viņos jāatmodina interese par Dievu, Kuru mēs mīlam un Kuram mēs kalpojam.

Mūsu sanatorijām visos to nozarojumos vajadzētu stāvēt kā Dieva pieminekļiem, kā Viņa darba rīkiem patiesības sēklas sēšanai cilvēku sirdīs. Pareizi vadītas, tās tādas arī būs.

Mūsu ārstnieciskajos institūtos ir jāatklāj Dieva dzīvā patiesība. Daudzas tur nonākušas dvēseles salkst un slāpst pēc patiesības, un, pareizi pasniegtas, tās to ar prieku pieņems. Mūsu sanatorijas ir kalpojušas kā līdzeklis šim laikam dotās patiesības paaugstināšanai un tā pasniegšanai cilvēku tūkstošiem. Reliģiskais iespaids, kas valda šajos institūtos, viesos iedveš palāvību. Pārlicība, ka visa noteicējs šeit ir Kungs, un arī daudzās lūgšanas, ko pienes par slimajiem, ietekmē viņu sirdis. Dieva Gars pārlicina daudzus, kas pirms tam nemaz nedomāja par dvēseles vērtību, un ne mazums tiek vadīti izmaiņīt visu savu dzīves veidu. Neizdzēšams iespaids paliek daudzos cilvēkos, kas pirms tam ir jutušies pašapmierināti un ir domājuši, ka viņu raksturs ir pietiekoši labs, un nemaz nav izjutuši vajadzību pēc Kristus taisnības. Kad tos skars nākotnē esošie pārbaudījumi un tie saņems apgaismojumu, tad ne tikai daži vien nostāsies kopā ar Dieva atlikušajiem ļaudīm.

Ar šādā veidā vadītiem institūtiem tiek pagodināts Dievs. Savā žēlastībā Viņš sanatorijas ir darījis par tādu spēku fizisko ciešanu atvieglošanai, ka tūkstoši ir vilkti turp, lai tiktu dziedināti no savām slimībām. Un pie daudziem fiziskai dziedināšanai ir sekojusi dvēseles dziedināšana. No Pestītāja tie saņem savu grēku piedošanu. Viņi saņem Kristus žēlastību un savieno sevi ar Viņu, ar Viņa 9interesēm un Viņa godu. Daudzi no mūsu sanatorijām aiziet ar jaunu sirdi. Pārmaiņa ir izšķiroša. Atgriezdamiem mājās, tie kļūst par gaismu pasaulei. Kungs viņus dara par Saviem lieciniekiem. Viņu liecība skan: "Es esmu redzējis Viņa varenību, es esmu baudījis Viņa laipnību. "Nāciet, klausieties visi, kas Dievu bīstieties, es jums izteikšu, ko Viņš darījis pie Manas dvēseles." Ps. 66,16.

Tā, pateicoties mūsu Dieva palīdzošajai rokai, ko izjutuši šie cilvēki, mūsu sanatorijas ir bijušas par līdzekli daudzu labu darbu veikšanai. (227) Un tām jāpaceļas vēl augstāk. Dievs strādās ar ļaudīm, kas godās Viņu.

Sava Vārda pagodināšanai Dievs caur Saviem kalpiem ir paredzējis padarīt brīnišķu darbu. Dievs darīja Jāzepu par dzīvības avotu Ēģiptes tautai. Ar Jāzēpa starpniecību tika saglabāta visu šo ļaužu dzīvība. Caur Dāniēlu Dievs izglāba visus gudros ļaudis Bābelē. Un šis izglābšanas līdzinājās paraugstundām, tās ļaudīm ainoja garīgās svētības, kas tiek piešķirtas caur savienību ar Dievu, Kuru pielūdza Jāzeps un Dāniēls. Tāpat caur Saviem ļaudīm šodien Dievs grib piešķirt pasaulei svētības. Katrs strādnieks, kura sirdī pastāvīgi mājō Kristus, katrs, kas Viņa mīlestību sniegs tālāk pasaulei, strādā kopā ar Dievu, lai aplaimotu cilvēci. Saņemot no Pestītāja žēlastību, lai sniegtu to tālāk citiem, no visas viņa būtnes izplūst garīgas dzīvības straume. Kristus nāca kā Lielais Ārsts, lai dziedinātu cilvēces ģimenē grēka sistās rētas, un Viņa Gars, darbojoties caur Viņa kalpiem, sniedz grēka slimām cilvēciģām būtnēm varenu dziedinošu spēku, kas spēcīgi iedarbosies uz miesu un dvēseli. Raksti saka: "Tai dienā avots būs atvērts Dāvida namam un Jeruzalemes iedzīvotājiem pret grēkiem un pret nešķīstību." Cak.13,1. Šī avota ūdens satur dziedinošas īpašības, kas ārstē kā fiziskas, tā arī garīgas vainas.

No šī avota izplūst varenā upe, ko Ecēchiēls redzēja atklāsmē. "Šis ūdens iztek pret rīta pusi un notek klajumā, pēc tas nāk jūrā, un, jūrā notecējis, ūdens top veselīgs. Un netiek, ka ikviena dzīva dvaša, kas kustas, kurp šī upe nāk, dzīvos... Un pie tās upes viņas malas abējās pusēs augs visādi augļu koki, kam lapas nesavītīs un augļi nemitēsies, un ik mēnesus tie nesīs jaunus augļus. Jo viņas ūdens iztek no svētās vietas, un viņas augļi būs par barību un viņas lapas par dziedināšanu." Eceķ. 47,8.-12.

Dievs vēlas, lai, Viņa spēkam darbojoties caur sanatorijām, tā kļūtu par šādām dziedināšanu un dzīvību sniedzošām upēm.

Mūsu sanatorijām jāradā pasaulei Debesu pretī nākošā labvēlība, un, kaut arī ēkāš nevar redzēt Kristus tiešo klātbūtni, tomēr strādnieki var attiecināt uz sevi apsolījumu: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam."

Izraēlim dotie Dieva apsolījumi pieder arī institūtiem, kas tagad dibināti Viņa vārda pagodināšanai. "Tā saka Kungs, Kas to dara, Kungs, Kas to izdara, lai tas notiek – Kungs ir Viņa vārds : Piesauc Mani, tad Es tev atbildēšu un tev darīšu zināmas lielas un brīnišķas lietas, ko tu nezini. Jo tā saka Kungs, Izraēla Dievs, par šīs pilsētas namiem... Redzi, Es to šasiešu un dziedināšu un tos darīšu veselus, un tiem parādīšu pilnīgu un pastāvīgu laimi... Un Es tos šķīstīšu no visa viņu nozieguma... un tas Man būs par prieka vārdu, par slavu un par godu pie visām tautām virs zemes, kas dzirdēs visu to labumu, ko Es tiem daru." "Tanīs dienās Jūda taps atpestīts un Jeruzaleme dzīvos bez bailēm, un šis ir tas (vārds), ar ko viņu sauks: Kungs mūsu taisnība." Jer.33,2.- 9. 16.

Ārstu darbs dvēseļu labā

(229) Katrs medicīnas speciālists var caur ticību Kristum iegūt savā īpašumā visaugstākās vērtības dziedinošo līdzekli – zāles ar grēkiem slimai dvēselei. Ārsts, kas ir atgriezies un patiesības svētošs, Debesīs ir pierakstīts kā Dieva līdzstrādnieks, kā Jēzus Kristus sekotājs. Caur patiesības svētdarošo spēku Dievs ārstiem un palīgpersonālam piešķir gudrību un prasmi slimnieku dziedināšanai, un šis darbs atver daudzu siržu cieti aizslēgtās durvis. Ļaudis tiek vadīti izprast patiesību, kas nepieciešama kā miesas, tā dvēseles glābšanai.

Tas ir viens elements, kas piešķir spēku šajā laikā darāmajam darbam. Ārstnieciskais misijas darbs ir pielīdzināms trešā eņģeļa vēsts labajai rokai, vēsts, kas jāsludina kritušai pasaulei, šīs vēsts darbu dara ārsti, vadītāji un visa veida strādnieki, ja viņi uzticīgi izpilda savu uzdevumu. Tā patiesības skaņa nonāks pie visām tautām un ciltīm, un valodām, un ļaudīm. Šajā darbā līdzdarbojas Debesu

eņģeļi. Tie pamodina melodiju un garīgu prieku to cilvēku sirdīs, kas ir atbrīvojušies no ciešanām, un pie Dieva uzkāpj pateicība no daudzu lūpām, kas saņēmušas dārgo patiesību.

Katram ārstam mūsu rindās vajadzētu būt kristietim. Tikai tie ārsti, kas ir patiesi Bībeles kristieši, var pareizi izpildīt savas profesijas augstos pienākumus.

Ārsts, kas izprot sava amata svarīgumu un atbildību, izjutīs Kristus klātbūtnes nepieciešamību savā darbā, strādājot to labā, kuru dēļ ir pienests tāds upuris. Viņš visu pakļaus augstākām interesēm, tas ir, rūpēm par dzīvību, kas var tikt izglābta mūžīgai dzīvei. (230) Viņš darīs visu viņa spēkos esošo, lai glābtu kā miesu, tā dvēseli. Viņš centīsies darīt tieši to darbu, kādu darītu Kristus, atrodoties viņa vietā. Ārsts, kas mīl Kristu un dvēseles, par kurām mira Kristus, nopietni centīsies ienest slimnieka istabā kādu lapu no dzīvības koka. Viņš centīsies cietējam lauzt dzīvības maizi. Neskatoties uz grūtībām un šķēršļiem, ar ko nākas sastapties, tas ir ārstu profesijas svinīgais un svētais darbs.

Patiesss misijas darbs ir tāds darbs, kurā vislabāk tiek pārstāvēts Kristus darbs, kurā vispilnīgāk tiek atdarinātas Viņa metodes un visvairāk paaugstināts Viņa gods. Misijas darbs, kas neatbilst šim paraugam, Debesīs tiek pierakstīts kā nepilnvērtīgs. To sver svētnīcas svaros un atrod par vieglu.

Ārstiem vajadzētu censties vadīt savu pacientu domas pie Kristus, Kas ir dvēseles un miesas Ārsts. Ko ārsti var tikai mēģināt darīt, to pabeigs Kristus. Cilvēcīgie darba rīki cenšas paildzināt dzīvi. Bet Kristus pats ir dzīvība. Viņš, Kas gāja cauri nāvei, lai iznīcinātu to, kam bija nāves vara, ir visu dzīvības spēku Avots. Gileadā ir dziedinošs balzāms, un tur ir Ārsts. Kristus vispazemojošākajos apstākļos izcietā šausmīgu nāvi, lai mēs varētu saņemt dzīvību. Lai uzvarētu nāvi, Viņš atdeva Savu dārgo dzīvību. Bet Viņš uzcēlās no kapa, un eņģeļu miriādes, kas vēroja Viņu, uzņemot dzīvību, kuru Viņš bija nolīcis, dzirdēja Viņa uzvarošās līksmības vārdus, kad Viņš pacēlās pār Jāzēpa atvērto kapu, pasludinādam: "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība."

Uz jautājumu, "ja cilvēks mirst, vai tas atkal dzīvos?" bija dota atbilde. Uzņemoties grēka sodu un noiedams kapā, Kristus kapu ir darījis gaišu visiem, kas mirst ticībā. Dievs, būdams cilvēka veidā, ir atnesis dzīvību un nemirstību, lai tā mirdzētu caur evaņģēliju. Mirstot Kristus sagādāja dzīvību visiem tiem, kas ticēs Viņam. (231) Mirstot Viņš notiesāja grēka un neuzticības izraisītāju, kam būs jāsaņem grēka sods, - mūžīgā nāve.

Kā mūžīgās dzīvības īpašnieks un devējs Kristus bija vienīgais, kas varēja uzvarēt nāvi. Viņš ir mūsu Pestītājs, un svētīgs ir katrs ārsts, kas vārda patiesā izpratnē ir misionārs, to dvēseļu glābējs, par kurām Kristus atdeva Savu dzīvību. Tāds ārsts dienu no dienas mācīsies no lielā Ārsta, kā būt nomodā un kā strādāt vīru un sievu dvēseles un miesas glābšanai. Pestītājs ir atrodams slimnieka istabā un operāciju zālē, un Viņa spēks Viņa Vārda pagodināšanai dara lielas lietas.

Ārsts var veikt cildenu darbu, ja viņš ir saistījies ar Lielo Ārstu. Viņš var atrast iespēju teikt dzīvības vārdus slimnieka radniekiem, kuru sirdis pilda dziļa līdzjūtība pret cietēju, un viņš var nomierināt un stiprināt cietēja prātu, vērsot tā skatu uz To, Kas pilnīgi var izglābt visus, kas pie Viņa nāk pēc pestīšanas.

Kad Dieva Gars strādā pie cietēja prāta, liekot viņam interesēties par patiesību, tad lai ārsts darbojas dārgās dvēseles labā, kā Kristus to būtu darījis. Neuzspiediet tam nekādus īpašus mācību punktus, bet norādiet uz Jēzu kā uz grēkus piedodošo Pestītāju. Dieva eņģeļi pārliecinās prātu. Daži atteiksies no gaismas stariem, ko Dievs vēlas izliet viņu prāta kambaros un dvēseles templī, tomēr daudzi atsauksies uz gaismu, un no viņu prāta tiks aizslaucīti dažāda veida maldi un viltus.

Vajadzētu rūpīgi izmantot katru izdevību, lai strādātu tā, kā strādāja Kristus. Ārstam vajadzētu runāt par Kristus veiktajiem dziedināšanas darbiem, par Viņa saudzīgo maigumu un mīlestību. Viņam vajadzētu ticēt, ka Jēzus viņu pavada un stāv tam cieši blakus. (232) Mēs esam Dieva darba biedri." 1.Kor.3,9. Ārstam nekad nevajadzētu būt nolaidīgam savu pacientu domu pievēršanā Kristum kā Galvenajam Ārstam. Ja viņa paša sirdī pastāvīgi mājās Pestītājs, tad viņa domas vienmēr vērsīsies uz lielo dvēseles un miesas dziedinātāju. Viņš vadīs cietēju domas pie Tā, Kas var izdarīt atjaunošanas darbu, Kas, dzīvojot virsa zemes, atdeva slimniekiem veselību un dziedināja kā dvēseli, tā miesu, sacīdams: "Mans bērns, tavi grēki tev ir piedoti." Marka 2,5.

Biežajai saskarei ar slimībām nekad nevajadzētu izraisīt ārstā bezrūpību vai vienaldzību. Bīstamu saslimšanu gadījumos cietējs saprot, ka viņš ir atkarīgs no ārsta žēlastības. Viņš raugās uz ārstu kā uz savu vienīgo laicīgo cerību un ārstam vienmēr vajadzētu šai drebošai dvēselei norādīt uz To, Kas ir lielāks par viņu, tas ir, uz Dieva Dēlu, Kas atdeva Savu dzīvību, lai glābtu mūs no nāves, Kas jūt līdzī cietējam un kura dievišķā vara dos gudrību un veiksmi visiem, kas to no Viņa lūgs.

Kad pacients vēl nezina, kas viņu sagaida, tad ārstam ir īstais brīdis pārliecināt prātu. Viņam to nevajadzētu darīt, lai izceltu sevi, bet Viņš var dvēselei norādīt uz Kristu kā uz personīgo Pestītāju. Ja dzīvība tiek pasargāta, tad tā ir dvēsele, par kuru ārstam vienmēr jābūt nomodā. Pacients domā, ka ārsts ir tieši viņa dzīvības viduspunkts. Un kādam mērķim gan lai izlieto šo lielo uzticību? – Vienmēr lai mantotu kādu dvēseli Kristum un lai izceltu Dieva spēku.

Kad krīze ir garām un panākumi droši, tad pavadiet dažus mirkļus ar pacientu lūgšanā, neņemot vērā, vai dzīvība ir pasargāta. Ārsts, kas tā rīkosies, novedīs pacientu pie Tā, no Kura ir atkarīga viņa dzīvība. (233) Varbūt pacients teiks pateicības vārdus ārstam, jo, pateicoties Dievam, viņš šo dzīvību ir stipri saistījis ar savējo, tomēr atdodiet slavu un pateicību Dievam kā Tādam, Kas vienmēr ir klāt, kaut arī nav redzams.

Bieži cilvēki Kristu ir pieņēmuši un atzinuši, atrodoties uz slimības gultas, un nākotnē tas notiks biežāk kā pagātnē, jo ātru darbu Kungs darīs mūsu pasaulē. Uz ārsta lūpām jāatrodas gudrības vārdiem, un Kristus slacinās iesēto sēklu, liekot tai nest augļus uz mūžīgu dzīvību.

Mēs pazaudējam visdārgākās izdevības, nesakot vārdus īstā brīdī. Pārāk bieži vērtīgas spējas, kam vajadzēja nest tūkstoškārtīgus augļus, paliek neizmantotas. Ja cilvēki nav modri, lai ieraudzītu zelta priekšrocību, tad tā paies. Kaut kam tiks atļauts aizkavēt ārstu no šī viņam darāmā taisnības sludinātāja darba.

Nav neviena par daudz dievbijīga ārsta, kas kalpo savā profesijā. Darbs ir ļoti daudz, un sludinātājiem un ārstiem jāstrādā pilnīgā vienprātībā. Lūka, viņa vārdā nosauktā evaņģēlija sarakstītājs, ir mums pazīstams kā mīļotais ārsts, un, kas dara viņa darbam līdzīgu darbu, tie dzīvo saskaņā ar evaņģēliju.

Ārstam ir neskaitāmas izdevības brīdināt neatgrieztos, iepriecināt noskumušos un bezrūpīgos un izrakstīt zāles miesas un gara veselībai. Tā pamācot cilvēkus patiesas sātības pamatlikumos un kā dvēseļu sargs dodot padomus garīgi un fiziski slimajiem, ārsts veic savu daļu lielajā darbā, kas darāms, lai sagatavotu Kungam gatavus ļaudis. Tieši tas jāpadara ārstnieciskajam misijas darbam, savienojoties ar trešā eņģeļa vēsti.

Sludinātājiem un ārstiem jāstrādā saskanīgi un dedzīgi, lai glābtu dvēseles, kas tiek saistītas sātana cilpās. Tiem jānorāda vīriem un sievietēm uz Jēzu kā uz viņu Taisnību, viņu Stiprumu un viņu veselības Devēju. (234) Tiem pastāvīgi jābūt nomodā par dvēselēm. Ir tādi ļaudis, kas cīnās ar stiprām kārdināšanām un kam draud briesmas tikt pārvarētiem sadursmēs ar sātāniskajiem darba rīkiem. Vai jūs iesiet tiem garām, nepiedāvājot palīdzību? Ja redzat dvēseli, kam vajadzīga palīdzība, tad uzsākat ar to sarunu, kaut arī jūs viņu nepazīstat. Lūdziet ar viņu. Norādiet tai uz Jēzu.

Šis darbs tikpat noteikti ir ārsta, kā sludinātāj pienākums. Ārstam jācenšas mantot dvēseles Kristum gan ar savu sabiedrībai veltīto darbu, gan personīgām pūlēm.

Visos mūsu uzņēmumos un visos mūsu institūtos Dievs ir jāatzīst kā galvenais darbu Vadītājs. Ārstiem jāstrādā kā Viņa pārstāvjiem. Ārstnieciskā biedrība ir ievedusi daudzas reformas, un tās vēl jāpaplašina. Kas cilvēcīgo būtņu dzīvības tur savās rokās, tiem jābūt izglītotiem, izsmalcinātiem un svētotiem ļaudīm. Tad Kungs strādās caur viņiem ar varenu spēku Savam vārdam par godu.

Kristus darbs paralizētā cilvēka labā aino veidu, kā mums jāstrādā. No draugiem šis cilvēks uzzināja kaut ko par Jēzu, un viņš lūdza, lai viņu aiznes pie varenā Dziedinātāja. Pestītājs zināja, ka šo paralizēto cilvēku mocīja priesteru norādījumi, ka viņa grēku dēļ Dievs to ir atmetis. Tāpēc Kungs vispirms sniedza mieru viņa garam. Kristus sacīja: "Mans bērns, tavi grēki tev ir piedoti." Šis apliecinājums piepildīja viņa sirdi ar prieku un mieru. Bet daži klātesošie sāka kurnēt, savās sirdīs sacīdami: "Kas var grēkus piedot kā vien vienīgais Dievs?" Un tad, lai tie zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara piedot grēkus, Kristus sacīja uz slimo vīru: "Celies, ņem savu gultu un ej mājās.!" Te parādīts, kā Pestītājs savienoja patiesības sludināšanas un slimnieka dziedināšanas darbu.

Vienotība mūsu darbā

(235) Ārstnieciskajam misijas darbam izvēršoties plašumā, cilvēki tiks kārdināti padarīt to neatkarīgu no mūsu savienībām. Tomēr man rādīts, ka tāds plāns nav pareizs. Dažādie darba novirzieni ir tikai viena liela vesela pasākuma sastāvdaļas. Tiem visiem ir viens centrs.

Kolosiešiem rakstītā vēstulē mēs lasām: "Miesa pieder Kristum. Nevienam nav tiesības atņemt jums

jūsu balvu, kaut arī tas atrod patiku pazemīgā kalpošanā eņģeļiem, un kaut arī tas lepojas ar parādībām, ko viņš redzējis. Tāds bez pamata kļūst iedomīgs savā miesas prātā un neturas pie galvas, no kuras ar saišu un dzīslu palīdzību visa miesa tiek vienota un kopā saturēta un tā aug Dieva augumā." Kol.2,17.- 19. Mūsu darbam visos tā novirzienos uzskatāmi jāparāda krusta ietekme. Pestīšanas plānā ietvertais Dieva darbs nav jādara neatkarīgā un savstarpēji nesaistītā veidā. Tas nav darāms uz labu laimi. Plāns, kurā ir domāts par krusta ietekmi, ietver arī šīs ietekmes izplatīšanas metodes. Šīs metodes savās pamatlīnijās ir vienkāršas un viegli saprotamas savos skaidrajos un noteiktajos virzienos. Atsevišķās daļas ir savienotas pilnīgas kārtības un savstarpējas atkarības rāmjos.

Dievs Savus ļaudis ir savienojis draudzes ietvarā, lai tie varētu pasaulei atklāt Tā gudrību, Kas veidojis šo organizāciju. Viņš zināja, kādi plāni jāsprauž, lai Viņa ļaužu darbs būtu iespaidīgs un bagāts panākumiem. Turēšanās pie šiem plāniem darīs tos spējīgus nodot liecību, ka Dievs pats ir Sava lielā pasaules atjaunošanas plāna dievišķais Autors.

Kas nem dalību Dieva darbā, tiem jāļaujas, lai Dievs tos vada. Katrai cilvēcīgai godkārei jāpazūd Kristū, Kas ir visu Dieva dibināto iestāžu Galva. (236) Viņš zina, kā iedarbināt Savus iekārtojumus un kā uzturēt to darbu. Viņš zina, ka krustam jāieņem centrālā vieta, jo tas ir cilvēka atpirkšanas līdzeklis un tam ir ietekme visās dievišķās pārvaldības sfērās. Kungs Jēzus, Kas ir bijis visos mūsu pasaules vēstures laikmetos, izprot metodes, kas spēcīgi iedarbosies uz cilvēka prātu. Viņš zina katra pasākuma svarīgumu un arī to, kādās attiecībās šiem dažādajiem darba rīkiem jāsaistās vienam ar otru.

"Neviens nedzīvo sev pašam." Rom.14,7. Tas ir Dieva likums Debesīs un virs zemes. Dievs ir lielais viduspunkts (centrs). No Viņa nāk visa dzīvība. Viņam pieder visa kalpošana, viss gods un visa uzticība. Visām radītām būtnēm dots viens liels dzīvības pamatlikums – atkarība no Dieva un sadarbība ar Dievu. Attiecībām, kas pastāvēja skaidrajā Dieva ģimenē Debesīs, vajadzēja valdīt arī Dieva ģimenē virs zemes. Dieva vadībā Adamam vajadzēja nostāties kā zemes ģimenes galvai, saglabājot Debesu ģimenes pamatlikumus. Tādai rīcībai šekotu miers un laime. Tomēr sātans bija apņēmis pretoties likumam, ka "neviens nedzīvo sev pašam". Viņš vēlējās dzīvot sev. Viņš centās sevi padarīt par iespaidu centru. Tas izraisīja sacelšanos Debesīs, un šī principa pieņemšana no cilvēka puses atnesa grēku virs zemes. Adamam grēkojot, cilvēks atkrita no šī Debesu noteiktā viduspunkta. Dēmons kļuva par pasaules centrālo varu. Kur vajadzēja atrasties Dieva tronim, tur sātans novietoja savu troni. Pasaule savu pagodinājumu kā labprātīgu ziedojumu nolika pie ienaidnieka kājām.

Kas lai Dieva pārvaldības sistēmā no jauna ienes Viņa noteiktos pamatlikumus, ar to iznīcinot sātana plānus un novedot pasauli atkal paklausībā Dievam? (237) Tad Dievs sacīja: "Es sūtīšu Savu Dēlu." "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai visi tie, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību." Jāņa 3,16. Šis ir grēka dziedināšanas līdzeklis. Kristus saka: "Kur sātans ir uzcēlis savu troni, tur nostāsies Mans krusts. Sātans tiks izmests ārā, un Es tikšu paaugstināts, lai visus cilvēkus vilktu pie Sevis. Es kļūšu par atpestītās pasaules viduspunktu. Kungs Dievs tiks paaugstināts. Ļaudis, kurus tagad pārvalda cilvēcīga godkāre un cilvēcīgas kaislības, sāks strādāt priekš Manis. Ļaunās ietekmes ir nostājušās cīņā pret visu labo. Tās ir apvienojušās, lai liktu cilvēkam domāt, ka pretošanās Jehovas likumiem ir pareiza rīcība. Bet Mana armija izies cīņā pret sātanskajiem spēkiem. Lai pretotos tiem, Mans Gars savienosies ar kuru katru Debesu iekārtojumu. Es iesaistišu darbā katru Universā esošo svētījušo cilvēcīgo darba rīku. Tur netrūks neviena no Maniem darba rīkiem. Man ir darbs priekš visiem, kas Mani mīl, noteikts uzdevums katrai dvēselei, kas grib strādāt Manā vadībā. Sātana armijas rosība, briesmas, kas apdraud cilvēka dvēseli, prasa visu strādnieku enerģiju. Tomēr nedrīkst lietot nekādus spaidus. Cilvēcīgajai samaitātībai jāstājas pretī ar mīlestību, pacietību un Dieva lēnprātību. Manam darbam jāglābj tie, kas pakļāvušies sātana pārvaldībai."

Caur Kristu Dievs strādā, lai atkal nostādītu cilvēku viņa sākotnējās attiecībās ar Radītāju un lai novērstu sātana ienestos sajukumu radošos iespaidus. Vienīgi Kristus stāvēja neaptraipīts savtīgajā pasaulē, kur cilvēki bija gatavi iznīcināt draugu vai brāli, lai tikai piepildītu sātana iedvestos ļaunos nodomus. Kristus nāca uz mūsu pasauli, Savu dievišķību ietērpis cilvēcībā, lai cilvēcība varētu pieskarties cilvēcībai un dievišķībai satvert dievišķību. Savtīguma saceltajā troksnī Viņš varēja sacīt cilvēkiem: "Atgriezieties pie sava viduspunkta – Dieva." Viņš pats sagādāja cilvēkiem iespēju to izdarīt, dzīvojot šai pasaulē saskaņā ar Debesu pamatlikumiem. (238) Cilvēcībā Viņš pilnīgi paklausīja Dieva bauslībai. Visu tautu, visu zemju un visu klimatu cilvēkiem Viņš sniegs vislabākās Debesu dāvanas, ja tie tikai pieņems Dievu par savu Radītāju un Kristu par savu Pestītāju.

Vienīgi Kristus to var izdarīt. Viņa evaņģēlijs Viņu sekotāju rokās un sirdīs ir tas spēks, kas padarīs šo

lielo darbu. "Ak, Dieva gudrības un atzišanas bagātības dziļumi!" Pašam nonākot vidē, kas pakļauta sātana sagrozījumiem, Kristus darīja iespējamu pestīšanas darbu. Tādā veidā sātans bija spiests atklāt, ka viņš ir neuzticības izraisītājs Universālā. Un tādā veidā uz visiem laikiem vajadzēja tikt izšķirtai lielajai cīņai starp Kristu un sātanu.

Sātans stiprina cilvēka dabas postošās tieksmes. Viņš izraisa skaudību, greizsirdību, savtību, mantkārību, sacensību un cīņu pēc augstākās vietas. Ļaunie spēki dara savu daļu saskaņā ar sātana viltīgajiem nodomiem. Tā ienaidnieka plāni ar savām postošām tendencēm tika ievesti draudzē. Bet Kristus nāca ar Savu glābjošo ietekmi, vēlēdamies caur Svētā Gara darbu sniegt cilvēkiem Savas spējas un izlietot tos par Saviem darba rīkiem, par Saviem līdzstrādniekiem, kas censtos pasauli vest atpakaļ uzticībā Dievam.

Cilvēki savstarpēji ir saistīti ar atkarības un sadraudzības saitēm. Ar mīlestības ķēdes zelta locekļiem tie stingri jāsavieno ar Dieva troni. Tas iespējams vienīgi tad, ja Kristus ierobežotajam cilvēkam piešķir īpašības, kādas tam būtu vienmēr bijušas, ja tas būtu palicis padevīgs un uzticīgs Dievam.

Kam ir gudrība saprast Rakstus, kas pareizi raugās uz krustu, kas patiesi tic Jēzum, tiem viņu ticībai ir drošs pamats. Tiem ir ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli no visām iedzimtajām un ieaudzina tajām vainām. (239)

Dievs ticīgos ir savienojis draudzes ietvaros, lai tie savstarpēji viens otru stiprinātu labos un taisnos centienos. Draudze virs zemes tiešām būtu Debesu draudzes simbols, ja tās locekļiem būtu viens prāts un viena ticība. Dieva plānu sabojā tie, kas nav Svētā Gara vadīti. Viņus savā vadībā pārņem cits gars, un tie palīdz stiprināt tumsas spēku. Kas ir svētoti ar Kristus dārgajām asinīm, tie nekļūs par rīkiem cīņā pret Dieva sprasto lielo plānu. Tie neienesīs cilvēcīgo nekrietnību ne lielās, ne mazās lietās. Tie nedarīs neko, lai draudzē pastāvīgi valdītu nevienprātība.

Tiešām starp kviešiem atrodas arī nezāles, Sabata ievērotāju organizācijā ir redzami grēki, bet vai to dēļ mēs nonjecināsim draudzi? Vai visu iestāžu direktoriem un visu draudžu vadītājiem nevajadzētu uzsākt šķīstīšanas darbu tādā veidā, ka draudzes pārveidošanās kļūtu par spožu gaismu tumšā vietā?

Ko gan nepanāktu pat viens ticīgais šķīsto Debesu pamatlikumu ieviešanā, ja viņš atteiktos atļaut sevi aptraipīt, ja viņš stingri kā klīnts nostātos par "Tā saka Kungs"? Dieva eņģeļi nāks viņam palīgā, sagatavojot viņa priekšā ceļu.

Pāvils rakstīja romiešiem: "Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu prātīgā Dieva kalpošana. Un nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts." Rom.12,1.2. Visa šī nodaļa satur mācību, kuru es lūdzu pētīt visiem tiem, kas sevi sauc par Kristus miesas locekļiem. (240)

Vēl Pāvils rakstīja: "Ja jau pirmais guvums ir svēts, tad arī visa mīkla, un, ja sakne ir svēta, tad arī zari. Bet, ja nu daži zari izlauzti un tu, meža eļļas koka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļas koka saknes un taukuma, tad nelielies zaru priekš', bet ja lielies, zini, ne tu nesi sakni, bet sakne nes tevi! Tu varbūt iebildīsi: zari izlauzti, lai es tiktu uzpotēts. Pareizi, savas neticības dēļ tie izlauzti, bet tu turies ar savu ticību. Tāpēc neesi iedomīgs, bet pilns bijības! Jo, ja Dievs nav taupījis dabīgos zarus, viņš arī tevi netaupīs! Redzi šeit kopā: Dieva laipnību un bardzību! Bardzību pret tiem, kas krituši, laipnību – pret tevi, ja tu tikai paliksi uzticīgs šai laipnībai; citādi arī tevi izcirtīs!" Rom. 11,16.- 22.

Šie vārdi ļoti skaidri rāda, ka nedrīkst nonjecināt spēkus, ko Dievs ir ielicis draudzē.

Svētota kalpošana prasa sevis aizliegšanu. Ir jāuzņemas krusts un jāparāda tā vieta evaņģēlija darbā. Cilvēcīgajam iespaidam spēks jāsaņem no Tā, Kas ir spējīgs izglābt un uzturēt izglābtā stāvoklī visus, kas atzīst, ka ir atkarīgi no Viņa. Caur draudzes locekļu vienotību ar Kristu un savstarpēji evaņģēlija pārveidojošam spēkam jāizplatās visā pasaulē.

Evaņģēlija darbā Kungs lieto dažādus iekārtojumus, un nekam nevajadzētu atļaut šķirt šos iekārtojumus. Nekad nevajadzētu dibināt kādu sanatoriju kā no draudzes neatkarīgu uzņēmumu. Mūsu ārstiem darbā jāsavienojas ar evaņģēlija sludinātājiem. Ar viņu darbu jāglābj dvēseles, lai paaugstināts tiek Dieva vārds.

Ārstnieciskais misijas darbs nekādā gadījumā nedrīkst tikt šķirts no evaņģēlija sludināšanas darba.

(241) Kungs ir noteicis, ka šīm divām darba daļām jābūt tik cieši saistītām kā rokai ar ķermeni. Bez šīs savienības neviena darba daļa nav pilnīga. Ārstnieciskais misijas darbs ir uzskatāmi parādīts evaņģēlijs.

Bet Dievs nav domājis, ka ārstnieciskajam misijas darbam vajadzētu aizēnot trešā eņģeļa vēsts darbu. Rokai nav jāklūst par ķermeni. Trešā eņģeļa vēsts ir evaņģēlija vēsts šīm pēdējām dienām, un nekādā gadījumā to nedrīkst aizēnot kādas citas intereses, liekot tai parādīties kā mazsvarīgākai. Ja mūsu iestādēs kaut ko paceļ pāri trešā eņģeļa vēstij, tad evaņģēlijs tur vairs nav lielais vadošais spēks.

Krusts ir visu reliģisko iestāžu centrs. Šīm iestādēm jāatrodas Dieva Gara vadībā, nevienā iestādē kāds atsevišķs cilvēks nedrīkst būt tās vienīgais vadītājs. Dievišķajam prātam ir cilvēki priekš visām vietām.

Caur Svētā Gara spēku katram Dieva nozīmētajam darbam jāattīstās un jāpaaugstinās un jāklūst par liecinieku priekš Kunga. Cilvēkam sevi jāpakļauj mūžīgā prāta vadībai, kura pavēlēm viņam jāpaklausa visos sīkumos.

Centīsimies izprast mūsu priekšrocību staigāt un strādāt kopā ar Dievu. Evaņģēlijam, kaut arī tajā ietverta skaidri izteiktā Dieva griba, nav nekādas vērtības priekš cilvēkiem, kā augstiem, tā zemiem, kā bagātiem, tā nabagiem, ja cilvēki sevi nepakļauj Dievam. Kas nes saviem līdzcivēkiem zāles grēka dziedināšanai, tam pašam vispirms jābūt Dieva Gara vadītam. Viņš nedrīkst lietot airus, ja neatrodas dievišķā vadībā. Viņš nevar iespaidīgi strādāt, viņš nevar izpildīt Dieva gribu saskaņā ar dievišķo prātu, ja pats nav uzzinājis, ne no cilvēciegiem avotiem, bet no bezgalīgās gudrības, ka Dievam viņa plāni ir patīkami. (242)

Dieva labvēlība paredzēta katram Viņa darba nozarojumam. Ir jāatzīst savstarpējas atkarības un ietekmes likums un tam pilnīgi jāpakļaujas. "Neviens nedzīvo sev pašam." Arī ienaidnieks ir izlietojis savstarpējās atkarības ķēdi, lai spiestu cilvēkus kopā. Tie ir savienoti, lai iznīcinātu Dieva līdzību cilvēkā, lai ar evaņģēlija pamatlikumu sagrozīšanu strādātu tam pretī. Dieva Vārdā tie ir attēloti kā sašjeti kūlīšos sadedzināšanai. Sātans apvieno savus spēkus pazudināšanas darbam. Dieva izredzēto ļaunu vienotība ir briesmīgi iedragāta. Dievs piedāvā dziedinošu līdzekli. Šis zāles nav ietekme starp daudzām ietekmēm un neatrodas ar tām uz viena līmeņa, tās ir iespaids, kas paceļas pāri visiem citiem iespaidiem virs zemes, labojošs, paceļošs un izdaiļojošs. Kas strādā evaņģēlija darbā, tiem jābūt paaugstinātiem un svētotiem ļaudīm, jo tie runā par Dieva lielajiem pamatlikumiem. Vilkdami vienu jūgu ar Kristu, tie ir Dieva darba biedri. Tā Kungs vēlas sasaistīt Savus sekotājus, lai tie varētu būt spēks uz labu, katrs darīdams savu daļu un visi ievērodami svēto pamatlikumu, ka ikviens ir atkarīgs no Vadoņa.

Kristus iesaistījās visos Dieva darba nozarojumos. Viņš neko nešķiroja. Dziedinot slimos, Viņš nedomāja, ka neatļauti iejaucas ārsta darbā. Viņš sludināja patiesību, un, kad pie Viņa nāca slimnieki, lai tiktu dziedināti, tad Viņš bija tikpat labprātīgs uzlikt Savas rokas uz viņiem, kā sludināt evaņģēliju. Sai darbā Viņš bija tikpat pilnīgs kā patiesības sludināšanā.

Medicīnas darbinieku atbildības

(243) Efeziešiem rakstītās vēstules ceturtnā nodaļa satur mācības, kuras mums devis Dievs. Šai nodaļā runā Dieva inspirēts cilvēks, kuru Dievs ir pamācījis svētā atklāsmē. Aprakstot Dieva dāvanu sadalījumu Viņa strādniekiem, šis cilvēks saka: "Viņš citus ir devis par apustuļiem un citus par praviešiem, un citus par evaņģēlistiem, un citus par ganiem un mācītājiem, ka svētie top sataisīti kalpošanas darbam Kristus miesai par uztaisīšanu, kamēr mēs visi tiekam pie Dieva Dēla vienādas ticības un atzīšanas un uzaugam par pilnīgu vīru, pilnīgi Kristum līdzīgi." Efez. 4,11.- 13. Seit parādīts, ka Dievs katram cilvēkam dod īpašu darbu, un, darot to, cilvēks izpilda savu daļu Dieva lielajā plānā.

Šī mācība rūpīgi jāpārdomā mūsu ārstiem un ārstnieciskajiem misionāriem. Dievs Savus darba rīkus ir nolīcis starp ļaudīm, kas atzīst Viņa dievišķās valdības likumus. Slimnieki jādziedina, cilvēciegajām pūlēm savienojoties ar dievišķām. Katru dāvanu, katru spēku, ko Kristus ir apsolījis Saviem mācekļiem, Viņš dāvā tiem, kas grib Viņam uzticīgi kalpot. Un Viņš, Kas dod prāta spējas un Kas uztic podus vīriem un sievietēm, kas Viņam pieder caur radīšanu un atpestīšanu, sagaida, ka visu spējas un podi lietojot palielināsies. Katra spēja jāizlieto citu aplaimošanai, vairojot ar to Dieva godu. Tomēr ārsti ir vadīti uz domām, ka viņu spējas ir viņu personīgais īpašums. Dieva darbam dotos spēkus tie ir izlietojuši, novirzoties tādās darba līnijās, kurām Dievs tos nav nozīmējis. (244)

Sātans pastāvīgi strādā, lai atrastu sev ielavīšanās iespēju. Viņš ārstam stāsta, ka tā spējas ir pārāk dārgas, lai tās saistītu starp Septītās dienas Adventistiem, ka, ja viņš būtu brīvs, tad viņš varētu veikt ļoti lielu darbu. Ārsts tiek kārdināts domāt, ka ar savām metodēm viņš var rīkoties neatkarīgi no ļaudīm, priekš kuriem darbojies Dievs, lai tos paceltu pāri visiem citiem ļaudīm virs zemes. Tomēr lai ārsts nedomā, ka viņa iespaids palielināsies, ja viņš atšķirsies no šī darba. Ja viņš mēģinās izvest pats savus plānus, tad viņam nebūs panākumu.

Jebkādas pakāpes savtīguma pieļaušana sludināšanas vai medicīnas darbā ir Dieva likuma pārkāpšana. Ja cilvēki lepojas ar savām spējām un liek ļaudīm slavēt ierobežotas būtnes, tad tie apkauno Dievu, un Viņš tiem atņems to, ar ko viņi lepojas. Ārsti, kas saistīti ar mūsu sanatorijām un ārstniecisko misijas darbu, Dieva aizgādībā ir savienoti ar šo tautu, kam Dievs ir pavēlējis būt par gaismu pasaulē. Viņu uzdevums ir atdot visu, ko Dievs tiem ir devis, - atdot, ne kā ietekmi starp citām ietekmēm, bet ar Dieva palīdzību kā tādu ietekmi, kas darītu iedarbīgu patiesību šim laikam.

Dievs mums ir uzticējis īpašu darbu, tādu darbu, ko nevar padarīt neviena cita tauta. Viņš mums ir apsolījis Svētā Gara palīdzību. Debesu straume plūst lejup uz zemi tieši mums norādītā darba veikšanai. Neļausim šai Debesu straumei novērsties sānis sakarā ar mūsu novirzīšanos no taisnās tekas, kuru iezīmējis Kristus.

Ārstiem nevajag domāt, ka viņi ar saviem plāniem un sasniegumiem apņems visu pasauli. Dievs tiem nav licis aptvert tik daudz tikai ar savu darbu vien. (245) Cilvēks, kas iegulda savus spēkus daudzās darba līnijās, nevar uzņemties veselības institūta pārvaldīšanu un pareizi izpildīt savu pienākumu.

Ja Kunga strādnieki uzņemas tādas darba līnijas, kas samazina iespēju darīt to, kas tiem jādara, sniedzot pasaulei gaismu, tad Dievs caur viņu darbu nesaņem slavu, kam vajadzētu vairoties ap Viņa svēto vārdu. Ja Dievs aicina cilvēku darīt kādu noteiktu darbu Viņa lietā, tad Viņš tam arī neuzliks naštas, ko citi cilvēki var un ko tiem arī vajadzētu nest. Tās var būt svarīgas, bet saskaņā ar Viņa paša gudrību Dievs katram cilvēkam iedala savu darbu. Viņš nevēlas, lai Viņu atbildīgie ļaudis līdz pēdējai iespējai sasprindzinātu savu prātu, uzņemoties darbu daudzās līnijās. Ja darbinieks neuzņemas tam nozīmēto darbu, kas, kā Kungs redz, ir tieši viņam piemērots, tad viņš neizpilda pienākumu, kuru pareiza izpilde noslēgtos ar patiesības izplatīšanos un cilvēku sagatavošanu tieši mūsu priekšā esošai krīzei.

Dievs nevar dot lielākā mērā ne fiziskos, ne garīgos spēkus tiem, kas paši sev meklē naštas, kuras Viņš tiem nav nozīmējis. Kad cilvēki uzņemas tādas atbildības, lai arī cik labs būtu attiecīgais darbs, tad tiek pārslogoti fiziskie spēki un prāts kļūst neskaidrs, un tie nevar gūt vislielākos panākumus.

Ārstiem mūsu iestādēs nevajadzētu iesaistīties daudzos pasākumos, atļaujot darbam tādā veidā atslābt, kad viņiem vajadzētu stāvēt par pareiziem pamatlikumiem un izplatīt pasaules plašu iespaidu. Dievs Savus līdzstrādniekus nav sūtījis veikt tik daudzējādu darbu un spraust tik plašus plānus, ka tie vairs nespēj tiem norādītajā vietā padarīt tik lielu un labu darbu, kādu Viņš no tiem sagaida, lai pasaulē izplatītu gaismu un saskaņā ar Viņa bezgalīgās gudrības vadību saistītu (sapulcinātu) cilvēkus.

Ienaidnieks ir apņēmies cīnīties pret Dieva nodomu palīdzēt cilvēcei ar patiesa ārstnieciskā misijas darba būtības atklāšanu. Šim darbam ir pievienotas tik daudzas citas intereses, ka strādnieki nespēj visu darīt saskaņā ar kalnā rādīto priekšzīmi. Man ir norādīts, ka ārstiem nozīmētais darbs mūsu institūtos ir pietiekošs priekš tiem un ka viss, ko Kungs no viņiem prasa, ir ciešāka savienošana ar evaņģēlija misionāriem un uzticība darbā. Viņš neprasa, lai mūsu ārsti uzņemtos tik daudz un tik dažādu darbu, kā daži ir darījuši. Kā īpašu darbu mūsu ārstiem Viņš nav noteicis pūles to labā, kas mīt mūsu lielpilsētu noziedzības perēkļos. Kungs no Saviem kalpiem neprasa neiespējamo. Darbs, ko Viņš devis mūsu ārstiem, ir medicīniskajā misijas darbā pasaulei uzskatāmi parādīt evaņģēlija kalpošanu.

Kungs neuzliek Saviem ļaudīm visu šo nastu strādāt priekš tik ļoti grēkos nocietinātās šķiras, ka daudzi no viņiem negūs labumu ne sev, ne arī varēs palīdzēt citiem. Ja ir cilvēki, kas var uzņemties darbu priekš vispagrimušākajiem ļaudīm, ja Dievs tiem uzliek nastu strādāt priekš ļaužu masām dažādos veidos, tad lai viņi iet un šim darbam vajadzīgos līdzekļus ievāc no pasaules. Lai tie nepaļaujas uz līdzekļiem, ko Dievs ir paredzējis trešā eņģeļa vēsts darba uzturēšanai.

Mūsu sanatorijām nepieciešams smadzeņu un sirds spēks, ko tām nolaupa citas darba līnijas. Visu, ko sātans varēs darīt, to viņš arī darīs, lai vairotu mūsu ārstu atbildības, jo viņš zina, ka tas novājinās, nevis stiprinās institūtus, ar kuriem šie ārsti ir saistīti.

Mūsu uzsāktajā darbā vajadzīga liela apdomība. Mums nevajadzētu uzņemties lielas nastas, rūpējoties par maziem bērniem. Šo darbu dara citi. Mums ir īpašs darbs, rūpējoties par gados vecākiem bērniem un tos audzinot. (247) Lai ģimenes, kas to spēj, šos mazos adoptē, un, tā rīkojoties, tās saņems svētību. Bet ir vēl augstāks un īpatnējāks darbs, kam jāsaista mūsu ārstu uzmanība, t. i., to audzināšana, kas ir uzauguši ar kropliem raksturiem. Vecākiem jāizskaidro veselības reformas pamatlikumi. Tiem jātiek atgrieztiem, lai viņi varētu strādāt kā misionāri paši savās mājās. Šo darbu mūsu ārsti ir darījuši un vēl var darīt, ja viņi neupurēs sevi tik daudzu un dažādu atbildību nešanā.

Galvenais ārsts jebkurā institūtā pilda grūtu uzdevumu, un viņam nevajadzētu saistīties ar mazāk svarīgām atbildībām, jo pretējā gadījumā viņam nemaz neatliks laiks atpūtai. Viņa rīcībā jābūt pietiekošam daudzumam uzticīgu palīgu, jo viņam jāveic nogurdinošs darbs. Viņam kopā ar cietējiem jāzemojas lūgšanā un jāvada savi pacienti pie Lielā Ārsta. Ja kā pazemīgs lūdzējs viņš meklēs no Dieva gudrību katram atsevišķam gadījumam, tad viņa spēks un iespaids stipri palielināsies.

Ko gan cilvēks pats no sevis var padarīt lielajā darbā, ko norādījis bezgalīgais Dievs? Kristus saka: "Bez Manis jūs ne nieka nespējat darīt." Jāņa 15,5. Viņš nāca uz mūsu pasauli, lai parādītu cilvēkiem, kā tiem veikt Dieva uzdoto darbu, un mums Viņš saka: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevis Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsit atvieglošanu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir laipnīgs un Mana nasta viegla." Mat.11,28.- 30. Kāpēc Kristus jūgs ir laipnīgs un Viņa nasta viegla? – Tāpēc ka Viņš tās smagumu uzlika Golgātas krustam.

Katram ārstam, ja viņš grib gūt sekmes slimo ārstēšanā, svarīgākais ir personīgā reliģija. Viņam nepieciešams spēks, kas ir lielāks par viņa paša prasmī un intuīciju. Dievs vēlas ārstus piesaistīt Sev un likt tiem saprast, ka Viņa acīs katra dvēsele ir dārga. (248) Kas paļaujas uz Dievu, saprotot, ka vienīgi Viņš, Kas radīja cilvēku, zina, kā parādīt ceļu, tas nepiedzīvos neveiksmi Dieva norādītajā miesas slimību dziedināšanas darbā, kā arī ārstējot dvēseles, par kurām mira Kristus.

Kas nes smagās ārsta atbildības, tam jālūdz tāpat kā evaņģēlija sludinātājam, un viņa dvēselei, prātam un miesai jābūt savienotai ar Dieva patiesību. Tad viņš cietējiem varēs pateikt vārdu istā laikā. Viņš var būt nomodā pār dvēselēm kā tāds, kam par tām būs jāatbild. Viņš var norādīt uz Kristu kā uz Ceļu, Patiesību un Dzīvību. Raksti skaidri atausīs viņa atmiņā, un viņš runās kā tāds, kas apzinās dvēseļu vērtību, pie kurām viņam ir jāstrādā.

Pieskaņošanās pasaulei

Kungs Jēzus ir sacījis: "Ja kas grib sekot Man, tas lai aizliedz sevi pašu un uzņem savu krustu ik dienas un seko Man." Lūkas 9,23. Kristus vārdi atstāja iespaidu uz Viņa klausītāju prātiem. Daudzi no tiem, pat pilnīgi neizpradzami Viņa pamācības, pārliecinoša spēka skārti, bija spiesti sacīt: "Ne mūžam cilvēks tā vēl nav runājis kā šis cilvēks." Jāņa 7,46. Ne vienmēr mācekļi izprata mācības, ko Kristus tiem gribēja sniegt ar līdzībām, un, kad ļaužu pūlis bija aizgājis, tie Viņu lūdza izskaidrot Savus vārdus. Viņš vienmēr bija labprātīgs vadīt tos pie pilnīgas Savu Vārdu un Sava prāta izpratnes, jo no tiem patiesībai skaidrai un saprotamai vajadzēja iet tālāk pasaulē.

Reizēm Kristus mācekļiem pārmeta, ka tie ir kūtri saprast. Viņš tiem nodeva patiesības, kuru vērtību tie nojauta pavisam vāji. Ilgu laiku Viņš pavadīja kopā ar tiem, mācīdams dievišķo patiesību, tomēr viņu agrākā reliģiskā audzināšana, maldīgie izskaidrojumi, kādos jūdu skolotāji ietēpa Rakstus, vēl arvien aptumšoja viņu prātu. (249) Kristus deva solījumu, ka Viņš tiem sūtīs Savu Garu, kas atgādinās tiem Viņa vārdus kā aizmirstas patiesības. Kristus sacīja: "Tas jums mācīs visas lietas un jums atgādinās visu to, ko Es jums esmu sacījis." Jāņa 14,26.

Jūdu skolotāju Rakstu izskaidrošanas veids, viņu bezgalīgie sadzīves likumu un izdomājumu atkārtojumi lika Kristum teikt vārdus: "Šie ļaudis pie Manis turas ar savu muti un godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu no Manis nost." Tempļa pagalmos viņi izpildīja savus noteiktos dievkalpojuma rituālus. Viņi upurēja upurus, kas norādīja uz lielo Upuri, sacīdami ar savām ceremonijām: "Nāc, mans Pestītāj." Bet Kristus, uz Ko norādīja visas šīs ceremonijas, atradās viņu vidū, un viņi To negribēja nedz atzīt, nedz uzņemt. Pestītājs paziņoja: "Bet velti tie Mani ciena, mācīdami mācības, kas ir cilvēka pavēles." Mat. 15,8.9.

Kristus Saviem kalpiem šodien saka to pašu, ko Viņš teica mācekļiem: "Ja kas grib sekot Man, tas lai aizliedz sevi pašu un uzņem savu krustu ikdienas un seko Man." Bet šodien ļaudis ir tikpat kūtri apgūt šo mācību kā Kristus dienās. Kristus Saviem ļaudīm ir devis vienu brīdinājumu pēc otra, tomēr dažādajiem ieradumiem un pasaules dzīves ritumam ir bijis tik liels spēks pār ļaudīm, kas sevi sauc

par Dieva tautu, ka Viņa brīdinājumi ir atstāti bez ievēribas.

Tiem, kas pilda kādu uzdevumu Dieva lielajā darbā, nav jāseko pasaules cilvēku priekšzīmei. Vērā jāņem Dieva balss. Kas sevi dara atkarīgu no cilvēku spēka un iespaida, tie atspiežas uz aizlūzušas nīedres.

Paļaušanās uz cilvēkiem ir bijis draudzes lielais vājums. Ļaudis ir apkaunojuši Dievu, nenovērtējot Viņa paliekošo palīdzību un iekārojot cilvēku iespaida atbalstu. (250) Tā vājš kļuva Izraēls. Ļaudis gribēja pielīdzināties citām pasaules tautām un prasīja sev ķēniņu. Viņi gribēja, lai tos vada cilvēcīgs spēks, ko tie var redzēt, bet ne dievišķais, neredzamais spēks, kas līdz tam tos bija vadījis un devis viņiem uzvaru karā. Viņi paši izvēlējās ejamo ceļu, un sekas bija redzamas Jeruzalemes izpostīšanā un tautas izklīdināšanā.

Mēs nevaram uzticēties nevienam cilvēkam, lai arī tas būtu ļoti izglītots vai augstu stāvošs, ja tas savu sākotnējo uzticību Dievam nepatur stipru līdz galam. Kādam gan vajadzēja būt ienaidnieka spēkam pār Zālamānu, pār vīru, kuru inspirācija trīs reizes ir nosaukusi par Dieva mīloto un kuram bija uzticēts lielais tempļa uzcelšanas darbs! Tieši šai darbā Zālamāns noslēdza savienību ar elkus pielūdzošām tautām, un ar savām laulībām viņš sevi saistīja ar pagānu sievietēm, kuru iespaidā viņš vēlākos gados atstāja Dieva templi, lai pielūgtu birzēs, kuras viņš bija sagatavojis savu sievu elkiem.

Tā arī tagad cilvēki atbīda Dievu malā kā priekš viņiem nepietiekošu. Tie meklē atzinību no pasaules cilvēkiem un domā, ka ar pasaules iespaida palīdzību tie paveic kaut ko lielu. Tomēr tie kļūdās. Atbalstoties uz pasaules elkoni un ne uz Dieva elkoni, tie novēršas no darba, kuru Dievs grib padarīt ar Saviem izredzētajiem ļaudīm.

Saskaroties ar augstākām sabiedrības šķirām, ārsts lai nedomā, ka viņam vajadzētu slēpt tās īpašās iezīmes, ko viņam piešķirusi svētošanās caur patiesību. Ārstiem, kas pievienojas Dieva darbam, jāstrādā kopā ar Dievu kā Viņa nozīmētiem darba rīkiem, viss savs spēks un enerģija tiem jāatdod Dieva baušļus turošo ļaužu darba atbalstīšanai un izcelšanai. Kas savā cilvēcīgā gudrībā cenšas apslēpt īpašās iezīmes, kuras Dieva ļaudis atšķir no pasaules, tie pazaudēs savu garīgo dzīvību, un Dieva spēks tos vairs tālāk neurturēs. (251)

Mūsu medicīnas darbiniekiem nekad nevajadzētu pieļaut domu, ka tiem vēlams izlikties par bagātiem cilvēkiem. Uz tādu rīcību skubinās spēcīgas kārdināšanas, liekot domāt, ka ar to pieaugs viņu ietekme. Bet es esmu pamācīta sacīt, ka tādai rīcībai būs pretējas sekas.

Visi, kas ar piemērošanos pasaulei centīsies sevi izcelt, sniedz ļaudīm maldinošu priekšzīmi. Dievs par Saviem atzīst tikai tos, kas dzīvē ieauž Viņa pavēlēto pašizliegšanos un uzupurēšanos. Ārstiem jāsaprot, ka viņu spēks atrodas viņu lēnprātībā un sirds pazemībā. Dievs pagodinās tos, kas sevi daris atkarīgus no Viņa.

Ārsta drēbju piegriezumam, viņa darba rīkiem un viņa istabas iekārtojumam nav nekādas nozīmes Dieva priekšā. Caur Savu Svēto Garu Dievs nevar strādāt ar tiem, kas apgērbā un ārējā izskatā cenšas sacensties ar pasauli. Kas seko Kristum, tam vajag aizliegt sevi un uzņemties krustu.

Ārstam, kas bīstas un mīl Dievu, nebūs vajadzīgs sevi izcelt, piegriežot īpašu vērību ārišķībām. Taisnības Saule spīd viņa sirdī un ir atklājusies viņa dzīvē, kas to izcels citu vidū. Kas strādās Kristus rindās, tie būs dzīvas vēstules, zināmas un lasāmas visiem cilvēkiem. Viņu priekšzīme un iespaids liks bagātiem un apdāvinātiem ļaudīm novērsties no mazvērtīgām materiālām lietām un satvert mūžīgās īstenības. Vislielākā cieņa vienmēr tiks parādīta ārstam, kas atklāj, ka norādījumus viņš saņem no Dieva. Nekas tik spēcīgi nesekmēs Dieva iekārtojumu augšupeju kā ar tiem saistīto Viņa kalpu nelokāma uzticība.

Ārsts atradīs, ka sekošana Kunga darba metodēm nāks par labu viņa tagadējai un mūžīgai labklājībai. (252) Prātu, ko radījis Dievs, Viņš var veidot bez cilvēka palīdzības, tomēr Viņš pagodina ļaudis, aicinot tos sadarboties ar Viņu Viņa lielajā darbā.

Daudzi par pietiekošu uzskata paši savu gudrību, un viņi visas lietas kārtā, vadoties no sava sprieduma, cerēdami tādā veidā sasniegt brīnišķus rezultātus. Bet, ja tie paļautos uz Dievu un ne uz sevi, tad tie saņemtu Debesu gudrību. Kas ar savu darbu tā aizraujas, ka vairs nevar atrast laiku, lai izlauztu sev ceļu pie žēlastības troņa un dabūtu padomu no Dieva, tie darbu ievirzīs nepareizās slīdēs. Mūsu spēks meklējams mūsu savienībā ar Dievu caur Viņa vienpiedzīmušo Dēlu un arī mūsu savstarpējā savienībā.

Patiesi vissekmīgākais ķirurgs ir tas, kas mīl Dievu, kas redz Dievu Viņa radītajos darbos un kas, izsekojot, cik gudri Dievs veidojis cilvēka organismu, Viņu pielūdz. Vissekmīgākais ārsts ir tas, kas bīstas Dievu jau no savas jaunības, tāpat kā Timotejs, kas jūt, ka Kristus ir viņa pastāvīgais pavadoņš, draugs, ar kuru viņš vienmēr var sarunāties. Tāds ārsts neizmainīs savu amatu pat pret visaugstāko posteni, kādu pasaule var piedāvāt. Viņš vairāk rūpēsies par Dieva godu un Viņa atzinības nodrošināšanu nekā par atbalsta un goda saņemšanu no pasaules lielajiem vīriem.

Lūgšana

Katru Septītās Dienas Adventistu vidū nodibināto sanatoriju vajadzētu padarīt par Bēteli. Visiem, kas savienoti ar šo darbu nozarojumu, vajadzētu būt svētītiem Dievam. Kas kalpo slimniekiem, kas izdara sarežģītas, atbildīgas operācijas, tiem jāatceras, ka viens vienīgs neveikls naža grieziens, viena vienīga nervoza rokas ietricēšanās var būt par iemeslu dvēseles aiziešanai mūžībā. Tiem nevajadzētu atļaut uzņemties tik daudz atbildību, ka vairs neatliktu laika īpašiem lūgšanu brīžiem. (253) Ar nopietnām lūgšanām tiem vajadzētu atzīt savu atkarību no Dieva. Tikai apzinoties Dieva skaidrās patiesības iedarbību uz prātu un sirdi, tikai ar to mierīgumu un spēku, ko vienīgi Dievs var dot, tie ir piemēroti izdarīt kritiskas operācijas, kas slimniekam nozīmē dzīvību vai nāvi.

Patiesi atgriezts ārsts neuzņemsies tik daudz atbildību, ka tās traucētu viņa darbu priekš dvēselēm. Tā kā bez Kristus mēs neko nespējam darīt, kā gan var ārsts vai ārstnieciskais misionārs sekmīgi veikt savu darbu, ja iepriekš lūgšanās nopietni nemeklē Kungu? Lūgšanas un Vārda pētišana sniedz dvēselei veselību un dzīvību.

Kungs gaida, lai caur Saviem ļaudīm parādītu Savu žēlastību un spēku. Tomēr Viņš prasa, lai tie, kas iesaistās Viņa darbā, pastāvīgi turētu savas domas pievērstas Viņam. Katru dienu tiem vajadzētu atrast laiku lūgšanām un Dieva Vārda lasīšanai. Katram Izraēla Dievam piederošajam kareivim un virsniekam ir vajadzīgs laiks, kad meklēt padomu no Dieva un Viņa svētību. Ja strādnieks pieļauj, ka tiek atrauts no tā, tad viņš pazaudēs savus garīgos spēkus. Mums katram personīgi ir jāstaigā un jārunā ar Dievu, tad mūsu dzīvē parādīsies Kristus evaņģēlija svētais iespaids visā tās skaistumā.

Mūsu institūtos jāturpina reformācija. Ārstiem, strādniekiem un medmāsām jāsaprot, ka viņi tiek pārbaudīti un ka viņu pārbaudes rezultāti attieksies uz tagadējo dzīvi un arī uz to dzīvi, kas mērojama ar Dieva dzīvi. Mums pilnīgi jāizlieto visas spējas, lai cietušo cilvēcīgo būtņu uzmanību pievērstu glābjošām patiesībām. Tas jā dara savienībā ar slimnieku dziedināšanas darbu. Tad patiesības lieta nostāsies pasaules priekšā tajā spēkā, kādu Dievs tai ir paredzējis. Svētotu strādnieku iespaids paaugstinās patiesību. Tā ies uz priekšu "kā degošs luksturis".

Pasaules vajadzības

(254) Kad Kristus redzēja ap Sevi pulcējamies ļoti daudz ļaužu, "Viņam sirds par tiem iežēlojās, jo tie bija izklīduši un pamesti kā avis, kam nav gana". Kristus redzēja Viņam sekojošā ļaužu pulka slimības, bēdas, trūkumu un pagrimumu. Viņš izprata cilvēces sāpes un vajadzības visā pasaulē. Augsto un zemo, visgodātāko un vispazemotāko ļaužu vidū Viņš saskatīja dvēseles, kas ilgojās tieši pēc tām svētībām, ko Viņš bija nācis nest, tās bija dvēseles, kam vajadzēja tikai izprast Viņa žēlastību, lai kļūtu par Viņa valsts pavalstniekiem. "Tad Viņš uz Saviem mācekļiem sacīja: plaujamā gan daudz, bet maz plāvēju. Tāpēc lūdziet plaujamā Kungu, lai izdzen strādniekus Savā plaujamā." Mat.9,36.- 38.

Šodien ir tāda pat vajadzība. Pasaulei vajadzīgi strādnieki, kas tāpat kā Kristus strādātu priekš cietējiem un grēciniekiem. Tiešām, jāaizsniedz ir lieli ļaužu pulki. Pasaule ir slimību, ciešanu, posta un grēka pārpildīta. Tā ir pārpildīta ar ļaudīm, kam vajadzīga kalpošana, - ar slimiem, bezpalīdzīgiem, nezinošiem un pagrimušiem ļaudīm.

Daudzi šīs paaudzes jaunieši draudžu vidū, reliģiskās iestādēs un mājās, kas sevi apzīmē par kristīgām, izvēlas ceļu, kas ved uz iznīcību. Pierodot dzīvot negausīgi, tie savu organismu pakļauj slimībām, un, kārodami iegūt naudu grēcīgai savu iegribu apmierināšanai, tie ielaižas negodīgos darījumos. Tiek sabojāta veselība un raksturs. Atsvešinājušies no Dieva un sabiedrības atstumti, šie nožēlojamie cilvēki redz, ka tiem nav cerības ne šai dzīvei, ne arī nākamai. Vecāku sirdis ir satriektas. Ļaudis par šiem maldīgajiem runā kā par bezcerīgiem cilvēkiem, bet Dievs tos uzlūko līdzjūtīgā maigumā. Viņš saprot visus apstākļus, kas ir sekmējuši viņu krišanu kārdinājumos. Sī ir viena ļaužu šķira, kam jāveltī pūles.

Tuvu un tālu atrodas cilvēki, ne tikai jaunieši, bet visāda vecuma ļaudis, kas cieš trūkumu un postu, kas iestiguši grēkos un ko nospiež vainas apziņa. Dieva kalpiem jāstrādā priekš šīm dvēselēm, jāuzmeklē tās, jālūdz kopā ar tām un par tām un soli pa soli tās jāveda pie Pestītāja.

Tomēr tie, kas nepazīst Dieva prasības, nav vienīgie, kas atrodas bēdās un kam vajadzīga palīdzība. Mūsu dienās pasaulē, kur valda savtīgums, alkātība un apspiešana, arī daudzi Kunga patiesie bērni ir nonākuši trūkumā un bēdās. Vienkāršās, nožēlojamās dzīves vietās, kur valda nabadzība, slimības un grēks, daudzi pacietīgi nes paši savu nastu un arī cenšas iepriecināt ap tiem esošos bezcerīgos un grēka sasistos cilvēkus. Daudzus no šiem cilvēkiem draudzes vai sludinātāji gandrīz nemaz nepazīst, tomēr tie ir Kunga gaismekļi, kas mirdz tumsā. Kungs īpašā kārtā rūpējas par tiem, un Viņš aicina Savus ļaudis būt par Viņa palīdzējo roku šo ļaužu trūkuma atvieglošanai. Kur vien ir draudze, tur vajadzētu pievērst sevišķu uzmanību šīs ļaužu šķiras uzmeklēšanai, lai tai kalpotu.

Strādājot priekš trūcīgajiem, mums vajadzētu piegriezt uzmanību arī bagātajiem, kuru dvēseles Dieva acīs ir tikpat dārgas. Kristus strādāja priekš visiem, kas gribēja uzklaut Viņa vārdus. Viņš meklēja ne tikai muitniekus un no sabiedrības atmestos ļaudis, bet arī bagātos un izglītos farizejus, jūdu augstmaņus un Romas valdniekus. Dieva bijībā un mīlestībā ir jāstrādā priekš bagātā cilvēka. Pārāk bieži tas paļaujas uz savu bagātību un neredz draudošās briesmas. Laicīgie īpašumi, kurus Kungs ir uzticējis cilvēkiem, bieži kļūst par lielu kārdināšanu avotu. (256) Tūkstoši tā ir vadīti uz grēcīgu tieksmju apmierināšanu, kas viņos nostiprina nesātības un netikumības ieradumus. Starp grēka un trūkuma nelaimīgajiem upuriem ir daudzi, kam agrāk piederējusi bagātība. Ļaudis ar dažādu nodarbošanos un dažādu stāvokli dzīvē, pasaules aptraipošo ieradumu, tieksmes pēc alkoholiskajiem dzērieniem, nodošanās miesas kārībām pārvarēti, ir krituši kārdināšanās. Ja šie kritušie mūsos izsauc līdzjūtību un vēlēšanos palīdzēt, vai zināmu uzmanību nevajadzētu pievērst arī tiem, kas vēl nav nokāpuši tādos dziļumos, bet kas savas kājas jau liek uz tās pašas tekas? Cilvēku tūkstoši ieņem godpilnas un labas vietas, nododoties ieradumiem, kas nozīmē bojā eju miesai un dvēselei. Vai viņu apgaismošanai nevajadzētu veltīt vislielākās pūles?

Evaņģēlija sludinātājiem, valstsvīriem, rakstniekiem, bagātiem un apdāvinātiem cilvēkiem, kā arī ļaudīm ar lielām veikalnieku spējām, cilvēkiem, kas ir ļoti derīgi, draud nāves briesmas, tāpēc ka tie nesaskata stingras atturības nepieciešamību visās lietās. Viņu uzmanība jāpievērs sātības pamatlīkumiem, ne aprobežotā un neprātīgā veidā, bet gaismā, ko sniedz Dieva lielais nodoms ar cilvēci. Ja patiesas sātības pamatlīkumus tiem varētu atklāt šādā veidā, tad starp augstāko šķiru ļaudīm atrastos ļoti daudzi, kas atzītu to vērtību un no sirds tos pieņemt.

Vēl ir citas briesmas, kam sevišķi pakļautas bagātākās šķiras, un šeit arī ir lauks, kur var darboties ārstnieciskie misionāri. Ļaužu pulkus, kam pasaulē veicas labi un kas nekad nepazemosies, lai padotos parastām netikumības formām, tomēr pazudina pieķeršanās bagātībai. Pilnīgi nodevušies laicīgai mantai, tie ir nejutīgi pret Dieva prasībām un līdzcilvēku vajadzībām. Uz savu bagātību tie neskatās kā uz podu, kas jāizlieto Dievam par godu un cilvēces pacelšanai, bet kā uz savu iegribu apmierināšanas un sevis pagodināšanas līdzekli. (257) Tie pievieno vienu namu otram un paplašina savus zemes gabalus, tie piepilda savus namus ar greznām lietām, kaut arī pa ielām staigā trūkums un visapkārt ap tiem ir cilvēcīgas būtnes, kas grimst postā un noziegumos, slimībās un nāvē. Kas tādā veidā kalpo paši sev, tie sevī izkopj nevis dievišķas īpašības, bet gan sātaniskas.

Šiem ļaudīm ir nepieciešams evaņģēlijs. Tiem vajadzīgs viņu acu novēršana no tukšajām materiālajām lietām, lai varētu ieraudzīt paliekošo bagātību vērtību. Tiem jāiepazīstas ar došanas prieku, ar laimi strādāt kopā ar Dievu.

Šīs šķiras ļaudis bieži vien ir visgrūtāk pieejamas, tomēr Kristus pavērs ceļus, pa kuriem tos varēs aizsniegt. Lai šīs dvēseles meklē visgudrākie, visuzticīgākie un visapsološākie strādnieki. Ar dievišķas mīlestības radītu gudrību, ar smalkjūtību un laipnību, kas rodas tikai caur Kristus klātbūtni dvēselē, lai tie strādā priekš tiem, kas, zemes bagātības spožuma apžilbināti, neredz Debesu bagātību godību. Lai strādnieki kopā ar tiem pētī Bībeli, dziļi ierakstot viņu sirdī svēto patiesību. Lasiet viņiem Dieva Vārdus: "Bet no Viņa jūs esat Kristū Jēzū, Kas mums no Dieva ir dots par gudrību un taisnību, un svētu darišanu, un pestīšanu." "Tā saka Kungs: gudrais lai nelieļās ar savu gudrību, stiprais lai nelieļās ar savu stiprumu, bagātais lai nelieļās ar savu bagātību. Bet, kas grib lielīties, tas lai lielās ar to, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Kungs, Kas dara žēlastību, tiesu un taisnību virs zemes, jo pie tam Man ir labs prāts, saka Kungs." "Iekš Tā mums ir atpestīšana caur Viņa asinīm, grēku piedošana, pēc Viņa bagātās žēlastības." "Bet mans Dievs piepildīs visu jūsu vajadzību pēc Savas bagātības godībā caur Kristu Jēzu." 1.Kor. 1,30. Jer. 9,23.24. Efez. 1,7. Filip. 4,19. (258)

Tādu uzaicinājumu, izteiktu Kristus Garā, neuzskatīs par uzbāzīgu. Tas atstās iespaidu uz daudziem augstāko šķiru cilvēkiem.

Ar gudrām un mīlošām pūlēm daudzus bagātniekos var pamodināt atbildības izjūtu pret Dievu. Kad tiem paskaidros, ka Kungs no tiem kā no Saviem pārstāvjiem sagaida cilvēces ciešanu atvieglošanu,

taud daudzi atsauksies un dāvās trūcīgajiem savu līdzjūtību un daļu no saviem līdzekļiem. Kad viņu domas tādā veidā tiks atrautas no viņu pašu savtīgajām interesēm, tad daudzi tiks vadīti nodoties Kristum. Ar saviem iespaida un līdzekļu podiem tie priecīgi savienosies labdarības darbā kopā ar šo pazemīgo misionāru, kurš kā Dieva rīks strādāja viņu atgriešanai. Pareizi izlietojot savas laicīgās bagātības, tie sev "sakrās mantu Debesīs, kas nezūd, kur zagļi nezog un kodes nemaitā". Viņi sev nodrošinās bagātību, kādu piedāvā gudrība, tas ir, "paliekošu mantu un taisnību".

Vērojot mūsu dzīvi, pasaules ļaudis veido savus uzskatus par Dievu un Kristus reliģiju. Visiem, kas nepazīst Kristu, pastāvīgi jāredz Viņa rakstura augstie un cēlie pamatlikumi to cilvēku dzīvē, kas Viņu pazīst. So vajadzību apmierināšana, Kristus mīlestības gaismas ienešana augstu un zemu, bagātu un nabadzīgu cilvēku mājās ir ārstnieciskā misionāra augstais pienākums un dārgā priekšrocība.

"Jūs esat zemes sāls", Kristus sacīja Saviem mācekļiem, un ar šiem vārdiem Viņš griezās arī pie Saviem strādniekiem mūsu dienās. Ja jūs esat sāls, tad jūsos ir glābjošas īpašības, un jūsu rakstura spēks atstās glābjošu iespaidu. (259)

Kaut arī cilvēks būtu iegrimis grēka vislielākajos dziļumos, tomēr arī tad vēl ir iespēja viņu glābt. Daudzi ir pazaudējuši jēgu par mūžīgu īstenību, pazaudējuši Dieva līdzību, un viņi tik tikko nojauš, ka tiem ir dvēsele, ko var izglābt vai kas var iet bojā. Viņi netic Dievam un neuzticas arī cilvēkiem. Tomēr viņi spēj izprast un novērtēt praktiski parādītu līdzjūtību un izpalīdzību. Ja viņi redz savā nožēlojamā mājoklī ienākam cilvēku, kas, nemeklējot laicīgu slavu vai atlīdzību, ja kalpo slimiem, pabaro izsalkušos, apgērbj kailos un laipni norāda uz Dievu, paskaidrojot, ka viņš, cilvēcīgais darba rīks, var būt tikai Dieva mīlestības un žēlastības vēstnesis,- tad, visu to redzot, viņu sirdis tiek skartas. Atmosfēra pateicība. Iedegas ticība. Viņi ierauga, ka Dievs par tiem rūpējas, un viņi ir gatavoti klausīties, kad atver Viņa Vārdu.

Šajā atjaunošanas darbā būs vajadzīgs daudz neatlaidīgu pūļu. Šīm dvēselēm nevajadzētu sniegt nekādus pārsteidzošus svešu mācību izskaidrojumus, tomēr, palīdzot tiem fiziski, ir jāparāda arī šim laikam dotā patiesība. Vīriem, sievietēm un jauniešiem jāredz Dieva likumi ar to tālu sniedzošajām prasībām. Ne grūtības, darbs vai nabadzība pazemo cilvēci, to izdara grēks, Dieva likumu pārkāpšana. Pūles, kas veltītas bezpajumtnieku un pagrimušo cilvēku glābšanai, nedos nekādu labumu, ja viņu prātā un sirdī neiespiedīsies Dieva likumu prasības un tos nepārliecinās par nepieciešamību kļūt par Viņa uzticīgiem pavalstniekiem. Dievs nav pavēlējis neko tādu, kas nebūtu nepieciešams cilvēces savienošanai ar Viņu. "Kunga bauslība ir pilnīga un atgriež dvēseli. ...Kunga bauslis ir šķīstis un apskaidro acis." Dziesminieks saka: "Caur Tavas mutes vārdu es esmu izsargājies no postītāja pēdām." Ps. 19,7.8. 17,4. (pēc angļu tulk.)

(260) Eņģeļi palīdz šajā kritušo cilvēku atjaunošanas darbā un viņu atvešanā atpakaļ pie Tā, Kas viņu atpestīšanai atdeva Savu dzīvību. Arī Svētais Gars sadarbojas ar cilvēcīgā darba rīka pūlēm, lai pamodinātu morālos spēkus, darbojoties sirdī, norādot grēku, pārliecinot par taisnību un par tiesu.

Kad Dieva bērni nodosies šim darbam, tad daudzi satvers viņu glābšanai izstieptās rokas. Tie jutīsies spiesti novērsties no saviem ļaunajiem ceļiem. Daži no izglābtajiem caur ticību Kristū var pacelties līdz augstām kalpošanas vietām, un tiem var uzticēt atbildības dvēseļu glābšanas darbā. No piedzīvojumiem viņi pazīst to vajadzības, kuru labā viņi strādā, un viņi zina, kā tiem palīdzēt, viņi zina, kādi līdzekļi ir vislabākie pazudušo glābšanai. Par saņemtajām svētībām viņi izjūt dziļu pateicību Dievam, viņu sirdis ir mīlestības atspirdzināta, un viņu spēki kļuvuši stiprāki to pacelšanai, kas bez palīdzības nekad nevarēs uzcelties. Pieņemot Bībeli par savu vadoni un Svēto Garu par savu palīgu un iepriecinātāju, tie redzēs, ka viņu priekšā ir pavēries ceļš jauniem sasniegumiem. Ikviens no šīm dvēselēm, kas pievienota strādnieku armijai, apgādāta ar iespējām un pamācībām dvēseļu glābšanai priekš Kristus, kļūst par līdzstrādnieku tiem, kas viņai nesuši patiesības gaismu. Tā ir pagodināts Dievs un virzīta uz priekšu patiesība.

Pasauli ne tik daudz pārliecinās tas, ko māca no katedras, kā tas, ko savā dzīvē parāda draudze. Sludinātājs pasludina evaņģēlija teoriju, bet draudzes praktiskā dievbijība parāda tā spēku.

Draudzes vajadzība

(261) >Laikā, kad pasaulei vajadzīga līdzjūtība, kad tai vajadzīgas Dieva tautas lūgšanas un palīdzība, kad tai jāredz Kristus Viņa sekotāju dzīvē, arī Dieva ļaudīm tāpat ir vajadzīgas izdevības, kas viņos izraisītu līdzjūtību, dotu spēku viņu lūgšanām un attīstītu raksturu, kas līdzinātos dievišķajam paraugam.

Tieši tāpēc, lai sagādātu šīs iespējas, Dievs mūsu vidū ir nolīcis trūcīgos, nelaimīgos, slimos un

cietējus. Tie ir Kristus novēlējums Viņa draudzei, un par tiem ir jā rūpējas, kā Viņš pats to būtu darījis. Sādā veidā Dievs atņem sārnus un šķīsta zeltu, sniedzot mums vajadzīgo sirdu un rakstura kultūru.

Kungs savu darbu varētu virzīt uz priekšu bez mūsu līdzdarbības. Viņš nav atkarīgs no mums, no mūsu naudas, mūsu laika vai mūsu pūlēm. Tomēr draudze ir ļoti dārga Viņa acīs. Tā ir Viņa dārgakmeņu ietvars, tā sevī uzņem Viņa ganāmpulku, un Viņš ilgojas to redzēt bez traipa, bez vainas vai kādas citas līdzīgas lietas. Viņš pie tās ilgojas ar neizsakāmu mīlestību. Tieši tāpēc Viņš mums ir devis iespēju strādāt priekš Viņa, un Viņš pieņem mūsu pūles kā mūsu mīlestības un uzticības zīmi.

Noliekot mūsu vidū trūcīgos un cietējus, Kungs mūs pārbauda, lai mums atklātu, kas ir mūsu sirdī. Mēs nevaram būt droši, ja novēršamies no pamatlikumiem, ja pārkāpjam taisnību un neparādām žēlastību. Ja mēs redzam kādu brāli arvien vairāk panīkstam, tad mēs nedrīkstam tam paiet garām pa ceļa otro pusi, bet mums tūlīt un izšķiroši ir jāpiepilda Dieva Vārds un tam jāpalīdz. (262) Mēs nevaram rīkoties pretēji Dieva īpašiem norādījumiem, neizjūtot sava darba rezultātus atgriezamiem atpakaļ uz mums pašiem. Mūsos vajadzētu būt stingri nopamatotai un iesakņotai atziņai, ka viss tas, kas mūsu rīcībā apkauno Dievu, nevar nākt mums par labu.

Kā ar tērauda spalvu klintī mūsu sirdsapziņā vajadzētu būt ierakstītai atziņai, ka tas, kas neparāda žēlastību, līdzcietību un taisnību, kas nevērīgi izturas pret trūcīgiem cilvēkiem, kas neņem vērā cietušās cilvēces vajadzības un kas nav laipns un pieklājīgs, tas izturas tā, ka Dievs ar viņu nevar sadarboties tā rakstura izveidošanā. Prāta un sirdu izglītošana daudz vieglāk norisinās tad, ja mēs pret citiem izjūtam tik lielu līdzjūtību, ka viņu vajadzību apmierināšanai atdodam savas priekšrocības un labumu, ko varētu paši saņemt. Visu iespējamo lietu iegūšana un paturēšana sev ved pretī dvēseles nabadzībai. Bet visas Kristus īpašības gaida, lai tās saņemtu tie, kas, strādājot Kristus rindās, darīs tieši to darbu, ko Dievs tiem ir norādījis.

Mūsu Pestītājs izsūta savus vēstnešus, lai tie Viņa ļaudīm nodotu liecību. Viņš saka: "Redzi, Es stāvu priekš durvīm un klausīnu, ja kas Manu balsi klausīs un durvis atvērs, pie tā Es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu un viņš ar Mani." Atkl. 3,20. Tomēr daudzi atsakās Viņu pieņemt. Svētais Gars gaida, lai darītu sirdis padevīgākas un iejūtīgākas, bet viņi negrib atvērt durvis un ielaist Pestītāju, baidoties, ka Viņš var no tiem kaut ko prasīt. Un tā Jēzus no Nācaretes aiziet garām. Viņš ilgojas tiem dāvēt savas žēlastības bagātās svētības, bet tie atsakās tās pieņemt. Cik tas ir briesmīgi, ka Kristu izraida no Viņam piederošā tempļa! Kāds zaudējums draudzei!

Dieva darbs prasa upuri, bet tieši šajā upurī ir ietverta augšanas iespēja. Šie pienākumi noved mūs strīdū ar dabīgajām izjūtām un tieksmēm, un, tos pildot, mēs iegūstam uzvaru pēc uzvaras pār mūsu rakstura apšaubāmiem vilcieniem. Karš turpinās tālāk, un tā notiek pieaugšana žēlastībā. Tā mēs atstarojam Kristus līdzību un sagatavojamies vietai starp svētlaimīgajiem Dieva valstībā.

Svētības, laicīgas un garīgas, pavadīs cilvēkus, kas sniegs trūkcietējiem to, ko paši ir saņēmuši no Kunga. Jēzus izdarīja brīnumu, lai paēdinātu piecus tūkstošus lielu nogurušu un izsalkušu ļaužu pulku. Šo ļaužu apgādāšanai Viņš izvēlējās kādu patīkamu vietu un pavēlēja tiem apsēsties. Tad Viņš ņēma piecus maizes klaipus un divas mazas zivtiņas. Bez šaubām, tika izteiktas daudzas piezīmes, ka ar šādu trūcīgu krājumu nav iespējams pabarot piecus tūkstošus izsalkušu vīru, neieskaitot sievas un bērnus. Bet Jēzus pateicās un lika barību mācekļu rokās tālākai izdalīšanai. Viņi sniedza to ļaudīm, un barība viņu rokās pavairojās. Un, kad ļaužu pulks bija pabarots, apsēdās paši mācekļi un ēda kopā ar Kristu no Debesu dotā krājuma. Šī ir dārga mācība visiem Kristus sekotājiem.

Šķīsta un neaptraipīta reliģija "ir šī, bāriņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašu pasargāt neapgānītu no pasaules". Jēk.1,27. Mūsu draudzes locekļiem ļoti trūkst praktiskas dievbijības izpratnes. Tiem jāmacās dzīvot pašizliedzīgi un pašuzpurīgi. Tiem jāsniedz pasaulei liecība, ka viņi līdzinās Kristum. Tāpēc darbs, ko Kristus no viņiem prasa, nav darāms caur pilnvarotiem ļaudīm, uzliekot dažām komitejām vai iestādēm nastas, ko tiem pašiem vajadzētu nest. (264) Viņiem jāklūst raksturā līdzīgiem Kristum, dodot no saviem līdzekļiem un laika, savu līdzjūtību un savas personīgās pūles, lai palīdzētu slimiem, iepriecinātu bēdīgos, atvieglotu trūcīgo ļaužu stāvokli, iedrošinātu izmisušos, apgaismotu tumsā esošās dvēseles, norādītu grēciniekiem uz Kristu un pilnībā iepazīstinātu sirdis ar Dieva bauslības uzliktajiem pienākumiem.

Ļaudis vēro un pārbauda tos, kas sakās ticam šim laikam dotajām īpašajām patiesībām. Viņi modri skatās, lai redzētu, kur tie ar savu dzīvi un izturēšanos pārstāv Kristu. Ar pazemīgu un sirsnīgu iesaistīšanos labos darbos priekš visiem cilvēkiem Dieva ļaudis atstās paliekošu iespaidu katrā apdzīvotā vietā un pilsētā, kur ienākusi patiesība. Ja visi, kas pazīst patiesību, ķersies pie šī darba, izlietojot katru radušos izdevību, dienu no dienas darot mazus mīlestības darbus viņu tuvumā esošo

kaimiņu starpā, tad tie saviem kaimiņiem parādīs Kristu. Tad evaņģēlijs atklāsies kā dzīvs spēks un ne kā viltīgi izgudrota pasaka vai tukša prātošana. Tas parādīsies kā īstenība un ne kā fantāzijas vai sajūsmas auglis. Tādai rīcībai būs lielāka nozīme nekā svētrunām, ticības apliecināšanai vai savas pārliecības izteikšanai.

Sātans ar viltu cenšas pazudināt katru dvēseli. Viņš zina, ka praktiska līdzjūtība nodod liecību par nesavtīgu un šķīstu sirdi, un viņš darīs visu viņa spēkos esošo, lai mūsu sirdi noslēgtu citu vajadzībām, tā ka beidzot ciešanu skati mūs vairs nemaz neaizkustinātu. Viņš vērsīs uzmanību uz daudz lietām, lai liegtu mīlestībai un līdzjūtībai izpausties praktiski. Tieši tā viņš pazudināja Jūdasi. Jūdass pastāvīgi domāja, kā gūt labumu sev. Sai ziņā viņš pārstāv daudz ļaunu, kas šodien sevi sauc par kristiešiem. Tāpēc mums jāpētī viņa gadījums. Mēs atrodamies Kristum tikpat tuvu, cik tuvu Kristum bija viņš. Bet, ja biedrošanās ar Kristu nedara mūs, tāpat kā savā laikā Jūdasi, par vienu ar Kristu, ja tā mūsu sirdī neizraisa dziļu līdzjūtību pret tiem, -par kuriem Kristus atdeva Savu dzīvību, tad mums draud tādas pat briesmas kā Jūdai, atrasties ārpus Kristus un kļūt par rotaļlietu sātana kārdināšanām. (265)

Mums jāsarģās no pašas pirmās novirzīšanās no taisnības, jo viens pārkāpums, viena nevērība parādīt Kristus Garu paved ceļu citām un atkal citām, līdz mūsu prātu pārvalda ienaidnieka pamatlikumi. Ja savtības gars tiek kopts, tad tas kļūst par rijošu kaislību, kuru nekas nevar apspiest kā vien Kristus spēks.

Jesajas 58. nodaļas vēsts

Man nav iespējams pārāk stipri paskubināt visus mūsu draudzes locekļus, visus patiesos misionārus, visus, kas tic trešā eņģeļa vēstij, un visus, kas novēršas no Sabata, rūpīgi pārdomāt Jesaja 58.nodaļas vēsti. Laipdarība, kas stipri pavēlēta šajā nodaļā, ir tas darbs, ko Dievs prasa no Saviem ļaudīm šajā laikā. Sis ir Viņa paša norādītais darbs. Mums nav jāšaubās par to, kur šī vēsts pielietojama, un par laiku, kad tai jāpiepildās, jo mēs lasām: "Tavi bērni uzcelš vecu vecās posta vietas, tu atjaunosi pagājušo cilšu pamatus, un tevi sauks plaisu aizmūrētāju un ceļu atjaunotāju, kur var dzīvot." 12.pants. Dieva pieminēti, septītās dienas Sabatu, zīmi, kas liecina par Viņa pasaules radīšanas darbu, grēka cilvēks ir atcēlis. Dieva ļaudīm jā dara īpašs darbs, aizmūrējot plaisu, kas sista Viņa likumos, un, jo vairāk mēs tuvojamies galam, jo steidzamāks kļūst šis darbs. Visi, kas mīl Dievu, rādīs, ka tie, turot Viņa baušļus, nes Viņa zīmi. Tiem jāatjauno ceļš, kur var dzīvot. Kungs saka: " Ja tu savu kāju savaldi Sabatā un nedari, kas tev patīk, Manā svētajā dienā un ja tu dusas dienu nosauc par līksmību..., tad tu priecāsies iekš Kunga, un Es tevi vadīšu pār zemes augstumiem." 13.14.pants. (266) Tā patiesi ārstnieciskais misijas darbs ir nešķirami saistīts ar Dieva baušļu turēšanu, no kuriem īpaši uzsvērts Sabata bauslis kā Dieva radīšanas darba lielais pieminēklis. Tā ievērošana ir saistīta ar Dieva morālās līdzības atjaunošanas darbu cilvēkā. Sis ir tas sludināšanas darbs, kas Dieva ļaudīm jāveic šajā laikā. Šī kalpošana, pareizi pildīta, draudzei atnesīs bagātas svētības.

Kā Kristū ticīgajiem mums vajadzīga lielāka ticība. Mums jābūt dedzīgākiem lūgšanās. Daudzi brīnās, kāpēc viņu lūgšanas ir tik nedzīvas, viņu ticība tik vāja un nepastāvīga, viņu kristīgie piedzīvojumi tik neskaidri un nenoteikti. Viņš saka: "Vai mēs neesam gavējuši un noskumuši staigājuši Kunga Cebaot priekšā?" Jesaja 58. nodaļā Kristus rāda, kā šis lietu stāvoklis var tikt izmainīts. Viņš saka: "Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītus atlaist vaļā un salauzt ikkatru jūgu? Vai tā nepieder maizi lauzt izsalkušiem, ņamā ievest nabaga izdzītus, kailu ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvāka?" 6.7. pants. Šī ir recepte, ko Kristus izrakstījis mazdūšīgām, šaubīgām un drebošām dvēselēm. Lai šie nobēdājušie ļaudis, kas noskumuši staigā Kunga priekšā, ceļas un sniedz palīdzību kādam, kam palīdzība ir vajadzīga.

Katrai draudzei ir nepieciešams Svētā Gara pārvaldošais spēks, tagad ir pienācis laiks lūgt pēc tā. Bet visā Dieva darbā priekš cilvēka Viņš ir ieplānojis cilvēka līdzdarbību ar Viņu. Šī mērķa dēļ Kungs aicina draudzi sasniegt augstāku dievbijības pakāpi, pareizāk izprast uzdevumus un skaidrāk aptvert savus pienākumus pret Radītāju. (267) Viņš tos aicina būt šķīstiem, svētiem un darbīgiem ļaudīm. Un kristīgās palīdzības darbs ir viens līdzeklis šī mērķa sasniegšanai, jo Svētais Gars sadarbojas ar visiem, kas strādā Dieva kalpošanas darbā.

Tiem, kas iesaistījušies šai darbā, es gribētu teikt: turpiniet strādāt apdomīgi un prasmīgi. Pamodiniet savus biedrus darbam zem kaut kāda apzīmējuma, ar ko tie var tikt organizēti saskanīgai kopējai sadarbībai. Iesaistiet darbā draudzes jauniešus. Savienojiet ārstniecisko misijas darbu ar trešā eņģeļa vēsts pasludināšanu. Regulāri un organizēti pūlaties celt draudzes locekļus no viņu nāvei līdzīgā stāvokļa, kādā tie atrodas jau daudzus gadus. Izsūtiet draudzes darbiniekus, kas grib dzīvot saskaņā ar veselības reformas pamatlikumiem. Izsūtiet tādus, kas redz nepieciešamību aizliegties ēstkārē,

citādi tie draudzei kļūs tikai par slazda valgu. Un tad vērojiet, vai dzīvības elpa neieplūdis mūsu draudzēs. Darbā jāieauž jauns elements. Dieva ļaudīm jāierauga sava lielā vajadzība un draudošās briesmas un jāuzņemas tiem vistuvāk esošais darbs.

Tiem, kas darīs šo darbu, runājot vārdus laikā un nelaikā, palīdzot trūkcietējiem, stāstot par Kristus brīnišķo mīlestību uz tiem, vienmēr klāt stāvēs Pestītājs, pārlicinot nabadzīgo, nožēlojamo un nelaimīgo cilvēku sirdi. Kad draudze uzņemsies tai Dieva norādīto darbu, tad viņai piederēs apsoliņums: "Tad ausis tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība no jauna zels, un tava taisnība ies tavā priekšā, un Kunga godība tevi pavadīs." Kristus ir mūsu taisnība, Viņš šajā darbā iet mums pa priekšu, un Kunga godība seko.

Viss, kas ir Debesīs, gaida, lai cilvēki, kas grib strādāt Kristus rindās, to prasītu. Kad mūsu draudžu locekļi personīgi ķersies pie viņiem nozīmētā darba, tad tos apņems pavisam savādāka atmosfēra. Viņu darbu pavadīs svētība un spēks. (268) Tie sasniegs augstāku sirds un prāta izglītību. Savtīgums, kas saistīja viņu dvēseles, tiks pārvarēts. Viņu ticība būs dzīvs pamatlikums. Viņu lūgšanas būs daudz dedzīgākas. Pār viņiem izliesies svētījošais un atdzīvinošais Svētā Gara iespaids, un tie tiks vadīti tuvāk Debesu valstībai.

Pestītājs neņem vērā ne kārtu, ne sabiedrisko stāvokli, ne laicīgo godu un bagātību. Viņš augstu vērtē tikai raksturu un nodošanos mērķim. Viņš nenostājas stipro un pasaulē atzīto cilvēku pusē. Viņš, dzīvā Dieva Dēls, noliecās, lai paceltu pakritušo. Ar iedrošinošiem vārdiem un solījumiem Viņš cenšas atgūt atpakaļ pazudušo, bojā ejošo dvēseli. Dieva eņģeļi vēro, lai redzētu, kas no Viņa sekotājiem parādīs maigu līdzjūtību un iežēlu. Viņi vēro, lai redzētu, kurš no Dieva tautas parādīs Jēzus mīlestību.

Kas izprot grēka briesmīgumu un Kristus dievišķo līdzcietību, kāda tā atklāta Viņa bezgalīgajā upurī kritušā cilvēka dēļ, tie saistīsies ar Kristu. Viņu sirdī valdīs saudzīgs maigums, sejas izteiksme un balss tonis liecinās par līdzjūtību, viņu pūles raksturos sirsnīga gādība, mīlestība un enerģija, un tie ar Dieva palīdzību kļūs par spēku dvēseļu mantošanā Kristum.

Mums visiem jābūt pacietības, līdzjūtības un mīlestības sēkla. Mēs ievāksim ražu no tā, ko būsīm sējuši. Tagad mūsu raksturi veidojas mūžībai. Seit virs zemes mēs sagatavojamies Debesīm. Par visu mums jāpateicas žēlastībai, par brīvu dotai žēlastībai, visu pārvaldošai žēlastībai. Derībā atklātā žēlastība darīja mūs Dievam pieņemamus. Mūsu atpirkšanu, mūsu atjaunošanu un mūsu pieņemšanu par Kristus līdzmantiniekiem ir sagādājusi žēlastība, kas atklāta Pestītājā. Atklāsim šo žēlastību citiem.

Mūsu pienākums pret ticīgo saimi

Jaunie sabata ievērotāji

Ir divas trūcīgo šķiras, kas vienmēr atrodamas mūsu vidū, - tādi, kas paši sevi pazudina ar dzīves veidu, ko nosaka nevēlēšanās pieņemt padomu, un kas turpina dzīvot savos pārkāpumos, un tādi, kas ir spaidīgos apstākļos nonākuši patiesības dēļ. Tuvākais mums jābūt kā sevi pašu, un pret šīm abām šķirām mums jāizturas pareizi, vadoties no veselīgas gudrības sniegta padoma.

Nevar būt nekādu jautājumu attiecībā uz Kunga trūkcietējiem. Tiem jāpalīdz katrā gadījumā, kur vien tas viņiem nāktu par labu.

Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis atklātu grēcīgajai pasaulei, ka Viņš nav to atstājis bojā ejai. Īpaši jāpūlas palīdzēt tiem, kas patiesības dēļ ir izmesti no savām mājām un pakļauti ciešanām. Arvien vairāk būs vajadzīgas plaši atvērtas, augstsirdīgas sirdis, kas aizliegs sevi un rūpēsies tieši par tiem cilvēkiem, kurus Kungs mīl. Trūcīgos ļaudis Dieva tautas vidū nedrīkst atstāt, negādājot par viņu vajadzību apmierināšanu. Ir jāatrod ceļi, kā tie varētu iegūt dzīvei nepieciešamo. Dažu vajadzību pamācīt strādāt. Citiem, kas smagi strādā un ir līdz pēdējam noslogoti, lai uzturētu savas ģimenes, būs vajadzīga īpaša palīdzība. Mums vajadzētu tuvāk iepazīties ar šiem gadījumiem un palīdzēt šiem cilvēkiem atrast nodarbošanos. Vajadzētu būt fondam, lai palīdzētu šādām cienīgām trūcīgām ģimenēm, kas mīl Dievu un tur Viņa baušļus.

Jārūpējas, lai šim darbam vajadzīgie līdzekļi netiktu novirzīti citos kanālos. Ir tomēr starpība, vai palīdzam trūcīgajiem, kas trūcumā un ciešanās nonākuši, turot Dieva baušļus, vai arī ejam tiem garām, lai palīdzētu zaimotājiem, kas Dieva baušļus min kājām. Un Dievs ņem vērā šo starpību. Sabata turētājiem nevajadzētu iet garām Kunga cietējiem un trūcīgajiem, lai uzņemtos uz sevis nastas, atbalstot tādus cilvēkus, kas turpina pārkāpt Dieva likumus un kas mācījušies meklēt palīdzību no katra, kas labprātīgi tos atbalstītu. Tas nav pareizais misijas darba veids. Tas nesaskan

ar Kunga plānu.

Kur vien tiek dibināta draudze, tur tās locekļiem jāveic nopietns darbs trūcīgo cilvēku labā. Tomēr ar to vien viņiem nevajadzētu apmierināties. Viņiem jāpalīdz arī citiem, neskatoties uz to ticību. Šādu pūļu rezultātā daži no tiem pieņems īpašās šim laikam dotās patiesības.

Trūcīgie, slimie un gados vecie

“Kad tavā starpā būs nabags, kāds no taviem brāļiem kādos vārtos tavā zemē, ko Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad tev nebūs apcietināt savu sirdi, nedz aizslēgt savu roku priekš sava nabaga brāļa, bet atvērdams atver viņam savu roku un aizdodams aizdod viņam, cik viņam vajag savā trūcumā, kas trūkst. Sargies, ka tavā sirdī nav blēdības, ka tu nesaki: septītais gads, atlaišanas gads, ir tuvu, un tava acs būtu ļauna pret savu brāli, kas nabags, un tu viņam nedod, tad viņš par tevi brēks uz Kungu, un tas tev būs par grēku. Dod viņam labprāt, lai tava sirds nav ļauna, kad tu viņam dod, jo tādēļ Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs visā tavā darbā un pie visa, kur tu savu roku pieliksi. Jo tur nabagu netrūks tai zemē, tādēļ Es tev pavēlu un saku: atvērdams atver savu roku savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē.” 5.Mozus 15,7.- 11.

(271) Daži, kas mīl Dievu un paklausa Viņam, apstākļu spiesti, kļūst nabagi. Daži nav apdomīgi, viņi neprot šaimniekot! Citi nonāk trūcumā slimību un nelaiemes gadījumu dēļ. Lai arī kāds būtu iemesls, viņi cieš trūcumu, un palīdzēt tiem ir svarīgs misijas darba novirziens.

Visām mūsu draudzēm vajadzētu rūpēties par saviem trūcīgajiem. Mūsu mīlestībai uz Dievu jāizpaužas, darot labu ticīgo saimes trūcīgajiem un cietējiem, kuru vajadzības mums kļuvušas zināmas un kam nepieciešama mūsu uzmanība. Katrai dvēselei ir īpašs pienākums Dieva priekšā – ar sevišķu līdzjūtību vērot un uzmanīt Viņa cienīgos nabagus. Nav tādu apsvērumu, kuru dēļ tiem drīkstētu paiet garām.

Pāvils rakstīja draudzei Korintā: “Jums, brāļi, darām zināmu Dieva žēlastību, kas parādījusies Maķedonijas draudzēs. Jo lai gan bēdās daudz pārbaudīti, tomēr viņiem ļoti liels prieks bijis, un, jebšu tie bija ļoti nabagi, taču tie bagāti devuši pēc savas sirds labprātības. Jo tie pēc sava spēka, to es apliecinu, un vēl pāri pār savu spēku bijuši labprātīgi, mūs lūgdami, lai saņemam dāvanu un palīdzību svētiem par labu. Un tie nevien deva, kā cerējām, bet viņi arī paši nodevās papriekš Kungam un arī mums caur Dieva prātu, tā kā Titu paskubinājām, lai viņš, kā bija iesācis, tāpat jūsu starpā arī pabeigtu šīs dāvanas saņemt.”

Tad Jeruzalemi bija piemeklējis bads, un Pāvils zināja, ka daudzi kristieši bija izklīdināti uz visām pusēm un ka palikušie arī tāpat bija atstāti bez cilvēcīgas līdzjūtības, pakļauti reliģiskam naidam. Tāpēc viņš pamudināja draudzes nosūtīt brāļiem Jeruzalemē naudas pabalstu. Draudžu savāktā summa pārsniedza apustuļu cerības. Kristus mīlestības spiesti, ticīgie deva labprāt, pilndīti ar prieku, jo tā viņi varēja izteikt savu pateicību Glābējam un savu mīlestību uz brāļiem. (272)Šis ir pareizais labdarības pamats, kas saskan ar Dieva Vārdu.

Pastāvīgi ir ticis pārrunāts jautājums par mūsu gados veco bez mājām palikušo brāļu un māsu apgādi. Ko var priekš viņiem darīt? Ir atgādināta gaisma, ko Kungs man bija devis. Vislabākais nav gados veco apgādāšanai dibināt iestādes, lai tie visi varētu būt kopā. Tos arī nevajadzētu sūtīt prom no mājām aprūpēšanai citā vietā. Lai ikvienas ģimenes locekļi kalpo saviem radniekiem. Ja tas nav iespējams, tad šis darbs veicams draudzei, un to vajadzētu uzņemt gan kā pienākumu, gan kā priekšrocību. Visi, kam ir Kristus gars, ar īpašu cieņu un maigumu rūpēsies par nespēcīgajiem un gados vecajiem ļaudīm.

Dievs pieļauj Saviem nabagiem atrasties katras draudzes robežās. Viņi vienmēr ir mūsu vidū, un rūpes par tiem Kungs uzliek visu draudžu locekļiem kā personīgu pienākumu. Mēs nedrīkstam savu pienākumu uzlikt citiem. Mūsu pašu robežās dzīvojošiem ļaudīm mums jāparāda tāda pat mīlestība un līdzjūtība, kādu parādītu Kristum, ja Viņš atrastos mūsu vietā. Tā mēs tiekam audzināti un sagatavoti darbam Kristus rindās.

Sludinātājam vajadzētu pamācīt dažādas ģimenes un stiprināt draudzi par viņas pašas slimajiem un trūcīgajiem ļaudīm. Viņam vajadzētu gādāt, lai tiktu izlietotas iespējas, ko ļaudis saņēmuši no Dieva, un, ja viena draudze šai virzienā ir par daudz noslogota, tad citām draudzēm vajadzētu nākt tai palīgā. Rūpējoties par šiem Kunga ļaudīm, lai draudzes locekļi ir smalkjūtīgi un parāda savas izdomas spējas. Lai tie atsakās no grezniem un nevajadzīgiem rotājumiem, ka var sagādāt ērtības trūcīgajiem cietējiem. To darot, viņi īstenos dzīvē Jesaja 58. nodaļā dotos norādījumus, un viņu daļa būs tur pasludinātā svētība.

Mūsu pienākums pret pasauli

(273) "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš Savu vienpiedzimušo Dēlu devis." Viņš "Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, ka Tas pasauli sodītu, bet ka pasaule caur Viņu taptu pestīta." Jāņa 3,16.17. Dieva mīlestība aptver visu cilvēci. Dodot uzdevumu mācekļiem, Kristus sacīja: "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai." Marka 16,15.

Kristus plāns ir, lai cilvēku labā tiktu darīts lielāks darbs par to, kādu mēs līdz šim esam redzējuši. Tas nav Viņa prāts, ka tik liels skaits izvēlas nostāties zem sātana karoga un tiek ieskaitīti par dumpiniekiem, kas sacēlas pret Dieva valdību. Pasaules Pestītājs nav paredzējis, ka Viņa atpirktajam mantojumam būtu jādzīvo un jāmirst savos grēkos. Bet kāpēc tad ir tik maz aizsniegtu un izglābtu cilvēku? – Tāpēc ka tik daudzi no tiem, kas sevi sauc par kristiešiem, strādā tādā pat virzienā kā lielais atkritējs. Cilvēku tūkstoši, kas nepazīst Dievu, šodien varētu priecāties Viņa mīlestībā, ja tie, kas saka, ka kalpo Viņam, strādātu tā, kā strādāja Kristus.

Pestīšanas svētības, kā laicīgās, tā garīgās, ir paredzētas visai cilvēcei. Daudzi apsūdz Dievu par to, ka pasaulē ir tik daudz trūkuma un ciešanu, tomēr Dievs nekad nav vēlējis, lai valdītu šāds posts. Viņš nekad nav domājis, ka vienam cilvēkam vajadzētu piederēt tik lielai pārpilnībai greznuma priekšmetu, kamēr citu cilvēku bērniem jāklīdz pēc maizes. Kungs ir labu darošs Dievs. Viņš ir sagādājis bagātīgu krājumu visu cilvēku vajadzībām, un caur Saviem pārstāvjiem, kam Viņš ir uzticējis Savu mantu, Viņš ir paredzējis apmierināt visu Savu radījumu vajadzības.

(274) Lai tie, kas tic Kunga Vārdam, lasa trešajā un piektajā Mozus grāmatā ietvertās pamācības. Tur viņi uzzinās, kā tika audzinātas Izraēla ģimenes. Kaut arī Dieva izredzētajiem ļaudīm vajadzēja palikt īpašiem un svētiem, atšķirti no tautām, kas Dievu nepazīna, tomēr pret svešinieku viņiem vajadzēja izturēties laipni. Uz to nedrīkstēja skatīties kā uz zemāk stāvošu, tādēļ ka tas nebija izraēlietis. Izraēliešiem viņu vajadzēja mīlēt, jo Kristus mira, lai glābtu ne tikai Izraēlu, bet tiešām arī viņu. Savos pateicības mielastos, kad tie atcerējās Dieva žēlastības darbus, vajadzēja aicināt arī svešinieku. Pļaujas laikā tiem daļu no ražas vajadzēja atstāt tīrumā svešiniekam un nabagam. Svešiniekam tāpat vajadzēja dabūt daļu no Dieva garīgajām svētībām. Izraēla Kungs un Dievs pavēlēja, ka svešiniekus, ja tie vēlētos, jāuzņem to sabiedrībā, kas Dievu pazina un atzina. Tā tie iepazītos ar Jehovas likumiem un Viņu pagodinātu ar savu paklausību.

Tā arī šodien Dievs vēlas, lai Viņa bērni kā garīgās, tā laicīgās lietās sniegtu svētības pasaulei. Katram Kristus māceklim visos laikmetos tiek teikti šie Pestītāja dārgie vārdi, ka no tā "dzīva ūdens straumes tecēs".

Tā vietā, lai Dieva dāvanas sniegtu tālāk, daudzi, kas saucas par kristiešiem, ir ievīstījušies paši savās šaurajās interesēs, un tie Dieva svētības savtīgi attur no līdzcilvēkiem.

Kaut arī Dievs Savā aizgādībā zemi ir piepildījis ar Savām dāvanām un tās mantu namus – ar visu, kas vajadzīgs ērtai dzīvei, tomēr visur ir redzams trūkums un posts. Augstsirdīgā Aizgādība ir ielikusi Savu cilvēcīgo darba rīku rokās bagātīgus krājumus visu cilvēku vajadzību apmierināšanai, bet Dieva mantu pārvaldnieki ir neuzticīgi. Vārda kristiešu pasaulē pārspīlētām ārišķībām ir izdots tik daudz līdzekļu, ka ar tiem pietiktu visu izsalkušo paēdināšanai un kailo apģērbšanai. Daudzi, kas sevi sauc Kristus vārdā, Viņa naudu izšķiež savtīgiem priekiem, ēstkāres apmierināšanai, reibinošiem dzērieniem, trekniem gardumiem, pārspīlēti greznām mājām, mēbelēm un drēbēm, kamēr cietošām cilvēcīgām būtnēm tie labi ja veltī kādu želojošu skatu vai līdzjūtīgu vārdu.

Kāds posts valda mūsu tā saucamo kristīgo zemju pašā sirdī! Padomājiet par trūcīgo ļaužu stāvokli mūsu lielajās pilsētās! Šajās pilsētās ir milzīgs daudzums cilvēcīgu būtnu, kas nesāņem pat tik lielu gādību un uzmanību, kāda tiek dāvāta lopiem. Tur ir tūkstošiem nelaimīgu bērnu, skrandainu, badā mirstošu, ar sejās ierakstītiem netikumības un pagrimuma vaibstiem. Ģimenes ir saspiestas kopā irētos dzīvokļos, no kuriem daudzi ir tumši, mitri pagrabi, kas ož pēc netīrumiem. "Šajās briesmīgajās vietās dzimst bērni. Agrā bērnība un jaunība paiet, nearedzot neko pievilcīgu, neko no dabas skaistajām lietām, ko Dievs ir radījis cilvēka iepriecināšanai. Sie bērni atstāti augt un veidot raksturu, vadoties no zemiskiem priekšstatiem, negēlībām un ļauniem piemēriem, kas ir ap viņiem. Dieva Vārdu viņi dzird tikai lāstos. Netīri vārdi, reibinošo dzērienu smaka, tabakas dūmi un visāda veida tikumiskais pagrimums, kas vienmēr jāredz, samaitā cilvēka prātu. Un no šiem posta mājokļiem daudzi, kas neko nezina par lūgšanām, raida iežēlu modinošus kliedzienus pēc uztura un drēbēm.

Mūsu draudzēm ir darāms darbs, par kuru daudziem ir pavisam maza jēga, darbs, kas vēl gandrīz nemaz nav skarts. Kristus saka: "Es biju izsalcis, un jūs Mani esat ēdinājuši, Es biju izslāpis, un jūs

Mani esat dzirdinājuši, Es biju viesis, un jūs Mani esat uzņēmuši, Es biju pliks, un jūs Mani esat ģērbuši, Es biju nevesels, un jūs Mani esat apmeklējuši, Es biju cietumā, un jūs pie Manis esat nākuši." Mat.25, 35.36. Daži domā, ka, ja viņi šim darbam dod naudu, tad tas ir viss, kas no viņiem tiek prasīts, tomēr tā ir kļūda. (276) Naudas dāvināšana nevar ieņemt personīgas kalpošanas vietu. Ir pareizi dot naudu, un vēl daudziem to vajadzētu darīt, tomēr no visiem tiek prasīta personīga kalpošana atbilstoši viņu spēkiem un izdevībām.

Trūcīgo, apspiesto, cietošo un pamesto cilvēku piepulcināšanas darbs ir tieši tas darbs, ko draudzēm, kas tic šim laikam dotajai patiesībai, jau sen vajadzēja darīt. Mums jāparāda Samarieša maigā līdzjūtība, rūpējoties par cilvēku fiziskajām vajadzībām, pabarojot izsalkušos, atvedot padzītos trūkcietējus mūsu mājās, ik dienas uzkrājot sevī Dieva sniegto žēlastību un spēku, kas mūs dara spējīgus aizsniegt cilvēcīgā posta vislielākos dziļumus un palīdzēt tiem, kas nespēj paši sev palīdzēt. Darot šo darbu, mums pavērsies labvēlīgas izdevības norādīt uz krustā sisto Kristu.

Kā savu īpašu pienākumu katram draudzes loceklim vajadzētu uzskatīt darbu viņa tuvumā dzīvojošo ļaužu labā. Pārdomājiet, kā jūs vislabāk varētu palīdzēt tiem, kas nemaz neinteresējas par reliģiskām lietām. Apmeklējot draugus un kaimiņus, parādiet, ka jums interesē viņu garīgā, kā arī laicīgā labklājība. Iepazīstiniet ar Kristu kā grēkus piedodošu Pestītāju. Ieaiciniet kaimiņus savās mājās un kopīgi lasiet dārgo Bībeli un grāmatas, kas izskaidro tās patiesības. Tas, savienots ar vienkāršām dziesmām un sirsnīgām lūgšanām, skars sirdis. Lai draudzes locekļi mācās darīt šo darbu. Tas ir tikpat svarīgi, kā glābt neizglītotās dvēseles svešās zemēs. Kamēr dažiem jāizjūt atbildības nasta par tālumā esošajām dvēselēm, daudzie citi, kas atrodas dzimtenē, lai izjūt nastu par dārgām dvēselēm, kas atrodas ap viņiem, un lai tikpat čakli strādā to glābšanai.

Stundas, ko izšķiež izpriecās, kas neatspirdzina ne miesu, ne dvēseli, vajadzētu pavadīt, apmeklējot trūcīgos, slimos un grūtībās nonākušos ļaudis vai arī cenšoties palīdzēt tādām, kam ir vajadzīga palīdzība. (277)

Cenšoties palīdzēt trūcīgiem, nicinātiem un atstātiem, nedariet to, uzkāpuši uz sava pārākuma vai cieņas koka kājām, jo tādā veidā jūs neko nepadārsiet. Kļūstiet pilnīgi atgriezti un mācieties no Viņa, kas ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Kungs mums vienmēr jātur savā priekšā. Kā Kristus kalpiem mums, lai to neaizmirstu, pastāvīgi jāsaka: "Es esmu dārgi atpirkts."

Dievs prasa no jums ne tikai labus darbus, bet arī priecīgu sejas izteiksmi, iedrošinošus vārdus, jūsu rokas spiedienu. Apmeklējot Kunga apbēdinātos ļaudis, jūs atradīsiet dažus, kam zudusi katra cerība, ienesiet tiem atkal saules gaismu. Ir tādi, kam vajadzīga dzīvības maize, lasiet tiem priekšā Dieva Vārdu. Citus nomāc dvēseles slimība, kam nevar palīdzēt nekāds šīs zemes balzāms un ko nevar dziedināt ārsts, lūdziet par tiem un vediet tos pie Jēzus.

Atsevišķos gadījumos daži ir nodevušies sentimentālām jūtām, kas tiem liek darboties impulsīvi. Viņi varbūt domā, ka tādā veidā tie dara lielu darbu priekš Kristus, tomēr tā tas nav. Viņu degsme drīz zudīs, un tad Kristus darbs tiek atstāts novārtā. Impulsīva kalpošana nav tā, ko Dievs atzīst par labu, ne ar rosību jūtu uzplūdumu brīžos mēs varam padarīt kaut ko labu priekš līdzcilvēkiem. Saraustītas pūles darīt labu bieži rada vairāk ļaunuma nekā labuma.

Metodes, ar kādām mēs sniedzam palīdzību trūcīgiem, vajadzētu rūpīgi un ar lūgšanām pārdomāt. Gudrību mums vajadzētu meklēt no Dieva, jo Viņš zina labāk, kā jā rūpējas par Viņa veidotajiem radījumiem, nekā tuvredzīgās būtnes. Daži bez izšķiršanas dod ikvienam, kas ļoti lūdz viņu palīdzību. Te viņi kļūdās. Cenšoties palīdzēt trūkcietējiem, mums vajadzētu būt uzmanīgiem, ka pasniedzam viņiem pareizu palīdzību. Ir tādi ļaudis, kas, saņēmuši palīdzību, liks pastāvīgi sevi uzskatīt par tādiem, kam jāpalīdz. Tie būs atkarīgi no citiem tik ilgi, kamēr vien tie redzēs kādu, no kā var būt atkarīgi. (278) Neapdomīgi atdodot tiem laiku un uzmanību, mēs viņos varam atbalstīt kūtumu, nevarības izjūtu, izšķērdību un nesātību.

Dodiet trūcīgajiem, mums jāapsver: "Vai es neatbalstu izšķērdību? Vai es viņiem palīdzu vai kaitēju?" Nevienam cilvēkam, kas var pats sev nopelnīt iztiku, nav tiesību būt atkarīgam no citiem.

Paruna "pasaule man ir parādā iztiku" sevī slēpj viltības, krāpšanas un laupīšanas dīglus. Dzīves iztiku pasaule nav parādā nevienam, kas spēj strādāt un pats sev to nopelnīt. Tomēr, ja kāds atnāk pie mūsu durvīm un lūdz uzturu, mums viņu nevajadzētu aizraidīt prom izsalkušu. Viņa trūkums var būt kāda nelaimes gadījuma sekas.

Mums vajadzētu atbalstīt tos, kam, uzturot lielas ģimenes, pastāvīgi jācīnās ar nespēku un nabadzību. Daudzas atraitnes mātes ar saviem bez tēva palikušajiem bērniem strādā pāri spēkiem,

lai paturētu mazos pie sevis un sagādātu tiem uzturu un drēbes. Daudzas tādas mātes ir mirušas pārpūlēšanās dēļ. Visām atraitnēm ir vajadzīgi cerību pilni, iedrošinoši un iepriecinoši vārdi, un ir ļoti daudz tādu, kam nepieciešama materiāla palīdzība.

Vajadzētu nozīmēt dievbijīgus vīrus un sievas, gudrus un spriest spējīgus cilvēkus, kas rūpētos par trūkcietējiem un nabagiem pirmkārt ticīgo vidū. Tiem vajadzētu sniegt ziņas draudzei un ieteikt vēlamo rīcības veidu.

Tā vietā, lai iedrošinātu nabadzīgos ļaudis domāt, ko tie ēšanai un dzeršanai vajadzīgo varēs dabūt par velti vai gandrīz par velti, mums tos vajadzētu novietot tur, kur tie paši varētu sev palīdzēt. Mums vajadzētu censties sagādāt tiem darbu un, ja vajadzīgs, pamācīt tos strādāt. Trūcīgu ģimeņu locekļus pamāciet, kā gatavot ēdienus, kā pašūt un izlabot sev drēbes un kā pareizi apkopt māju. Zēnus un meitenes labi apmāciet kādā amatā vai darbā. (279) Mums jā māca nabadzīgie ļaudis pajauties pašiem uz sevi. Tā būs patiesa palīdzība, jo tā viņi ne tikai kļūs spējīgi apgādāt paši sevi, bet varēs arī palīdzēt citiem.

Dieva nodoms ir, lai bagātos un nabagos cieši saistītu līdzjūtības un izpalīdzības saites. Viņš mums pavēl interesēties par katru ciešanu un trūkuma gadījumu, kas mums kļūst zināms.

Nedomājiet, ka kalpošana cietošai cilvēcei pazemos jūsu cieņu. Neraugieties vienaldzīgi un ar nicināšanu uz tiem, kas savu dvēseles templi ir sagrāvuši drupās. Tiem pieder dievišķa līdzcietība. Viņš, Kas visus radījis, par visiem arī rūpējas. Pat tie, kas krituši viszemāk, neatrodas ārpus Viņa mīlestības un žēlastības sniedzamības robežām. Ja mēs patiesi esam Viņa mācekļi, tad parādīsim to pašu garu. Mīlestība, ko izraisa mūsu mīlestība uz Jēzu, katrā dvēselē, bagātā vai nabagā, redzēs vērtību, ko nevar mērot ar cilvēcīgajiem vērtību lielumiem. Lai jūsu dzīve atklāj mīlestību, kas ir augstāka par to, kādu jums būtu iespējams izteikt vārdos.

Cilvēku sirdis bieži nocietināsies zem pārmetumiem, bet tās nespēj pretoties mīlestībai, kas tiem atklājas Kristū. Mums grēcinieks jāpārlicina, ka viņš nav Dieva atmests. Lieciet grēciniekam raudzīties uz Kristu, Kurš vienīgais var dziedināt dvēseles grēka spītālību. Rādiet izmisušajam, drosmi zaudējušajam cietējam, ka viņš ir cietumnieks ar cerību. Sniedziet vēsti: "Redzi, Dieva Jērs, Kas nes pasaules grēkus."

Es esmu pamācīta, ka ārstnieciskais misijas darbs pat visdziļākajos pagrimuma slāņos atklās ļaudis, kas, kaut nodevušies nesātīgiem, izlaidīgiem ieradumiem, atsauksies uz pareiza veida darbu. Viņi tomēr ir jāatrod un jāiedrošina. Viņu pacelšanai būs vajadzīgas nelokāmas, pacietīgas un nopietnas pūles. Viņi paši nespēj atjaunoties. Viņi var sadzirdēt Kristus aicinājumu, tomēr viņu ausis ir pārāk nejutīgas, lai izprastu tā nozīmi, viņu acis ir par aklām, lai redzētu, ka tiem ir sagatavots kaut kas labs. Viņi ir miruši noziegumos un grēkos. Tomēr pat tādos cilvēkus nevajadzētu izslēgt no evaņģēlija mielasta. Viņiem jādzird aicinājums: "Nāc." Kaut arī tie justos necienīgi, Kungs saka: "Spiedi tos nākt iekšā." Neuzklausiet nekādu aizbildināšanos. Mīlestībā un laipnībā tos pareizi satveriet. "Jūs, mīlie, uztaisieties savā vissvētākā ticībā, iekš Svētā Gara lūgdamies, turieties Dieva mīlestībā, gaidīdami mūsu Kunga Jēzus Kristus apzēlošanu uz mūžīgu dzīvošanu. Un citus pārmāciet, kas ir šaubīgi, un citus izglābiet, tos no uguns izraudami." Jūdas 20.- 23. Pārliciniet sirdsapziņu par Dieva likumu pārkāpšanas briesmīgajām sekām. Rādiet, ka sāpes un ciešanas neizsauc Dievs, bet gan cilvēks pats ar savu nezināšanu un grēkošanu ir sevi novedis tādā stāvoklī.

Pareizi vadīts, šis darbs izglābs daudzus nabaga grēciniekus, kurus draudzes nav ievērojušas. Daudzi cilvēki, kas nepieder mūsu ticībai, ilgojas tieši pēc šīs palīdzības, ko sniegt ir kristieša pienākums. Ja Dieva ļaudis būtu parādījuši patiesu interesi par saviem kaimiņiem, tad ar šim laikam dotajām īpašajām patiesībām būtu aizsniegti daudzi cilvēki. Nekas nedos un nevar dot lielāku iespaidu darbam kā palīdzēšana ļaudīm tieši tur, kur viņi atrodas. Tūkstoši šodien varētu priecāties šajā vēstī, ja tie, kas saka, ka mīl Dievu un tur Viņa baušļus, būtu strādājuši tā, kā Kristus strādāja.

Ja ārstnieciskais misijas darbs tā var mantot vīrus un sievas glābjošai Kristus un Viņa patiesības atzišanai, tad tajā droši var ieguldīt naudu un nopietnu darbu, jo tāds darbs pastāvēs.

Rūpes par bāreņiem

(281) Starp visiem, par kuru vajadzībām mums jāinteresējas, atraitnēm un bez tēva palikušajiem bērniem ir vislielākās tiesības uz mūsu maigo līdzjūtību. Tie atrodas sevišķā Kunga aizgādībā. Tie ir uzticēti kristiešiem, lai mēs tos pasargātu priekš Dieva. "Šķīsta un neapgānīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šī, bāreņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašu pasargāt pasaules neaptraipītu." Jēk. 1,27.

Daudzi tēvi, kas miruši ticībā, paļaujoties uz Dieva mūžīgo apsolījumu, ir atstājuši savus mīļos, pilnīgi ticot, ka Kungs par tiem gādās. Un kā Kungs gādā par šiem tik smagu zaudējumu cietušajiem? – Viņš nedara brīnumu un nesūta mannu no debesīm; Viņš nesūta arī kraukļus, lai tie viņiem atnestu uzturu, bet brīnumdarbu Viņš dara cilvēku sirdīs, izdzenot no dvēseles savtīgumu un atverot aizzīmogotos labdarības avotu. Viņš pārbauda tos, kas sevi sauc par Viņa sekotājiem, uzticot viņu saudzīgajai žēlastībai apbēdinātos un savus piederīgos zaudējušos.

Lai tie, kas mīl Dievu, atver savu sirdi un mājas šo bērnu uzņemšanai. Tas nav vislabākais plāns, ja par šiem bērniem rūpējas lielas iestādes. Ja tiem nav radnieku, kas spētu viņus apgādāt, tad mūsu draudžu locekļiem vajadzētu vai nu pieņemt šos mazos savās ģimenēs, vai arī atrast tiem piemērotu vietu citās mājās.

Šie bērni īpašā kārtā ir tie, par kuriem rūpējas Kristus un kuru atstāšana novārtā ir Viņa apvainošana. Katru laipnu darbu, kas darīts tiem Jēzus vārdā, Viņš pieņem kā tieši Viņam darītu.

(282) Kas kādā veidā nolaupa līdzekļus, kuri pienāktos bāreņiem, kas uz viņu vajadzībām raugās vienaldzīgi, tiem pretī stāsies visas pasaules Soģis. "Vai tad Dievs neizdos tiesu Saviem izredzētiem, kas dienām naktīm uz Viņu brēc, lai Viņš gan tiem liek gaidīt? Es jums saku: Viņš tiem tiesu izdos īsā laikā." "Tam, kas apžēlošanu nav parādījis, uzies sodība bez apžēlošanas." Lūkas 18,7.8. Jēk.2,13. Kungs mums pavēl: "namā ievest nabaga izdzītus". Jes. 58,7. Kristiešiem ir jāizstāj tēvs un māte tiem, kas zaudējuši vecākus, un jāsigādā tiem mājas. Atraitnēm un bāreņiem parādītā līdzjūtība, kas atklājas lūgšanās un atbilstošos darbos, tiks pieminēta Dieva priekšā un ātri atalgota.

Plašs lietderības lauks ir pavērts tiem, kas strādās priekš Kunga, rūpējoties par šiem bērniem un jauniešiem, kam atņemta vecāku modrā vadība un kristīgas mājas nomierinošais iespaids. Daudzi no viņiem ir mantojuši jaunas rakstura īpašības, un, ja tiem atļaus uzaugt nezināšanā, tad tie nonāks sabiedrībā, kas tos novedīs netikumībā un noziegumos. Šie maz apsolītie bērni jānovieto apstākļos, kas labvēlīgi pareiza rakstura veidošanai, lai tie varētu kļūt par Dieva bērniem.

Vai jūs, kas sevi saucat par Dieva bērniem, darāt savu daļu to mācīšanā, kuriem tik ļoti vajadzīga pacietīga pamācīšana, kā nākt pie Pestītāja? Vai jūs darāt savu daļu kā uzticīgi Kristus kalpi? Vai par šiem neizveidotajiem, varbūt uz sliktu tiecošiem prātiem tiek gādāts ar tādu mīlestību, kādu Kristus ir parādījis mums? Bērnu un jauniešu dvēseles tiek pakļautas nāves briesmām, ja tos atstāj viņu pašu ziņā. Tiem vajadzīgi pacietīgi norādījumi, mīlestība un maiga kristīga gādība.

Ja nebūtu bijis nekādu atklāsmju, kas uzrādītu mums mūsu pienākumu, tad jau tieši tam, ko redz mūsu acis un ko mēs zinām par cēloņa radītajām neizbēgamajām sekām, vajadzētu mūs pamodināt šo nelaimīgo glābšanai. (283) Ja draudzes locekļi šajā darbā ieliktu tādu pat enerģiju, iejūtību un veiklību, ar kādu tie kārto savas laicīgās dzīves darīšanas, ja tie meklētu gudrību no Dieva un nopietni pētītu, kā veidot šos nedisciplinētos prātus, tad daudzas dvēseles, kas ir tuvu bojā ejai, varētu tikt izglābtas.

Ja vecāki par savu pašu bērnu glābšanu izjustu tādas rūpes, kādas tiem vajadzētu izjust, ja tie nestu viņus lūgšanās žēlastības troņa priekšā un dzīvotu saskaņā ar savām lūgšanām, zinot, ka Dievs grib ar tiem sadarboties, tad tie varētu kļūt sekmīgi arī darbā priekš ārpus viņu ģimenēm esošajiem un sevišķi priekš tiem, kam trūkst vecāku padoma un vadības. Kungs aicina ikvienu draudzes locekli pildīt savu pienākumu pret šiem bāreņiem.

Darbs, kas līdzinās Kristus darbam

Rūpējoties par bērniem, mums nevajadzētu strādāt, raugoties tikai no pienākuma viedokļa, bet gan vadoties no mīlestības, ņemot vērā, ka Kristus ir miris viņu glābšanai. Kristus ir atpircis šīs dvēseles, kam vajadzīga mūsu gādība, un Viņš sagaida, ka mēs tās mīlēsim, kā Viņš mūs ir mīlējis mūsu grēkos un untumos. Mīlestība ir tas līdzeklis, ar ko darbojas Dievs, lai vilktu sirdis pie Sevis, jo "Dievs ir mīlestība". Visiem žēlastības pasākumiem spēku var dot tikai šis pamatlikums, ierobežotajam cilvēkam jāsavienojas ar neierobežoto Dievu.

Šis darbs priekš citiem prasīs pūles, sevis aizliegšanu un uzupurēšanos. Bet kas ir mazais upuris, ko mēs varam pienest, salīdzinot ar upuri, kādu Sava vienpiedzimušā Dēla dāvanā Dievs ir pienesis mūsu labā?

Dievs dod mums Savas svētības, lai mēs tās varētu dot citiem. Kad mēs no Viņa lūdzam mūsu dienīško maizi, Viņš ieskatās mūsu sirdīs, lai redzētu, vai mēs tajā dalīsimies ar tiem, kas ir trūcīgāki

par mums. Kad mēs lūdzam "Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs," Viņš vēro mūs, lai redzētu, vai mēs parādīsim līdzietību tiem, ar kuriem mēs satiekamies. (284) Tas ir pierādījums mūsu savienībai ar Dievu, ja mēs esam žēlojoši, kā mūsu Tēvs Debesīs ir žēlojošs.

Dievs vienmēr dod, un kam Viņš sniedz Savas dāvanas? Vai tiem, kuru raksturs ir nevainojams? "Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem." Mat.5,45. Neskatoties uz cilvēces grēcīgumu, neskatoties uz to, ka mēs tik bieži apbēdinām Kristus sirdi un pierādām, ka neko neesam pelnījuši, tomēr, kad mēs lūdzam no Viņa piedošanu, Viņš mūs neaizraida. Viņa mīlestība mūs apņem par velti, un Viņš pavēl mums vienam otru mīlēt, kā Viņš mūs ir mīlējis. Jāņa 13,34.

Brāļi un māsas, es jūs lūdzu, rūpīgi apsveriet šo jautājumu. Domājiet par to bērnu vajadzībām, kas palikuši bez tēva un mātes. Vai, redzot viņu ciešanas, jūsu sirds nejūtas aizkustināta? Paskatieties, vai kaut ko nevar darīt šo bezpalīdzīgo labā. Cik tālu tas jums iespējams, sagādājiet mājas tiem, kam to nav. Lai ikviens ir gatavs darīt savu daļu šī darba virzīšanai uz priekšu. Kungs teica Pēterim: "Gani Manus jērus." Šī pavēle dota mums, un, atverot savas mājas bāreņiem, mēs palīdzam to izpildīt. Nelieciet Jēzum jūsos pievilties.

Nemiet šos bērnus un pienesiet tos Dievam kā patīkamu ziedojumu. Izlūdziet pār viņiem Dieva svētības un tad veidojiet tos saskaņā ar Kristus pavēli. Vai mūsu ļaudis pieņems šo svēto uzdevumu? Vai mūsu seklās dievbijības un pasaulīgās godkāres dēļ jāļauj tiem, par kuriem mira Kristus, ciest un aiziet nepareizās tekās?

Dieva Vārdā atrodami daudzi norādījumi par to, kā mums vajadzētu izturēties pret atraitnēm, bāreņiem, grūtībās nonākušiem ļaudīm un cietošiem nabagiem. Ja visi paklausītu šiem norādījumiem, tad atraitņu sirds priekā dziedātu, mazie izsalkušie bērni tiktu pabaroti, nabadzīgie tiktu apģērbti, un tie, kas jau iet bojā, tiktu atspirdzināti un atdzīvotos. (285) Uz mums raugās Debesu saprātīgās būtnes, un, ja mēs, degot par Kristus godu, nostājamies Dieva aizgādības ķēdē, tad šie Debesu vēstneši sniegs mums jaunu garīgu spēku, tā ka mēs spēsim cīnīties pret grūtībām un pārvarēt šķēršļus.

Un kādas svētības atalgojumā saņems strādnieki! Daudziem, kas tagad ir kūtri, savtīgi un kas visa centrā redz sevi, tā būs it kā augšāmcelšanās no miroņiem. Mūsu vidū atdzīvotos Debesu labdarība, gudrība un centība.

Sludinātāju sievas pieņem bāreņus

Ir atskanējis jautājums, vai sludinātāju sievām jāpieņem mazi bērni. Es atbildu: ja viņa netiecas pēc misijas darba ārpus mājas vai arī nav tam derīga un ja viņa jūt, ka tās pienākums ir pieņemt bāreņus un par tiem rūpēties, tad viņai iespējams veikt labu darbu. Tomēr, izvēloties bērnus, vispirms uzmanība jāpievērš bāreņiem, kuru vecāki ir turējuši Sabatu. Dievs svētīs vīrus un sievas, kad tie no labas sirds dalīsies savā pajumtē ar šiem bez mājām palikušajiem bērniem. Bet, ja sludinātāja sieva var piedalīties citu audzināšanas darbā, tad viņai savus spēkus vajadzētu veltīt Dievam kā kristīgai strādniecei. Viņai vajadzētu kļūt par istu palīgu savam vīram, atbalstot viņu viņa darbā, attīstot savu prātu un palīdzot sniegt vēsti. Pazemīgām, svētotām sievietēm, kuras Kristus žēlastība darījuši cienīgas, ir pavērts ceļš, lai apmeklētu tos, kam vajadzīga palīdzība, un sniegtu gaismu mazdūšībā nonākušajām dvēselēm. Viņas var pacelt nomāktos, kopīgi ar tiem lūdzot un norādot uz Kristu. Tādām nevajadzētu veltīt savu laiku un spēkus vienai mazai nevarīgai mirstīgai būtnei, kas prasa pastāvīgu uzmanību un gādību. Viņām tādā kārtā nevajadzētu brīvprātīgi saistīt savas rokas. (286)

Bāreņu nami

Darot visu iespējamo, sagādājot bāreņiem vietu mūsu pašu mājās, tomēr pasaulē vēl paliks daudz trūcumcietēju, par kuriem arī vajadzīgs rūpēties. Viņi var būt skrandaini, neveikli un visādā veidā šķietami nepievilcīgi, tomēr par tiem ir maksāta cena, un tie Dieva skatījumā ir tikpat dārgi kā mūsu pašu mazie bērni. Tie ir Dieva īpašums, par kuriem atbildīgi ir kristieši. "Viņu dvēseles", saka Dievs, "Es atprasīšu no tavas rokas".

Rūpēšanās par šiem bezpalīdzīgajiem trūcumcietējiem ir labs darbs, tomēr šajā pasaules laikmetā Kungs mums kā tautai nepavēl šim nolūkam dibināt lielas un dārgi maksājošas iestādes. Bet, ja mūsu starpā atrodas atsevišķas personas, kas jūtas no Dieva aicinātas dibināt institūtus šo bāru bērnu apgādei, tad lai viņi paklausa savai pienākuma apziņai. Tomēr, rūpējoties par pasaules trūcumcietējiem, tiem pēc atbalsta vajadzētu griezties pie pasaules. Tiem nevajadzētu prasīt līdzekļus no tautas, kam Kungs ir uzticējis vissvarīgāko darbu, kāds jebkad cilvēkiem dots, - pēdējās žēlastības vēsts pasludināšanu visām tautām, ciltīm, valodām un ļaudīm. Kunga mantu namā jābūt

rezervētiem līdzekļiem, lai uzturētu evaņģēlija darbu "tālajās zemēs".

Lai tie, kas jūtas atbildīgi par šādu institūtu dibināšanu, iesaista darbā gudrus savas lietas aizstāvjus, kas darītu zināmas viņu vajadzības un savāktu līdzekļus. Lai tiek atmodināti pasaules ļaudis, lai dažādu reliģisku uzskatu draudzes apstaigā ļaudis, kas izjūt vajadzību kaut ko darīt nabagu un bāreņu labā. Visās draudzēs ir cilvēki, kas bīstas Dievu. Lai palīdzības lūgumi tiek pienesti viņiem, jo tieši viņiem Dievs devis šo darbu.

Institūtus, kurus dibinājuši mūsu ļaudis, lai rūpētos par mūsu vidū esošiem bāreņiem, nespējniekiem un gados vecajiem ļaudīm, vajadzētu atbalstīt. Neļaujiet tiem nīkuļot un apkaunot Dieva lietu. (287)

Palīdzības sniegšanu šo iestāžu uzturēšanai nevajadzētu uzskatīt tikai kā pienākumu vien, bet arī kā dārgu priekšrocību. Tā vietā, lai viens otram sūtītu nevajadzīgas dāvanas, labāk pasniegsim savas dāvanas trūcīgajiem un bezpalīdzīgajiem ļaudīm. Kad Kungs redzēs, ka mēs darām vislabāko, ko spējam, lai palīdzētu šiem trūcumcietējiem, tad Viņš ietekmēs arī citus atbalstīt šo labo darbu.

Bāreņu nama mērķim nevajadzētu izteikties tikai bērnu apgādē ar uzturu un drēbēm, bet arī viņu nodošanā kristīgu skolotāju audzināšanā, kas tos mācītu atzīt Dievu un Viņa Dēlu. Tāpēc tiem, kas strādā šai virzienā, vajadzētu būt augstsirdīgiem vīriem un sievietēm, kuros mīlestību uz šo darbu iedvesis Golgātas krusts. Tiem vajadzētu būt kulturāliem un pašuzpurīgiem cilvēkiem, kas grib strādāt, kā Kristus strādāja, Dieva lietas un cilvēces vajadzību labā.

Novietojot šos bezpajumtniekus tur, kur viņi var iegūt zināšanas un kļūt par krietniem un laimīgiem cilvēkiem un Debesu Ķēniņa dēliem un meitām, tie tiks sagatavoti Kristum līdzīgam darbam sabiedrībā. Viņi jāapmāca tā, lai tie savukārt palīdzētu citiem. Tā labais darbs ies plašumā un turpināsies tālāk.

Kura māte jeb kad savus bērnus ir mīlējusi tā, kā Jēzus mīl Savējos? Viņš raugās uz sabojātiem raksturiem, izjūtot asākas un dziļākas sāpes, nekā māte spēj just. Viņš redz nākošo atmaksu, kas sekos jaunajam rīcības veidam. Tāpēc darīsim visu, ko vien iespējams darīt, novārtā pamestās dvēseles labā.

Ārstnieciskais misijas darbs un trešā eņģeļa vēsts

(288) Atkal un atkal es esmu pamācīta, ka ārstnieciskajam misijas darbam jāsaistās ar trešā eņģeļa vēsts darbu tādās pat attiecībās, kādas valda starp roku un ķermeni. Paklausot dievišķā Vadoņa norādījumiem, tiem jāstrādā vienoti, lai sagatavotu ceļu Kristus atnākšanai. Patiesības ķermeņa labajai rokai pastāvīgi jādarbojas, pastāvīgi jāstrādā, un Dievs to stiprinās. Tomēr to nedrīkst darīt par ķermeni. Tai pat laikā ķermenis jeb miesa nedrīkst teikt rokai: "Man tevis nevajag." Miesai vajadzīga roka, lai veiktu aktīvu, uzbrūkošu darbu. Abām šīm daļām ir norādīts savs darbs, un katra no tām ciestu lielu zaudējumu, ja strādātu viena no otras neatkarīgi.

Uz trešā eņģeļa vēsts sludināšanas darbu daži nav raudzījušies tā, kā Dievs vēlas, lai to vērtētu. Pret to ir izturējušies kā pret mazsvarīgāku darbu, lai gan cilvēka glābšanā tam jāieņem svarīga vieta citu cilvēcīgo darbu rīku vidū. Cilvēku prāts jāpievērš Rakstiem kā visiespaidīgākajam darba rīkam dvēseles glābšanā, un Vārda sludināšana ir tas lielais audzinošais spēks, kas aizsniegs šo mērķi. Kas noniecina sludināšanas darbu un mēģina ārstniecisko misijas darbu vadīt patstāvīgi, tie cenšas atšķirt roku no miesas. Kādas būtu sekas, ja tie gūtu panākumus? – Mēs redzētu rokas lidojam uz visām pusēm, izlietojot līdzekļus bez galvas norādījumiem. Darbs pazaudētu līdzsvaru un stabilitāti. Tad, kā Dievs to ir paredzējis, roka ieņemtu visas miesas vietu, un sludināšanas darbs tiktu noniecināts vai pavisam atstāts. (289) Tas samulsinātu prātu un radītu sajukumu, un daudzas Kunga vīna kalna daļas paliktu neapstrādātas.

Ārstnieciskajam misijas darbam vajadzētu būt katras mūsu zemē esošās draudzes darba sastāvdaļai. Atvienots no draudzes, tas drīz kļūtu par savādu neorganizētu atomu sajukumu. Tā ietekme būtu iznīcinoša, bet ne radoša. Tā vietā, lai darbotos kā Dieva palīdzošā roka, tas izsūktu draudzes spēkus un dzīvību un novājinātu vēsti. Patstāvīgi vadīts, tas ne tikai aprītu līdzekļus un talantus, kas vajadzīgi citās nozarēs, bet tieši pati palīdzības sniegšana bezpalīdzīgajiem, darot to neatkarīgi no Vārda sludināšanas, cilvēkus ierosinātu izsmiet Bībeles patiesību.

Evaņģēlija sludināšana vajadzīga, lai ārstnieciskajam misijas darbam piešķirtu izturību un stabilitāti, un sludināšanas darbam vajadzīgs ārstnieciskais misijas darbs, lai parādītu evaņģēlija praktisko iedarbību. Neviena no šīm darba daļām nav pilnīga bez otras.

Vēsts par Pestītāja drīzo atnākšanu jāsniedz cisās pasaules daļās, un katrā darba nozarē to jāapņem svinīgai cieņai. Jāapkopj plašs vīna dārzs, un gudrs lauksaimnieks strādās tā, ka katra dārza daļa nesīs augļus. Ja ārstnieciskajā misijas darbā patiesības dzīvie pamatlikumi tiks uzturēti tīri, neaptraipot tos ne ar ko, kas samazinātu to spožumu, tad virsvaldību pār šo darbu uzņemsies Kungs. Ja smago nastu nesēji uzticīgi un stingri ievēros patiesības pamatlikumus, tad Kungs viņus atbalstīs un stiprinās.

Vienotība, kādai vajadzētu pastāvēt starp ārstniecisko misijas un sludināšanas darbu, ir skaidri parādīta Ļesaja 58. nodaļā. Gudrība un svētības paredzētas tiem, kas nodosies darbam, kā šeit norādīts. Šī nodaļa ir skaidri izprotama, un tajā ir viss, lai apgaismotu ikvienu, kas vēlas darīt Kunga prātu. Tā norāda uz ļoti daudzām iespējām, kā kalpot cietošai cilvēcei, tanī pašā laikā paliekot kā darba rikam Dieva rokās, lai sniegtu patiesības gaismu bojā ejošai pasaulei. Ja trešā eņģeļa vēsts darbu virzīs uz priekšu pareizās līnijās, tad sludināšanas darbam neierādīs zemāku vietu un arī trūcīgos un slimos neatstās novārtā. Dievs Savā Vārdā ir savienojis šīs darba līnijas, un nevienam cilvēkam nevajadzētu tās šķirt.

Var draudēt un draud briesmas, ka, darot darbu priekš trūcīgiem, ko darīt ir pareizi, no skata tiek pazaudēti lieli patiesības pamatlikumi, tomēr mums vienmēr jāatceras, ka, darot šo darbu, priekšplānā jāizvirza dvēseles garīgās vajadzības. Pūloties palīdzēt laicīgās vajadzībās, mums draud briesmas atšķirt no pēdējās evaņģēlija vēsts tās vadošās un vissvarīgākās iezīmes. Dažās vietās ārstnieciskais misijas darbs ir uzsūcis sevī talantus un līdzekļus, kas piederēja citām darba līnijām, un darba līnijas, kam izteikti garīgāks raksturs, atstātas novārtā. Sakarā ar vienmēr pieaugošajām izdevībām kalpot visu šķiru laicīgajām vajadzībām, rodas briesmas, ka šis darbs aizēnos vēsti, ko Dievs mums devis, lai mēs to aiznestu uz visām pilsētām, pasludinot Kristus drīzo atnākšanu un vajadzību paklausīt Dieva baušļiem un Jēzus liecībai. Šī vēsts ir mūsu darba smagumpunkts. Tā jāsludina ar skaļu balsi, un tai jāaizsniedz visa pasaule. Kā dzimtenē, tā ārzemju laukos ar šo vēsti jāsavieno veselības pamatlikumu izskaidrošana, tomēr ne neatkarīgi no tās, vai kaut kādā veidā ieņemot tās vietu; šis darbs nedrīkst arī piesaistīt tik lielu uzmanību, ka līdz ar to tiktu noniecināts citu nozarojumu svarīgums. Kungs mūs ir pamācījis domāt par visiem darba novirzieniem, lai tas attīstītos proporcionāli, simetriski un līdzsvaroti. (291)

Patiesība šim laikam ietver visu evaņģēliju. Pareizi pasniegta, tā cilvēkā panāks tieši to pārmaiņu, kas nodos liecību par Dieva žēlastības darbu sirdī. Tā padarīs pilnīgu darbu un izveidos pilnīgu cilvēku. Tāpēc nevelciet nekādu robežlīniju starp patiesu ārstniecisko misijas darbu un evaņģēlija sludināšanu. Lai tie savienojas, saskanīgi aicinot: "Nāciet, jo visas lietas sataisītas." Lai šīs abas darba daļas ir saistītas nešķiramā savienībā, kā roka ir saistīta ar ķermeni.

Ārstnieciskās misijas strādnieki

Kungam ir vajadzīgi visāda veida prasmīgi strādnieki. "Un Viņš citus ir devis par apustuļiem un citus par praviešiem, un citus par evaņģēlistiem, un citus par ganiem un mācītājiem, ka svētie top sataisīti kalpošanas darbam Kristus miesai par uztaisīšanu, kamēr mēs visi tiekam pie Dieva Dēla vienādas ticības un atziņas un uzaugam par pilnīgu vīru, pilnīgi Kristum līdzīgi." Efez. 4,11.- 13.

Katram Dieva bērnam vajadzētu būt svētotam spriedumam, lai redzētu šo darbu kā vienu pasākumu un izprastu vienas darba daļas saistības ar otru un ikvienas daļas nepieciešamību. Darba lauks ir plašs un ir jāveic liels reformas darbs, ne vienā vai divos virzienos, bet visos virzienos. Ārstnieciskais misijas darbs ir daļa no šī reformas darba, tomēr tam nekad nevajadzētu kļūt par līdzekli sludinātāju atšķiršanai no viņu darba lauka. Studentu apmācīšana ārstnieciskās misijas līnijās nav pilnīga, ja tos nesagatavo strādāt savienībā ar draudzi un sludināšanas darbu, un to cilvēku lietderība, kas gatavojas sludināšanas darbam, stipri palielinātos, ja tie tuvāk iepazītos, cik liela un svarīga loma ir rūpēm par veselību. Ir nepieciešama Svētā Gara ietekme, lai pareizi līdzsvarotu darbu un lai tas nepārtraukti un spēcīgi ietu uz priekšu visos virzienos.

"Spiedieties kopā"

Kungam ir viens darbs, un arī Viņa ļaudīm jābūt vienotiem. Viņš nav pavēlējis, ka kādu no šīs vēsts līnijām vajadzētu virzīt uz priekšu neatkarīgi no citām vai ka tai vajadzētu kļūt tik spēcīgai, ka tā visas citas pakļautu sev. Visā Savā darbā Viņš apvienoja ārstnieciskās misijas pūles ar Vārda sludināšanu. Viņš izsūtīja divpadsmit apustuļus un vēlāk septiņdesmitus sludināt ļaudīm evaņģēliju, un Viņš tiem deva arī varu Viņa vārdā dziedināt slimos un izdzīt velnus. Arī šodien Kunga vēstnešiem jāstrādā tādā veidā. Šodien mums dota vēsts: "Kā Mani Tēvs ir sūtījis, tā arī Es jūs sūtu. Un, to teicis, Viņš pūta uz tiem un saka: ņemiet Svēto Garu." Jāņa 20, 21.22.

Sātans centīsies izgudrot viltīgus plānus, cik daudz vien tam iespējams, lai šķirtu tos, kurus Dievs

cenšas darīt par vienu. Tomēr mums nav jāatļauj, ka viņa viltība mūs nomaldina. Ja ārstniecisko misijas darbu vadīs un attīstīs kā evaņģēlija daļu, tad pasaules cilvēki redzēs, ka tiek darīts labs darbs, viņi pārliecināsies par tā patiesīgumu un to atbalstīs.

Mēs tuvojamies zemes vēstures noslēgumam, un Dievs aicina visus pacelt karogu ar uzrakstu: "Še ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību." Viņš aicina Savus ļaudis strādāt pilnīgā saskaņā. Tos, kas iesaistīti mūsu ārstnieciskajā darbā, Viņš aicina savienoties ar sludinātājiem, Viņš aicina sludinātājus sadarboties ar ārstnieciskā misijas darba strādniekiem, un Viņš aicina draudzi uzņemties tai nozīmēto pienākumu, paceļot savā teritorijā patiesas reformas karogu, ļaujot apmācītiem un pieredzējušiem strādniekiem iespieties jaunos laukos. Nevajag izteikt nevienu drosmi mazinošu vārdu, jo tas apbēdina Kristus sirdi un ļoti patīk pretiniekam. Visiem ir nepieciešama Svētā Gara kristība, visiem vajadzētu atturēties no pārmetumu un noniecinošu piezīmju izteikšanas un iet tuvāk Kristum, lai spētu izprast tās smagās atbildības, kādas nes Viņa līdzcilvēki. (293) "Spiedieties kopā, spiedieties kopā", ir mūsu dievišķā Skolotāja vārdi. Vienprātība ir spēks, nevienprātība ir vājums un sakāve.

Mūsu darbā trūcīgo un nelaimīgo ļaužu labā mums jāsapņo, ka neuzņemamies par daudz atbildību, ko nebūsim spējīgi nest. Pirms pieņemam plānus un metodes, kas prasa lielus naudas izdevumus, mums jāapsver, vai tie nes dievišķo parakstu. Dievs neatzīs un neatbalstīs vienas darba līnijas virzīšanu uz priekšu, neņemot vērā citas līnijas. Viņš grib, lai ārstnieciskais misijas darbs sagatavotu ceļu šim laikam dotās glābjošās patiesības sniegšanai, - trešās eņģeļa vēsts sludināšanai. Ja šis Viņa nodoms tiks piepildīts, tad dotā vēsts netiks aptumšota un arī tās iešana uz priekšu netiks aizkavēta.

Ne daudzus institūtus, plašas būves vai ārēju greznumu prasa Dievs, bet gan īpašo ļaužu, Dieva izredzēto un Viņam dārgo ļaužu saskaņotu rīcību. Katram cilvēkam jāstāv savā vietā, domājot, runājot un rīkojoties saskaņā ar Dieva Garu. Tad, un ne agrāk, darbs kļūs simetriski vienots un pilnīgs.

Draudzes un sludinātāju nolaidība

(294) Ieaicinājumā uz evaņģēlija vakariņu Kungs Jēzus sīkāk ir noteicis darbu, kas jāpadara, - darbu, ko vajadzētu darīt draudzēm visās vietās, ziemeļos, dienvidos, austrumos un rietumos.

Draudzēm jāsvaida savas acis ar Debesu acu zālēm, lai tās varētu ieraudzīt daudzās tām visapkārt esošās iespējas kalpot Dievam. Atkārtoti Dievs ir aicinājis Savus ļaudis iziet uz lielceļiem un pie sētmalām un spiest cilvēkus nākt iekšā, lai Viņa nams būtu pilns, tomēr pat mūsu durvju ēnā atrodas ģimenes, par kurām mēs neesam pietiekoši interesējušies, lai tās tiktu vadītas uz domām, ka mēs rūpējamies par viņu dvēselēm. Kungs tagad aicina draudzei uzsākt tieši šo mums vistuvāk esošo darbu. Mēs nedrīkstam palikt uz vietas un sacīt: "Kas ir mans tuvākais?" Mums jāatceras, ka mūsu tuvākais ir tas, kam visvairāk vajadzīga mūsu līdzjūtība un palīdzība. Mūsu tuvākais ir katra pretinieka ievainotā un satriektā dvēsele. Mūsu tuvākais ir ikviens, kas ir Dieva īpašums. Jūdu izveidotā šķirošana attiecībā uz to, kas ir viņu tuvākais, Kristū ir iznīcināta. Nepastāv nekādas teritoriālas robežas, nekādas mērķslotas šķirošanas, nekādas kastas, nekādas aristokrātijas.

Neizmantotās izdevības

Žēlsirdīgā samarieša gars mūsu draudzēs nav plaši pārstāvēts. Daudziem, kam bija vajadzīga palīdzība, ir paiets garām, kā priesteris un levīts pagāja garām ievainotajam un sasīstajam svešiniekam, kas ceļmalā bija pamests nāvei. Tieši tie, kam bija vajadzīga dievišķā Ārsta spēks, lai dziedinātu viņu vainas, atstāti neievēroti un neaprupēti. (295) Daudzi ir rīkojušies tā, it kā pietiktu ar zināšanām vien, ka sātans ir izlicis visas savas cilpas dvēseles sagūstīšanai, un tie var iet mājup, nerūpējoties par pazudušo avi. Skaidri redzams, ka tie, kas parādījuši tādu garu, nav dievišķās dabas, bet gan Dieva ienaidnieka īpašību līdzdalībnieki.

Kādam ir jāizpilda Kristus uzdevums, kādam ir jāturpina darbs, ko Viņš iesāka darīt virs zemes, un šī priekšrocība dota draudzei. Tā ir organizēta šī mērķa dēļ. Kāpēc tad draudzes locekļi nav pieņēmuši šo atbildīgo uzdevumu? Atrodami arī tādi, kas ir redzējuši šo lielo nolaidību, viņi ir ievērojuši daudzo cilvēku vajadzības, kas atrodas ciešanās un trūkumā, šajās nabaga dvēselēs tie ir ieraudzījuši cilvēkus, par kuriem Kristus atdeva Savu dzīvību, un viņu sirdīs pamodās iežēla, un visi spēki tika atdoti darbam. Viņi sāka organizēt tos, kas gribēja sastrādāt ar viņiem, nesot evaņģēlija patiesību daudziem cilvēkiem, kas vēl atradās netikumībā un netaisnībā, lai tie tiktu izglābti no grēcīgas un izlaidīgas dzīves. Kas iesaistījās šajā kristīgās palīdzības darbā, tie darīja to, ko Kungs vēlējās, un Viņš pieņēma viņu pūles. Kas darīts šajā virzienā, tas ir darbs, kam no sirds vajadzētu simpatizēt katram Septītās dienas Adventistam, ko vajadzētu atzīt un pašiem nopietni uzsākt. Atstājot novārtā šo darbu, kas atrodas viņu pašu robežās, atsakoties nest šīs nastas, draudze sev sagādā lielu

zaudējumu. Ja draudze būtu ķērusies pie šī darba tā, kā to vajadzēja darīt, tad draudzes locekļi būtu kļuvuši par darba rīkiem daudzu dvēseļu izglābšanai.

Viņu nolaidības dēļ Kungs ar nepatiku ir skatījies uz draudzi. Daudzi ir parādījuši mīlestību uz vieglu dzīvi un savtīgu savu tieksmju apmierināšanu. Daži, kam bija priekšrocība iepazīties ar Bībeles patiesību, nav to ienesuši dvēseles iekšējā svētnīcā. (296) Dievs no tiem visiem prasīs atbildību par podiem, kas nav atdoti Viņam atpakaļ, ieguldot tos godībā, uzticīgā kalpošanas darbā un darot visu iespējamo, lai uzmeklētu un glābtu tos, kas pazuduši. Sie kūtrie kalpi ir attēloti kā atnākuši uz kāzu mielastu bez kāzu drēbēm, bez Kristus taisnības tērpa. Viņi patiesību ir pieņēmuši vārda pēc, bet praktiski viņi to nav izlietojuši. Apliecinādami sevi par apgraizītiem, viņi patiesībā atrodas starp neapgraizītajiem.

Kāpēc mūs nesajūsmina Kristus Gars? Kāpēc mūs tik maz aizkustina cietošās pasaules sāpju kliegzieni? Vai mēs domājam par mūsu lielo priekšrocību pievienot Kristus kronim kādu zvaigzni – kādu dvēseli, kas atbrīvota no ķēdēm, ar ko sātans to bija saistījis, dvēseli, kas izglābta Dieva valstībai? Draudzei jāsaprot tās pienākums sniegt tagadējās patiesības evaņģēliju katram radījumam. Es jūs lūdzu, lasiet Čakarijas trešo un ceturto nodaļu. Ja šīs nodaļas tiks izprastas, ja tās tiks pieņemtas, tad sāksies darbs priekš tiem, kas salkst un slāpst pēc taisnības, darbs, kas draudzei nozīmē: "Ej uz priekšu un uz augšu."

Nolaidības rezultāti

Kur vien ir dibināta draudze, tur visiem tās locekļiem vajadzētu aktīvi iesaistīties misijas darbā. Tiem vajadzētu apciemot katru viņu tuvumā esošo ģimeni un iepazīt to garīgo stāvokli. Ja tie, kas sevi sauc par kristiešiem, būtu iesaistījušies šai darbā, sākot ar laiku, kad viņu vārdi pirmo reizi tika ierakstīti draudzes grāmatās, tad tagad nevaldītu tik plaši izplatīta neticība, tāds nekrietnības dziļums un ne ar ko nesalīdzināmā bezdievība, kāda redzama pasaulē mūsu laikā. Ja katrs draudzes loceklis būtu censties apgaismot citus, tad tūkstoš reiz tūkstoši šodien stāvētu kopā ar Dieva baušļus ievērojošiem ļaudīm. (297)

Un ne tikai pasaulē vien mēs redzam rezultātus, ko izraisījusi draudzes nevīžība strādāt Kristus rindās. Ar šo nolaidību draudzē ir radies tāds lietu stāvoklis, kas aizēnojis Dieva darba augstās un svētās intereses. Draudzē ienācis kritizēšanas un skarbuma gars, un daudzu garīgās izšķiršanas spējas ir aptumšojušās. Tādēļ Kristus lieta ir cietusi lielus zaudējumus. Debesu saprātīgās būtnes ir gaidījušas uz mums, lai sadarbotos ar cilvēcīgajiem darba rīkiem, bet mēs neesam saskatījuši viņu klātbūtni.

Nožēlas vajadzība

Tagad ir pēdējais laiks to nožēlot. Visiem Dieva ļaudīm vajadzētu ieinteresēties darīt labu. Tiem vajadzētu ielikt sirdi un dvēseli, nopietni pūloties pacelt un apgaismot līdzilvēkus. Tiem jāietērpjas Kristus sagatavotajā kāzu tērpā, lai tie būtu derīgi darbam Viņa rindās. Dieva žēlastību tiem nevajadzētu saņemt veltīgi. Ar pazemīgu, nododošos cieņu tiem vajadzētu strādāt pa labi un pa kreisi, veltot Dievam visu savu kalpošanu un visas savas spējas.

Dieva ļaužu vidū jānotiek atmodai, Visai draudzei jātiek pārbaudītai. Pasaulīgi gudrajam cilvēkam, kas apsver un plāno un kura domas vienmēr kavējas pie viņa darba, jācenšas kļūt gudram jautājumos, kas ietver mūžības intereses. Ja viņš Debesu bagātību iegūšanai un tādas dzīves aizsniegšanai, ko varēs mērot ar Dieva dzīvi, pievērsīsies ar tādu pat enerģiju kā tā, ko viņš veltī pasaulīgai peļņai, ko gan viņš tad nevarēs sasniegt.?

Neuzticīgais nama pārvaldnieks nepadarija sevi bagātāku ar sava kunga mantu, viņš to tikai izšķieda. Viņš kūtrumam ļāva ieņemt godīga un sirsnīga darba vietu. Viņš parādīja neuzticību, piesavinoties sava kunga mantu. Neuzticīgais nama turētāj, vai tu neredzi, ka pazaudēsi savu dvēseli, ja nesadarbosies ar Dievu un ar saviem podiem neiegūsi vislielākos augļus priekš Kunga? (298) Prāts tev dots, lai tu saprast, kā strādāt. Acis tev dotas, lai tu varētu ātri saskatīt Dieva piešķirtās iespējas. Ausis tev ir, lai tu sadzirdētu Dieva pavēles. Ceļi tev doti, lai tu trīs reiz dienā zemotos sirsnīgā lūgšanā. Tavām kājām jāsteidzas pa Dieva baušļu ceļu. Domām, pūlēm un spējām – visam vajadzētu kalpot, lai tu būtu sagatavots pārejai uz skolu augšā un reiz dzirdētu no Tā lūpām, Kas mūsu labā uzvarēja visas kārdināšanas, vārdus: "Kas uzvar, tam Es došu sēdēt ar Mani uz Mana goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarējis un sēdies ar Savu Tēvu uz Viņa goda krēsla." "Tā saka Kungs Cebaot: ja tu staigāsi Manos ceļos un sargāsi Manu likumu, tad tev arī Manu namu būs tiesāt un arī Manus pagalmus sargāt, un Es tev došu pieiešanu to starpā, kas te stāv." Atkla.3,21. Čak.3,7. Ja tu nesadarbosies ar Kungu, atdodot sevi Viņam un darot Viņa darbu, tad tu tiesā tiksī atrasts par nederīgu, lai būtu Viņa šķīstās Debesu valsts pavalstnieks.

Sludinātāju nolaidība

Ja man ir uzticēts norādīt uz briesmām piešķirt pārāk lielu nozīmi ārstnieciskajam misijas darbam, atstājot novārtā citas kalpošanas darba līnijas, tad tas tomēr neatvaino ļaudis, kas turas tālu no ārstnieciskā misijas darba. Tiem, kas nav simpatizējuši šim darbam, tagad vajadzētu runāt ļoti piesardzīgi, jo viņi to neizprot. Lai arī kāds būtu viņu stāvoklis savienībā, tiem vajadzētu būt ļoti piesardzīgiem, izsakot domas, kas nepalīdzēs nevienam. Vienaldzība un pretestība, kādu daži ir parādījuši šai jautājumā, neatļaus viņu vārdiem gūt plašāku iespaidu. Viņi nav tālredzīgi. (299)

Daži ir uztraukušies un apmulsuši, redzot, ka ārstnieciskais misijas darbs kļūst nesamērīgs, ka, saņemot tik daudz talantu un līdzekļu, tas tālu pārspēj citās līnijās darīto darbu. Kāpēc tas tā? Vai tas ir tāpēc, ka ārstnieciskā misijas darba vadītāji strādā par daudz, vai arī tāpēc, ka citu darba līniju vadītāji strādā par maz? Man ir rādīts, ka daudzās darba līnijās mēs darām tikai niecīgu daļu no tā, kas jāpadara. Sludināšanas darbā nav parādīta tāda ticība, centība un enerģija, kādu vajadzētu parādīt. Daudzu pūles ir nedzīvas un garlaicīgas. Skaidri redzams, ka nav ņemta vērā Dieva dotā gaisma par mūsu pienākumu un priekšrocībām. Cilvēki Dieva plānus aizstājuši ar saviem plāniem. Es esmu pilnvarota teikt, ka ārstnieciskā misijas darba uzplaukums saskan ar Dieva priekšrakstu. Šis darbs ir jādara, patiesība jāaiznes uz lielceļiem un sētmalām. Sludinātājiem un draudzes locekļiem vajadzētu atmosties un ieraudzīt līdzdalības nepieciešamību šai darbā.

Ar nopietnām, nenogurstošām pūlēm ļaudis, kas izjutuši kristīgās palīdzības darba nastu, ir darbos nodevuši liecību, ka teorētiska ticība vien tos neapmierina. Viņi ir centušies staigāt gaismā. Savu ticību viņi ir ieauduši praktiskajā dzīvē. Viņi ir savienojuši ticību ar darbiem. Viņi ir darījuši tieši to darbu, par ko Kungs ir devis sīkus norādījumus, ka tas jādara, un daudzas dvēseles tikušas apgaismotas, pārliecinātas un ir saņēmušas palīdzību.

Pārsteidzoša ir vienaldzība mūsu sludinātāju vidū par veselības reformu un ārstniecisko misijas darbu. Pat tie, kas nesauca par kristiešiem, izturas pret šo jautājumu ar lielāku cieņu kā daži no mūsu ļaudīm, un tie iet mums pa priekšu.

Kāpēc, es jautāju, daži mūsu brāji sludinātāji ir tik ļoti atpalikuši sātības un atturības svarīgās nozīmes sludināšanā? Mani brāji, jums dota vēsts: "Ķerieties pie veselības reformas darba, ejiet uz priekšu." (300)

Ja jūs domājat, ka ārstnieciskais misijas darbs kļūst nesamērīgi liels, tad paņemiet uz savu darba lauku cilvēkus, kas ir strādājuši šajā virzienā, pāris vienā vietā, pāris otrā. Pieņemiet šos ārstnieciskos misionārus, kā jūs būtu uzņēmuši Kristu, un vērojiet, kādu darbu tie var padarīt. Jūs pārliecināties, ka viņi reliģiskajā dzīvē nav punduriši. Vērojiet, vai jūs šādā veidā nevarat iepilūdināt draudzēs bagātas Debesu dzīvības straumes. Vērojiet, vai neatradīsiet kādi, kas gribētu iegūt tiem tik ļoti vajadzīgo izglītību un nodot liecību: "Dievs, bagāts būdams apžēlošanā, mūs ir mīlējis Savas lielās mīlestības pēc un mūs, kas bijām nomiruši grēkos, ar Kristu ir darījis dzīvus (caur žēlastību jūs esat izglābti), un līdz uzmodinājis un līdz sēdinājis Debesīs Kristū Jēzū." Efez. 2,4.-6. Mūsu lielā vajadzība ir vienprātība, pilnīga vienotība Dieva darbā.

Tiem, kas nespēj saskatīt ārstnieciskā misijas darba svarīgumu un tā nozīmi, nevajadzētu justies pilnvarotiem censties kontrolēt kādu no šī darba fāzēm. Tiem vajadzīgas lielākas zināšanas visās veselības reformas līnijās. Tiem jātiek paaugstinātiem, svētotiem un šķīstītiem. Tiem jātiek pārveidotiem dievišķā līdzībā. Tad viņi redzēs, ka ārstnieciskais misijas darbs ir daļa no Dieva darba. Īemesls, kāpēc tik daudzi draudzes locekļi neizprot šo darba nozarojumus, ir tas, ka tie nav soli pa solim sekojuši savam Vadonim sevis aizliegšanā un sevis upurēšanā. Ārstnieciskais misijas darbs ir Dieva darbs un nes Viņa parakstu, un, kaut arī līdzekļi nedrīkst tā tikt uzsukti šajā vienā virzienā, ka ar to aizkavētos un izkropļotos darbs, kas darāms jaunos laukos, tad tomēr to nevajadzētu uzskatīt kā mazsvarīgu.

Evaņģēlija sludināšanas darbs ir tāds pasākums, kas organizēts patiesības pasludināšanai slimiem un veselīgiem. Tas sevī ietver ārstniecisko misijas darbu un Vārda sludināšanu. (301) Ar šāda veida savienību paveras iespējas izplatīt gaismu un pasniegt evaņģēliju visām sabiedrības šķirām un pakāpēm. Dievs grib, lai sludinātāji un draudzes locekļi nostātos par ārstniecisko misijas darbu un aktīvi par to interesētos.

Uzmeklēt ļaudis tieši tur, kur viņi atrodas, lai arī kāds būtu viņu stāvoklis vai apstākļi, un palīdzēt tiem visos iespējamajos veidos – tas ir evaņģēlija sludināšanas darbs. Kas ir slimi savās miesās, tie gandrīz vienmēr ir slimi arī garā, un, ja dvēsele ir slima, tad ietekmēta tiek arī miesa. Kalpošanu slimiem un apbēdinātiem, kad vien ir izdevība to darīt, sludinātājiem vajadzētu uzskatīt par sava

darba daļu. Evaņģēlija sludinātājiem jāsniedz vēsts, kas jāpieņem, jo ļaudīm jāklūst svētotiem un sagatavotiem Kunga atnākšanai. Šim darbam sevī jāietver viss, no kā sastāvēja Kristus kalpošanas darbs.

Kāpēc tad visi mūsu sludinātāji no sirds nesadarbojas ar ļaudīm, kas virza uz priekšu ārstniecisko misijas darbu? Kāpēc viņi rūpīgi nepētī Kristus dzīvi, lai uzzinātu, kā Viņš ir strādājis, un tad sekotu Viņa priekšzīmei? Vai jums, ieceltajiem Kristus kalpiem, kas redzat savā priekšā Viņa priekšzīmi, piederas nostāties malā un kritizēt tieši to darbu, ko Viņš nāca darīt starp cilvēkiem? Darbu, ko tagad dara ārstnieciskās misijas virzienā, vajadzēja darīt jau daudzus gadus atpakaļ, un tas būtu darīts, ja Dieva ļaudis būtu patiesi atgriezušies pie patiesības, ja viņi Vārdu būtu pētījuši ar pazemīgu sirdi, ja viņi būtu godājuši Universa Dievu un centušies uzzināt Viņa prātu, nevis izpatikuši paši sev. Ja mūsu ļaudis būtu darījuši šo darbu, tad daudzi spējīgi un iespaidīgi cilvēki būtu atgriezušies un pievienojušies mums, lai sniegtu vēsti par Kristus drīzo atnākšanu.

Kas pazīst fizioloģiju un higiēnu, tie šīs mācības varēs izlietot savā sludināšanas darbā kā līdzekli citu apgaismošanai par pareizu un saprātīgu fizisko, garīgo un tikumisko spēku izlietošanu. (302) Tāpēc tiem, kas gatavojas sludināšanas darbam, vajadzētu būt čakliem izpētīt cilvēka organismu, lai tie zinātu, kā rūpēties par ķermeni, ne ar ķīmisko zāļu palīdzību, bet ar līdzekļiem, kas nāk no dabas laboratorijas. Kungs svētīs tos, kas darīs visu iespējamo, lai izsargātos no slimībām, un mācīs citus miesas veselību vērtēt tikpat svētu kā dvēseles veselību.

Kristus vēstneši, kam uzticēti dzīvie un negrozāmie Dieva likumi, var būt divkārt derīgāki, ja tie zinās, kā palīdzēt slimiem. Praktiska veselības reformas izpratne darīs ļaudis piemērotākus pasludināt pasaulei žēlastības un sodības vēsti.

Sludinātājiem vajadzētu būt audzinātājiem, kas izprot un vērtē cilvēces vajadzības. Viņiem vajadzētu paskubināt draudzes locekļus iegūt praktiskas zināšanas par visiem misijas darba virzieniem, lai viņi varētu būt par svētību visu šķiru ļaudīm. Tiem vajadzētu redzēt ļaudis, kas vērtē garīgās dzīves jautājumus, kas ir smalkjūtīgi un spējīgi būt nomodā un rūpēties par dvēselēm kā tādi, kam par tām jāatbild. Tiem vajadzētu palīdzēt šiem cilvēkiem organizēt draudzes strādājošos spēkus, lai dažāda temperamenta, dažādu profesiju un dažādus amatus ieņemoši vīri, sievas un jaunieši ķertot pie darba, kam jātiec padarītam, nododot savas Dieva dotās spējas vissvinīgākajai kalpošanai Kungam.

Mūsu domas par kristīgo labdarību ir jāiekļauj darbos, ja vēlamies, lai tās kļūtu plašākas. Praktisks darbs panāks daudz vairāk nekā svētrunas. Mūsu sludinātāju uzskatiem jāpaplašinās, un, vadoties no dziļiem personīgiem piedzīvojumiem, tiem vajadzētu teikt vārdus, kas pamodinās ļaužu snaudošos spēkus. (303) Īkdienišķā savienībā ar Dievu tiem jāiegūst dziļāka izpratne pašiem par savu dzīvi un par citu cilvēku dzīvi, tā paplašinot sava iespaids loku. Tādā veidā tie kļūs Kristus līdzstrādnieki, spējīgi apgaismot citus, jo tie paši būs kļuvuši par gaismas kanāliem.

Kad draudzes locekļi raks dziļāk un veidos sev drošāku pamatu, piesaistot savas dvēseles mūžīgajai Kļintij, kad tie mācīsies mīlēt Dievu vairāk par visu, tad tie iemācīsies mīlēt arī savu tuvāko kā sevi pašu.

Kunga spēks tiek paaugstināts, kad cilvēka sirds ir maiga, iejūtīga pret otra sāpēm un jūt līdzīvi viņa ciešanām. Dieva eņģeļi ir gatavi sadarboties ar cilvēcīgajiem darba rīkiem, lai kalpotu dvēselēm. Kad mūsu sirdi un prātu ietekmēs Svētais Gars, tad mēs neizvairīsimies no pienākuma un atbildības un neiesim citiem garām pa ceļa otro malu, pametot ievainotās, bezpalīdzīgās dvēseles to postam.

Atbilstoši vērtībai, kādu Kristus piešķir Savu asiņu atpirktajam īpašumam, Viņš likumīgi pieņem cilvēkus par Saviem bērniem un tiem veltī Savas vismaigākās rūpes, un, lai tiktu apmierinātas to laicīgās un garīgās vajadzības, Viņš tos uztic Savai draudzei, teikdams: Ko jūs darāt vienam no šiem Maniem vismazākajiem, to jūs darāt Man.

Tam jābūt mūsu lozungam: "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat darījuši Man." Un, ja mēs to uzticīgi īstenojam savā dzīvē, tad mēs dzirdēsim svētību vārdus: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps, ... ieej sava Kunga priekā." Vai Dieva uzlikto pārbaudījumu un grūtību kristīgā panešana ar to būs atmaksāta? (304)

Strādājot pie mūsu pašu dvēseles tīrīšanas un šķīstīšanas, lielā vēlēšanās nodrošināt mūsu pašu aicināšanu un izredzēšanu iedvesīs mūsos ilgas pēc citiem cilvēkiem, kas cieš no visāda veida trūkuma. Tā pati enerģija un rūpīgā apdomība, kādu mēs kādreiz veltījām laicīgiem pasākumiem, tika atdota kalpošanā Viņam, Kam mēs esam parādā visas lietas. Mums jārikojas, kā Kristus rīkojās, satverot katru iespēju, lai strādātu priekš tiem, kas bez palīdzības ies bojā savā pagrimumā. Mums

jāsniedz citiem palīdzīga roka. Tad dziedot, teicot un slavējot mēs priecāsimies ar Dievu un Debesu eņģeļiem, redzēdami, ka grēkiem slimās dvēseles ir paceltas, ka tām ir palīdzēts un ka piekrāptie un āprātīgie apgērbti un saprātīgi sēž pie Jēzus kājām, mācoties no Viņa. Darot šo darbu, saņemot no Dieva un atdodot Viņam atpakaļ, ko Viņš uzticoties aizdevis mums, lai mēs to izlietotu par godu Viņa vārdam, pār mums dusēs Viņa svētības. Tāpēc teiksim grēku slimajām, drosmi zaudējušām, nabaga dvēselēm, ka "Viņa baušļu turēšanai ir liela alga." (angļu tulk.) un ar saviem personīgajiem piedzīvojumiem rādīsim citiem, ka svētības ar kalpošanu iet roku rokā.

Kaut arī dārgais laiks un spējas izlietas, rūpējoties par sevi un izpatīkot sev, Kunga roka tomēr vēl ir izstiepta, un, ja mēs šodien strādāsim viņa kalnā, izkaisot Viņa Mīlestības ielūgumu visā plašajā pasaulē, tad Viņš pieņems mūsu kalpošanu. Cik daudziem jūs gribat palīdzēt aizsniegt miera ostu un kļūt par to līdzdalībniekiem, kas dzirdēs uzslavas vārdus: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps"? Cik daudziem jūs gribat palīdzēt saņemt slavas, goda un mūžīgās dzīves kroni? Pestītājs aicina strādniekus. Vai pieteiksimies labprātīgi?

Kalpošanas alga

(305) Kristus sacīja: "Kad tu azaidu vai vakariņu taisi, tad nelūdz savus draugus, nedz savus brāļus, nedz savus radus, nedz bagātus kaimiņus, ka tie tevi atkal nelūdz un tu savu atmaksu dabū. Bet, kad tu viesības dari, aicini nabagus, kroplus, tizlus, aklus. Tad tu būsi svētīgs, jo tiem nav, ko tev atmaksāt, un tev taps atdots, kad taisnie augšāmcelsies." Lūkas 14,12.- 14.

Šajos vārdos Kristus pretstatā pašlabumu meklējošiem pasaules ieradumiem parāda nesavtīgu kalpošanu, kādai Viņš ir devis priekšzīmi Savā dzīvē. Šādai kalpošanai par atalgojumu Viņš neapsola nekādu pasaulīgu peļņu vai atzinību. Viņš saka: "Tev taps atdots, kad taisnie augšāmcelsies." Tad atklāsies katra cilvēka dzīvē sasniegtie rezultāti, un ikviens pļaus, ko būs sējis.

Šai domai vajadzētu pamudināt un iedrošināt ikvienu darbinieku, kas strādā priekš Dieva. Šai dzīvē mūsu darbs priekš Dieva bieži liekas gandrīz neauglīgs. Mūsu pūles darīt labu var būt nopietnas un neatlaidīgas, tomēr mums var neatļaut skatīt tā rezultātus. Mums šīs pūles var likties veltīgas. Bet Pestītājs mums droši saka, ka mūsu darbs ir ievērots Debesīs un ka atalgojums nevar zust. Apustulis Pāvils, rakstot Svētā Gara vadībā, saka: "Tad nu, labu darīdami, lai nepiekūstam." Un dziesminieka vārdos mēs lasām: "Tie aiziet un raud, dārgu sēklu nesdami, bet tiešām ar prieku tie atkal nāks un nesīs savus kūlišus." Ps. 126,6.

Un, kaut arī lielais galīgais atalgojums tiek dots, Kristum atnākot, patiesa sirds kalpošana Dievam gūst atalgojumu jau šīn dzīvē. (306) Strādniekam būs jāstopas ar šķēršļiem, pretestību un rūgtu, sirdi plosošu mazdūšību. Viņš var neredzēt sava smagā darba augļus. Bet, sastopoties ar visu to, viņš savā darbā atrod brīnišķu atalgojumu. Visi, kas nesavtīgā kalpošanā cilvēcei sevi pakļauj Dievam, sadarbojas ar godības Kungu. Šī doma dara jaukas visas smagās pūles, tā stiprina gribu un iedrošina garu, lai notiktu kas notikdams. Strādājot ar nesavtīgu sirdi, tiek pagodināti kā Kristus ciešanu līdzdalībnieki, daloties Viņa līdzjūtībā, tie dara lielāku Viņa prieku un atnes godu un slavu Viņa augstajam vārdam.

Staiģājot sadraudzībā ar Dievu, ar Kristu un svētajiem eņģeļiem, tos apņem Debesu atmosfēra, atmosfēra, kas sniegs veselību miesai, enerģiju prātam un prieku dvēselei.

Visi, kas miesu, dvēseli un garu nodos Dieva kalpošanas darbam, pastāvīgi saņems jaunas fiziskā, intelektuālā un garīgā spēka veltes. Viņu rīcībā ir neizsmeļamie Debesu krājumi. Kristus tiem dod Sava paša gara elpu un dzīvību no Savas dzīvības. Un Svētais Gars visspēcīgākā veidā darbojas viņu sirdī prātā.

"Tad ausīs tava gaisma kā dienas blāzma, un tava dzīvība no jauna zels." "Tu sauksi, un Kungs atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacīs: redzi, še Es esmu." "Tava gaisma atspīdēs tumsībā, un tava krēsla būs kā dienas vidus, un Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un pieēdinās tavu dvēseli tuksnesī un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst." Jesaja 58, 8.- 11.

Daudz ir Dieva apsolījumu tiem, kas kalpo Viņa apbēdinātajiem ļaudīm. Viņš saka: "Svētīgs, kas nabagu apgādā, to Kungs izglābs jaunā dienā. Kungs to pasargās un uzturēs pie dzīvības. Viņš tam liks labi klāties virs zemes un to nenodos viņa ienaidnieku prātam. (307) Kungs to atspirdzinās uz neveselības gultas. Tu viņam palīdzēsi guļā no visas viņa sērgas." "Uzticies Kungam un dari labu, tad tu dzīvosi savā zemē, un tiešām tu tiks uzturēts." Ps. 41., 2.- 4. 37,3.(pēdējā pēc angļu tulk.)

"Godā Kungu no savas mantas un no visa sava ienākuma pirmajiem, tad tavi šķūņi pildīsies ar pilnību, un tavi vīna spaidi plūdīs no jauna vīna." "Cits izkaisa, un tam vēl krājas, un cits taupa pārlietu, bet tik uz trūcību." "Kas par nabagu apžēlojas, tas aizdod Kungam, un Tas tam atmaksās viņa labdarīšanu." "Dvēsele, kas svētī, tiks trekna, un, kas dzirdina, tas atkal taps dzirdināta." Sāk.v.3,9.10. 11,24. 19,17. 11,25.

Un, kaut arī daudzi no viņu darba augļiem šajā dzīvē nebūs redzami, Dieva strādniekiem ir nodrošināts Viņa apsolījums, ka panākumi noteikti neizpaliks. Kā pasaules Pestītājs Kristus pastāvīgi sastapās ar šķietamām neveiksmēm. Likās, ka Viņš maz veica no tā darba, kuru Viņš ilgojās padarīt cilvēku pacelšanai un glābšanai. Sātaniskie spēki pastāvīgi strādāja, lai aizsprostotu Viņa ceļu. Tomēr Viņš nepagura. Vienmēr Viņš Savā priekšā skatīja Savas misijas gala iznākumu. Viņš zināja, ka patiesība cīņā pret ļaunumu beidzot uzvarēs, un Saviem mācekļiem Viņš sacīja: "To Es uz jums esmu runājis, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums būs bēdas, bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis." Jāņa 16,33. Kristus mācekļu dzīvei jābūt līdzīgai Viņa dzīvei, nepārtrauktai uzvaru rindai, kas šeit tādas neizskatās, bet kā tādas tiks atzītas lielajā nākošajā dzīvē.

Kas strādā citu labā, tie strādā savienībā ar Debesu eņģeļiem. Tiem pastāvīgi ir savi pavadoņi, sevi nenogurstoši kalpotāji. (308) Viņu tuvumā vienmēr atrodas gaismas un spēka eņģeļi, lai tos aizsargātu, iepriecinātu, dziedinātu, pamācītu un iedvesmotu. Viņu daļa ir visaugstākā izglītība, vispatiesākā kultūra un vislielākais kalpošanas darbs, kāds cilvēcīgām būtnēm iespējams šajā pasaulē.

Un mūsu žēlojošais Tēvs bieži iedrošina Savus bērnus un stiprina viņu ticību, atļaudams tiem šeit redzēt pierādījumus Viņa žēlastības spēkam pār to cilvēku sirdīm un dzīvēm, kuru labā viņi pūlas. "Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi, saka Kungs. Jo it kā Debesis augstākas nekā zeme, tā Mani ceļi augstāki nekā jūsu ceļi un Manas domas nekā jūsu domas. Jo it kā lietus un sniegs nāk no debesīm un turp neatgriežas, bet slapina zemi un dara to auglīgu un zaļojošu, ka tā dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tāpat būs Mans Vārds, kas iziet no Manas mutes, tas neatgriezīsies pie Manis tukšs, bet darīs, kas Man patīk, un izdosies labi, par ko Es to sūtu. Jo ar prieku jūs iziesiet un ar miesu jūs tapsiet vadīti, kalni un pakalni jūsu priekšā gaviļēs gaviļēdami, un visi koki laukā plaukšķinās. Ērkšķu vietā uzaugs priedes, un dadžu vietā uzaugs mirtes, un tas Kungam būs par slavu un par mūžīgu zīmi, kas netaps izdeldēta." Jesaja 55,8.- 13.

Rakstura pārveidošanā, jauno kaislību izravēšanā un Dieva Svētā Gara jauko žēlastības dāvanu attīstīšanā mēs redzam papildāmies apsolījumu: "Ērkšķu vietā uzaugs priedes, un dadžu vietā uzaugs mirtes." Mēs redzam dzīves tuksnesi "līksmojamies un uziedam kā rozi."

Kristus ar prieku ņem šķietami bezcerīgu materiālu, tos, kurus sātanis ir pazemojis un caur kuriem viņš ir strādājis, un dara tos par Savas žēlastības pavalstniekiem. (309) Viņš priecājas, ka var tos atbrīvot no ciešanām un no dusmības, kas pēkšņi nāks pār nepaklausīgajiem. Viņš Savus bērnus dara par Saviem darba rīkiem šī uzdevuma veikšanai, un šī darba panākumos, jau šajā dzīvē, tie gūst dārgu atalgojumu.

Tomēr kas tas ir, salīdzinot ar prieku, ko tie piedzīvos pēdējā lielajā noslēpumu atklāšanas dienā? "Tagad mēs redzam kā caur spoguļi, tumši, bet tad vaigu vaigā," tagad mēs zinām daļēji, bet tad mēs atzīsim, kā arī paši esam atzīti. 1.Kor.13,12.

Ieiet Viņa priekā, tas ir Kristus strādnieku atalgojums. Šis prieks, pēc kura arī Kristus pats karsti ilgojas, ir parādīts Viņa lūgumā Tēvam: "Es gribu, ka, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu man esi devis." Jāņa 17,24.

Eņģeļi gaidīja Jēzu un vēlējās To apsveikt, kad Viņš pēc augšāmcelšanās uzkāpa Debesīs. Debesu pulki ilgojās atkal sveikt savu mīļoto Pavēlnieku, Kas pie tiem atgriezās no nāves cietuma. Tie spiedās Viņam apkārt, kad Tas iegāja Debesu vārtos. Bet Viņš ar rokas mājienu tos atturēja. Viņa sirds bija pie vientuļā, noskumušā mācekļu pulciņa, kurus Viņš atstāja uz eļļas kalna. Tā arī tagad ir pie Viņa cīnošajiem bērniem virs zemes, kuriem vēl cīņās jāpanāk uzvara pār postītāju. Viņš saka: "Tēvs, Es gribu, ka, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis."

Kristus atpestītie ir Viņa dārgakmeņi, Viņa lielā un īpašā bagātība. "Tie ir kroņa akmeņi," - "Viņa mantojamās godības bagātība svētajiem." Cak. 9,16. Efes.1,18. (pēdējā pēc angļu tulk.) Tajos "Viņš redzēs Savas dvēseles grūtā darba daļu un būs apmierināts". Jes.53,11. (pēc angļu tulk.) (310)

Un vai Viņa strādnieki nepriecāsies, kad tie arī redzēs sava smagā darba augļus? Apustulis Pāvils, rakstot atgrieztajiem Tesalonikā, saka: "Kas ir mūsu cerība vai prieks, vai goda kronis? Vai arī ne jūs

mūsu Kunga Jēzus Kristus priekšā pie Viņa atnākšanas? Jo jūs esat mūsu gods un prieks." 1.Tes.2,19.20. Un brāļus Filipos viņš pamāca: "Esiet bezvainīgi un skaidri, nenoziedzīgi," lai jūs "spīdat it kā spīdekļi pasaulē, pasargādami dzīvības vārdu man par slavu uz Kristus dienu, ka es neesmu velti tecējis, nedz velti darbojies." Filip.2,15.16.

Debesu grāmatās tiek atzīmēts katrs Svētā Gara impulss, kas cilvēkus vada uz labu un tuvāk Dievam, un Dieva dienā ikvienam, kas nodevis sevi par rīku Svētā Gara darbībai, būs atļauts redzēt, ko viņa dzīve ir panākusi.

Nabaga atraitne, kas iemeta divus grašus Kunga mantu glabātuvē, maz izprata sava darba nozīmi. Viņas uzupurēšanās priekšzīme ir atkal un atkal ietekmējusi tūkstošas sirdis visās zemēs un visos laikmetos. Tās iespaidā Kunga mantu namā ir ienestas dāvanas no augstiem un zemiem, no bagātiem un nabagiem. Tā ir palīdzējusi uzturēt misijas, dibināt hospitāļus, pabarot izsalkušos, apgērbt kailos, dziedināt slimos un pasludināt evaņģēliju nabagiem. Viņas nesavtīgais darbs ir aplaimojis lielus ļaužu pulkus. Un visu šo iedarbības virzienu rezultātus viņai būs ļauts redzēt Dieva dienā. Tā tas ir arī ar Marijas dārgo dāvanu Pestītājam. Cik daudzi ir tikuši iedvesmoti uz mīlošu kalpošanu, atceroties šo sasisto alabastra trauciņu! Un kā viņa priecāsies, visu to redzot!

Brīnīškas būs atklāsmes, kad skatam pavērsies svēta iespaids dārgie rezultāti. Cik pateicīgas būs dvēseles, kas sastaps mūs Debesu pagalmos, izprotot mūsu līdzjūtīgo, mīlošo interesi, kādu mēs veltījām viņu glābšanai! Visa pateicība, gods un slava par mūsu pestīšanu tiks atdota Dievam un Jēram, tomēr Dieva slava nesamazināsies, izsakot pateicību darba rīkiem, ko Viņš izlietoja, glābjot pazušanā esošās dvēseles. (311)

Atpestītie sastaps un pazīs tos, kuru uzmanību viņi tika pievērsuši paaugstinātajam Pestītājam. Kāda svētlaimīga saruna viņiem būs ar šīm dvēselēm! Atskanēs vārdi: "Es biju grēcinieks, bez Dieva un bez cerības pasaulē, un tu nāci pie manis un pievērsi manu uzmanību dārgajam Glābējam kā manai vienīgai cerībai. Es ticēju Viņam. Es nožēloju savus grēkus un tiku sagatavots sēdēt kopā ar Viņa svētajiem Debesīs Kristū Jēzū." Citi teiks: "Es biju pagāns pagānu zemēs. Tu atstāji savus draugus un labi iekārtoto māju un nāci mācīt mani, kā atrast Jēzu un ticēt Viņam kā vienīgajam patiesajam Dievam. Es sasītu savus elkus un pielūdzu Dievu, un tagad es Viņu redzu vaigu vaigā. Es esmu glābts, glābts mūžībai, lai vienmēr raudzītos uz To, Ko es mīlu. Tad es Viņu redzēju tikai ar ticības acīm, bet tagad es Viņu redzu, kāds Viņš ir. Es tagad varu Viņam pateikties par Viņa glābjošo žēlastību, Kas mani mīlēja un ar Savām asinīm mani mazgāja no maniem grēkiem."

Citi pateiksies tiem, kas pabaroja izsalkušos un apgērba kailos. Viņi teiks: "Kad izmisums sasaistīja manu dvēseli neticībā, Kungs sūtīja tevi pie manis teikt iepriecinājuma un cerības vārdus. Tu atnesi man uzturu, tā gādājot par manām fiziskām vajadzībām, un atvēri man Dieva Vārdu, pamodinot mani, lai es ieraudzītu savas garīgās vajadzības. Tu izturējies pret mani kā brālis. Tu juti līdzī man manās bēdās un stiprināji manu ievainoto, satriekto dvēseli, tā kā es varēju satvert Kristus roku, kas bija pasniegusies mani glābt. Manā nezināšanā tu mani pacietīgi mācīji, ka man ir Tēvs Debesīs, Kas rūpējas par mani. Tu man lasīji dārgos Dieva Vārda apsolījumus. Tu man iedvesi ticību, ka Viņš grib mani glābt. Domājot par upuri, kuru Kristus pienesa manis dēļ, mana sirds kļuva iejūtīga, tā tika klusināta un satriekta. (312) Es sajutu izsalkumu pēc dzīvības maizes, un patiesība manai dvēselei kļuva dārga. Es esmu šeit, glābts, mūžīgi glābts, lai vienmēr dzīvotu Viņa tuvumā un slavētu Viņu, Kas par mani atdeva Savu dzīvību."

Kāda līksmība tur valdīs, kad šie atpestītie sastaps un apsveiks tos, kas viņu labā nesuši kādas nastas! Un cik dziļi apmierinātas ietrīsēsies sirdis tiem, kas nedzīvoja, lai izpatiktu sev, bet lai būtu par svētību nelaimīgajiem, kuriem ir tik maz svētību! Tad tie sapratīs apsolījumu: "Tu būsi svētīgs, jo tiem nav, ko tev atmaksāt, un tev taps atdots, kad taisnie augšāmcelsies."

"Tu priecāsies Kungā, un Es tevi vadīšu pār zemes augstumiem, un Es tevi mielošu ar tava tēva Jēkaba mantību, jo Kunga mute to runājusi." Jesaja 58,14.

"Nebīsties, ... Es tev esmu par priekšturamām bruņām, un tava alga ir ļoti liela." 1.Mozus 15,1.

"Es esmu tava daļa un tava mantība." 4.Mozus 18,20.

"Kur Es būšu, tur arī Mans kalps būs." Jāņa 12,26.

KOLPORTĀŽAS DARBS

"Svētīgi jūs esat, kas sējat pie visiem ūdeņiem." (313)

Šī darba svarīgums

Pareizi izvests, kolportāžas darbs ir augstākā veida misijas darbs, un tas ir tikpat labs un panākumiem bagāts kā citi, kurus var izlietot šim laikam doto svarīgo patiesību nolikšanai ļaužu priekšā. Sludināšanas darba svarīgums nav apšaubāms, tomēr daudziem, kas salkst pēc dzīvības maizes, nav priekšrocības dzirdēt vārdus no Dieva sūtītiem sludinātājiem. Šī iemesla dēļ svarīgi, lai plaši tiktu izplatīti mūsu preses izdevumi. Tā vēsts nonāks tur, kur dzīvie sludinātāji nevar aiziet, un daudzu uzmanība tiks pievērsta svarīgajiem notikumiem, kas saistās ar pasaules vēstures noslēguma ainām.

Dieva kolportāžas darbu ir noteicis kā līdzekli, ar ko ļaudīm sniegt gaismu, kas atrodas mūsu grāmatās, un kolportieriem vajadzētu izprast, cik ļoti svarīgi ir pēc iespējas ātrāk nogādāt pasaulei šīs cilvēku garīgai audzināšanai un apgaismošanai nepieciešamās grāmatas. Kungs grib, lai tieši šo darbu Viņa ļaudis dara šai laikā. Visi, kas nododas Dievam, lai strādātu kā kolportieri. Šo darbu mēs nevaram novērtēt par augstu, jo, ja nebūtu šo kolportieru pūļu, tad daudzi nekad nedzirdētu brīdinošos vārdus.

Tas ir tiesa, ka daži, kas nopērk šīs grāmatas, tās noliks uz plaukta vai viesistabā uz galda un reti uz tām paskatīsies. (314) Tomēr Dievs turpinās rūpēties par Savu patiesību, un pienāks laiks, kad šīs grāmatas tiks meklētas un lasītas. Mājā var ienākt slimība vai kāda cita nelaime, un caur patiesību, ko satur šīs grāmatas, Dievs noskumušajām sirdīm sūta mieru, cerību un dusu. Tad tiem atklājas Viņa mīlestība, un tie saprot izdarīto grēku piedošanas lielo vērtību. Tā Kungs sadarbojas ar Saviem pašaieliedzīgajiem strādniekiem.

Daudz ir tādu, kas aizspriedumu dēļ nekad neiepazītos ar patiesību, ja tā netiktu ienesta viņu mājās. Kolportieris var atrast šīs dvēseles un tām kalpot. Ir vesela virkne darbu, kas darāmi, ejot no mājas uz māju, un viņš tos var veikt sekmīgāk nekā citi. Viņš var iepazīt ļaudis un izprast to patiesās vajadzības, viņš var kopā ar tiem lūgt un var norādīt uz Dieva Jēru, Kas atņem pasaulei grēku. Tā tiks pavērts ceļš, lai šim laikam dotās īpašās vēstis atrastu pieeju viņu sirdīm.

Uz kolportiera gulstas liela atbildība. Pie sava darba viņam vajadzētu iet, sagatavotam izskaidrot Rakstus. Ja viņš, ejot no vienas vietas uz otru, uzticēsies Dievam, tad ap viņu būs Dieva eņģeļi, dodot viņam vārdus, kas daudzām dvēselēm sniegs gaismu, cerību un drosmi.

Lai kolportieris atceras, ka viņam dota iespēja sēt pie visiem ūdeņiem. Pārdodot grāmatas, kas sniedz patiesības atzišanu, lai viņš atceras, ka dara Dieva darbu un ka visas spējas jāizlieto Viņa Vārda pagodināšanai. Dievs būs ar ikvienu, kas centīsies izprast patiesību, lai viņš to varētu atklāt citiem skaidrās līnijās. Dievs ir runājis skaidri un saprotami. "Gars un līgava saka: nāc! Un, kas to dzird, tas lai saka: Nāc!" Atkl.22,17. Mēs nemaz nedrīkstam vilcināties pamācīt tos, kam vajadzīgas pamācības, lai tie nonāktu pie patiesības atzišanas, kāda tā ir Jēzū. (315)

Dieva ganāmpulka pazudušās avis ir izklīdinātas it visur, un darbs, ko viņu labā vajadzētu darīt, atstāts novārtā. No man dotās gaismas es zinu, ka tur, kur laukā ir viens kolportieris, vajadzētu būt simtam. Kolportierus vajadzētu pamudināt nodoties šim darbam, ne lai meklētu parakstus stāstu grāmatām, bet gan lai nodotu pasaulei grāmatas, kas satur patiesību, kas šai laikā ir vissvarīgākā.

Lai kolportieri iziet ar Kunga vārdu, atceroties, ka tie, kas paklausa baušļiem un māca citus tiem paklausīt, tiks atalgoti, redzot atgrieztās dvēseles, un viena patiesi atgriezta dvēsele atvedīs pie Kristus citas. Tā darbs ies uz priekšu jaunās teritorijās.

Ir pienācis laiks, kad kolportieriem vajadzētu veikt lielu darbu. Pasaule guļ, un kā sargiem tiem jāliek skanēt brīdinājuma zvanam, lai pamodinātu guļošos un tie aptvertu draudošās briesmas. Draudzes nezina savas piemeklēšanas laiku. Bieži tās patiesību vislabāk uzzina, pateicoties kolportieru pūlēm. Kas iziet Kunga vārdā, tie ir Viņa vēstneši, kuriem jāpasniedz tumsā un maldos esošiem ļaudīm priecīgās ziņas par glābšanu caur Kristu paklausībā Dieva likumiem.

Es esmu pamācīta, ka pat tur, kur ļaudis dzird vēsti no dzīva sludinātāja, kolportieriem vajadzētu turpināt savu darbu, sadarbojoties ar sludinātāju, jo, kaut gan sludinātājs var vēsti sniegt uzticīgi, ļaudis tomēr nav spējīgi visu paturēt atmiņā. Tāpēc iespīestās lappuses ir svarīgas, ne tikai lai atmodinātu ļaudis šim laikam dotās patiesības lielās nozīmes izpratnei, bet arī to iesakņošanai un nopamatošanai patiesībā un nostiprināšanai pret krāpjošajiem maldiem. Laikraksti un grāmatas ir Kunga līdzekļi, lai pastāvīgi ļaudīm atgādinātu šim laikam doto vēsti. Apgaismojot un nostiprinot dvēseles patiesībā, preses izdevumi paveiks daudz lielāku darbu par to, ko var paveikt Vārda sludināšana vien. (316) Klusie vēstneši, kurus ļaužu mājās novieto kolportiera darbs, visādos veidos

stiprinās evaņģēlija pasludināšanu, jo Svētais Gars ietekmēs cilvēkus, kad tie lasīs šīs grāmatas, tāpat kā tas ietekmēs tos, kas klausās sludināto Vārdu. Patiesību saturošas grāmatas pavada tā pati eņģeļu kalpošana, kas pavada sludinātāju darbu.

Augšup tiek nestas vēstis par visām sekmēm, ko esam guvuši, izklīdinot tumsu un izplatot gaismu un atzišanu par Dievu un Jēzu Kristu, Kuru Viņš ir sūtījis. Attiecīgais darbs tiek atklāts Debesu saprātīgām būtnēm un savilņo visas virsniecības un spēkus, izraisot visu Debesu būtnu simpātijas.

“Pateicība Dievam, Kas mums allaž dod uzvarēt Kristū un Savas atzišanas labo smaržu caur mums izlaiž visās maļās. Jo mēs esam Kristus salda smarža Dievam pie tiem, kas top izglābti, un pie tiem, kas pazūd. Siem gan nāves smarža uz nāvi, bet viņiem dzīvības smarža uz dzīvību. Un kas ir derīgs uz to?” 2.Kor.2,14.- 16.

Kolportieru derīgums

(317) Tā kā mūsu literatūras kolportāža ir misijas darbs, tad to vajadzētu vadīt no misijas darba redzes viedokļa. Kas tiek izraudzīti kā kolportieri, tiem vajadzētu būt vīriem un sievietēm, kuri izjūt kalpošanas darba atbildības nastu, kas tiecas ne pēc peļņas, bet gan sniegt ļaudīm gaismu. Visam mūsu kalpošanas darbam jānotiek Dievam par godu, lai sniegtu patiesības gaismu tiem, kas atrodas tumsā. Savtīgus principus, mīlestību uz peļņu, cieņu vai stāvokli, mūsu starpā nemaz nevajadzētu pieminēt.

Kolportieriem ik dienas no jauna jāatgriežas pie Dieva, lai viņu vārdi un darbi varētu būt dzīvības smarža uz dzīvību un tie izplatītu glābjošu iespaidu. Iemesls, kāpēc daudziem nav bijis sekmju kolportāžas darbā, ir tas, ka tie nav bijuši patiesi kristieši, tie nav iepazinušies ar atgriešanās garu. Viņi zināja, kā darbs jā dara, bet tie pastāvīgi nejutās atkarīgi no Dieva.

Kolportieri, atceraties, ka ar jūsu rīcībā esošajām grāmatām jūs ļaudīm nesniedzat kausu ar Bābeles vīnu, maldu mācības, ar kurām tirgojas zemes ķēniņi, bet gan kausu, kas piepildīts ar visdārgākajām pestīšanas patiesībām. Vai jūs paši gribat dzert no tā? Jūsu prāts var tikt pakļauts Kristus gribai, un Viņš uz jums var uzlikt Savu uzrakstu. Uzliūkojot jūs tiksiet pārvērsti no godības uz godību, no spēka uz spēku. Dievs vēlas, lai jūs izietu uz priekšu un runātu vārdus, ko Viņš jums dos. Viņš vēlas, lai jūs parādītu, ka jūs augstu vērtējat cilvēci, cilvēci, kas atpirkta ar Pestītāja dārgajām asinīm. Kad jūs kritīsiet uz Kristu un sadauzīsieties, tad jūs saņemsiet Kristus spēku, un citi atzīs patiesības spēka iespaidu uz jūsu sirdīm. (318)

Kas apmeklē skolu, lai mācītos labākos veidus, kā strādāt priekš Dieva, tiem es gribētu sacīt: Atceraties, ka par dvēseļu mantotājiem jūs varat kļūt tikai tad, ja ik dienas svētīsieties Dievam. Ir bijuši cilvēki, kas nespēja apmeklēt skolu, jo bija par trūcīgiem, lai segtu savus izdevumus. Tomēr, kļūstot par Dieva dēliem un meitām, tie sāka strādāt, kur viņi atradās, pūloties ap viņiem esošo cilvēku labā. Kaut arī viņiem nebija nekādu skolā iegūtu zināšanu, tie svētījās Dievam, un Dievs darbojās caur tiem. Līdzīgi mācekļiem, kad tie tika aicināti no saviem tīkliem sekot Kristum, viņi no Pestītāja mācījās dārgas mācības. Tie savienojās ar Lielo Skolotāju, un no Rakstiem iegūtās zināšanas darīja tos derīgus stāstīt citiem par Kristu. Tā viņi kļuva patiesi gudri, jo paši savā vērtējumā tie nebija par gudriem, lai pieņemtu no augšienes nākošās pamācības. Svētā Gara atjaunojošais spēks sniedza tiem praktisku, glābjošu enerģiju.

Vismācītākā cilvēka gudrība, ja tas nav mācījies Kristus skolā, ir muļķība, cik tas attiecas uz dvēseļu vadīšanu pie Kristus. Dievs var strādāt tikai ar tiem, kas grib pieņemt ieaicinājumu: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi. Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevis Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglošanu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir laipnīgs un Mana nasta viegla.” Mat.11,28.-30.

Daudzi mūsu kolportieri ir atkāpušies no pareizajiem principiem. Tiecoties pļaut laicīgus labumus, viņu prāts ir novērsies no darba īstā mērķa un gara. Lai neviens nedomā, ka ārīškības atstās pareizu iespaidu uz ļaudīm. Tādā veidā negūs vislabākos vai vispaliekošākos rezultātus. (319) Prāta pievēršana šim laikam dotajām patiesībām ir mūsu darbs. Patiesas sekmes pavadīs mūsu pūles tikai tad, ja mūsu pašu sirdis piepildīs to patiesības gars, kas atrodas mūsu pārdodamajās grāmatās, un ja mēs pazemīgi aicināsim ļaudis pievērst uzmanību šīm patiesībām, jo tikai tad Svētais Gars, kas pārliecina par grēku un taisnību, un sodību, būs ar mums, lai ietekmētu sirdis.

Mūsu grāmatu pārdevējiem jābūt svētītiem strādniekiem, kurus Svētais Gars var izlietot par Saviem darba rīkiem. Kristus ir mūsu spēks un mūsu veiksmē, un patiesība mums jāsniedz pazemīgā vienkāršībā, ļaujot, lai tā pati izplata savu dzīvības smaržu uz dzīvību.

Pazemīga, sirsnīga lūgšana panāks vairāk mūsu grāmatu izplatīšanas labā nekā visas dārgās reklāmas pasaulē. Ja strādnieki piegriezīs savu uzmanību tam, kas ir īsts, dzīvs un paties, ja tie lūgs pēc Svētā Gara, ticēs Tam un paļausies uz To, tad Svētā Gara spēks izliesies pār tiem spēcīgās, debešķīgās straumēs, un cilvēka sirde tiks iespaidota pareizi un paliekoši. Tāpēc lūdziet un strādājiet, strādājiet un lūdziet, un Kungs sadarbosies ar jums.

Katram kolportierim ir nepieciešama nepārprotama un pastāvīga eņģeļu kalpošana, jo viņam jādara svarīgs darbs, darbs, ko viņš nevar padarīt savā spēkā. Kas ir piedzimuši no jauna, kas ļauj sevi vadīt Svētajam Garam, darot Kristus veidā to, ko viņi var darīt, kas strādās, it kā tie redzētu Debesu Universu raugāties uz tiem, tos pavadīs un pamācīs svētie eņģeļi, kas ies tiem pa priekšu ļaužu dzīvokļos, sagatavojot viņiem ceļu. Tāda palīdzība vērtējama daudz augstāk par visām priekšrocībām, ko it kā dod dārgas reklāmas.

(320) Kad cilvēki saprātis laiku, kurā mēs dzīvojam, tad tie strādās it kā Debesu skata priekšā. Kolportieris pasniegs tās grāmatas, kas apgaismos un stiprinās dvēseli. Viņš uzņems sevi šo grāmatu garu, un, iepazīstinot ļaudis ar tām, viņš šim darbam nodosies ar visu sirdi. Viņa spēks, viņa drosme un viņa panākumi būs atbilstoši tam, cik pilnīgi grāmatās atklātā patiesība ir ieaudusies viņa dzīvē un raksturā. Izveidojis savu dzīvi tādu, viņš var iet un stāstīt citiem par svētajām patiesībām, ko viņš tiem pasniedz. Piepildīts ar Dieva Garu, viņš gūs dziļus un bagātus piedzīvojumus, un Debesu eņģeļi piešķirs viņam darbā sekmes.

Mūsu kolportieriem, visiem, kam Dievs uzticējis spējas, lai tie varētu sadarboties ar Viņu, es gribu teikt: Lūdziet, ak lūdziet pēc dziļākiem piedzīvojumiem. Izejiet ar iejūtīgām un klusinātām sirdīm, kas tādas kļuvušas, pētot dārgās patiesības, kādas mums Dievs devis šim laikam. Dzeriet dziļi no pestīšanas ūdens, lai tas jūsu sirdīs var kļūt par dzīvu avotu, kas plūst, lai atspirdzinātu bojā ejošās dvēseles. Tad Dievs jums dos gudrību, ka jūs spēsiet pareizi strādāt. Viņš jūs darīs par kanāliem Savu svētību izdalīšanai. Viņš jums palīdzēs atklāt Viņa īpašības, sniedzot citiem gudrību un izpratni, ko Viņš piešķīris jums.

Es lūdzu Kungu, lai jūs izprastu šo jautājumu visā tā garumā, platumā un dziļumā, un lai jūs izjustu savu atbildību ar pacietību, drosmi un nelokāmu godīgumu pārstāvēt Kristus raksturu. "Un Dieva miers, kas augstāks nekā visa saprašana, tas pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū." Filip. 4,7.

Kolportieris – evaņģēlija kalps

Vajadzētu cienīt saprātīgu, dievbijīgu un patiesību mīlošu kolportieri, jo viņš ieņem evaņģēlija sludinātājam līdzīgu stāvokli. Daudzi mūsu jaunie sludinātāji un tie, kas gatavojas sludināšanas darbam, būdami patiesi atgriezti, paveiktu daudz laba, strādājot kolportāžas laukā. Sastopoties ar ļaudīm un pasniedzot tiem mūsu preses izdevumus, tie gūtu pieredzi, ko nav iespējams iegūt, ja notur tikai uzrunas. Ejot no mājas uz māju, tie varētu sastapties un sarunāties ar ļaudīm, nesot sev līdz Kristus dzīvības smaržu. Tā cenšoties svētīt un aplaimot citus, tie paši tiks svētīti, viņi iegūs piedzīvojumus ticībā, viņu Rakstu zināšanas stipri palielināsies, un tie pastāvīgi mācīsies mantot dvēseles Kristum.

Visiem mūsu sludinātājiem bez kaut kādiem aizspriedumiem vajadzētu ņemt sev līdz grāmatas izdalīšanai visur, kurp viņi iet. Jebkurā ģimenē, kur sludinātājs viesojas, viņš var atstāt pa grāmatai, vai nu to pārdodot vai uzdāvinot. Tāda veida darbs lielā mērā tiks darīts šīs vēsts sākumā posmā. Sludinātāji strādāja par kolportieriem, izlietojot par grāmatu pārdošanu iegūtos līdzekļus darba atbalstīšanai tajās vietās, kur palīdzība bija vajadzīga. Sie cilvēki var saprātīgi runāt par minēto darba metodi, jo viņiem šai virzienā ir piedzīvojumi.

Lai neviens nedomā, ka evaņģēlija sludinātājs zaudēs kaut ko no savas cieņas, ja nesaistīsies kolportāžas darbā, izmantojot to kā līdzekli patiesības aiznešanai ļaudīm. Darot šo darbu, viņš strādā tādā pat veidā kā apustulis Pāvils, kas teica: "Jūs zināt no pirmās dienas, kur es uz Āziju nācis, kāds es pa visu to laiku pie jums esmu bijis, Kungam kalpodams ar visu pazemību un ar daudz asarām un kārdināšanām, kas man notikušas caur jūdu viltībām, ka es nenieka neesmu paslēpts no visa tā, kas jums par labu, ka jums to nebūtu pasludinājis un mācījis, tā draudzē, kā pa mājām, apliecinādams tikpat jūdiem, kā arī grieķiem atgriešanos pie Dieva un ticību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu." Ap.d.20,18.-21. Daiļrunīgais Pāvils, kuram pats Dievs atklājās brīnišķīgā veidā, visā pazemībā gāja no mājas uz māju, "ar daudz asarām un kārdināšanām".

Visi, kas ilgojas pēc patiesas kalpošanas iespējām un kas sevi bez atlikuma grib nodot Dievam,

atradīs kolportāžas darbā izdevības runāt par daudzām lietām, kas attiecas uz nākotni, uz mūžīgo dzīvi. Sādā veidā gūtajiem piedzīvojumiem būs ļoti liela vērtība tiem, kas gatavojas sludināšanas darbam. Dieva Svētā Gara klātbūtne ir tā, kas sagatavo strādniekus, kā vīrus, tā sievas, par Dieva ganāmpulka ganiem. Staigājot ar domu, ka tos pavada Kristus, viņi visās savās grūtībās un pārbaudījumos izjutīs svētu godbijību un prieku. Viņi iemācīsies lūgt strādājot. Viņi radināsies būt pacietīgi, laipni, pakalpīgi un izpalīdzīgi. Savā dzīvē viņi parādīs patiesu kristīgu laipnību, vienmēr atceroties, ka viņu pavadonis Kristus skarbus, nelaipnus vārdus vai izjūtas neatzīs par labiem. Viņu vārdi būs šķīstīti. Spēja runāt tiks uzskatīta kā dārga dāvana, kas viņiem aizdots augstam un svētam darbam. Cilvēcīgais darba rīks iemācīsies pārstāvēt dievišķo Pavadoni, ar Kuru viņš ir sadraudzējies. Šim neredzamajam svētajam tas parādīs cieņu un godbijību, jo nesīs Viņa jūgu un mācīsies Viņa šķīstos un svētos ceļus. Kas tic savam dievišķajam Pavadonim, veidosies un augs. Tiem tiks dāvāts spēks ietērt patiesības vēsti svētā skaistumā. (323)

Daži ir tieši piemēroti kolportāžas darbam un šai virzienā var padarīt vairāk kā ar svētrunu noturēšanu. Ja viņu sirdīs mājos Kristus Gars, tad tie atradīs izdevības Viņa vārdu pasniegšanai citiem un domu pievēršanai šim laikam dotajām īpašajām patiesībām. Šim darbam piemēroti cilvēki ir sākuši strādāt, bet daži neapdomīgi sludinātāji glaimojoši tiem saka, ka viņu apdāvinātību vajadzētu izlietot sludināšanas darbā, bet ne kolportāžā. Tā viņi tiek ietekmēti dabūt atļauju sludināt, un tieši tie, kas varēja izaugt par labiem misionāriem, lai apmeklētu ģimenes viņu mājās, lai runātu ar tām un kopā lūgtu, tiek novērsti no darba, kam viņi ir piemēroti, un padarīti par vājiem sludinātājiem, bet lauks, kur tik daudz darāma darba un kam iespējams veikt tik daudz laba, tiek pamests novārtā.

Vārda sludināšana ir līdzeklis, ko Kungs ir nozīmējis Viņa brīdinošās vēsts sniegšanai pasaulei. Rakstos uzticīgs skolotājs ir attēlots kā Dieva ganāmpulka gans. Viņš ir jāciena un Viņa darbs jāvērtē. Patiesam ārstnieciskās misijas darbam jāsaistās ar sludināšanas darbu, un kolportāžas darbam jābūt abu šo darba veidu sastāvdaļai. Kas iestājušies šai darbā, tiem es gribētu teikt: Apmeklējiet ļaudis, sakiet tiem, ka jūs esat evaņģēlija strādnieks un ka jūs mīlat Kungu. Nemeklējiet sev mājvietu viesnīcā, bet apmetieties personīgā mājā un iepazīstieties ar tur dzīvojošo ģimeni. Kristus sēja patiesības sēklu visur, kur vien Viņš nonāca, un kā Viņa sekotāji jūs varat nodot par Viņu liecību, darot ļoti labu darbu pie mājas pavarda. Tādā veidā tuvojoties ļaudīm, jūs bieži atradīsiet slimus un drosmi zaudējušus cilvēkus. Ja jūs meklēsiet ciešu savienību ar Kristu, nesot Viņa jūgu, tad ik dienas jūs mācīsities no Viņa, kā noskumušajiem, cerībās pieviltajiem, apbēdinātajiem un sirdis satriektajiem ļaudīm sniegt mierā un iepriecās vēstis. Jūs varat mazdūšīgajiem norādīt uz Dieva Vārdu un slimos lūgšanās vest pie Kunga. Lūdzot runājiet ar Kristu, kā jūs runātu ar uzticīgu un ļoti mīļu draugu. Kā Dieva bērni vienmēr staigājiet, jaukas nepiespiestas un patīkamas cieņas apņemti. To visi redzēs un sapratis.

Kolportieriem jābūt spējīgiem dot norādījumus par slimnieku kopšanu. Viņiem vajadzētu apgūt higiēniskās slimo kopšanas vienkāršās metodes. Tā viņi varētu strādāt kā ārstnieciskie misionāri, kalpojot cietēju dvēselei un miesai. Šim darbam tagad vajadzētu iet uz priekšu visās pasaules daļās. Tā Dieva kalpu lūgšanas un pamācības sniegtu svētības lieliem ļaužu pulkiem.

Mums jāatzīst kolportāžas darba svarīgums, jo tas ir varens līdzeklis briesmās nonākušo cilvēku atrašanai un to vešanai pie Kristus. Kolportieriem nekad nevajadzētu liegt runāt par Kristus mīlestību un atstāt savus piedzīvojumus, ko viņi guvuši, kalpojot Kungam. Viņiem vajadzētu brīvi runāt vai lūgt ar tiem, kas ir atmodināti. Vienkāršais stāsts par Kristus mīlestību uz cilvēku atvērs tiem durvis, pat neticīgo mājās.

Apmeklējot ļaudis viņu mājās, kolportierim bieži būs izdevība lasīt viņiem no Bībeles vai no grāmatām, kas māca patiesību. Atrodot ļaudis, kas meklē patiesību, viņš kopā ar tiem var lasīt Bībeli. Bībeles lasījumi ir tieši tie, kas ļaudīm vajadzīgs. Dievs izlietos Savā darbā šos cilvēkus, kas tādā veidā parāda dziļu interesi par bojā ejošajām dvēselēm. Caur tiem Viņš sniegs gaismu ļaudīm, kas gatavi pieņemt pamācības.

Dažiem, kas darbojas kolportāžas laukā, ir dedzība, kas nesaskan ar atzīšanu. Gudrības trūkuma dēļ un arī tāpēc, ka viņos ir tik liela tieksme atdarināt sludinātājus un teologus, gandrīz ir bijis nepieciešami mūsu kolportierus ierobežot. (325) Kad Kunga balss sauc: "Ko Es sūtīšu un kas mums ies?" Dieva Gars liek mūsu sirdij atbildēt: "Se es esmu, sūti mani." Jesajas 6,8. Tomēr atcerieties, ka vispirms dzīvai oglei no altāra ir jāaizskar jūsu lūpas. Tad jūsu teiktie vārdi būs gudri un svēti vārdi. Tad jums būs gudrība, lai zinātu, ko teikt un ko atstāt nepateiktu. Jūs nemēģināsi sevi parādīt kā veiklus un atjautīgus teologus. Jūs sargāsieties pamodināt cīņas garu vai izsaukt aizspriedumus, skarot apstrīdētus mācību punktus. Jūs atradīsiet pietiekoši daudz tematu sarunām, kas neizsauks pretestību, bet gan atvērs sirdis, modinot vēlēšanos dziļāk iepazīties ar Dieva Vārdu.

Dievs vēlas, lai jūs būtu dvēseļu mantotāji, tāpēc, neuzspiežot ļaudīm mācību punktus, jums vajadzētu būt gataviem " ar lēnību un bijāšanu atbildēt katram, kas atbildēšanu prasa par cerību, kas ir jūsos." 1.Pēt.3,15. Kāpēc ar bijāšanu? – Lai jūsu vārdi nesmaržotu pēc iedomības, lai netiktu izteikti nepārdomāti vārdi, lai vārdos un izturēšanās veidā nepazustu Kristus līdzība. Stipri savienojieties ar Kristu un pasniedziet patiesību, kāda tā ir Viņā. Salīdzināšanas darba stāsts neatstās sirdis neskartas. Mācoties pazīt Kristus lēnprātību un pazemību, jūs sapratīsiet, ko vēlams teikt ļaudīm, jo Svētais Gars dos jums vārdus, ko runāt. Kas izpratis nepieciešamību sargāt sirdi, lai tā atrastos Svētā Gara pārvaldībā, tie tiks darīti spējīgi sēt sēklu, kas uzdīgs mūžīgai dzīvībai. Tas ir evaņģēliskā kolportiera darbs.

Pūļu apvienošana kolportāžas darbā

(326)Pilnīgai vienprātībai vajadzētu valdīt strādnieku starpā, kas izdala grāmatas, kam jāpārpludina pasaule ar gaismu. Kur vien mūsu ļaudis veic kolportāžas darbu, pasniedziet kopā grāmatas par veselību un reliģiju kā vienota darba daļas. Attiecības, kas pastāv starp reliģiska satura grāmatām un grāmatām, kas māca, kā saglabāt veselību, man ainas ar saskaņu starp velkiem un audiem, kas izveido skaistu zīmējumu un dod pilnīgu darbu.

Pagātnē uz grāmatām par veselību neesam raudzījušies ar tādu interesi, kādu to svarīgums prasa. Kaut arī plaša ļaužu šķira tās ir augstu vērtējusi, tomēr daudzi tās nav uzskatījuši par tik svarīgām, lai rūpētos par to iziešanu pasaulē. Mums ļaudis jā sagatavo uz Kunga nākšanu un uz citu svarīgu patiesību pieņemšanu, kas tos darītu spējīgus pastāvēt, Kungam atnākot. Vai cilvēku pamodināšana, lai tie ieraudzītu šī laikmeta grēkus, un paskubināšana uz reformāciju, uz savu iegribu apmierinošo un neveselīgo ieradumu atstāšanu nav vislabākais ceļš šī mērķa sasniegšanai? Vai pasauli nevajag atmodināt, lai tā interesētos par veselības reformu? Vai ļaudīm nav vajadzīgas patiesības, kas ietvertas grāmatās, kas runā par veselību? Daudziem darba laukā strādājošiem kolportieriem jāatbalsta tādi uzskati par veselības lietu, kas stipri atšķiras no viņu līdzšinējām domām šai jautājumā.

Mūsu kolportieru un galveno pārstāvju starpā nevajadzētu pastāvēt nevienprātībai un atšķirīgām partijām. Visiem vajadzētu būt ieinteresētiem pārdot grāmatas, kurās iztirzāti veselības jautājumi, tāpat kā tīri reliģiskos darbus. Nav jānovelk līnija, ka kolportieriem savu uzmanību vajag veltīt tikai kādām noteiktām grāmatām. (327) Jāvaida pilnīgai vienprātībai, līdzsvarotai, simetriskai darba attīstībai visās tā atsevišķās daļās.

Vienaldzība, ar kādu daudzi izturējušies pret grāmatām, kas runā par veselību, ir apvainojums Dievam. Ārstnieciskā darba atšķiršana no visa lielā darba nesaskan ar Dieva noteikto kārtību. Tagadējā patiesība iekļaujas veselības reformas darbā tikpat patiesi kā citos evaņģēlija darba nozarojumos. Nevien nozarojums, atšķirts no citiem, nevar pastāvēt kā pilnīgs un vesels pasākums.

Veselības evaņģēlijam ir spējīgi aizstāvji, bet viņu darbs ir padarīts ļoti grūts tāpēc, ka tik daudzi sludinātāji, savienību priekšnieki un citās iespaidīgās vietās esošie brāļi nav veltījuši veselības reformas jautājumam pienācīgu uzmanību. Viņi nav atzinuši, ka vēsts sludināšanas darbā tam jākalpo kā labajai rokai. Kaut arī daudzi cilvēki un daži sludinātāji šim nozarojumam parādīja pavisam mažu cieņu, Kungs to vērtējis, dāvājot bagātīgus panākumus. Pareizi vadīts, veselības darbs ir pavarošs ķīlis, kas sagatavo ceļu, lai citas patiesības aizsniegtu sirdi. Ja trešā eņģeļa vēsti pieņems visā tās pilnībā, tad veselības reformai ierādīs pienācīgu vietu Savienību padomēs, draudzes darbā, mājās, pie galda un visā mājturībā. Tad labā roka darīs savu darbu un aizsargās miesu.

Bet kaut arī veselības darbam ir sava vieta trešā eņģeļa vēsts izplatīšanā, tad tās aizstāvji tomēr nekādā veidā nedrīkst censties nostādīt to pašas vēsts vietā. Ārstnieciska satura grāmatām jāieņem sava īstā vieta, tomēr šo grāmatu izplatīšana ir tikai viena līnija lielajā darbā, kas jāpadara. Aizrautīgie uzaicinājumi, kas reizēm doti kolportieriem par ārstnieciska satura grāmatām, nedrīkst noslēgties ar citu svarīgu grāmatu izslēgšanu no darba lauka, jo arī tām vajadzētu nonākt ļaužu priekšā. Kam uzdots rūpēties par kolportāžas darbu, tiem vajadzētu būt cilvēkiem, kas spēj izprast katra darba daļas saistības ar visu lielo pasākumu. Lai tie pievērs vajadzīgo uzmanību ārstnieciskā satura grāmatu izplatīšanai, bet lai sargās šo līniju tā paaugstināt, ka rezultātā cilvēki tiktu atrauti no citu dzīvībai svarīgu darba līniju interesēm, tā atsakoties no grāmatām, kas sniedz pasaulei īpašu patiesības vēsti.

Tieši tāda pat izglītība ir vajadzīga reliģisko grāmatu izplatīšanai kā to grāmatu izplatīšanai, kas apskata veselības un sātības jautājumus. Tieši tikpat daudz vajadzētu teikt par kolportāžas darbu ar grāmatām, kas satur garīgu barību, tieši tikpat daudz pūļu vajadzētu pielikt, lai atbalstītu un apmācītu strādniekus, kā izplatīt grāmatas, kas satur trešā eņģeļa vēsti, kā tiek teikts un darīts

strādnieku sagatavošanai darbam ar ārstnieciska satura grāmatām.

Viena no šīm grāmatu grupām vienmēr dos vietu otrai grupai. Abas tās ir svarīgas, un abām vajadzētu iziet darba laukā vienā un tai pašā laikā. Katra no tām papildina otru un nekādā gadījumā nevar ieņemt otras grāmatu grupas vietu. Abas apskata visaugstākās vērtības jautājumus, un abām jādara sava daļa, sagatavojot Dieva tautu šīm pēdējām dienām. Abām jāstāv kā tagadējai patiesībai, lai apgaismotu, modinātu un pārliecinātu. Abām vajadzētu būt darba rīkiem, kas saskanīgi strādā, lai svētotu un šķīstītu draudzi, kas ilgodamās gaida Dieva Dēlu atnākam spēkā un lielā godā.

Lai ikviens izdevējs un galvenais pārstāvis ar sajūsmu cenšas atbalstīt jau darba laukā esošos pārstāvjus, kā arī uzmeklēt un sagatavot jaunus strādniekus. Lai ikviens cenšas stiprināt un attīstīt darbu, cik vien iespējams, nevājinot citu cilvēku darbu. Viss lai tiek darīts brāļu mīlestībā un bez savtības.

Kolportāžas darba atdzimšana

(329) Man vienmēr ir norādīts uz kolportāžas darba svarīgumu. Šis darbs pēdējā laikā nav bijis apdvests ar tādu dzīvību, kādu tanī kādreiz ielika darbinieki, kas to darīja par savu specialitāti. Kolportieri ir aizsaukti no sava evaņģelizācijas darba, lai strādātu citur. Tā tam nevajadzētu būt. Daudzi mūsu kolportieri, ja tie ir patiesi atgriezušies un svētījušies, strādājot šajā darba līnijā, var paveikt daudz vairāk, lai nestu šim laikam doto patiesību ļaužu priekšā, nekā izvēloties sev par darba lauku jebkuru citu nozarojumu.

Mums ir Dieva Vārds, lai rādītu, ka gals ir tuvu. Pasaule ir jābrīdina, un mums jāstrādā kopā ar Kristu kā nekad agrāk. Brīdināšanas darbs uzticēts mums. Mums jābūt gaismas kanāliem pasaulei, sniedzot citiem gaismu, ko paši esam saņēmuši no lielā Gaismas Nesēja. Pārbaudītiem jātiek visu cilvēku vārdiem un darbiem. Nebūsim tagad kūtri. Kas jādara pasaules brīdināšanai, tas jādara bez kavēšanās. Neļaujiet panīkt kolportāžas darbam. Nolieciet grāmatas, kas satur gaismu par tagadējo patiesību, tik daudzu cilvēku priekšā, cik vien iespējams.

Mūsu savienību priekšniekiem un citām atbildīgās vietās stāvošām personām ir darāms savs pienākums šai lietā, lai mūsu darba dažādie nozarojumi saņemtu vienlīdzīgu uzmanību. Kolportieri jāpamāca un jāpagatavo tā darba veikšanai, ko prasa tādu grāmatu pārdošana, kas stāsta par tagadējo patiesību, kas ļaudīm ir vajadzīga. Šai darbā ir vajadzīgi ļaudis ar dziļiem kristīgiem piedzīvojumiem, ļaudis ar līdzsvarotu prātu, kas ir stipri un labi apmācīti. Kungs vēlas, lai kolportāžas darbā iesaistās ļaudis, kas spējīgi apmācīt citus, kas var pamodināt apsолоšos jauniešos interesi šajā virzienā, palīdzot viņiem uzsākt šo darbu ar grāmatām un sekmīgi to turpināt. (330) Dažiem ir dāvanas, izglītība un piedzīvojumi, kas darītu tos spējīgus apmācīt jauniešus kolportāžas darbam tādā veidā, ka padarīts tiktu daudz vairāk par to, kas tagad tiek darīts.

Kas šajā darbā ir guvuši kādus piedzīvojumus, tiem jāpilda īpašs pienākums, apmācot citus. Māciet, māciet, māciet jauniešus pārdot grāmatas, ko Kungs caur Savu Svēto Garu ir licis uzrakstīt Saviem kalpiem. Dievs vēlas, lai mēs uzticīgi apmācītu tos, kas pieņem patiesību, lai viņu ticība būtu mērķtiecīga un tie saprātīgi strādātu Kunga norādītā veidā. Lai nepieredzējuši cilvēki tiek saistīti ar pieredzējušiem strādniekiem un tādā veidā iemācās pareizi strādāt. Lai tie visnopietnākā veidā meklē Dievu. Tie var padarīt labu darbu kolportāžā, ja tie paklausīs vārdiem: "Nem vērā sevi pašu un mācību." 1.Tim.4,16. Kas nodod liecību, ka ir patiesi atgriezti, un uzņemas strādāt kolportāžā, tie redzēs, ka tā ir vislabākā sagatavošanās citām misijas darba līnijām.

Ja tie, kas pazīst patiesību, īstenotu to dzīvē, tad tiktu izgudrotas metodes, kā aizsniegt ļaudis tur, kur viņi ir. Tā bija Dieva aizgādība, kas kristīgās draudzes sākumā svētos izklīdināja, aizsūtot tos prom no Jeruzalemes uz daudzām pasaules daļām. Kristus mācekļi nepalika Jeruzalemē vai tuvumā atrodošajās pilsētās, bet gāja aiz savas zemes robežām uz lielajiem satiksmes centriem, meklējot pazudušos, lai tos varētu pievest Dievam. Sodien Dievs vēlas, lai Viņa darbs tiktu darīts daudzās vietās. Mēs nedrīkstam savu darbu aprobežot ar nedaudzām vietām.

Mēs nedrīkstam padarīt savus brāļus mazdūšīgus, vājinot viņu rokas tā, ka darbs, kuru Dievs vēlas padarīt ar tiem, paliek nepadarīts. (331) Neatdodiet pārāk daudz laika cilvēku sagatavošanai misijas darbam. Pamācība ir nepieciešama, tomēr lai visi atceras, ka Kristus ir Lielais Skolotājs un visas patiesās gudrības Avots. Lai jauni un veci nododas Dievam, sāk strādāt un iet uz priekšu, pazemīgi pūloties Svētā Gara uzraudzībā. Lai tie, kas apmeklējuši skolas, iziet darba laukā un iegūtās zināšanas izlieto praksē. Ja kolportieri tā rīkosies, izlietojot Dieva tiem dotās spējas, meklējot no Viņa padomu un savienojot grāmatu pārdošanas darbu ar personīgām pūlēm ļaužu labā, tad viņu spējas lietojot palielināsies, un tie apgūs daudzas praktiskas mācības, ko skolā nav iespējams iemācīties. So

praktiskā veidā iegūto izglītību pareizi var nosaukt par augstāko izglītību.

Nav neviena darba, kas būtu augstāks par evaņģēlisko kolportāžu, jo tā sevī ietver visaugstāko morālo pienākumu pildīšanu. Kas iesaistās šai darbā, tiem pastāvīgi jāatrodas Dieva Gara pārvaldībā. Nedrīkst būt nekāda sevis paaugstināšana. Kas jebkuram no mums ir, ko mēs nebūtu saņēmuši no Kristus? Mums jāmīl, kā mīlam brāļus, atklājot savu mīlestību savstarpējā izpalīdzībā. Mums jābūt līdzjūtīgiem un laipniem. Mums jāspiežas kopā, velkot aiz vienas virves. Vienīgi tie, kas dzīvē īsteno Kristus lūgšanu, kas to piepilda praktiskā dzīvē, izturēs pārbaudījumu, kas nāks pār visu pasauli. Ka sevi izceļ, tie pakļaujas sātana varai, sagatavojoties pieņemt viņa viltīgos izdomājumus. Kunga Vārds Viņa ļaudīm ir, lai mēs paceļam karogu augstāk un augstāk. Ja mēs paklausīsim Viņa balsij, tad Viņš strādās ar mums, un mūsu pūles vaiņagosies sekmēm. Savā darbā mēs saņemsim bagātas svētības no augšienes un krāsim mantu pie Dieva troņa.

Ja mēs tikai zinātu, kas mūs sagaida, tad Kunga darbā mēs nebūtu tik tūlīgi. Mēs dzīvojam sijāšanas laikā, laikā, kad viss, kas var tikt izkustināts, arī tiks izkustināts. Kungs neatvairīs tos, kas zina patiesību, ja tie vārdos un darbos nepaklausīs Viņa pavēlēm. Ja mēs neko nedarām, lai mantotu dvēseles Kristum, tad no mums prasīs atbildību par darbu, ko mēs varējām padarīt, bet ko nepadarījām sava garīgā kūtruma dēļ. (332)

Tiem, kas ir Kunga valsts pavalstnieki, nopietni jāstrādā dvēseļu glābšanā. Viņiem jādara sava daļa, lai sasietu likumu un to apzīmogotu mācekļu starpā. Kungs vēlas, lai gaisma, ko Viņš devis par Rakstiem, mirdzētu tālāk skaidros, spožos staros, un mūsu kolportieru pienākums ir spēcīgi un vienoti strādāt, lai Dieva nodoms varētu piepildīties. Mūs gaida liels un svarīgs darbs. Dvēseļu ienaidnieks to zina, un viņš izlieto visus viņa rīcībā esošos līdzekļus, lai liktu kolportieriem pāriet kādā citā darba līnijā. Sai lietu kārtībai vajadzētu izmainīties. Dievs kolportierus aicina atpakaļ pie viņu darba. Viņš aicina brīvprātīgos, kas darbam atdos visus savus spēkus un izglītību, sniedzot palīdzību visur, kur rodas izdevība. Kungs aicina ikvienu darīt savu daļu atbilstoši viņam dotajām spējām. Kas atsauksies uz šo aicinājumu? Kas iziet, lai Kristus gudrībā, žēlastībā un mīlestībā strādātu priekš cilvēkiem tuvu un tālu? Kas upurēs ērtības un priekus un ies uz tumsas, māņticības un maldu pārņemtajām vietām, lai nopietni un neatlaidīgi strādātu, lai vienkāršos vārdos izteiktu patiesību, ticībā lūgtu un veiktu darbu, ejot no mājas uz māju? Kas šajā laikā grib iziet ārpus nometnes, piepildīts ar Svētā Gara spēku, panesot kaunu Kristus dēļ, atverot ļaudīm Rakstus un tos aicinot nožēlot savus grēkus?

Dievam visos laikos ir Savi darbinieki. Dotās stundas aicinājumam tiek atbildēts ar cilvēka nākšanu. (333) Tā uz dievišķās balss saucieniem: "Ko Es sūtišu un kas mums iet?" atskanēs atbilde: "Se es esmu, sūti mani." Jēsaia 6,8. Lai visi tie, kas ar panākumiem strādā kolportāžas darbā, saprot savā sirdī, ka, kalpojot dvēselēm, kas nepazīst šim laikam doto patiesību, tās dara Kunga darbu. Viņi uz lielceļiem un pie sētmalām liek atskanēt brīdinājuma signālam, lai sagatavotu ļaudis uz Kunga lielo dienu, kas ļoti drīz izlauzīsies pār pasauli. Mēs nemaz nedrīkstam zaudēt laiku. Mums jāatbalsta šis darbs. Kas tagad ies ar mūsu preses izdevumiem? Kungs darīs derīgu darbam ikvienu vīru un sievu, kas sadarbosies ar dievišķo spēku. Līdz ar bruņojuma uzvilkšanu nāks visas nepieciešamās spējas, drosmes, neatlaidība, ticība un smalkjūtība. Mūsu pasaulē jāpadara liels darbs, un cilvēciegie darba rīki noteikti atsauksies uz šo pieprasījumu. Pasaulei jādzird brīdinājums. Atskanot saucienam: "Ko Es sūtišu, un kas mums ies?", sūti atpakaļ skaidru un noteiktu atbildi: "Seit es esmu, sūti mani."

"No rīta sēj savu sēklu un neliec mierā savu roku vakarā, jo tu nezini, kas labāk izdosies, vai šis vai tas, vai abējādi būs vienlīdzīgi labi." Māc. 11,6. (pēc angļu tulk.)

Kolportieru izvēle. – Daži ir piemērotāki par citiem kāda noteikta darba veikšanai, tāpēc nav pareizi domāt, ka ikviens var būt kolportieris. Dažiem nav īpašu piemērošanās spēju šim darbam, tomēr tāpēc tos nevajag uzskatīt par neuzticamiem vai nelabprātīgiem. Kungs neuzstāda nepamatotas prasības. Draudze līdzinās dārzam, kurā atrodamas dažādas puķes, katra ar savām sevišķām īpatnībām. (334) Kaut arī daudzējādā ziņā tās visas savstarpēji atšķiras, tomēr katrai ir sava īpaša vērtība.

Dievs nesagaida, ka ar saviem atšķirīgajiem temperamentiem katrs no Viņa ļaudīm būs piemērots kurai katrai vietai. Lai visi atceras, ka cilvēkiem ir uzticētas dažādas spējas. Nevienam cilvēkam nav uzdots noteikt darbu kādam citam cilvēkam pretēji viņa paša pienākuma izpratnei. Ir pareizi dot padomus un ieteikt plānus, tomēr ikvienam cilvēkam vajadzētu brīvi atļaut meklēt norādījumus no Dieva, Kam viņš pieder un Kam viņš kalpo.

Sagatavošanās sludināšanas darbam. – Daži cilvēki, kurus Dievs bija aicinājis sludināšanas darbam, iestājās kolportāžas darbā. Es esmu pamācīts, ka tā ir brīnišķīga sagatavošanās darbam, ja viņu mērķis ir izplatīt gaismu un ievest Dieva Vārda patiesības tieši mājas lokā. Sarunās tiem bieži pavērsies ceļš

runāt par Bībeles reliģiju. Ja darbs ir uzsākts, kā vajadzīgs, tad tiks apmeklētas ģimenes, strādnieki parādīs kristīgu maigumu un mīlestību uz dvēselēm, un rezultātā būs iegūts liels labums. Tas būs ļoti vērtīgs piedzīvojums ikvienam, kas domā par sludināšanas darbu.

Kas gatavojas sludināšanai, tie nevar atrast nevienu citu darbu, kas tiem dotu plašāku pieredzi par to, ko dos kolportāžas darbs.

Grūtību panešana.- Kas savā darbā sastopas ar grūtībām un kārdināšanām, tam no šiem piedzīvojumiem vajadzētu gūt sev labumu, mācoties vēl stiprāk atbalstīties uz Dievu. Tam ik brīdī vajadzētu izjust savu atkarību no Dieva.

Nekādu neapmierinātību tam nevajadzētu lolot savā sirdī vai izteikt ar savām lūpām. Ja ir panākumi, tad viņam nevajadzētu godu pierakstīt sev, jo viņa panākumi ir attiecināmi Dieva eņģeļu darbam sirdī. Un lai viņš atceras, ka Debesu vēstneši vienmēr ir viņam blakus, kā drosmi iedvesošos brīžos, tā arī mazdūšības mirkļos. Viņam vajadzētu atzīt Kunga laipnību, priecīgi To slavējot. (335)

Kristus nolika Savu godību un nāca uz šo zemi ciestu grēcinieku labā. Ja savā darbā sastopamies ar grūtībām, tad uzlūkosim Viņu, Kurš ir mūsu ticības Iesācējs un Pabeidzējs. Tad mēs nepagursim, nedz zaudēsim drosmi. Grūtības mēs panesīsim kā labi Jēzus Kristus karavīri. Atcerieties, ko Viņš saka par visiem patiesiem ticīgiem: " Mēs esam Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva ēka." 1.Kor.3,9.

Vērtīgs piedzīvojums. – Kas kolportāžas darbu uzsāk kā vajadzīgs, tam jābūt gan audzinātājam, gan audzēknim. Cenšoties pamācīt citus, viņam pašam jāmacās darīt evaņģēlista darbu. Ja kolportieri izies darbā ar pazemīgu sirdi, karsti vēlēdamiestrādāt, tad tie atradīs daudz iespēju teikt vārdu istā laikā dvēselēm, kurām, mazdūšības nomāktām, draud bojā eja. Pēc darba pie šiem nomāktajiem ļaudīm tie būs spējīgi teikt: "Jūs citkārt bijāt tumsībā, bet tagad jūs esat gaisma Kungā." Efes. 5,8. Un, redzot citu grēcīgo rīcību, tie var teikt: " Un kādi no jums bija tādi, bet jūs esat nomazgāti, bet jūs esat svēti darīti, bet jūs esat taisnoti Kunga Jēzus vārdā un mūsu Dieva Garā." 1.Kor.6,11.

Kas strādā priekš Dieva, tie sastapsies ar grūtībām, tomēr viņiem vienmēr pieder apsoliņums: " Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Mat. 28,20. Dievs dos visbrīnīgākos piedzīvojumus tiem, kas sacīs: " Es ticu Tavam apsoliņumam, es nepaguršu un nezaudēšu drosmi." (336)

Ziņu iesniegšana. (Apraksti) – Lai tie, kas, strādājot priekš Kunga, gūst šādus piedzīvojumus, tos atstāsta mūsu laikrakstos, lai arī citi tiktu iedrošināti. Lai kolportieris pastāsta par prieku un svētībām, ko viņš saņēmis, kalpojot par evaņģēlistu. Šīm liecībām vajadzētu atrast vietu mūsu laikrakstos, jo tām ir tālu sniedzošs iespaids. Tās būs draudzei kā jauks aromāts, kā dzīvības smarža un dzīvību. Tā atklāsies, ka Dievs strādā ar tiem, kas sadarbojas ar Viņu.

Priekšzīme veselības reformā.- Satiksmē ar neticīgajiem neļaujieties novērsties no pareizajiem pamatlikumiem. Ja jūs sēžat pie viņu galda, tad ēdiet sātīgi un tikai tādu barību, kas neaptumšo prātu. Sargieties, ka jūs neaptraipa nesātība. Jūs nevarat atļauties novājināt savus garīgos vai fiziskos spēkus, jo līdz ar to jūs kļūsiets nespējīgi izprast garīgas lietas. Uzturiet savu prātu tādā stāvoklī, lai Dievs to var iespaidot ar Sava Vārda dārgajām patiesībām.

Tā jums būs iespaids uz citiem. Daudzi cenšas labot citu cilvēku dzīvi, uzbrūkot tam, ko viņi uzskata par nepareizu ieradumu. Viņi iet pie tiem, kas pēc viņu domām maldās, un aizrāda uz to trūkumiem, tomēr necenšas sirsnīgi un smalkjūtīgi pievērst viņu prātu pareizajiem pamatlikumiem. Tāda rīcība bieži vien nesniedz vēlamus rezultātus. Cenšoties labot citus, mēs pārāk bieži viņos pamodinām cīņas kāri un tā izdarām vairāk ļauna nekā laba. Neuzmaniet citus, lai tiem parādītu viņu kļūdas un maldus. Māciet ar priekšzīmi. Lai jūsu aizliegšanās un uzvara pār ēstkāri uzklusāmi rāda paklausību pareizajiem pamatlikumiem. Lai jūsu dzīve liecina par patiesības augšup cejošo un svētojošo iespaidu.

No visām dāvanām, kādas Dievs dāvājis cilvēkam, neviens nav vērtīgāks par valodas dāvanu. (337) Svētā Gara svētota, tā ir spēks uz labu. Tieši ar mēli mēs pārlicinām cilvēkus, ar to mēs pienesam lūgšanas un slavējam Dievu, un ar to mēs līdzdalām skaistās un vērtīgās domas par Pestītāja mīlestību. Pareizi izlietojot valodas dāvanu, kolportieris var sēt patiesības sēklu daudzās sirdīs.

Godīgums veikala darījumos. – Darbs klibo tāpēc, ka tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, nepaklausa evaņģēlija pamatlikumiem. Paviršība, ar kādu daži kolportieri, kā veči, tā jauni, veic savu darbu, rāda, ka tiem vēl jāmacās svarīgas mācības. Man tika rādīts, ka bieži strādā tikai uz labu

laimi. Daži ir radinājušies nepareizos ieradumos, un šīs nepareizības un trūkumi ir ienesti Dieva darbā. Traktātu un misijas biedrības ir iestigušas lielos parādos sakarā ar kolportieru nenokārtotajiem maksājumiem. Kolportieri domā, ka pret viņiem izturas nepareizi, ja izdevniecības par grāmatām prasa tūlītēju samaksu. Tomēr vienīgi šādā veidā ir iespējams turpināt veikalu.

Lietas jākārtot tā, lai kolportierim pietiktu, no kā dzīvot, nepārspīlējot ziņojumus. Šīs kārdināšanas durvis jāaizver un jāaizslēdz. Lai cik godīgs būtu kolportieris, viņa darbā radīsies apstākļi, kas tam kļūs par smagu kārdinājumu.

Kūtrums un laiskums nav tie augļi, kas aug pie kristietības koka. Rīcībā ar Kunga manu neviens nevar piekopt izlocīšanos un negodīgumu un būt bezvainīgs Dieva priekšā. Visi, kas tā rīkojas, ar saviem darbiem aizliedz Kristu. Apliecinot, ka viņi tur un māca Dieva likumus, tie pārkāpj to būtību. (338)

Ar Kunga mantu jārikojas godīgi. Kungs cilvēkiem uzticējis dzīvību, veselību un spriešanas spējas, Viņš tiem devis fiziskus un garīgus spēkus, kas jāizlieto, un vai dāvanas nevajadzētu čakli un uzticīgi izlietot par godu Viņa vārdam? Vai mūsu brāļi ir padomājuši, ka par visiem viņu īpašumā nodotajiem podiem tiem būs jādod atskaite? Vai tie ir gudri tirgojušies ar sava Kunga mantu vai arī neprātīgi izšķieduši Viņa bagātību un vai Debesīs viņi nav pierakstīti kā neuzticīgi kalpi? Daudzi Kunga naudu izdevuši par trokšņainām, izlaidīgām izpriecām, ko uzskata par prieku un laimi, tie nav ieguvuši pieredzi sevis aizliegšanā, bet izšķieduši naudu niekos un nav nesuši krustu, sekojot Jēzum. Daudzi, kam kā priekšrocība tika dotas dārgas, Dieva piešķirtas izdevības, ir savu dzīvi izpostījuši un tagad atrodas trūkumā un ciešanās.

Dievs prasa, lai darba dažādajos nozarījumos tiktu izdarīti izšķirīgi uzlabojumi. Veikalnieciskajiem darījumiem, kas tiek slēgti Dieva lietā, jāiezīmējas ar lielāku noteiktību un precizitāti. Nav notikusi nelokāma, izšķirīga cīņa par svarīgām reformām.

Savu grāmatu pazišana. – Kolportieriem vajadzētu labi iepazīties ar grāmatām, ko viņi pasniedz citiem, un būt spējīgiem bez sevišķām pūlēm uzmanību pievērst svarīgajām nodaļām.

Kolportiera darbs. – Kolportierim vajadzētu nest sevi līdz traktātus, brošūras un mazākas grāmatiņas, ko izdalīt ļaudīm, kas nevar nopirkt. Tā patiesība var ieiet daudzās mājās.

Uzcītība. – Kad kolportieris ir uzsācis savu darbu, viņam nevajadzētu piejaut, ka kaut kas viņu no tā novērstu, bet censties saprātīgi un ar visu uzcītību turēties pie savas lietas. (339) Un tomēr darot savu kolportiera darbu, viņam nevajadzētu nevērigi izturēties pret iespējam palīdzēt dvēselēm, kas meklē gaismu un kam vajadzīgs mierinājums, ko dod Raksti. Ja kolportieris staigās ar Dievu, ja viņš lūgs pēc Debesu gudrības, lai savā darbā varētu darīt labu un tikai labu, tad viņš ātri ieraudzīs izdevības un dvēseļu vajadzības, ar kurām tas nāk saskarē. Viņš vispilnīgākā veidā centīsies izmantot katru iespēju tuvināt ļaudis Kristum. Viņš būs sagatavojies Kristus Garā teikt vārdus pagurušajiem.

Uzcītīgi strādājot kolportāžā un uzcītīgi norādot ļaudīm uz Golgatas krustu, kolportieris dubultos savu lietderību. Tomēr, norādot uz darba metodēm, mēs nevaram novilkt kādu nepārkāpjamu līniju, pa kuru visiem vajadzētu iet, jo apstākļi izmaina katru gadījumu. Dievs ietekmēs tos, kuru sirds ir atvērta patiesībai un kas ilgojas pēc vadības. Viņš Savam cilvēcīgajam pārstāvim teiks: "Runā par Jēzus mīlestību uz šo vai uz to cilvēku." Tiklīdz mīlestībā un maigumā ir pieminēts Jēzus vārds, mums tuvojas eņģeļi, lai sirdi darītu iejūtīgāku un padevīgāku.

Lai kolportieri ir uzticīgi studenti, kas mācās veikt savu darbu sekmīgi, un, tā strādājot, lai viņi tur atvērtas savas acis un ausis un saprašanas spējas, ka var uztvert no Dieva nākošo gudrību un saprast, kā palīdzēt tiem, kas iet bojā, trūkstot Kristus atzišanai. Lai ikviens strādnieks sakopo visu savu enerģiju un izlieto savus spēkus visaugstākajam no visiem kalpošanas darbiem – cilvēku atsvabināšanai no sātana valgiem un to savienošanai ar Dievu, caur Jēzu Kristu piestiprinot atkarības un pašāvības ķēdi tronim, kuru apņēms apsoliņuma varavīksne.

(340) Panākumi nodrošināti. Evaņģēliskie kolportieri var padarīt lielu un labu darbu. Kungs cilvēkiem ir devis smalkjūtību un spējas. Kas šos uzticētos podus izlietos Viņam par godu, ieaužot audumā Bībeles pamatlīkumus, tiem tiks piešķirtas sekmes. Mums jāstrādā un jālūdz, uzticoties Viņam, Kurš nekad mūs nepievilks.

Lai evaņģēliskie kolportieri nodod sevi par Svētā Gara darba rīkiem. Lai tie ar neatlaidīgām lūgšanām satver spēku, kas nāk no Dieva, dzīvā ticībā paļaujoties uz Viņu. Viņa varens un spēcīgais iespaids pavadīs ikvienu patiesu, uzticīgu strādnieku.

Kā Dievs svētī sludinātāju un evaņģēlistu viņu nopietnajās pūlēs atklāt ļaudīm patiesību, tā Viņš svētīs arī uzticīgu kolportieri.

Pazemīgs un prasmīgs strādnieks, kas paklausīgi atsaucas uz Dieva aicinājumu, var būt drošs, ka saņems dievišķu palīdzību. Tik lielas un svētas atbildības izjūta jau pati par sevi dara raksturu cēlāku. Tā pamodina darbībai visaugstākās garīgās spējas un šķīsta sirdi un prātu. Nav aprēķināms atstātais iespaids uz paša dzīvi, kā arī uz citu cilvēku dzīvi.

Pavirši skatītāji var nenovērtēt jūsu darbu un neredzēt tā svarīgumu. Viņi to var uzskatīt par neko nedošu nodarbošanos, par uzpurēšanās un nepateicīga darba dzīvi. Bet Jēzus kalps uz to raugās gaismā, kas plūst no krusta. Viņa upuri liekas mazi, salīdzinot ar tiem, kādus pienes a Dieva svētais Kungs, un tas priecājas, ejot Viņa pēdās. Viņa darba panākumi sniedz tam vistīrāko prieku un ir visbagātākā atlīdzība par viņa pacietīgo pūļu pilno dzīvi.

BRĪDINĀJUMI UN PADOMI

(341) "Tavas ausis dzirdēs aiz tevis šo vārdu: šis ir tas ceļš, staigājiet pa to."

Viesmīlības parādīšana

Bībele ļoti uzsver viesmīlības parādīšanu dzīvē. Tā ne tikai pavēl kopt viesmīlību kā pienākumu, bet sniedz arī daudzus skaistus ainojumus par šī jaukā žēlastības norādījuma praktisku piepildīšanu un tam sekojošām svētībām. Kā pirmais starp tiem ir Ābrahāma piedzīvojums.

Pirmās Mozus grāmatas ziņojumos mēs redzam vectēvu vasaras dienas pusdienas tveicē atpūšamies savas telts durvīs Mamres ozolu ēnā. Netālu garām iet trīs ceļinieki. Tie sev nelūdz viesmīlību, neprasa nekādu labvēlību, tomēr Ābrahāms neļauj tiem iet tālāk savu ceļu neatspirdzinoties. Viņš ir gadoš vecs vīrs, cienīgs un bagāts, augsti godāts un kas pieradis pavēlēt, bet, redzot šos svešiniekus, "viņš tiem tecēja pretī no dzīvokļa durvīm un nometās pie zemes". Uzrunājot vadoni, viņš teica: "Kungs, ja es esmu žēlastību atradis Tavās acīs, tad lūdzams neej garām Savam kalpam." 1.Mozus 18, 2.3. Ar savām rokām viņš atnesa ūdeni, lai tie varētu nomazgāt no kājām ceļa putekļus. Viņš pats izraudzīja tiem ēdienu, kamēr tie atpūtās ēnas dotajā vēsumā, viņa sieva Sāra sagatavoja cienastu, un Ābrahāms godbijīgi stāvēja tiem blakus, kad tie baudīja viņa viesmīlību. So laipnību viņš tiem parādīja kā vienkāršiem ceļa gājējiem, kā garām ejošiem svešiniekiem, kas varbūt vairs nekad negadāsies viņa ceļā. Bet pēc pacienāšanas viņš pazina savus viesus. (342) Viņš bija kalpojies ne tikai Debesu eņģeļiem, bet viņu godātajam Pavēlniekam, savam Radītājam, Pestītājam un Ķēniņam. Un Ābrahāmam tika atklāti Debesu nodomi, un viņš tika nosaukts "Dieva draugs".

Latā, Ābrahāma brāļa dēlā, kaut arī tas bija apmeties Sodomā, arī mājāja vectēva laipnības un viesmīlības gars. Vēlā vakarā redzot pilsētas vārtos divus svešiniekus un zinot, kādas briesmas tiem nenovēršami draud šajā bezdievīgajā pilsētā, Lats neatlaidīgi lūdza, oļai tie nāktu viņa mājā. Viņš nemaz nedomāja par briesmām, kas tāpēc varētu skart viņu pašu un viņa namu. Aizsargāt apdraudētos un rūpēties par tiem, kas palikuši bez mājas, bija daļa no viņa dzīves darba, un, laipnībā uzņemot šos divus nepazīstamos ceļiniekus, viņa mājās ienāca eņģeļi. Tie, kurus viņš centās aizsargāt, pasargāja viņu pašu. Naktij iestājoties, Lats tos, rūpējoties par viņu drošību, bija uzņēmis savā namā, rītam austot, tie izveda viņu un viņa namu ārā pa notiesātās pilsētas vārtiem drošībā.

Šos laipnības darbus Dievs uzskatīja par pietiekoši svarīgiem, lai tos uzrakstītu Viņa Vārdā, un vairāk kā pēc tūkstoš gadiem uz tiem atsaucās inspirētais apustulis: "Neaizmirstiet labprāt dot mājas vietu, jo caur to daži nezinot eņģeļus ir uzņēmuši savās mājās." Ebr. 13,2.

Ābrahāmam un Latam dāvātā priekšrocība nav liegta arī mums. Parādot viesmīlību Dieva bērniem, mēs arī varam savos dzīvokļos uzņemt Viņa eņģeļus. Pat mūsu dienās eņģeļi cilvēka veidā ienāk ļaužu mājās, un cilvēki tos uzņem. Un kristiešus, kas dzīvo Dieva vaiga gaismā, vienmēr pavada neredzami eņģeļi, un šis svētās būtnes aiz sevis atstāj svētību mūsu mājās.

Rakstura īpašība "kas labprāt dod mājas vietu" ir viena no tām īpašībām, kas, kā Svētais Gars norāda, ir nepieciešama, lai cilvēks būtu derīgs atbildību nešanai draudzē. Un visai draudzei dots priekšraksts: "Dodiet mājas vietu cits citam labprāt bez kurnēšanas. Lai viens otram kalpo, ikviens ar to dāvanu, kā tas ir dabūjis, kā labi nama turētāji pār dažādām Dieva dāvanām." 1.Pēt. 4,9.10. (343)

Šis pamācības savādā kārtā nav ņemtas vērā. Pat starp tiem, kas sevi sauc par kristiešiem, patiesu viesmīlību piekopj pavisam maz. Mūsu pašu ļaudis iespēju parādīt viesmīlību nevērtē tā, kā vajadzētu, kā priekšrocību un svētību. Vispār ir pārāk maz sabiedriskuma, pārāk maz vēlēšanās dot

viētu vēl kādiem diviem vai trim pie ģimenes galda, nejūtot apgrūtinājumu vai necenšoties izrādīties. Daži aizbildinās: "Tas ir pārāk traucējoši." Tā tas nebūtu, ja gribētu teikt: "Mēs neesam īpaši gatavojušies, tomēr esam priecīgi jūs uzņemt ar to, kas mums ir." Negaidīta viesu uzņemšana tiks vērtēta daudz vairāk par visizsmalcinātāko gatavošanos viesībām.

Tā ir Kristus aizliegšana, ja sagatavošanās viesu uzņemšanai prasa laiku, kas tiešām pieder Kungam. Ar to mēs aplaupām Dievu. Un mēs kaitējam arī citiem. Gatavojoties izsmalcinātai viesu pacienāšanai, daudzi atrauj viņu pašu ģimenēm vajadzīgo uzmanību, un viņu priekšzīme vada citus iet pa to pašu ceļu.

Vēloties viesu uzņemšanā sevi izcelt, rodas nevajadzīgas rūpes, raizes un nastas. Lai sagatavotu galdam lielu ēdienu dažādību, namamāte pārstrādājas, sagatavoto daudzo ēdienu dēļ visi pārēdas, un rezultāts ir slimības un ciešanas, ko izraisa pārstrādāšanās no vienas puses un pārēšanās no otras puses. Sie lielie un bagātie mielasti ir nasta un ļaunums.

Tomēr Kungs vēlas, lai mēs rūpētos par mūsu brāļu un mūsu interesēm. Šo patiesību ir paskaidrojis apustulis Pāvils. Draudzei Romā viņš saka: "Es jums pavēlu Viebu, mūsu māsu, kas ir draudzes kalpone Ķenkrejā, ka jūs to uzņemiet iekš Kunga, kā svētiem pieklājas un tai palīdziet, kurā lietā tai ko no jums vajadzēs, jo tā arī palīdzīga bijusi daudziem, arī man pašam." Rom.16,1.2. Vieba tika uzņēmusi apustuli, un viņa sevišķi iezīmējas kā sieviete, kas uzņēmusi svešiniekus, kuriem bija vajadzīga uzmanība un gādība. Draudzei šodien vajadzētu sekot viņas priekšzīmei.

Dievam nepatīk savtīga interese, kas tik bieži atklājas rūpēs par "sevi un savu ģimeni". Katrai ģimenei, kas kopj šo garu, ir nepieciešama atgriešanās, vadoties no šķīstajiem pamatlīkumiem, kas mums par priekšzīmi parādīti Kristus dzīvē. Kas noslēdzas sevī un savējos, kas labprāt nevēlas uzņemt un pacienāt viesus, tie pazaudē daudz svētību.

Daži mūsu darbinieki ieņem vietas, kur tiem nepieciešams bieži uzņemt un pacienāt viesus, kā viņu pašu brāļus, tā arī svešiniekus. Daži ir prasījuši, ka savienībai šos izdevumus vajadzētu aprēķināt un viņu regulāro algu palielināt ar šo ārkārtējo izdevumu segšanai vajadzīgo summu. Tomēr uzņemšanas un pacienāšanas darbu Kungs ir nozīmējis visiem Saviem ļaudīm. Dieva kārtība neparedz, lai uzņemšanu un pacienāšanu savienības vai draudzes mērogā izdarītu viens vai divi cilvēki, kā arī atlīdzību darbiniekiem par viņu brāļu uzņemšanu. Tas ir savtības izraisīts priekšlikums, un Dieva eņģeļi šīs lietas uzticīgi pieraksta.

Kas ceļo no vienas vietas uz otru kā evaņģēlisti vai misionāri jebkurā darba līnijā, tiem vajadzētu saņemt viesmīlību no to draudžu locekļiem, kuru vidū tiem jāstrādā. Brāji un māsas, sniedziet mājvieta šiem darbiniekiem, pat ja tādēļ jāpienes ievērojami personīgi upuri.

Kristus ved rēķinus par visiem izdevumiem, kas radušies, uzņemot un pacienājot cilvēkus Viņa dēļ. Viņš gādā par visu, kas nepieciešams šim darbam. Kas Kristus dēļ uzņem savus brāļus, darot vislabāko, lai apmeklējums būtu lietderīgs kā viesiem, tā viņiem pašiem, Debesīs tiek atzīmēti kā ļaudis, kas cienīgi saņemt īpašas svētības. (345)

Kristus pats savā dzīvē ir sniedzis mums mācību par viesmīlību. Kad jūrmalā ap Viņu bija izsalcis ļaužu pūlis, Viņš tos neatspirdzinātus neaizsūtīja prom uz to mājām. Viņš teica Saviem mācekļiem: "Dodiet jūsu tiem ēst." Mat.14,16. Un Viņa radošais spēks sagādāja pietiekoši daudz uztura, lai apmierinātu to vajadzības. Tomēr cik vienkāršs bija sagādātais uzturs! Tur nebija nekādu kārumu. Viņš, Kura rīcībā bija visi Debesu krājumi, būtu varējis ļaudīm uzklāt bagātu mielastu. Bet Viņš sagādāja tikai to, kas apmierināja viņu vajadzības, to, ko jūrmalā dzīvojošie zvejnieki ēda ik dienas.

Ja cilvēki šodien būtu vienkārši savos ieradumos, ja tie dzīvotu saskaņā ar dabas likumiem, tad varētu bagātīgi apmierināt visas cilvēces ģimenes vajadzības. Tad būtu mazāk iedomātu vajadzību un vairāk izdevību strādāt Dieva paredzētā veidā.

Kristus necentās saistīt cilvēkus, apmierinot tieksmi pēc kārumiem. Vienkāršais Viņa sagādātais ēdiens apliecināja ne tikai Viņa spēku, bet arī Viņa mīlestību, Viņa maigās rūpes par cilvēku parastajām dzīves vajadzībām. Un, barojot tos ar miežu maizēm, Viņš tiem deva ēst arī dzīvības maizi. Te ir mūsu priekšzīme. Mūsu ēdiens var būt vienkāršs un pat trūcīgs. Mūsu liktenis var būt saistīts ar nabadzību. Mūsu krājumi var nebūt lielāki kā mācekļiem, kuru rīcībā atradās piecas maizes un divas zivis. Un tomēr, nonākot saskarē ar trūkumā esošiem ļaudīm, Kristus mums pavēl: "Dodiet jūsu tiem ēst." Mums jāpasniedz no tā, kas mums ir, un, kad mēs dosim, Kristus rūpēsies, lai mūsu trūkums tiktu aizpildīts.

Šajā sakarībā lasiet stāstu par Carpatas atraitni. Pie šīs sievietes pagānu zemē Dievs sūtīja Savu kalpu bada laikā lūgt uzturu: "Bet tā sacīja: tik tiešām kā Kungs, tavs Dievs dzīvo, man nekā cepta nav, un tik vien ir sauja miltu tīnē un mazliet eļļas krūzē, un redzi, es esmu salasījusi kādu pāri malkas gabaliņu un nu es iešu un sev un savam dēlam ko pataisišu, ka ēdam un mirstam. (346) Un Elija uz to sacīja: nebīsties, ej, pataisi to, kā tu sacīji, bet man taisi no tiem pa priekšu mazu rausi un iznes man to ārā, un pēc tu arī varēsi taisīt sev un savam dēlam. Jo tā saka Kungs, Izraēla Dievs: milti tīnē neies galā un krūzē eļļas netrūks līdz tai dienai, kad Kungs dos lietu vīrs zemes. Un tā nogāja un darīja pēc Elijas vārda." 1.Ķēn. 17, 12.- 15.

Brīnišķa bija Dieva pravietim parādītā feniķiešu sievas viesmīlība, un brīnišķīgs bija viņas ticības un augstsirdīgās devības atalgojums: "Tā viņa ēda un viņš, un viņas nams labu laiku, milti tīnē negāja galā un krūzē eļļas netrūka pēc Kunga vārda, ko Viņš caur Eliju bija runājis. Un pēc tam notika, ka šīs sievas, nama mātes, dēls kļuva slīms, un viņa slimība kļuva ļoti grūta, kamēr viņam dvašas vairs nebija. Un tā sacīja uz Eliju, kas man ar tevi, tu Dieva vīrs? Tu pie manis esi atnācis, lai mani grēki top pieminēti un mans dēls mirst. Un viņš uz to sacīja: dod man šurp savu dēlu. Un viņš to ņēma no viņas klēpja un to uznesa augšistabā, kur viņš mita, un to lika uz savas gultas... Un viņš stiepās pār to bērnu trīs reizes un piesauca Dievu... un Kungs klausīja Elijas balsi, un bērna dvēsele atkal nāca iekš viņa, un tas atdzīvojās. Un Elija ņēma bērnu un to nonesa no augšistabas namā un to deva viņa mātei, un Elija uz to sacīja: redzi, še, tavs dēls dzīvs. Tad tā sieva sacīja uz Eliju: nu es zinu, ka tu esi Dieva vīrs un Kunga Vārds tavā mutē ir patiesība." 1.Ķēn. 17,15.- 24. (347)

Dievs nav mainījies. Viņa spēks tagad nav mazāks kā Elijas dienās. Un Kristus dotais apsolījums tagad nav mazāk drošs kā tad, kad mūsu Pestītājs to izteica: "Kas pravieti uzņem pravieša vārdā, tas pravieša algu dabūs." Mat. 10,41.

Kā uz Kristus pirmajiem mācekļiem, tā uz Viņa uzticīgiem kalpiem šodien ir attiecināmi Viņa vārdi: "Kas jūs uzņem, tas Mani uzņem, un, kas Mani uzņem, tas uzņem To, Kas mani sūtījis." 40.p. Neviens laipnības darbs, kas darīts Viņa vārdā, nepaliks neatzīts un neatalgots. Tajā pašā mīlošās atzinības lokā Kristus ieslēdz pat visnеспēcīgākos un vienkāršākos Dieva ģimenes locekļus. Viņš saka: "Un kas vienu no šiem vismazākajiem", - tos, kas ir kā bērni ticībā un Kristus atziņā,- "dzirdinās tikai ar vienu biķeri auksta ūdens, tāpēc ka tam ir mācekļa vārds, patiesi Es jums saku, tam sava alga nezudīs." 42.p.

Nabadzībai nav jāizslēdz iespēja parādīt viesmīlību. Mums jādod no tā, kas mums ir. Atrodami ļaudis, kam jācīnās par dzīves iztiku un kas ar lielām grūtībām var nopelnīt tik daudz, cik nepieciešams neatliekamo vajadzību apmierināšanai, tomēr tie mīl Jēzu Viņa svēto personā un ir gatavi parādīt viesmīlību ticīgiem un neticīgiem, cenšoties padarīt viņu apmeklējumus lietderīgus. Visi tiek aicināti pie ģimenes galda un ģimenes altāra. Lūgšanas brīdis atstāj savu iespaidu uz tiem, kas tiek uzņemti, un pat viens apmeklējums var izšķiroši ietekmēt kādas dvēseles izglābšanu no nāves. Kungs ved rēķinus par šādiem darbiem, sacīdams: "Es atmaksāšu."

Brāļi un māsas, ielūdziet savās mājās ļaudis, kam vajadzīga uzņemšana un laipna uzmanība. Netaisiet nekādu parādi, bet, redzot viņu vajadzības, vediet iekšā un parādiet viņiem patiesu kristīgu viesmīlību. Sabiedriskā sadzīvē slēpjas dārgas priekšrocības.

"Cilvēks nedzīvo no maizes vien", un kā mēs pasniedzam citiem laicīgo uzturu, tā mums tiem jāsniedz arī cerība, drošme un Kristum līdzīga mīlestība. (348) "Mēs tos, kas ir visādās bēdās, varam iepriecināt ar iepriecināšanu, ar ko mēs paši no Dieva topam iepriecināti." 2.Kor. 1,4. Un mums ir apliecināts: "Dievs ir spēcīgs jums dot papildnam visādu žēlastību, ka no visām lietām jums būtu arvien itin diezgan un papildnam priekš visādiem labiem darbiem."

Mēs atrodamies kārdināšanas un grēka pasaulē, visapkārt ap mums dvēseles iet bojā bez Kristus, un Dievs grib, lai mēs priekš tām strādātu visos iespējamajos veidos. Ja jums ir jauka māja, tad ielūdziet tur jauniešus, kuriem nav māju, kam vajadzīga palīdzība, kas ilgojas pēc līdzjutības un laipniem vārdiem, pēc cieņas un uzmanības. Ja jūs vēlaties viņus pievest Kristum, tad jums viņiem jāparāda cieņa un mīlestība kā tādiem, kas atpirkti ar Kristus asinīm.

Dieva aizgādībā mums jāsatiekas par nepieredzējušiem cilvēkiem, ar daudziem, kam vajadzīga līdzjutība un iežēla. Viņiem vajadzīga palīdzība, jo viņi ir vāji. Palīdzība nepieciešama jauniešiem. Viņa spēkā, kura mīlošā laipnība izlejas pār bezpalīdzīgajiem, nezinošiem un tiem, kas tiek uzskatīti par Viņa vismazākajiem, mums jāstrādā viņu kristīgā rakstura veidošanai, viņu nākamās labklājības dēļ. Tieši tie, kuriem visvairāk vajadzīga palīdzība, reizēm ļoti mokoši pārbaudīs mūsu pacietību. Kristus saka: "Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem neniciniet, jo Es jums saku, ka viņu eņģeļi Debesīs vienmēr redz Manu Debesu Tēva vaigu." Mast.18,10. Un tiem, kas kalpo šīm dvēselēm,

Pestītājs paziņo: "Ko jūs darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs Man esat darījuši." Mat.25,40.

To pieres, kas dara šo darbu, nesīs uzupurēšanās kroni. Bet viņi saņems savu algu. Debesīs mēs redzēsim jauniešus, kuriem mēs palīdzējām, kurus mēs ielūdzām savās mājās, kurus vadījām prom no kārdināšanām. Viņu sejās mēs redzēsim atstarojamies Dieva godību. Tie "redzēs Viņa vaigu, un Viņa vārds būs pie viņu pierēm". Atkl.22,4.

Sabata ievērošana

(349) Sabata ievērošana sevī ietver lielas svētības, un Dievs vēlas, lai Sabata diena mums būtu liksmības diena. Liksmība valdīja, Sabatu iestādot. Dievs ar gandarījumu uzskatīja Savu roku darbu. Visas Savas radītās lietas Viņš nosauca par "ļoti labām". 1.Mozus 1,31. Debesīs un zemi pildīja liksmība. "Rīta zvaigznes kopā priecīgi dziedāja, un visi Dieva bērni gavilēja." Ījaba 38,7. Kaut arī grēks ir ienācis pasaulē, lai sabojātu Dieva pilnīgo darbu, Viņš tomēr mums vēl dod Sabatu par liecību, ka visas lietas radījis Kāds, Kas ir visvarens, bezgalīgs laipnībā un žēlastībā. Mūsu Debesu Tēvs vēlas, lai ar Sabata ievērošanu cilvēku vidū saglabātos Viņa atzišana. Viņš vēlas, lai Sabats pievērstu mūsu domas Viņam kā patiesajam un dzīvajam Dievam un lai, atzīstot Viņu, mums būtu dzīvība un miers.

Atbrīvojot Savu Izraēla tautu no Ēģiptes un dodot tai Savus likumus, Viņš mācīja, ka Sabata ievērošanai to jāatšķir no elku pielūdzējiem. Šis iestādījums bija atšķirības zīme starp tiem, kas atzina Dieva virsvaldību, un tiem, kas atteicās pieņemt Viņu par savu Radītāju un Ķēniņu. Kungs teica: "Starp Mani un Izraēla bērniem tā lai ir zīme mūžīgi." "Tad nu Izraēla bērniem būs svētīt dusēšanas dienu un turēt dusēšanas dienu uz saviem pēcnācējiem par derību mūžīgi." 2.Mozus 31, 16.17.

Kā Sabats bija zīme, kas iezīmēja Izraēlu, kad tas izgāja no Ēģiptes, lai ieietu laicīgajā Kānaānā, tā tagad tas ir zīme, kas iezīmē Dieva ļaudis, kuri iziet no pasaules, lai ieietu Debesu dusā. (350) Sabats liecina par radniecību starp Dievu un Viņa ļaudīm, liecina, ka tie godā Viņa likumus. Tas atšķir Viņa uzticīgos pavalstniekus no pārkāpējiem.

No padebeša staba Kristus par Sabatu teica: "Jums būs sargāt Manu svēto dienu, jo tā ir zīme starp Mani un jums uz jūsu pēcnācējiem, lai top zināms, ka Es esmu Kungs, Kas jūs svētī." 2.Mozus 31,13. Sabats, kas dots pasaulei par zīmi, ka Dievs ir Radītājs, ir arī zīme, ka Dievs ir Svētotājs. Spēks, kas radīja visas lietas, ir arī spēks, kas pārraža dvēseli Savā paša līdzībā. Tiem, kas Sabatu tur svētu, Sabats ir svētošanas zīme. Patiesa svētošanās ir saskaņa ar Dievu, vienotība ar Viņu raksturā. To saņem, paklausot pamatlukumus, kas ir Viņa rakstura noraksts. Sabats ir arī paklausības zīme. Kas no sirds paklausa ceturtajam bauslim, paklausīs arī visai bauslībai. Viņš ir svētoties caur paklausību.

Mums tāpat kā Izraēlam Sabats dots "par derību mūžīgi". Tiem, kas godā Viņa svēto dienu, Sabats ir zīme, ka Dievs tos atzīst par Saviem izredzētiem ļaudīm. Tā ir ķīla, ka Viņš pie tiem piepildīs Savu derību. Katra dvēsele, kas pieņem Dieva valdīšanas zīmi, ar to nostājas zem dievišķās, mūžīgās derības. Tā pieķeras zelta paklausības ķēdei, kuras katrs loceklis ir apsolījums.

Ceturtais bauslis vienīgais no visiem desmit satur lielā Likumdevēja, Debess un zemes Radītāja, zīmogu. Kas paklausa šim bauslim, tie pieņem Viņa vārdu, un visas svētības, ko tas ietver, kļūst viņu daļa. "Kungs runāja uz Mozu un sacīja: runā uz Āronu un viņa dēliem un saki: tā jums būs svētīt Izraēla bērnus un uz tiem sacīt: (351) Kungs lai tevi svētī un lai tevi pasargā, Kungs lai apgaismo Savu vaigu pār tevi un lai tev ir žēlīgs. Kungs lai paceļ Savu vaigu uz tevi un lai tev dod mieru. Tā tiem būs likt Manu Vārdu uz Izraēla bērniem; Un Es tos svētīšu." 4.Mozus 6,22.- 27.

Ar Mozus starpniecību tika dots arī apsolījums: " Kungs tevi cels Sev par svētu tautu, kā Viņš tev zvērējis, ja tu turēsi Kunga, sava Dieva, baušļus un staigāsi Viņa ceļos. Tad visi ļaudis virs zemes redzēs, ka tu esi nosaukts pēc Kunga Vārda... Un Kungs tevi darīs par galvu un ne par asti, un tu kāpsi arvienu savas dzīves kalnā un nekad nelaidīsies no tā lejup, ja vien tu klausīsi tā Kunga, sava Dieva baušļiem, ko es tev šodien pavēlu klausīt un izpildīt." 5.Mozus 28,9.-13. Dziesminieks, runādams Svētā Gara iedvesmā, saka: "Nāciet, dziedāsim Kungam priecīgi, Gavilēsim savas pestīšanas Patvērumam... Jo Kungs ir lielais un stiprais Dievs Un lielais Ķēniņš pār visiem dieviem. Viņa rokā ir zemes dziļumi, Un kalnu augstumi Viņam pieder. Viņam pieder jūra, jo Viņš to radījis, Un Viņa rokas sausumu ir cēlušas. Nāciet, pielūgsim, zemosimies, lūcīsim ceļus tā Kunga, sava Radītāja, priekšā. Jo Viņš ir mūsu Dievs."

"Atzīstiet, ka Kungs ir Dievs. Viņš mūs ir darījis un ne mēs paši, par savu tautu un par Savas ganības

avīm.” Ps. 95, 1.7. 100,3.

Šie Izraēlam dotie apsolījumi pieder arī Dieva ļaudīm šodien. Tā ir vēsts, ko mums sniedz Sabats.

Reforma Sabata ievērošanā

Sabats ir zelta skava, kas savieno Dievu un Viņa ļaudis. Tomēr Sabata pavēle ir pārkāpta. Dieva svētā diena ir tikusi apgānīta. (352) Grēka cilvēks ir nocēlis Sabatu un tā vietā paaugstinājis parasto darba dienu. Bauslībā ir radīta plaisa, un šī plaisa ir jāaizmūrē. Patiesais Sabats jāpaaugstina tam taisnīgi pienākošajā vietā kā Dieva dusas diena.

Dieva tautai darāmais darbs galvenos vilcienos parādīts Jesajas piecdesmit astotajā nodaļā. Ir jāpaaugstina likums, un tas jāpadara godājams, jāuzceļ vecās posta vietas un jāatjauno daudzu pagājušo paaudžu pamati. Tiem, kas dara šo darbu, Dievs saka: “Tevi sauks plaisu aizmūrētāju un ceļu atjaunotāju, kur var dzīvot. Ja tu savu kāju savaldi Sabatā un nedari, kas tev patīk, Manā svētā dienā, un ja tu dusas dienu nosauc par līksmību, par Kunga svēto dienu, kas cienījama, un tu tā Viņu godā turi, ka nestaigā savus ceļus, nedz ej pēc savas peļņas (angļu v. – nedz meklē savu prieku), nedz runā liekus (angļu v. – savus pašā) vārdus. Tad tu priecāsies iekš Kunga, un Es tevi vadīšu pār zemes augstumiem, un Es tevi mielošu ar tava tēva Jēkaba mantību, jo Kunga mute to runājusi.” 12.-14.p.

Sabata jautājumam jāklūst par galveno domstarpību jautājumu lielajā noslēdzošajā cīņā, kurā piedalīsies visa pasaule. Sātana pamatlikumus cilvēki ir pagodinājuši pāri Debesīs valdošajiem pamatlikumiem. Viņi ir pieņēmuši viltus Sabatu, kuru sātans paaugstinājis kā savas varas zīmi. Bet Dievs Savu zīmogu ir uzspiedis Savai ķēnišķīgajai prasībai. Katrs ieceltais Sabats nes sava Autora vārdu, neizdzēšamu zīmi, kas rāda, kas ir šīs dienas iestādītājs. Mūsu darbs ir palīdzēt ļaudīm to saprast. Mums tiem jāparāda, ka ir izšķirīgi svarīga nozīme, vai viņi nes Dieva valsts zīmi, vai arī dumpinieka valsts zīmi, jo viņi sevi atzīst par tās valsts pavalstniekiem, kuras zīmi tie nes. Dievs mūs aicina pacelt kājām samītā Viņa Sabata karogu. Cik tāpēc svarīgi, lai mūsu priekšzīme Sabata ievērošanā būtu pareiza. (353)

Dibinot jaunas draudzes, sludinātājiem vajadzētu dot izsmelošus norādījumus par pareizu Sabata ievērošanu. Mums jāšargās, lai vajīgos ieradumus, kas valda svētdienas turētāju vidū, neatdarinātu tie, kas sevi sauc par Dieva svētās dusas dienas ievērotājiem. Šķirošajai līnijai starp tiem, kas nes Dieva valsts zīmi, jābūt skaidrai un nepārprotamai.

Ar Sabatu saistīts daudz lielāks svētums, nekā daudzi, kas sevi apliecina par Sabata turētājiem, tam piešķir. Kungu lielā mērā ir apkaunojuši tie, kas Sabatu kā pēc burta, tā pēc gara nav ievērojuši saskaņā ar bausli. Viņš aicina uz reformu Sabata ievērošanā.

Sagatavošanās Sabatam

Ceturtā baušļa pašā sākumā Kungs sacīja: “Piemini.” Viņš zināja, ka, daudzo rūpju un sarežģījumu apņemts, cilvēks tiks kārdināts atvainot sevi, nesaskaņojoties ar visām baušļa prasībām, vai arī aizmirsīs to svēto un svarīgo nozīmi. Tāpēc Viņš teica: “Piemini Sabata dienu, ka tu to svētī.” 2.Mozus 20,8.

Visu nedēļu mums vajag domāt par Sabatu un gatavoties to ievērot saskaņā ar bausli. Mums Sabats nav jāievēro tikai kā likums. Mums jāizprot tā garīgais sakars ar visām mūsu dzīves ikdienišķajām gaitām. Visi, kas Sabatu ievēro kā zīmi starp viņiem un Dievu, tā pierādot, ka Viņš ir Dievs, Kas tos svētī, pārstāvēs Viņa valdības pamatlikumus. Savā ikdienas dzīvē tie īstēnos Viņa valsts likumus. Ik dienas viņi lūgs, lai uz tiem dusētu Sabata svētojošais iespaids. Pastāvīgi viņi staigās sadraudzībā ar Kristu un uzskatāmi parādīs Viņa rakstura pilnību. (354) Katru dienu viņu gaisma spīdēs uz citiem labos darbos.

Visā, kas var ietekmēt Dieva darbu, palīdzot gūt sekmes, pašas pirmās uzvaras jāiegūst mājas dzīvē. Seit jāšāk gatavoties arī uz Sabatu. Lai visā nedēļā vecāki atceras, ka viņu mājai jābūt skolai, kur viņu bērniem jāsatavojas pagalmiem augšā. Lai viņu vārdi ir pareizi vārdi. No viņu lūpām nevajadzētu izlauzties nevienam vārdam, kuru nedrīkstētu dzirdēt viņu bērni. Pasargājiet sevi no satraukuma un dūsmām. Vecāki, nedēļas laikā dzīvojiet, apzinoties, ka jūs redz svētais Dievs, Kas jums devis bērnus, lai jūs tos uzaudzinātu Viņam. Audziniet Viņam mazo draudzīti savā mājā, lai Sabatā visi būtu sagatavoti pagodināt un pielūgt Kungu Viņa svētnīcā. Katru rītu un vakaru pienesiet savus bērnus Dievam kā Viņa asinīm atpirkto mantojumu. Māciet tos, ka viņu augstākais pienākums ir priekšrocība ir mīlēt Dievu un kalpot Tam.

Vecākiem vajadzētu ļoti censties, lai Dieva pielūgšanas brīži viņu bērniem būtu mācības stundas, kurās mācību viela būtu uzskatāmi paskaidrota. Uz viņu lūpām daudz biežāk vajadzētu atrasties izvilcumiem no Rakstiem, sevišķi tādiem, kas sirdi sagatavo reliģiskai kalpošanai. Būtu labi, ja bieži atkārtotu dārgos vārdus: "Mana dvēsele, gaidi tikai uz Dievu, jo no Viņa ir mana cerība." Ps. 62,6. (angļu tulk.)

Ja Sabats tā tiek pieminēts, tad laicīgām lietām netiks atļauts nomākt garīgās. Sabatam neatstās nevienu pienākumu, kas veicami sešās darba dienās. Nedēļas laikā mūsu spēki netiks tā izsmelti laicīgā darbā, lai tajā dienā, kurā Kungs dusēja un atspirdzinājās, mēs būtu tik pārguruši, ka nespētu piedalīties Viņu pagodinošā kalpošanā.

Kaut arī Sabatam jāgatavojas visu nedēļu, tomēr piektdienai jābūt īpaši sagatavošanās dienai. Caur Mozu Kungs teica Izraēla bērniem: "Rīt ir Kunga dusēšana, Kunga svētā dusēšanas diena, ko jūs gribat cept, to cepiet, un, ko gribiet vārīt, to vāriet, un visu, kas atliek, to glabāiet un taupiet līdz rītam." "Un ļaudis skrēja šurp un turp un to (mannu) sakrāja un mala dzirnavās vai sagrūda piestā un to vārīja podos, un taisīja no tā raušus." 2.Mozus 16,23. 4.Mozus 11,8. Kaut kas vēl bija jādara, lai sagatavotu maizi, kas Izraēla bērniem bija sūtīta no Debesīm. Kungs tiem teica, ka šis darbs jāpadara piektdien, sagatavošanās dienā. Ar to viņi tika pārbaudīti. Dievs vēlējās redzēt, vai tie Sabatu turēs vai neturēs svētu.(355)

Šis norādījums no Jehovas lūpām dots mums par mācību. Bībele ir brīnišķīgs vadonis, un, ja tās lappuses lūdzot pētī sirdis, pēc pareizas patiesības izpratnes, tad šai jautājumā nevienam nav jāmaidās.

Daudzus nepieciešams pamācīt, kādiem tiem vajadzētu parādīties Dievu pagodinošajās sanāksmēs Sabatā. Dieva tuvumā nav jānāk parastajās drēbēs, ko valkā nedēļā. Visiem vajadzētu būt īpašam Sabata tērpiem, ko nēsāt, piedaloties sapulcēs Dieva namā. Kaut arī mums nevajadzētu piemēroties pasaules modei, tomēr mēs nedrīkstam būt vienaldzīgi pret mūsu ārējo izskatu. Mums jābūt glītiem un kārtīgiem, kaut arī bez izgreznojumiem. Dieva bērniem vajadzētu būt tīriem no iekšpuses un ārpuses.

Piektdien nobeidziet sagatavošanos Sabatam. Pārbaudiet, lai visas drēbes ir sakārtotas un viss, kas jāgatavo ēšanai, sagatavots. Lai kurpes ir nospodrinātas un paši esat nomazgājušies. Ir iespējams to padarīt. Ja jūs to pieņemsiet par likumu, tad jūs to varēsiet. Sabats nav jāveltī drēbju labošanai, ēdienu gatavošanai, izpriecu meklēšanai vai kādam citam laicīgam darbam. Pirms saules rieta nolieciet visus laicīgos darbus un visus pasaulīgos laikrakstus, lai tos nevarētu redzēt. Vecāki, paskaidrojiet bērniem savu rīcību un tās nolūkus, un lai tie piedalās jūsu sagatavošanās darbos, ka varat ievērot Sabatu saskaņā ar bausli. (356)

Mums dedzīgi jāstrādā Sabata robežās. Atcerieties, ka ikviens Sabata mirklis ir iesvētīts un svēts laiks. Ja vien iespējams, tad darba devējiem piektdienās savus strādniekus vajadzētu atlaist brīvus jau pusdienas laikā, atdodot viņiem atlikušās stundas līdz Sabata sākumam. Dodiet tiem laiku sagatavoties, lai tie Kunga dienu var apsveikt klusi un mierīgi. Ar tādu rīcību jūs necietīsiet zaudējumus pat laicīgās lietās.

Vēl ir viens darbs, kam jāpievērš uzmanība sagatavošanās dienā. Šajā dienā jānokārto visas nesaskaņas starp brāļiem kā ģimenē, tā draudzē. Izdziniet no dvēseles visu rūgtumu, dusmas un ļaunumu. Pazemīgā garā "izsūdziet cits citam noziegumus un lūdziet cits par citu, ka topat veseli." Jēk.5,16.

Pirms Sabata iesākšanās no pasaulīgiem darbiem vajadzētu atraut kā garu, tā miesu. Dievs Savu Sabatu ir nolīcis sešu darba dienu beigās, lai cilvēki varētu apstāties un padomāt, ko tie ir ieguvuši nedēļas laikā, gatavojoties šķīstajai valstībai, kurā netika ielaists neviens pārkāpējs. Katru Sabatu mums vajadzētu noslēgt rēķinus ar savu dvēseli, lai redzētu, vai aizgājuši nedēļa ir nesusi garīgu ieguvumu vai zaudējumu.

Turēt Sabatu svētu Kungam nozīmē mūžīgu pestīšanu. Dievs saka: "Kas Mani godā, to Es godāju." 1.Zām.2,30.

Sabats ģimenē

Pirms saules rieta lai ģimenes locekļi sapulcējas kopā lasīt Dieva Vārdu, dziedāt un lūgt. Šeit vajadzīga reforma, jo daudzi ir bijuši nolaidīgi. Mums jāizsūdz savi grēki Dievam un arī savstarpēji. (357)

Mums no jauna jāsāk veikt īpašus sagatavošanās darbus, lai katrs ģimenes loceklis varētu būt sagatavots godāt dienu, kuru Dievs ir svētījis un iesvētījis.

Dārgās Sabata stundas neizšķiediet gultā. Sabata rītā ģimenei jau agri vajadzētu būt kājās. Ja pieceļas vēlu, tad rodas sajukums un kņada, gatavojoties uz brokastīm un Sabatskolu. Valda steiga, grūstīšanās un nepacietība. Tā mājās ienāk nesvēts satraukums. Tāds sagānīts Sabats kļūst nogurdinošs, un tā atnākšana netiek gaidīta mīlestībā, bet drīzāk gan ar bailēm.

Sabatam nevajadzētu sagatavot bagātākus ēdienu krājumus vai lielāku dažādību kā citām dienām. Tā vietā barībai vajadzētu būt vēl vienkāršākai un ēst vajadzētu mazāk, lai domas būtu skaidras un spēcīgas izprast garīgas lietas. Pārēšanās aizmiglo prātu. Var dzirdēt visdārgākos vārdus un nenovērtēt, jo nepareizs uzturs apmulsinājis prātu. Ar pārēšanos Sabatā daudzi ir vairāk apkaunojuši Dievu, nekā tie domā.

Kaut arī no ēdienu gatavošanas Sabatā vajadzētu izvairīties, tomēr ēst aukstus ēdienus nav nepieciešami. Aukstā laikā uzsildiet iepriekšējā dienā sagatavoto ēdienu. Un lai ēdieni, kaut arī vienkārši, tomēr ir garšīgi un ēstgribu ierosinoši. Sagādājiet kaut ko, ko uzskatītu kā gardumu, ko ģimene nebauda katru dienu.

Ģimenes lūgšanas sanāksmēs lai piedalās arī bērni. Lai visi paņem savas Bībeles, un ikviens lai lasa vienu vai divus pantus. Tad dziediet kādu pazīstamu dziesmu, kurai lai seko lūgšana. Tai Kristus ir devis paraugu. Kunga lūgšana nebija domāta, lai to atkārtotu tikai kā formu, bet tā aino, kādām vajadzētu būt mūsu lūgšanām – vienkāršām, sirsnīgām un aptverošām. Izsakiet Kungam savas vajadzības vienkāršos lūgumos un arī savu pateicību par Viņa žēlastību. Tā jūs ielūdziet Jēzu kā gaidītu viesi savā mājā un sirdī. Ģimēnē nav vietā garas lūgšanas par tālāk stāvošām lietām. (358) Tās lūgšanas stundu padara nogurdinošu, bet tai vajadzētu būt tādai, lai to vērtētu kā priekšrocību un svētību. Padariet šos brīžus interesantus un priecīgus.

Sabatskola un Dievu pagodinošā sanāksme aizņem tikai daļu no Sabata. Ģimenei atlikušo daļu var padarīt par svētākām un dārgākām stundām visā Sabatā. Daudz no šī laika vecākiem vajadzētu pavadīt ar saviem bērniem. Daudzās ģimēnēs jaunākie bērni tiek atstāti vieni paši, lai atrod sev laika kavēkli, cik labu paši prot. Atstāti vieni, bērni drīz kļūst nemierīgi un sāk spēlēt vai dara nedarbus. Tā Sabatā tie neatrod nekādu svētumu.

Skaistā laikā lai vecāki iziet ar saviem bērniem pastaigāties pa laukiem un birztaļām. Dabas skaistuma apņemti, stāstiet tiem, kāpēc ir iecelts Sabats. Paskaidrojiet viņiem Dieva lielo radīšanas darbu. Stāstiet viņiem, ka, iznākot no Radītāja rokām, zeme bija skaista un svēta. Katra puķe, katrs krūms, katrs koks atbilda Radītāja nodomam. Viss, ko acs redzēja, bija ļoti jauks un prātu piepildīja ar domām par Dieva mīlestību. Ikviena skaņa bija mūzika, harmonējot ar Dieva balsi. Rādiet, ka tas bija grēks, kas sabojāja Dieva pilnīgo darbu, ka ērkšķi un dadži, bēdas, sāpes un nāve, viss ir sekas nepaklausībai Dievam. Lieciet tiem redzēt, ka zeme, kaut arī grēka lāsta sabojāta, vēl arvien atklāj Dieva laipnību. Zaļie lauki, augstie koki, iepriecinošā saules gaisma, mākoņi, rasa, svinīgais nakts klusums, zvaigžņotās debess godība un mēness savā skaistumā, viss nodod liecību par Radītāju. Neviena lietus lāse nekrīt, neviens gaismas stars neizlejas pār mūsu nepateicīgo pasauli, neliecīnot par Dieva pacietību un mīlestību. (359)

Stāstiet tiem par pestīšanas ceļu, ka "tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai visi tie, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību." Jāņa 3,16. Atkārtojiet jauko Betlēmes stāstu. Iepazīstiniet bērnus ar Jēzu kā Saviem vecākiem paklausīgu zēnu, kā godīgu un strādīgu jaunekli, kas palīdz uzturēt ģimēni. Tā jūs viņus varat pamācīt, ka Pestītājs pazīst bērnu un jauniešu grūtības, sarežģījumus, kārdināšanas, cerības un priekus un ka Viņš tiem var just līdz un palīdzēt. Laiku pa laikam lasiet ar viņiem interesantos notikumus Bībeles vēsturē. Jautājiet, ko viņi mācījās Sabatskolā, un kopā ar viņiem izpētiet nākošo Sabatskolas mācības vielu.

Saulei rietot, lai lūgšanas un slavas dziesmas skaņas iezīmē svēto stundu noslēgšanos, un ielūdz Dieva klātbūtni rūpju pilnajā darba nedēļā.

Tā vecāki var padarīt Sabatu par visliksmāko nedēļas dienu, kādam tam arī vajadzētu būt. Viņi var vadīt savus bērnus raudzīties uz to kā uz liksmību, kā uz sevišķu dienu, Kungam svētu, godājamu.

Es jums dodu padomu, mani brāļi un māsas: "Piemini Sabata dienu, ka tu to svētī." Ja vēlaties, lai jūsu bērni ievērotu Sabatu saskaņā ar bausli, tad jums tie jāamāca kā ar priekšrakstu, tā arī ar priekšzīmi. Ja patiesība dziļi iegravēta sirdī, tad to nekad nevarēs pilnīgi izdzēst. Tā var tikt

aptumšota, bet nekad iznīcināta. Agros dzīvības gados atstātais iespaids atklāsies arī vēlākā laikā. Apstākļi var šķirt bērnus no vecākiem un viņu mājām, bet, kamēr vien viņi dzīvos, svētība tiem būs bērnībā un jaunībā dotās pamācības.

Ceļošana Sabatā

Ja mēs vēlamies saņemt paklausīgiem apsolītās svētības, tad Sabats mums jāievēro vēl stingrāk. Es baidos, ka mēs bieži šajā dienā ceļojam, kad no tā varētu izvairīties. (360). Saskaņā ar gaismu, ko Kungs man devis par Sabata ievērošanu, mums vajadzētu būt daudz piesardzīgākiem attiecībā uz ceļošanu šajā dienā ar kuģiem un vilcieniem. Sai ziņā mums vajadzētu sniegt pareizu priekšzīmi mūsu bērniem un jauniešiem. Lai aizsniegtu draudzes, kam vajadzīga mūsu palīdzība, un lai sniegtu tām vēsti, kas tām saskaņā ar Dieva prātu jādzird, mums var rasties nepieciešamība ceļot Sabatā, bet, cik tālu vien iespējams, mums visu nepieciešamo sagatavošanos vajadzētu veikt citā dienā, kā arī iepriekš iegādāties biļetes. Dodoties ceļojumā, mums vajadzētu darīt visu iespējamo, lai iekārtotos tā, ka savu ceļojuma mērķi nerasniedzam Sabatā.

Ja esam spiesti ceļot Sabatā, tad vajadzētu censties izvairīties no tādu cilvēku sabiedrības, kas mūsu uzmanību pievilktu pasaulīgās lietās. Mums vajadzētu savās domās kavēties pie Dieva un sarunāties ar Viņu. Kad vien ir izdevība, mums vajadzētu stāstīt citiem par patiesību. Vienmēr mums vajadzētu būt gataviem atvieglot ciešanas un palīdzēt trūkcūcietējiem. Dievs vēlas, lai šādos gadījumos mēs izlietotu Viņa dotās zināšanas un gudrību. Mums tomēr nevajadzētu runāt par laicīgā darba lietām vai arī piedalīties parastās pasaulīgās sarunās. Vienmēr un visur Dievs prasa, lai mēs, godājot Sabatu, pierādītu savus padevību Viņam.

Sabata sapulces

Kristus sacīja: "Kur divi vai trīs ir sapulcināti Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū." Mat.18,20. Kur ir tikai divi vai trīs ticīgie, lai tie Sabatā saiet kopā un pieprasa sev Kunga apsolījumu.

Mazajām grupiņām, kas sapulcējas Dieva svētajā dienā, lai Viņu godātu un pielūgtu, ir tiesības pieprasīt Jehovas bagātās svētības. Tiem vajadzētu ticēt, ka Kungs Jēzus ir viņu sanāksmju augsti godātais viesis. (361) Ikvienam patiesam Dieva pielūdzējam, kas Sabatu tur svētu, vajadzētu piekerties apsolījumam: "Lai top zināms, ka Es esmu Kungs, Kas jūs svētī." 2.Mozus 31.13.

Svētrunām mūsu Sabata sapulcēs parasti vajadzētu būt īsām. Tiem, kas mīl Dievu, vajadzētu dot iespēju izteikt savu pateicību un pielūdzošo apbrīnu.

Ja draudzē nav sludinātāja, kādu vajadzētu nozīmēt par sapulces vadītāju. Tomēr nav nepieciešami, lai viņš teiktu svētrunu vai aizņemtu sapulces laika lielāko daļu. Īss, interesants Bībeles lasījums bieži dos lielāku labumu kā svētruna. Un tam var sekot liecību un lūgšanu sapulce.

Kas draudzē ieņem vadošu vietu, tiem nedēļas laikā nevajadzētu tā izsmelt savus fiziskos un garīgos spēkus, ka Sabatā nav spējīgi ienest sapulcē Kristus evaņģēlija atdzīvinošo iespaidu. Padariet mazāk laicīgā, ikdienišķā darba, bet neaplaupiet Dievu, pienesot Viņam Sabatā kalpošanu, ko Viņš nevar pieņemt. Jums nevajadzētu būt kā cilvēkiem, kam nav garīgas dzīvības. Sabatā ļaudīm vajadzīga jūsu palīdzība. Sniedziet viņiem barību no Dieva Vārda. Pienesiet Dievam Viņa svētajā dienā visizmeklētākās dāvanas. Lai dvēseles vislabākie dzīvības spēki tiek atdoti Viņam svētītā kalpošanā.

Lai neviens nenāk uz Dieva pielūgšanas vietu nosnausties. Dieva namā nevajadzētu notikt nekādi gulēšanas. Savus laicīgos darbus darot, jūs neaizmiegat, jo jums ir interese par savu darbu. Vai drīkstam pieļaut, ka kalpošana, kas sevī ietver mūžības intereses, tiek nostādīta uz zemākas pakāpes nekā laicīgās dzīves darīšanas?

Ja mēs to pieļaujam, tad pazaudējam svētības, ko Kungs nodomājis mums sniegt. Sabats nedrīkst būt neko nedodoša kūtruma diena. Kā mājās, tā draudzē jāparāda kalpošanas gars. (362) Viņš, Kas mums devis sešas dienas mūsu laicīgajam darbam, septīto dienu ir svētījis un iesvētījis un atšķīris Sev. Sai dienā Viņš īpašā kārtā svētīs tos, kas atdos sevi Viņa kalpošanas darbam.

Visas Debesis ievēro Sabaru, bet ne apātiskā, neko nedarošā veidā. Šai dienā visiem dvēseles spēkiem vajadzētu būt nomodā, jo vai mēs nesastapsimies ar Dievu un Kristu, mūsu Pestītāju? Mēs Viņu varam uzlūkot ticībā. Viņš ilgojas atspirdzināt un svētīt katru dvēseli.

Katram vajadzētu saprast, ka viņam jādara sava daļa, lai Sabata sapulces izveidotos interesantas. Jums nav jāsapulcējas tikai formas pēc, bet lai apmainītos domām, lai atstāstītu savus ikdienas piedzīvojumus, izteiktu pateicību un savas sirsnīgās ilgas pēc dievišķa apgaismojuma, ka varētu atzīt

Dievu un Jēzu Kristu, ko Viņš ir sūtījis. Kopējas pārrunas par Kristu stiprinās dvēseli dzīves cīņām un grūtībām. Nekad nedomājiet, ka varat būt kristieši un dzīvot ierāvušies paši sevī. Ikviens ir daļa no lielā cilvēces auduma, un viena cilvēka dzīvi lielā mērā noteiks viņa biedru piedzīvojumi.

Mēs nesaņemam ne simto daļu no svētībām, ko mums vajadzētu iegūt no kopējām Dieva pielūgšanas sapulcēm. Mūsu uztveres spējām jākļūst asākām. Savstarpējai sadraudzībai vajadzētu mūs iepriecināt. Rodas jautājums, kāpēc, ja mums ir tāda brīnišķīga cerība, mūsu sirdis nedeg Dieva mīlestības ugunīs?

Uz katru reliģisku sanākumi mums vajadzētu līdz ņemt atdzīvinošu garīgu apziņu, ka tur būs Dievs un Viņa eņģeļi, kas sadarbosies ar katru patiesu Dieva pielūdzēju. Ieejot Dieva pielūgšanas vietā, lūdziet Kungu, lai Viņš atņem no jūsu sirds visu ļaunumu. Viņa namā ienesiet tikai to, ko Viņš var svētīt. Nometieties ceļos Dieva priekšā Viņa tempļi un atdodiet Viņam Viņa īpašumu, ko Viņš ir izpircis ar Kristus asinīm. (363) Lūdziet par runātāju vai sapulces vadītāju. Lūdziet, lai lielas svētības nāktu ar tā cilvēka starpniecību, kas izskaidros dzīvības Vārdu. Nopietni centieties satvert kādu svētību paši sev.

Dievs svētīs visus, kas tā sagatavojas Viņu pagodinošai sapulcei. Viņi sapratīs, ko nozīmē saņemt Gara ķīlu, jo viņi ticībā ir pieņēmuši Kristu.

Dieva pielūgšanas vieta var būt pavisam vienkāršā, bet tas nav iemesls, kāpēc Dievs to mazāk atzītu. Tiem, kas Dievu pielūdz garā, patiesībā un svētā glītumā, tā līdzināsies Debesu vārtiem. Ticīgo pulciņš skaita ziņā var būt mazs, bet Dieva acīs tie ir ļoti dārgi. Ar patiesības cirvi (lauzni) tie, izcirsti kā rupji akmeņi, ir ņemti no pasaules akmeņlauztuvēm un ir ievietoti Dieva darbnīcā, lai tiktu aptēsti un veidoti. Bet arī vēl neapstrādāti tie Dieva acīs ir dārgi. Pārbaudījumu cirvis, āmurs un kalts atrodas prasmīgās rokās, šie darba rīki tiek izlietoti, ne lai iznīcinātu, bet lai darītu pilnīgu ikvienu dvēseli. Dievs grib, lai mums kā dārgiem akmeņiem, kas noslīpēti pēc pils līdzības, būtu vieta Debesu tempļi.

Neierobežots ir Dieva iekārtojumu un dāvanu daudzums mūsu labā. Žēlastības tronim pašam par sevi ir vislielākais pievilksanas spēks, jo tur sēž Tas, Kas atļāvis mums Sevi saukt par Tēvu. Tomēr Dievs nedomāja, ka ar Viņa mīlestības ieguldījumu vien pestīšanas plāns jau darīts pilnīgs. Viņš pie Sava altāra nostādīja mūsu dabā ietērptu Aizstāvi, ko Viņš pats ir iecēlis šai amatā. Kā mūsu Starpniekam Viņa amata pienākumos ietilpst stādīt mūs Dievam priekšā kā Viņa dēlus un meitas. Kristus aizlūdz to labā, kas ir pieņēmuši Viņu. Tiem Viņš dod spēku Savu asiņu nopelnā kļūt par ķēnišķīgās ģimenes locekļiem, debesu Ķēniņa bērniem. (364) Un Tēvs parāda Savu bezgalīgo mīlestību uz Kristu, Kas par mūsu atpirkšanu samaksāja ar Savām asinīm, pieņemot un apsveicot Kristus draugus kā Savus draugus. Viņš ir apmierināts ar izdarīto salīdzināšanu. Viņš ir pagodināts ar Viņa Dēla nākšanu miesās, dzīvi, nāvi un vidutāja darbu.

Dieva bērns nevar tuvoties žēlastības krēslam, pirms ir kļuvis par lielā Aizstāvja klientu. Līdz ar pirmajiem nožēlas un piedošanas lūguma vārdiem Kristus viņa lietu ņem Savās rokās un to dara par Savu lietu, pienesot Tēvam pazemīgo lūgumu kā Savu prasību.

Kad Kristus aizlūdz mūsu labā, Tēvs mums atver visas Savas žēlastības bagātības, lai mēs tās baudītu un līdzdalītu citiem. Kristus saka: "Lūdziet Manā vārdā, Es nesaku, ka Es lūgšu Tēvu jūsu dēļ, jo Tēvs pats jūs mīl, tāpēc ka jūs esat mīlējuši Mani. Izlietojiet Manu vārdu. Tas dos jūsu lūgšanām spēku, un Tēvs dos jums Savas žēlastības bagātības, tāpēc "lūdziet, tad jūs saņemsiet, lai jūsu līksmība ir pilnīga." Jāņa 16,24.

Dievs vēlas, lai Viņa paklausīgie bērni prasītu Viņa svētību un nāktu Viņa priekšā ar slavu un pateicību. Dievs ir dzīvības un spēka avots. Viņš ļaudīm, kas tur Viņa baušļus, var tuksnesi darīt par auglīgu lauku, jo tas pagodina Viņa vārdu. Viņš priekš Saviem izredzētajiem ļaudīm ir darījis to, kam katru sirdi vajadzētu piepildīt ar pateicību Viņam, un Viņu apbēdina tas, ka tiek upurēts tik maz slavas. Viņš vēlas, lai Viņa ļaudis izteiktos spēcīgāk, rādot, ka tie zina, ka tiem ir iemesls priekam un līksmībai.

Dieva rīcību ar Viņa ļaudīm vajadzētu atkal un atkal no jauna atcerēties. Cik bieži Kungs nolika ceļa zīmes, kas stāstīja par Viņa darbu pie senā Izraēla! (365) Lai tie neaizmirstu pagātnes vēsturi, Viņš pavēlēja Mozum šos notikumus izteikt dziesmā, lai vecāki tos varētu mācīt saviem bērniem. Tiem vajadzēja rūpēties, lai nepazustu neviens piemineklis, un tos nolikt redzamā vietā. To saglabāšanai vēltija īpašas pūles, lai, bērniem jautājot par šīm lietām, varētu tikt atstāstīts viss stāsts. Tā atmiņā saglabāja Dieva aizgādību un lielo laipnību un žēlastību, ko Viņš parādīja, rūpējoties un glābjot Savus ļaudis. Mēs esam pamācīti pieminēt iepriekšējās "dienas, kurās apgaismoti jūs pastāvīgi esat cīnījušies lielās bēdu cīņšanās". Ebr.10, 32. Savu ļaužu labā šajā paaudzē Kungs ir strādājis kā

brīnumdarbus darošs Dievs. Dieva lietas vēsture ir bieži jāstāsta, un tā jādzird kā jauniem, tā veciem. Mums vajag bieži atcerēties Dieva laipnību un slavēt Viņu par Viņa brīnišķajiem darbiem.

Kaut arī mēs esam pamācīti neatstāt mūsu pašu sapulcēšanos, tomēr šīm sanāksmēm nav jākalpo tikai mūsu atspirdzināšanai. Mums jābūt piepildītiem ar lielāku dedzību līdzdalīt citiem prieku, ko paši esam saņēmuši. Mūsu pienākums ir degt par Dieva godu un nestāstīt nekādas jaunas ziņas, pat ne ar bēdīgu sejas izteiksmi vai neapdomātiem vārdiem, it kā Dieva prasības ierobežotu mūsu brīvību. Kungs vēlas, lai mēs pat šajā bēdū, izjukušu cerību un grēka pasaulē būtu priecīgi un stipri Viņa spēkā. Visam cilvēkam dota priekšrocība sniegt izšķirīgu liecību visos virzienos. Ar sejas izteiksmi, garastāvokli, vārdiem un raksturu mums jāliecina, ka Dievam kalpot ir labi. Tā mēs pasludinām, ka "Kunga bauslība ir pilnīga un atspirdzina dvēseli." Ps. 19,8.

Kas ik dienas svētījas Dievam, tie pārstāvēs mūsu reliģijas gaišo un priecīgo pusī. Mums nevajadzētu apkaunot Dievu ar skumjiem piedzīvojumu atstāstījumiem, kas liekas ļoti nospiedoši. (366) Visi pārbaudījumi, ko uzņem kā audzinātājus, izraisīs prieku. Visa reliģiskā dzīve, ko veidos labi vārdi un darbi, būs augšup ceļošā, izdaiļojoša un smaržojoša. Ienaidniekam ļoti patīk, ja dvēseles ir nomāktas, sasistas, ja tās skumst un vaid, viņa nolūks ir, lai rastos iespaids, ka tas viss ir mūsu ticības sekas. Bet Dievs grib, lai mūsu prāts nepaliktu zemā līmenī. Viņš vēlas, lai katra dvēsele priecātos uzvarā, ko tā var iegūt, satverot Pestītāja spēku. Dziesminieks saka: "Dodiet Kungam, jūs varenie, dodiet Kungam godu un spēku. Dodiet Kungam Viņa vārda godu, pielūdziet Kungu svētā glītumā." "Es Tevi augsti teikšu, Kungs, jo Tu mani augsti esi cēlis un maniem ienaidniekiem neesi ļāvis priecāties par mani. Kungs, mans Dievs, kad es Tevi piesaucu, tad Tu mani dzirdināji... Dziediet Kungam, jūs Viņa svētie, un teiciet Viņa svēto piemiņu." Dz.29,1.2. 30,2.-5.

Dieva draudze virs zemes ir vienota ar Dieva draudzi augšā. Ticīgie virs zemes un būtnes Debesīs, kas nekad nav kritušas, veido vienu draudzi. Visas Debesu saprātīgās būtnes interesējas par sanāksmēm, kurās sapulcējas svēti virs zemes, lai godātu un pielūgtu Dievu. Debesu iekšējā pagalmā tās klausās uz liecībām, ko par Kristu nodod ārējā pagalmā virs zemes, un Dieva pielūdzēju slava un pateicība no šejienes tiek uztverta Debesu himnā, un cauri visiem Debesu pagalmiem skan pateicība un gaviles, ka Kristus nav veltī miris kritušo Ādama bērnu vietā. Kamēr eņģeļi dzer no pirmavota, svētie virs zemes dzer no skaidrajām straumēm, kas izplūst no Dieva troņa, no straumēm, kas iepriecina mūsu Dieva pilsētu. Ak, kaut mēs visi saprastu, cik Debesīs ir tuvu zemei! Gaismas eņģeļi pavada uz zemes dzimušos bērnus, kas to pat neapzinās. Klusi liecinieki apsargā katru dzīvo dvēseli, cenšoties šo dvēseli vilkt tuvāk Kristum. (367) Kamēr vien vēl ir cerība, kamēr cilvēki neizvēlas stāties pretī Svētajam Garam sev par mūžīgo pazušanu, par tiem ir nomodā Debesu saprātīgās būtnes. Vienmēr atcerēsimies, ka katrā svēto sanāksmē virs zemes atrodas arī Dieva eņģeļi, kas klausās liecības, dziesmas un lūgšanas. Neaizmirsīsim, ka mūsu izteikto slavu papildina un palielina eņģeļu pulku kori augšā.

Tāpēc, satiekoties no Sabata uz Sabatu, dziediet slavu Viņam, Kas jūs ir izaicinājis no tumsas Savā brīnišķajā gaismā. "Viņam, Kas mūs ir mīlējis un mūs mazgājis no mūsu grēkiem ar Savām asinīm", lai tiek atdota mūsu sirds pielūgsmē. Lai Kristus mīlestība ir runātāja galvenā doma. Lai tā vienkāršos, saprotamos vārdos izskan katrā slavas dziesmā. Lai Dieva Gara iedvesma vada jūsu lūgšanas. Kad tiek runāti dzīvības vārdi, tad ar savu sirsnīgo atsaukšanos nododiet liecību, ka jūs vēsti pieņemat kā no Debesīm nākošu. Tas ir ļoti nemoderni, es to zinu, tomēr tas būs pateicības upuris Dievam par izsalkušai dvēselei pasniegto dzīvības maizi. Šī atsaukšanās uz Svētā Gara inspirāciju būs stiprums jūsu pašu dvēselei un iedrošinājums citiem. Tas pierādīs, ka Dieva celtnē ir dzīvi akmeņi, kas izstaro gaismu.

Ja nekavēsimies pie mūsu dzīves tumšajām nodaļām, bet pārdomāsim Dieva lielās žēlastības un Viņa pastāvīgās mīlestības atklāsmes, tad mēs daudz vairāk slavēsīm un mazāk sūdzēsīsimies. Mēs runāsim par Dieva mīlošo uzticību, kas pielīdzināma patiesai, saudzīga un līdzjūtīga gana rūpēm par savu ganāmpulku, kuru, kā Viņš to ir paskaidrojis, neviens neizraus no Viņa rokas. Sirds valodā tad neizskanēs savtīga kurnēšana un žēlošanās. No tiem, kas patiesi tic Dievam, izplūdis slava un pateicība līdzīgi skaidrām straumēm. "Tiešām, labums un žēlastība mani pavadis visu manu mūžu, un es palikšu Kunga namā vienmēr." "Tu mani vadīsi pēc Sava padoma un pēc mani uzņemsi godā. Kad tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes." Dz.23,6. 73,24.25. (368)

Kāpēc gan lai neatmostas garīgās dziesmas mūsu svētceļnieku gaitās? Kāpēc gan neatgriezties pie mūsu vienkāršības un dedzības? Iemesls, kāpēc neesam līksmāki, ir tas, ka esam pazaudējuši savu pirmo mīlestību. Tad nu iekārsīsimies un atgriezīsimies, lai lukturis netiktu nobīdīts no tā vietas.

Dieva templis Debesīs ir atvērts, un pāri sliksnim plūst godība, kas paredzēta visām draudzēm, kas mīlēs Dievu un turēs Viņa baušļus. Mums jāmacās, jāpārdomā un jālūdz. Tad mēs iegūsīm garīgas

redzes spējas, lai saskatītu Debesu tempļa iekšējos pagalmus. Mēs uztversim ap troni esošā Debesu kora dziesmas un pateicību. Kad Ciāna atmodīsies un spīdēs, tad tās gaisma iemirdzēsies tumsu pārvarošā spožumā, un svēto sanāksmēs atskanēs krāšņas slavas un pateicības dziesmas. Izbeigsies kurnēšana un sūdzēšanās par mazām neveiksmēm un grūtībām. Acis svaidot ar zelta svaidāmām zālēm, mēs saskatīsim tālumā esošas godības krāšņumu. Ticība izlauzīsies cauri sātana nospiedošajām ēnām, un mēs ieraudzīsim mūsu Aizstāvi pienesam mūsu labā Sava paša upura nopelna vīraku. Visu redzot tā, kā tas ir un kā Kungs vēlas, lai mēs to redzētu, mūs piepildīs Dieva mīlestības bezgalības un daudzveidības atziņa.

Dievs māca, lai mēs pulcētos Viņa namā, lai attīstītu pilnīgas mīlestības īpašības. Tā zemes iedzīvotājus darīs derīgus dzīvokļiem, ko Kristus aizgājis sagatavot visiem tiem, kas Viņu mīl. Tur viņi sapulcēsies svētnīcā no Sabata uz Sabatu, no viena jauna mēneša uz otru, lai vienotos viscildinošākajās dziesmu skaņās, pienesot slavu un pateicību Tam, Kas sēž uz troņa, un Jēram mūžīgi mūžam.

Atmoda veselības reformā

Paklausība fiziskajiem likumiem

Tā kā dabas likumi ir Dieva likumi, tad skaidrs, ka mūsu pienākums ir šos likumus rūpīgi izpētīt. Mums vajadzētu mācīties to prasības, kā mums jāizturas pret mūsu organismu, un ar tām saskaņoties. Nezināšana šajās lietās ir grēks.

“Vai nezināt, ka jūsu miesas ir Kristus locekļi?.. Jeb vai nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara dzīvoklis, kas ir jūsos, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam.” 1.Kor.6,15.19.20. Mūsu miesa ir Kristus atpirkts īpašums, un mums nav tiesību rīkoties ar to, kā pašiem patīk. Tomēr cilvēks to ir darījis. Viņš ir apgājies ar savu miesu, it kā tur valdošo likumu pārkāpšanai nedraudētu sods. Samaitātas ēstgribas apmierināšanas dēļ tās orgāni un spēki ir novājināti, sakropļoti un zaudējuši veselību. Un par šīm sekām, ko sātans pats izsaucis ar savām īpašajām kārdināšanām, viņš tagad mēdz izsmiet Dievu. Viņš norāda Dievam uz cilvēka miesu, ko Kristus ir atpircis par Savu īpašumu, un cik nepievilcīgs sava Radītāja attēls ir cilvēks! Grēkodams pret savu miesu un samaitādams savus ceļus, cilvēks ir apkaunojis Dievu.

Kad cilvēki ir patiesi atgriezušies, tad tie apzinīgi ievēro dzīvības likumus, ko Dievs ir ielicis viņu būtņē, cenšoties tā novērst fizisku, garīgu un tikumisku vājumu. Paklausība šiem likumiem jādara par personīgu pienākumu. Mums pašiem jācieš likuma pārkāpšanai sekojošais ļaunums. Par saviem ieradumiem un dzīves veidu mums jāatbild Dievam. (370) Tāpēc mums nav jājautā: “Ko teiks pasaule?” bet gan: “Kā es, kas sevi saucu par kristieti, apejos ar dzīvokli, ko man devis Dievs? Vai es cenšos iegūt vislielāko laicīgo un garīgo labumu, sargājot savu miesu kā templi manī mājjošam Svētam Garam, vai arī sevi upurēju pasaulīgajiem uzskatiem un ieradumiem?”

Veselīgs dzīves veids jādara par ģimenes lietu. Vecākiem vajadzētu atmosties saviem atbildīgajiem pienākumiem, kādus tiem uzlicis Dievs. Lai tie izpēta veselības reformas pamatlikumus un māca saviem bērniem, ka sevis aizliegšanas ceļš ir vienīgais drošais ceļš. Viss pasaules iedzīvotāju vairums, nonicinot fiziskos likumus, ir iznīcinājis savas pašsavaldīšanās spējas un padarījis sevi nespējīgu novērtēt mūžīgās īstenības. Labprātīgi palikdami nezināšanā par sava organisma uzbūvi, tie arī bērnus ievada savu iegribu apmierināšanas tekā, tā sagatavojot viņiem ceļu dabas likumu pārkāpšanas sekojošā soda izciešanai. Tā nav gudra rūpēšanās par ģimenes labklājību.

Draudze un veselības reforma

Ir kāda vēsts par veselības reformu, kas jāsniedz katrai draudzei. Ir darbs, kas darāms katrā skolā. Ne direktoram, ne skolotājiem nevajadzētu uzticēt jauniešu audzināšanu, kamēr tie šajā jautājumā nav ieguvuši praktiskas zināšanas. Daži ir jutušies brīvi kritizēt, apšaubīt un meklēt kļūdas veselības reformas pamatlikumos, par kuriem tiem ir pavisam maz praktisku zināšanu. Tiem vajadzētu stāvēt plecu pie pleca un sirdīs vienoties ar ļaudīm, kas strādā pareizajās līnijās.

Veselības reformas būtība draudzēm jau ir paskaidrota, tomēr gaisma nav pieņemta no sirds. (371) Vīru un sievu savtīgās, veselību postošās tieksmes un ierašas ir strādājušas preti vēsts ietekmei, kuras uzdevums ir sagatavot ļaudis Dieva lielajai dienai. Ja draudzes grib būt stipras, tad tām jādzīvo saskaņā ar patiesību, ko Dievs tām devis. Ja draudzes locekļi neņems vērā par šo lietu doto gaismu, tad nenovēšami sekas būs kā garīgā, tā fiziskā pagrimuma plauja. Un šo vecāko draudzes locekļu ietekme saraudzēs tos, kas tikai nesen kļuvuši ticīgi. Kungs tagad nedarbojas, lai patiesībā ievestu daudzas dvēseles, to draudzes locekļu dēļ, kas nekad nav bijuši atgriezti, un to dēļ, kas bija atgriezti,

bet kas atkal ir atkrituši. Kādu iespaidu šie nesvētotie locekļi atstās uz jaunatgrieztajiem? Vai viņi neatņems visu spēku Dieva dotajai vēstij, kas jānes Viņa ļaudīm?

Lai visi pārbauda savu dzīvi un pārliecinās, vai tie nedara kaut ko tādu, kas viņiem ir noteikti kaitīgs. Lai viņi atsakās no katras neveselīgas iegribas apmierināšanas ēšanā un dzeršanā. Daži dodas uz tālām zemēm meklēt labāku klimatu, tomēr, lai kur arī viņi neatrastos, kuņģis tiem rada malārijas atmosfēru. Viņi paši sev izsauc ciešanas, ko neviens nevar atvieglot. Lai tie savu ikdienišķo dzīvi saskaņo ar dabas likumiem, un, ja viņu darbi būs tādi paši kā viņu ticība, tie ap dvēseli un arī ap miesu radīs atmosfēru, kas būs dzīvības smarža uz dzīvību.

Brāļi, mēs esam ļoti atpalikuši. Daudz no tā, ko draudzei vajadzētu darīt, lai tā būtu dzīva draudze, netiek darīts. Nododoties samaitātai ēstgribai un tieksmēm, daudzu veselības stāvoklis ir tāds, ka pastāvīgi notiek cīņa pret dvēseles augstākajām interesēm. Patiesība, kaut arī skaidri parādīta, netiek pieņemta. Es vēlos, lai šo jautājumu saprastu katrs mūsu draudzes loceklis. Mūsu ieradumi jāsaņķo ar Dieva prātu. Mums ir apliecināts, ka "Dievs ir Tas, Kas strādā jūsos", tomēr cilvēkam ir jādara sava daļa, savaldot ēstkāri un kaislības. (372) Reliģiska dzīve prasa sirds un prāta saskaņīgu sadarbošanos ar dievišķajiem spēkiem. Neviens cilvēks ar saviem darbiem vien nevar sevi izglābt, un arī Dievs nevar padarīt šo darbu priekš cilvēka bez viņa paša līdzdarbības. Bet, ja cilvēks strādā nopietni, tad arī Dievs strādā ar viņu, sniedzot tam spēku kļūt par Dieva bērnu.

Kad ar ļaudīm runā par veselības jautājumu, tie bieži saka: "Mēs zinām daudz vairāk, nekā mēs darām." Viņi nesaprot, ka tie ir atbildīgi par katru gaismas staru, kas skar viņu fizisko labklājību, un, ka katrs tō ieradums ir atklāts Dieva skatam. Fiziskajā dzīvē nedrīkst rīkoties uz labu laimi. Katrs orgāns, katra būtnes šķiedra svēti jāsaņķo ar kaitīgiem ieradumiem.

Diēta

Mūsu ēšanas un dzeršanas ieradumi rāda, vai mēs esam no pasaules vai arī to skaitā, kurus Kungs ar Savu vareno patiesības lauzni ir atšķīris no pasaules. Tie ir viņa īpašie ļaudis, kas ir čakli labos darbos. Dievs ir runājis Savā Vārdā. Dāniēls un viņa trīs biedru dzīves apraksts ir svētruna par veselības reformu. Dievs ir runājis Izraēla bērnu vēsturē, no kuriem viņu pašu labā Kungs centās atturēt gaļas uzturu. Viņš tos baroja ar maizi no Debesīm, "cilvēki ēda eņģeļu barību". Tomēr viņi turējās pie savas pasaulīgās ēstkāres, un, jo vairāk tie savas domas koncentrēja pie Ēģiptes gaļas podiem, jo vairāk tie ienīda barību, ko Dievs tiem deva, lai uzturētu tos fiziski, garīgi un tikumiski veselus. Viņi ilgojās pēc gaļas podiem, un šajā virzienā viņi ir darījuši tieši tikpat, cik daudzi dara mūsu dienās.

Daudzi cieš, un daudzi iet kapā, tāpēc ka izdabā savai ēstkārei un savām tieksmēm. (373) Viņi ēd, kas patīk viņu samaitātai garšai, novājinot ar to gremošanas orgānus un kaitējot savām spējām uzņemt dzīvības uzturēšanai vajadzīgo barību. Tas izsauc akūtu saslimšanu, un pārāk bieži seko nāve. Tie, kam vajadzēja zināt kaut ko labāku, ar pašnāvniecisku rīcību ātri nolieto trauslo organismu.

Draudzēm vajadzētu nelokāmi un uzticami stāvēt par gaismu, ko devis Dievs. Katram loceklim vajadzētu rīkoties saprātīgi, lai no savas dzīves izskaustu katru samaitātu iekāri.

Galējības diētā

Es zinu, ka daudzi mūsu brāļi sirdī un dzīvē ir pretojušies veselības reformai. Es neaizstāvu nekādas galējības. Bet, pārskatot savus rokrakstus, es redzēju, sniegtās izšķirošās liecības un brīdinājumus no briesmām, kam pakļauti mūsu ļaudis, ja tie atdarina pasaules dzīves veidu un ieradumus savu iegribu un ēstkāres apmierināšanā, kā arī tieksmē lepoties ar apģērbu. Mana sirds ir saguruši un nobēdājusies par pašreizējo stāvokli šai jautājumā. Daži saka, ka citi mūsu brāļi šo lietu ir pārāk pārspīlējuši. Bet vai tāpēc, ka daži varbūt ir rīkojušies neapdomīgi, visos gadījumos uzspiezdami savus uzskatus par veselības reformu, kāds drīkst atturēt patiesību par šo lietu? Pasaules cilvēki vispārīgi ir tālu aizgājuši pretējā galējībā, apmierinot savas iegribas un nododoties nesātībai ēšanā un dzeršanā, visa tā rezultātā valda rupjš juteklīks dzīves veids.

Tagad daudzi, kas tika gatavojušies darbam priekš Kunga, bet kas veselības likumu ievērošanu neizjuta kā uz tiem gulstošos svētu pienākumu, jau atrodas nāves ēnā. Organisma fiziskās uzbūves likumi tiešām ir Dieva likumi, tomēr šī patiesība, liekas, ir aizmirsta. Daži sevi ir aprobežājuši ar uzturu, kas nevar saglabāt veselību. (374) Viņi nav gādājuši par barojošu uzturu, kas aizstātu kaitīgās vielas, un viņi nav apsvēruši, ka uztura pagatavošanai visveselīgākā veidā ir vajadzīga izdomas spēja un smalkjūtība. Lai veiktu savu darbu, organismam jātiek pareizi pabarotam. Tas ir pretēji veselības reformai, ja pēc neveselīgo ēdienu lielās dažādības atmešanas tiek pieņemta pretējā

galējība, lielā mērā ierobežojot uztura daudzumu un labumu. Veselības reformas vietā tā ir veselības reformas sakropļošana.

Patiesa sātība un atturība

Apustulis Pāvils raksta: "Vai nezināt, ka tie, kas iet skrieties, gan visi skrien, bet viens dabū goda maksu? Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat. Bet ikviens, kas cīkstas, savaldās visās lietās, - viņi tāpēc, ka dabūtu iznīcīgu kroni, bet mēs neiznīcīgu. Es tad skrienu ne tā kā uz ko nezināmu, - es cīnos, ne tā kā gaisu sizdams, bet es savu miesu savaldu un to apspiežu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams." (1.Kor.9,24.-27. pēc angļu tulk.)

Daudzi pasaulē nododas postošiem ieradumiem. Ēstkāre un savu tieksmju apmierināšana ir tas likums, kas viņus pārvalda, un nepareizo ieradumu dēļ viņu tikumiskā izpratne ir aptumšota un spējas izšķirt svētas lietas lielā mērā iznīcinātas. Bet kristiešiem nepieciešams būt stingri sātīgiem. Viņiem savs karogs jāpaceļ augstu. Ļoti svarīga ir atturība ēšanā, dzeršanā un ģērbšanās veidā. Jāvaida pamatlīkumiem, bet ne ēstkārei un iedomām. Kas ēd par daudz vai apšaubāma labuma uzturu, viegli tiek ierauti izlaidībā un daudzās citās "bezprātīgās un nelabās kāribās, kas cilvēku gāž samaitāšanā un pazušānā". 1.Tim.6,9. "Dieva darba biedriem" vajadzētu izlietot visu savu iespaidu, lai atbalstītu patiesas sātības un atturības pamatlīkumu izplatīšanos. (375)

Būt uzticīgiem Dievam – tas nozīmē daudz. Viņam ir prasības pret visiem, kas iesaistās Viņa darbā. Viņš vēlas, lai prāts un miesa tiktu saglabāti vislabākajā veselības stāvoklī, katra spēja un gara dāvana pakļauta dievišķai vadībai un viss cilvēks būtu tik stiprs un tik uzmanīgs, kāds tas var kļūt, attīstot visstingrākās sātības un atturības ieradumus. Mums ir pienākums Dieva priekšā nodot Viņam sevi bez atlikuma, miesu un dvēseli, atzīstot, ka visas spējas ir Viņa uzticētas dāvanas, kas jāizlieto kalpošanā Viņam. Visi mūsu spēki un vēl neizkoptās spējas šai pārbaudes laikā pastāvīgi jāstiprina un jāattīsta. Atbildīgām vietām šai darbā vajadzētu izraudzīt tikai tos, kas vērtē šos pamatlīkumus un kas saprātīgi un Dieva bijībā ir radinājušies rūpēties par savu miesu. Tos, kas jau ilgi ir patiesībā un tomēr nevar atšķirt skaidros taisnības pamatlīkumus no ļaunajiem pamatlīkumiem, kuru izpratne par taisnību, žēlastību un Dieva mīlestību ir miglaina, vajadzētu atbrīvot no atbildībām. Katrai draudzei ir vajadzīga skaidra, asa liecība, kas dod bazūnei skaidru skaņu.

Būtu gūta liela uzvara, ja mums izdotos atmodināt mūsu ļaužu morālo iejūtību sātības un atturības jautājumā. Ir jāamāca un praktiski jāievēro sātība visās šīs dzīves lietās. Atturība ēšanā, dzeršanā, gulēšanā un ģērbšanās ieradumos ir viens no reliģiskās dzīves lielajiem pamatlīkumiem. Dvēseles svētnīcā ienestā patiesība izšķiroši ietekmēs miesas kopšanu. Ne uz ko, kas skar cilvēcīgā pārstāvja veselību, nedrīkst skatīties vienaldzīgi. Mūsu mūžīgā labklājība atkarīga no tā, kā mēs šai dzīvē izlietojam savu laiku, spēku un iespaidu.

Dāvids atzina: "Es ļoti brīnišķi esmu darīts." Ja Dievs mums ir devis tādu dzīvokli, kāpēc gan nebūtu rūpīgi jāaplūko katra atsevišķā telpa? Vissvarīgākie ir prāta un sirds kambari. (376) Vai tā vietā, lai dzīvotu mājas pagrabā, baudot juteklīgos un pazemojošos priekus, nevajadzētu labāk atvērt šīs skaistās telpas un ieaicināt Kungu Jēzu, lai nāk un dzīvo kopā ar mums?

Sludinātājiem jāamāca veselības reforma

Mūsu sludinātājiem jāklūst gudriem veselības reformā. Viņiem jāiepazīstas ar fizioloģiju un higiēnu, tiem vajadzētu izprast likumus, kas pārvalda fiziskos dzīvības procesus, un to ietekmi uz prātu un dvēseles veselību.

Tūkstošreiz tūkstoši maz zina par brīnišķo miesu, kādu Dievs tiem ir devis, kā arī par to, kā par savu ķermeni jā rūpējas, un viņi domā, ka svarīgāk ir pētīt lietas, kam ir daudz mazāka nozīme. Seit darāms darbs sludinātājiem. Ja tie šai lietā nostāsies pareizi, tad jau daudz būs iegūts. Savās mājās un savā pašu dzīvē tiem vajadzētu paklausīt dzīvības likumiem, rīkojoties saskaņā ar pareiziem pamatlīkumiem un dzīvojot veselīgi. Tad viņi būs spējīgi pareizi runāt par šo tematu, vadot ļaudis reformas darbā arvien augstāk un augstāk. Paši dzīvojot gaismā, tie var sniegt vēsti, kas būs ļoti vērtīga ļaudīm, kam ir vajadzīga tieši tāda liecība.

Tiks iegūtas dārgas svētības un bagāti piedzīvojumi, ja sludinātāji veselības jautājuma izskaidrošanu savienos ar visu savu darbu draudzēs. Ļaudīm jāiegūst gaisma par veselības reformu. Šis darbs ir pamests novārtā, un daudzi ir tuvu nāvei, tāpēc ka tiem nav gaismas, ko tiem vajadzētu saņemt un kas tiem jāsaņem, lai tie atteiktos no savtīgo iegribu apmierināšanas. (377)

Mūsu savienību priekšniekiem ir jāatzīst, ka pienācis pēdējais laiks šai jautājumā nostāties pareizajā pusē. Sludinātājiem un skolotājiem saņemtā gaisma jāsniedz citiem. Visās frontēs ir vajadzīgs viņu

darbs. Dievs viņiem palīdzēs, Viņš stiprinās Savus kalpus, kas stāv stipri, un tie netiks novērsti no patiesības un taisnības, lai izdabātu sevis apmierināšanas tieksmēm.

Audzinašanas darbs ārstnieciskās misijas līnijās ir liels un svarīgs solis, kas sperts uz priekšu, lai cilvēkā pamodinātu tikumisko atbildības sajūtu. Ja sludinātāji būtu satvēruši šo darbu tā dažādajos nozarojumos saskaņā ar Dieva doto gaismu, tad ēšanā, dzeršanā un ģērbšanās ieradumos jau būtu notikusi izšķiroša reforma. Tomēr daži ir stāvējuši tieši ceļā veselības reformas iešanai uz priekšu. Viņi ir atturējuši ļaudis ar savām vienaldzīgajām vai nosodošajām piezīmēm vai arī ar humoru un jokošanos. Viņi paši un daudzi citi ir cietuši no dažādām kaitēm līdz pat nāvei, un tomēr visi vēl nav mācījušies būt gudri.

Tikai visuzbrūkošākā cīņa ir devusi zināmus panākumus. Ļaudis nav bijuši labprātīgi aizliegt sevi, nav bijuši labprātīgi pakļaut savas domas un gribu Dieva gribai, un savās personīgajās ciešanās un savā iespaidā uz citiem tie ir ieraudzījuši šādas rīcības neizbēgamās sekas.

Draudze veido savu vēsturi. Katru dienu ir cīņas un pārgājieni. No visām pusēm mums uzmācas neredzami ienaidnieki, un mēs vai nu uzvarām caur Dieva doto žēlastību vai paši tiekam uzvarēti. Kas veselības reformas lietā esam ieņēmuši neitrālu stāvokli, pasteidzieties atgriezties. Sī ir dārga gaisma, un Kungs man devis vēsti paskubināt visus, kas ieņem atbildīgas vietas jebkurā Dieva darba frontē, uzmanīties, lai patiesībai būtu noteicošais vārds sirdī un dzīvē. (378) Tikai tā cilvēks varēs stāties pretī kārdināšanām, ar ko tiem pasaulē noteikti būs jāstopas.

Kāpēc daži no mūsu kalpojošiem brāļiem tik maz interesējas par veselības reformu? – Tāpēc ka norādījumi par sātību visās lietās parāda viņu dzīves veidu, savu tieksmju apmierināšanas nepareizību. Dažās vietās tas ir bijis lielais piedauzīšanās akmens mūsu ceļā, ļaudīm nesot veselības reformu, lai viņi to izpētītu, īstenotu dzīvē un mācītu tālāk citiem. Nevienam cilvēkam nevajadzētu atšķirt par ļaužu skolotāju, kamēr viņa mācība vai priekšzīme runā pretī liecībai, ko Dievs devis Saviem kalpiem par diētu un ko Viņš pavēlējis sniegt tālāk, jo tad rastos sajukums. Darbinieka nevērība pret veselības reformu padara to nepiemērotu būt par Kunga vēstnesi.

Gaisma, ko Kungs par šo jautājumu devis Savā Vārdā, ir skaidra, un cilvēki tiks izmeklēti un pārbaudīti daudzējādās veidos, lai redzētu, vai viņi ņem to vērā. Par kristīgo sātību un atturību ir jāpamāca katra draudze un katra ģimene. Visiem jāzina, kā ēst un dzert, lai saglabātu veselību. Mēs dzīvojam laikā, kad norisinās noslēdzošie notikumi šīs pasaules vēsturē, un Sabata ievērotāju rindās vajadzētu valdīt saskaņīgai rīcībai. Kas atturas no lielā ļaužu apmācīšanas darba šai jautājumā, tie neiet tur, kur Lielais Ārsts rāda tiem ceļu. "Ja kas Man grib sekot", saka Kristus, "tam būs sevi pašu aizliegt, savu krustu uz sevi ņemt un sekot Man." Mat.16,24.

Kungs man rādīja, ka, pateicoties veselības reformas praktiskajam iespaidam, daudzi, daudzi tiks glābti no fiziska, garīga un morāla pagrimuma. Tiks noturētas pārrunas par veselību un pavairoti preses izdevumi. (379) Veselības reformas pamatlukumus pieņems atzinīgi, un daudzi tiks apgaismoti. Veselības reformai līdzī ejošais iespaids ierosinās visus, kas meklē gaismu, to apspriest, un tie soli pa solim ies uz priekšu, lai pieņemtu īpašās šim laikam dotās patiesības. Tā sastapsies taisnība un patiesība.

Dzīvība ir svēta dāvana, kuras pasargāšanai un izlietošanai Dievam par godu vienīgi Viņš var darīt mūs spējīgus. Un Viņš, Kas brīnīšķi veidoja miesu, īpašā kārtā rūpēsies, lai to uzturētu kārtībā, ja tikai cilvēki nestrādās pretī Viņa nodomam. Katru mums uzticēto spēju Viņš palīdzēs attīstīt un izlietot saskaņā ar Devēja gribu. Mūsu esamībai tiek pieliktas dienas, mēneši un gadi, lai mēs, izlietojot izdevības un priekšrocības, panāktu savu personīgo izglābšanos un ar savu nesavtīgo dzīvi atbalstītu citu labklājību. Tā mēs varam uzcelt Kristus valstību un darīt zināmu Dieva godu.

Evaņģēlijam un ārstnieciskam misijas darbam kopīgi jāiet uz priekšu. Evaņģēlijs jāsaista ar patiesas veselības reformas pamatlukumiem. Kristietība jāienes praktiskajā dzīvē. Ir jāveic nopietns un pamatīgs reformācijas darbs. Patiesa Bībeles reliģija ir Dieva mīlestības plūsma kritušā cilvēka labā. Dieva ļaudīm jāiet uz priekšu tā, lai būtu redzams viņu taisnīgums un godīgums, iespaidojot to sirdis, kas meklē patiesību, kas vēlas darīt savu daļu šajā tik sasprindzinātī nopietnajā laikmetā. Mums veselības reformas pamatlukumi jāsniedz ļaudīm, dārot visu, kas ir mūsu spēkos, lai vīri un sievas ieraudzītu šo likumu nepieciešamību un sāktu tos īstenot dzīvē.

Balss izkopšanas svarīgums

(380)Visā mūsu darbā vairāk uzmanības vajadzētu veltīt balss izkopšanai. Mums var būt zināšanas, bet, ja mēs nezināsim, kā pareizi lietot balsi, mūsu darbs būs neveiksmīgs. Kam derēs mūsu izglītība

un audzināšana, ja mēs nepratīsim savas domas ietērt atbilstošā valodā. Zināšanas mums dos maz priekšrocību, ja mēs neizkopsim valodas dāvanu, bet tām būs brīnišķīgs spēks, ja tās savienos ar spēju izteikt gudrus, palīdzību sniedzošus vārdus un izteikt tos tādā veidā, kas saistītu uzmanību.

Studentus, kas cer kļūt par Dieva lietas strādniekiem, vajadzētu mācīt runāt skaidrā un viegli saprotamā veidā, citādi viņu iespaids uz labu samazināsies uz pusi. Spēja runāt vienkārši un skaidri, spēcīgos, pilnskanīgos toņos ir nenovērtējama jebkurā darba līnijā. Nepieciešama šī īpašība ir tiem, kas vēlas kļūt sludinātāji, evaņģēlisti, Bībeles strādnieki vai kolportieri. Kas nodomājuši iesaistīties šajās darba frontēs, tos vajadzētu pamācīt lietot savu balsi tā, lai, runājot uz ļaudīm par patiesību, tiktu atstāts izšķirīgs iespaids uz labu. Patiesību nedrīkst sabojāt, pasniedzot to nepietiekami skaidros izteicienos.

Kolportieris, kas var skaidri un saprotami izteikties par grāmatas vērtību, kuru viņš vēlas pārdot, redzēs, ka šī spēja ir liels palīgs viņa darbā. Viņam var rasties izdevība lasīt kādu grāmatas nodaļu, un ar savas balss muzikālo skaņu un vārdu uzsvēršanu viņš attēloto ainu var tik skaidri parādīt savu klausītāju gara skata priekšā, it kā tā tiešām būtu redzama. (381)

Kas notur Bībeles lasījumus sapulcē vai ģimenē, tam vajadzētu būt spējīgam lasīt plūstošā, muzikālā intonācijā, kas valdzinātu klausītājus.

Evaņģēlija sludinātājiem vajadzētu zināt, kā savai runai piešķirt spēku un izteiksmīgumu, darot mūžīgās dzīvības vārdus tik izteiksmīgus un iespaidīgus, ka klausītāji nemaz nevarētu neizprast to vērtību. Man ļoti sāp, kad dzirdu daudzus mūsu sludinātājus runājam tik vāji un nepilnīgi. Tādi sludinātāji nolaupa Dievam godu, kāds Tam tiktu piešķirts, ja tie būtu radinājušies izteikt vārdus ar attiecīgu spēku.

Nevienam cilvēkam nevajadzētu uzskatīt sevi par derīgu iesaistīties sludināšanas darbā, kamēr tas ar neatlaidīgām pūlēm nav pārvarējis katru trūkumu savā izrunā. Ja viņš mēģina runāt, nesaprazdams, kā izmantot šo valodas dāvanu, tad puse no viņa iespaida pazūd, jo viņam ir maz spēka saistīt sapulces apmeklētāju uzmanību.

Lai arī kāda būtu nodarbošanās, ikvienam cilvēkam vajadzētu mācīties valdīt pār savu balsi, lai, rodoties sarežģījumiem, viņš nerunātu tādā tonī, kas uztrauktu cilvēka sirds visjaunākās kaislības. Pārāk bieži runātājs un uzrunātais runā asi un skarbi. Skarbi, pavēlnieciski vārdi, izteikti cietā, griezīgā tonī, ir izšķīruši draugus, kā rezultātā ir zudušas dvēseles.

Norādījumus par balss izkopšanu vajadzētu sniegt jau mājās. Vecākiem savus bērnus vajadzētu mācīt runāt tik skaidri, ka klausītāji var saprast katru vārdu. Viņiem vajadzētu tos pamācīt skaidri un labi sadzirdami lasīt Bībeli, lai ar to tiktu pagodināts Dievs. Un lai tie, kas no metas uz ceļiem ap ģimenes altāri, uzrunājot Dievu, neapslēpj savu seju rokās, noliekdamies tieši pie krēsla. Lai viņi paceļ savas galvas un runā ar savu Debesu Tēvu svētā godbijībā, izsakot vārdus dzirdamā balsī.

Vecāki, radinieties runāt tādā veidā, lai jūsu valoda būtu par svētību jūsu bērniem. Šajā ziņā nepieciešams pamācīt sievietes. Pat darbos aizņemtās mātes, ja vien tās grib, var izkopt valodas dāvanu un var pamācīt savus bērnus pareizi lasīt un runāt. (382)Viņas to var darīt, strādājot savus darbus. Nekad nav par vēlu, lai šai ziņā sāktu laboties. Dievs aicina vecākus mājas lokā ienest visu iespējamo pilnību.

Sabiedriskās sanāksmēs ir sevišķi vajadzīga izteikties skaidri un saprotami, lai visi varētu dzirdēt sniegtās liecības un gūt no tām sev labumu. Kad sabiedriskās sanāksmēs Dieva ļaudis atstāsta savus piedzīvojumus, attālinās grūtības un tiek sniegta palīdzība. Tomēr pārāk bieži liecības nodod kļūdainos, neskaidros izteicienos, un nav iespējams īsti izprast, kas tika teikts. Tad svētības bieži tiek pazaudētas.

Lai tie, kas lūdz un kas runā, izsaka savus vārdus pareizi un runā skaidrā, izprotamā un labi dzirdamā balsī. Pareizi pienesta lūgšana ir spēks uz labu. Tas ir viens no Kunga lietotajiem līdzekļiem, lai ļaudīm darītu zināmas dārgās patiesības vērtības. Tomēr lūgšana nav tas, kam tai vajadzētu būt, to cilvēku neizkoptās balss dēļ, kas tās izsaka. Sātans priecājas, ja Dievam pienestās lūgšanas gandrīz nav sadzirdamas. Lai Dieva ļaudis mācās runāt un lūgt tādā veidā, kas pareizi attēlotu mūsu lielās patiesības. Lai nodotās liecības un pienestās lūgšanas ir skaidras un saprotamas. Ar to tiks pagodināts Dievs.

Lai visi vispilnīgākā veidā izmanto valodas dāvanu. Dievs aicina uz augstāku, pilnīgāku kalpošanu. Viņu apkauno tāda cilvēka nepilnvērtīgi izteicieni, kas ar neatlaidīgām pūlēm var kļūt pieņemams Viņa

domu tālāk paudējs. Patiesību pārāk bieži sabojā kanāls, caur kuru tā plūst.

Kungs aicina visus, kas saistīti ar kalpošanu Viņam, piegriezt uzmanību balss izkopšanai, lai tie pieņemamā veidā varētu izteikt tiem uzticētās lielās un svinīgās patiesības. Lai neviens nesabojā patiesību ar nepilnvērtīgu izteiksmi. Lai tie, kas nav izkopuši valodas dāvanu, nedomā, ka ir piemēroti sludinātāja darbam, jo viņiem vēl jāiegūst spējas sazināties. (383)

Kad jūs runājat, tad lai katrs vārds ir pilnīgs, ar labi sadzirdamu galotni un katrs teikums skaidrs un izprotams līdz pēdējam vārdam. Daudzi, tuvojoties teikuma noslēgumam, pazemina balss toni, runādami tik neskaidri, ka domu spēks tiek iznīcināts. Vārdus, kurus vispār ir vērts teikt, ir vērts izteikt skaidrā, izprotamā balsī, ar uzsvērumiem un izteiksmīgi. Tomēr nekad nemeklējiet vārdus, kas atstātu iespaidu, ka jūs esat mācīts vīrs. Jo lielāka būs jūsu vienkāršība, jo labāk jūsu vārdi tiks izprasti.

Jaunieši un jaunietes, vai Dievs ir ielicis jūsu sirdī vēlēšanos kalpot Viņam? Tad katrā ziņā izkopjiet savu balsi, cik vien jūs spējat, lai varat par dārgo patiesību runāt tā, ka arī citiem tā kļūtu skaidra un saprotama. Nepiesavinieties ieradumu lūgt tik neskaidri un tik klusu, ka jūsu lūgšanām nepieciešams izskaidrotājs. Lūdziet vienkārši, tomēr skaidri un saprotami. Tas neliecina par pazemību, ja mēs ļaujam balsij kļūt tik klusai, ka to vairs nevar sadzirdēt.

Kas domā iesaistīties Dieva darbā par sludinātājiem, tiem es gribētu teikt: apņēmīgi centieties būt pilnīgi savā valodā. Lūdziet Dievu, lai Viņš jums palīdz aizsniegt šo lielo mērķi. Ja jūs lūdzat sapulcē, tad atcerieties, ka jūs uzrunājat Dievu un ka Viņš vēlas, lai jūs runātu tā, ka visi klātesošie var dzirdēt un iekļaut savus lūgumus jūsējos. Steigā izteikta lūgšana, kurā vārdi saplūst kopā, nepagodina Dievu un nesniedz nekādu labumu klausītājiem. Lai sludinātāji un visi, kas pienes lūgšanas atklātībā, mācās lūgt tā, ka Dievs tiktu pagodināts un klausītāji svētīti. Lai tie runā lēni un skaidri un tik skaļā balsī, ka visi var dzirdēt, tā ka ļaudis var pievienoties, sakot: Amen.

Dodiet Dievam, kas viņam pieder

(384) Kungs Saviem ļaudīm ir devis vēsti šim laikam. Tā attēlota Malaķijas trešajā nodaļā. Vai gan Kungs Savas prasības varētu izteikt skaidrākā un vēl spēcīgākā veidā par to, kā tas darīts šajā nodaļā?

Visiem vajadzētu atcerēties, ka Dieva prasības mums ir pāri visām citām prasībām. Viņš mums dod bagātīgi, un līgums, ko Viņš slēdzis ar cilvēku, prasa, lai cilvēks desmito daļu no saviem īpašumiem atdotu atpakaļ Kungam. Kungs žēlojošā laipnībā uztic Saviem pārvaldniekiem Savas bagātības, bet par desmito Viņš saka: Tas pieder Man. Tieši proporcionāli tam, kā Dievs cilvēkam ir devis Savas bagātības, tā cilvēkam jāatdod Dievam godīgs desmitais no visas savas mantas. Šis noteiktās kārtības autors ir pats Jēzus Kristus.

Šis darbs sevī ietver svinīgas un mūžīgas sekas, un tas ir pārāk svēts, lai to atstātu cilvēciegiem impulsiem. Mums nevajadzētu justies brīviem rīkoties šai lietā, kā paši vēlamies. Atsaucoties uz Dieva prasībām, mums vajadzētu regulāri atsevišķi nolikt daļu kā svētu, kas izlietojama Viņa darbā.

Augļu pirmajiem

Bez desmitā Kungs prasa augļu pirmajos no visiem mūsu ienākumiem. Tos Viņš ir paturējis Sev, lai Viņa darbs vīrs zemes tiktu bagātīgi atbalstīts. Kunga kalpi nedrīkst tikt aprobežoti ar nepietiekošu apgādi. Nevajadzētu pieļaut, ka vēstneši, kas izskaidro dzīvības Vārdu, tiek aizkavēti. Mācot patiesību, tiem vajadzētu būt līdzekļiem, ko varētu ieguldīt, lai uz priekšu virzītu darbu, kas jāpadara īstā laikā, lai tam būtu vislabākais un visglābjošākais iespaids. Ir jādara žēlastības darbi, ir jāpalīdz trūcīgiem un cietējiem. (385) Šim nolūkam piemēroti ir ziedojumi un dāvanas. Šis darbs sevišķi jādara jaunos laukos, kur patiesības karogs vēl nekad nav ticis pacelts. Ja visi Dievu atzīstošie ļaudis, kā vecie, tā jaunie, darītu savu pienākumu, tad Kunga mantu namā netrūktu līdzekļu. Ja visi nodotu godīgu desmito un veltītu Kungam savu ienākumu augļu pirmajos, tad Dieva darbam būtu bagātīgs līdzekļu krājums. Tomēr Dieva likuma necienī un tam nepaklausa, un šī iemesla dēļ jūtām trūkuma žņaugus.

Pieminiēt nabagus

No mūsu dzīves vajadzētu izslēgt visu izšķērdību, jo laiks darbam ir īss. Visapkārt ap mums mēs redzam trūkumu un ciešanas. Ģimenēm nepietiek uztura, mazi bērni kliec pēc maizes. Nespējnieku patversmēm nav piemērotu mēbeļu un gultas piederumu. Daudzi dzīvo tikai būdiņās, kurās nav gandrīz nekādu ērtību. Nabagu kliecieni sniedzas Debesīs. Dievs redz, Dievs dzird. Tomēr daudzi

grezno paši sevi. Kamēr viņu līdzcilvēki dzīvo nabadzībā un izsalkumā, ciešot no barības trūkuma, viņi savam galdam izdod lielas summas un ēd daudz vairāk, kā tiem vajadzīgs. Kāds norēķins gan cilvēkiem drīzumā būs jādod par Kunga naudas savtīgo izlietošanu! Kas nonicina Dieva iekārtoto trūcīgo apgādes sistēmu, redzēs, ka tie ir aplaupījuši ne tikai līdzcilvēkus, bet, ka, aplaupot tos, tie ir aplaupījuši Dievu un piesavinājušies Viņa mantu.

Visas lietas pieder Dievam

Visu labumu, ko cilvēks bauda, viņš saņem, pateicoties Dieva žēlastībai. Kungs ir lielais, labdarīgais Devējs. Visiem ir parādīta Viņa mīlestība bagātajos krājumos, ko Viņš sniedz cilvēkam. Viņš mums ir devis pārbaudes laiku, kurā jāizveido Debesu pagalmiem derīgs raksturs. (386) Un ne tāpēc, ka Viņam kaut kā trūktu, Viņš mūs aicina daļu no mūsu īpašumiem nodot Viņam.

Kungs Ēdenē radīja visādus kokus, kas bija patīkami acīm un labi uzturam, un Viņš pavēlēja Ādamam un Īvai papildam baudīt Viņa balyas. Tomēr Viņš noteica vienu izņēmumu. No laba un ļauna atzīšanas koka tie nedrīkstēja būt. So koku Dievs iestādīja atsevišķi kā pastāvīgu atgādinātāju, ka viss pieder Viņam. Ar to Viņš tiem deva izdevību ar savu pilnīgo paklausību Viņa prasībām pierādīt savu ticību un paļaušanos uz Viņu.

Tā ir arī ar Dieva prasībām mums. Viņš ieliek Savas bagātības cilvēku rokās, bet prasa, lai viena desmitā daļa uzticīgi tiktu nolikta Viņa darba vajadzībām. Viņš prasa, lai šo daļu nodotu Viņa mantu namā. Tā jāatdod Viņam kā Viņa īpašums, tā ir svēta un jāizlieto svētiem mērķiem, to uzturēšanai un atbalstīšanai, kas nes glābšanas vēsti visām pasaules daļām. Viņš patur šo daļu, lai Viņa mantu namā vienmēr ieplūstu līdzekļi un lai patiesības gaismā varētu sniegt kā tiem, kas tuvu, tā arī tiem, kas tālu. Uzticībā paklausot šai prasībai, mēs atzīstam, ka viss pieder Dievam.

Un vai Kungam nav tiesību to prasīt no mums? Vai Viņš neatdeva Savu vienpiedzimušo Dēlu, jo Viņš mūs mīlēja un vēlējās glābt no nāves? Un vai mūsu pateicības upuriem nav jāieplūst Viņa mantu namā, lai no turienes tiktu ņemti Viņa valsts tālākai atbalstīšanai virs zemes? Ja Dievam pieder visa mūsu manta, vai tad pateicība Viņam neliks mums pienest labprātīgus un pateicības upurus, tā atzīstot Viņu par dvēseles, miesas, gara un mantas īpašnieku? Ja Dieva plānam paklausītu, tad tagad Viņa mantu namā plūstu līdzekļi, un tad pilnīgi pietiktu naudas, lai sludinātāji varētu ieiet jaunos laukos un strādnieki varētu pievienoties sludinātājiem, lai patiesības karogu paceltu zemes tumšajās vietās.

Bez atvainojuma

Tas ir Debesu norādīts plāns, ka cilvēkiem jāatdod Kungam Viņam piederošais īpašums, un tas ir tik skaidri pateikts, ka vīri un sievas nevar atvainot savu nesaprašanu vai izvairīšanos no pienākumiem un atbildībām, kādas Kungs tiem uzlicis. Kas apgalvo, ka nevar atzīt to par savu pienākumu, tie atklāj Debesu Universam, draudzei un pasaulei, ka viņi negrib redzēt šo skaidri izteikto prasību. Viņi domā, ka, paklausot Kunga plānam, tie samazinās savu īpašumu. Savas savtīgās dvēseles alkatībā tie vēlas uzskatīt par savu visu mantu, kā pamatkapitālu, tā augļus, lai to izlietotu savā labā.

Dievs uzliek Savu roku uz visiem cilvēka īpašumiem, sacīdams: Es esmu Universa īpašnieks, un šīs mantas pieder Man. Desmito, ko jūs atturat, Es esmu paredzējis Savu kalpu uzturēšanai un atbalstīšanai viņu darbā, atverot Rakstus tiem, kas dzīvo tumšos apgabalos un kas neizprot Manus likumus. Sos Manus līdzekļus izlietojot savu iegribu apmierināšanai, jūs esat nolaupījuši dvēselēm gaismu, ko tās būtu saņēmušas, ja jūs nebūtu ņēmuši no Mana līdzekļu krājuma. Jums tika dota izdevība parādīt savu uzticību Man, bet jūs to nedarījāt, jūs aplaupījāt Mani, jūs apzagāt Manu līdzekļu krājumu. "Jūs esat ar lāstu nolādēti".

Cita izdevība

Kungs ir lēnprātīgs un laipnīgs, un tiem, kas rīkojušies tik negodīgi, Viņš dod citu izdevību. Viņš saka: "Atgriezieties atkal pie Manis, tad Es atgriezīšos pie jums." Bet tie saka: "Kā lai atgriezāties?" Mal.3,7.9. Viņu nauda ir ieplūdināta sevis apgādāšanas un sevis slavināšanas kanālos, it kā šī manta piederētu viņiem pašiem un nebūtu aizdota bagātība. Viņu samaitātā sirdsapziņa ir kļuvusi tik cieta un neiespaidojama, ka tie neredz lielo ļaunumu, ko tie ir izdarījuši, tā aizšķērsojot ceļu, lai patiesības lieta nevarētu iet uz priekšu. (388)

Cilvēks, ierobežotais cilvēks, kas priekš sevis izlieto podus, kurus Dievs rezervējis glābšanas vēsts sludināšanai, cilvēks, kas ar savu savtīgumu aizšķērso ceļu priecīgās vēsts par Pestītāja mīlestību aizsūtīšanai bojā ejošajām dvēselēm, jautā: "Kā mēs Tevi apkrāpjam?" Dievs atbild: "Ar desmito un ar cilājamo upuri. Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti, ka jūs Mani apkrāpjat, visi ļaudis kopā." Visa

pasaule iesaistījusies Dieva aplaupīšanā. Ar naudu, kuru Dievs tiem ir aizdevis, cilvēki nododas izlaidīgai dzīvei, izpriecām, uzdzīvei, dzīrošanai un apkaunojošu iegribu apmierināšanai. Bet Dievs saka: "Es pie jums nāksu uz tiesu." 8.9.5. pants. Visai pasaulei būs jādod norēķins tai lielajā dienā, kad ikviens saņems spriedumu pēc saviem darbiem.

Svētība

Dievs pats apņemas svētīt tos, kas paklausa Viņa baušļiem: "Nesiet pilnu desmito mantu namā, ka barība ir Manā namā, un pārbaudiet jel Mani tā, saka Kungs Cebaot: vai Es jums neatvērsu Debesu logus un jums nedošu svētības pārparim? Un jūsu dēļ Es rāšu ēdēju, lai tas jums nemaitā zemes augļus un lai viņa koks tīrumā jums nav neauglīgs, saka Kungs Cebaot. Un visas tautas jūs teiks laimīgus, jo jūs būsiet jauka zeme, saka Kungs Cebaot." 10.11.12.p.

Kā cilvēki, kad to priekšā ir šie gaismas un patiesības vārdi, uzdrošinās nepildīt tik skaidri atklātu pienākumu? Kā viņi drīkst nepaklausīt Dievam, ja paklausība Viņa prasībām nozīmē Viņa svētības kā laicīgās, tā garīgās lietās un nepaklausība nozīmē Dieva lāstu? Sātans ir postītājs. Dievs nevar svētīt tos, kas atsakās būt uzticīgi namturi. Viss, ko Viņš tad var darīt, ir atļaut sātanam pabeigt savu postošo darbu. Mēs redzam, ka pār zemi nāk visāda veida nelaimes dažādās pakāpēs, un kāpēc? – Vairs nedarbojas Dieva savaldošais spēks. Pasaule nav ņēmusi vērā Dieva Vārdu. Cilvēki dzīvo, it kā Dieva nemaz nebūtu. Līdzīgi Noa laika pasaules iedzīvotājiem tie atsakās no jebkādam domām par Dievu.

Satraucošos apmēros virsroku gūst ļaunums, un zeme ir nobriedusi plāujai.

Neapmierinātie sūdzētāji

"Jūsu vārdi ir cieti pret Mani, saka Kungs. Un jūs sakāt: ko mēs pret Tevi runājam? Jūs sakāt: tas ir velti, Dievam kalpot, jo kāds labums atlec, kad turam Viņa bausli un ka bēdās staigājām priekš Kunga Cebaot? Bet nu mēs teicam laimīgus pārgalvjus, jo bezdievības darītāji pieaug, tie Dievu kārdina, un tomēr izsprūk." 13.-15.p. Šīs sūdzības izsaka tie, kas attur Dievam Viņam pienākošos daļu. Kungs tos aicina Viņu pārbaudīt, ienesot desmito Viņa mantu namā, lai tad redzētu, vai Viņš neizlies pār tiem svētību. Bet viņi sirdī kopj sacelšanās domas un turpina sūdzēties par Dievu, tai pašā laikā tie Viņu aplaupa un piesavinās Viņa mantu. Kad tie uzrāda viņu grēku, tie saka: Mani piemeklēja nelaime, raža man bija nabadzīga, bet bezdievīgiem veicas. Neatmaksājas ievērot Kunga norādījumus.

Bet Dievs nevēlas, ka kāds noskumis staigātu Viņa priekšā. Kas tā sūdzas par Dievu, tie paši ir izsaukuši nelaimi pār sevi. Tie ir aplaupījuši Dievu, un Viņa lieta ir kavēta, jo nauda, kam vajadzēja ieplūst Viņa mantu namā, ir izlietota savtīgiem mērķiem. Tie pierādīja savu neuzticību Dievam, neņemot vērā Viņa noteikto plānu. (390) Kad Dievs tiem piešķīra sekmes un tie tika aicināti atdot Viņam Viņa daļu, tie purināja savas galvas un nespēja redzēt, ka tas ir viņu pienākums. Tie aizvēra sava prāta acis, lai nebūtu jāredz. Tie paturēja sev Kunga naudu un kavēja darbu, kam pēc Viņa nodoma vajadzēja tikt padarītam. Dievs netika pagodināts ar Viņa uzticētās mantas izlietošanu. Tāpēc Viņš lika lāstam nākt pār tiem, ļaujot maitātājam iznīcināt viņu augļus un atnest viņiem nelaimi.

"Tie, kas Kungu bīstas."

Malakijas 3,16. ir parādīta pretējā šķīra, ļaudis, kas sanāk kopā, ne lai meklētu vainu pie Dieva, bet lai runātu par Viņa godību un stāstītu par Viņa žēlastības darbiem. Savā pienākumā tie ir bijuši uzticīgi. Tie Kungam atdevuši Viņam piederošo daļu. Tie sniedz liecības, kas Debesu eņģeļiem liek dziedāt un līksmoties. Tiem nav nekādu sūdzību pret Dievu. Kas staigā gaismā, kas ir uzticīgi un godīgi pienākuma pildīšanā, tos nedzird sūdzāmiem un meklējam vainas. Tie runā iedrošinošus, cerības un ticības pilnus vārdus. Sūdzas tikai tie, kas kalpo paši sev, kas Dievam neatdod Viņam piederošo daļu.

"Tad tie, kas Kungu bīstas, runāja cits ar citu, un Kungs nomanīja un uzklausīja, un piemiņas grāmata ir rakstīta Viņa priekšā tiem, kas Kungu bīstas, un tiem, kas Viņa vārdu piemin. Un tai dienā, ko Es darišu, saka Kungs Cebaot, tie Man būs par īpašumu, un Es tos žēlošu, kā vīrs savu dēlu žēlo, kas viņam kalpo. Tad jūs atkal redzēsiet starpību starp taisnu un bezdievīgu, starp to, kas Dievam kalpo, un to, kas Viņam nekalpo." 16.-18.p.

Sirsnīgas labdarības alga izpaužas arvien ciešākā sirds un prāta sadraudzībā ar Garu. (391)

Cilvēkam, kas piedzīvojis nelaimi un iekritis parādos, nevajadzētu ņemt Kunga daļu, lai dzēstu savus parādus līdzilvēkiem. Viņam vajadzētu ņemt vērā, ka šie dzīves apstākļi pielaisti viņa pārbaudei un ka, paturot Kunga daļu savai lietošanai, viņš aplaupa Devēju. Viņš ir Dievam parādā visu, kas viņam pieder, bet viņš kļūst divkāršs parādnieks, ja Kunga rezervētos līdzekļus izlieto parāda samaksāšanai cilvēcīgām būtnēm. Debesu grāmatās pret viņa vārdu ir rakstīts: "Neuzticīgs Dievam." Viņam būs jāatskaitās Dievam par Kunga naudas piesavināšanos savu ērtību vairošanai. Un pamatlikumu trūkums, kas parādīts nepareizā Dieva naudas izlietošanā, atklāsies viņa rīcībā arī citos jautājumos. Tas būs redzams visās lietās, kas saistītas ar viņa personīgo darbu. Cilvēks, kas aplaupa Dievu, attīsta tādas rakstura īpašības, kas darīs neiespējamu viņa uzņemšanu Dieva ģimenē augšā.

Savtīga bagātību izlietošana pierāda cilvēka neuzticību Dievam un padara līdzekļu pārvaldnieku nederīgu augstākai uzticības piešķiršanai Debesīs.

Visur atrodami kanāli, pa kuriem var plūst labdarība. Pastāvīgi rodas jaunas vajadzības, un misijas apgrūtina līdzekļu trūkums. Tās būs jāatstāj, ja Dieva ļaudis neatmodīsies un nesapratīs lietu patieso stāvokli. Negaidiet līdz nāvei, lai tad uzrakstītu testamentu, bet izdaliet savus līdzekļus, kamēr jūs vēl dzīvojat.

Kristus visā Bībelē

(392) Par krustā sistā Pestītāja, Kristus spēku sniegt mūžīgo dzīvību vajadzētu stāstīt visiem ļaudīm. Mums vajadzētu tiem rādīt, ka Vecā Derība ir tāda pat evaņģēlija simbolos un ēnās kā Jaunā Derība savā visa piepildījuma spēkā. Jaunā Derība nesniedz jaunu reliģiju, Vecā Derība nestāsta par reliģiju, kuras vietā būtu nākusi šī Jaunā. Jaunā Derība ir tikai Vecās Derības piepildījums un tālāka attīstība. Ābels ticēja Kristum un tikpat noteikti tika izglābts caur Viņa spēku kā Pēteris vai Pāvils. Enoks tikpat noteikti bija Kristus pārstāvis kā mīļotais mācekļis Jānis. Enoks staigāja ar Dievu, un viņa vairs nebija, jo Dievs viņu paņēma. Viņam tika uzticēta vēsts par Kristus otro atnākšanu. "Bet par šiem arī Enoks, septītais no Adama, sludinājis sacīdams: redzi, Kungs nāks ar Saviem daudz tūkstošiem svētiem tiesu turēt pār visiem." Jūdās 14. Enoka sludinātā vēsts un viņa uzņemšana Debesīs bija pārliecinošs pierādījums visiem viņa laikā dzīvojošiem ļaudīm. Pamatojoties uz to, Metuzāls un Noa varēja spēcīgi liecināt, ka taisnie var tikt pārvērsti.

Dievs, kas staigāja ar Enoku, bija mūsu Kungs un Pestītājs Jēzus Kristus. Viņš bija pasaules gaisma arī tad, tāpat kā Viņš ir tagad. Kas dzīvoja tad, tie nebija atstāti bez skolotājiem, kas tiem parādītu dzīvības ceļu, jo Noa un Enoks bija kristieši. Evaņģēlijs ir dots par Levja cilts kalpošanu sniegtajos priekšrakstos. Nešaubīga paklausība tiek prasīta tagad tāpat kā tad. Cik svarīgi mums ir saprast šī vārda lielo nozīmi! (393) Tiek jautāts: Kas ir draudzes nepilnības iemesls? Atbilde skan: mēs pieļaujam, ka mūsu prāts tiek novērst no Vārda. Ja Dieva Vārds tiktu ēsts kā dvēseles barība, ja tam dāvātu uzmanību un cieņu, tad nebūtu bijis vajadzības pēc tik daudzām un atkārtotām liecībām, kādas ir dotas. Tad Rakstus vienkāršie paskaidrojumi būtu pieņemti un īstenoti dzīvē.

Tā dzīvie pamatlikumi ir kā dzīvības koka lapas, kas tautām sniedz dziedināšanu.

Dzīvā Dieva Vārds nav tikai uzrakstīts, bet ir arī runāts. Bībele ir Dieva balss, kas runā uz mums tikpat neapšaubāmi, kā kad mēs to varētu dzirdēt ar savām ausīm. Ja mēs to atzītu, ar kādu godbijību mēs tad atvērtu Dieva Vārdu un ar kādu sirsnīgu nopietnību iedziļinātos tā priekšrakstos! Rakstu lasīšanu un pārdomāšanu tad uzskatītu par personīgo satikšanos ar bezgalīgo Dievu.

Kad sātans uzmācas ar saviem priekšlikumiem un iečukstējumiem, tad, ja savā dzīvē vadāmies no "Tā saka Kungs", mēs varam tikt paslēpti Visaugstākā noslēgtajā teltī.

Daudzi neatdarina mūsu svēto Paraugu, tāpēc ka tie tik maz pētī Viņa rakstura skaidros vilcienus. tik daudzi ir pilnīgi aizņemti ar saviem darbiem un plāniem, vienmēr kaut ko darīdami, ka nav ne laika, ne vietas ciešai, tuvai sadraudzībai ar dārgo Jēzu. Tie katru domu un rīcību nepārbauda Viņa priekšā, jautājot: "Vai šis ir Kunga ceļš?" Ja viņi tā rīkotos, tad tie staigātu ar Dievu, tāpat kā Enoks.

Mūsu nostāja pret pilsoniskajām varām

(394) Daži mūsu brāļi ir izteikuši un uzrakstījuši daudz ko tādu, kas iztulkots kā naidīga nostāšanās pret valdību un likumu. Ja sevi parādām tā, ka mūs var pārprast, tad pielaižam kļūdu. Nav gudri vienmēr meklēt kļūdas valdības vadītāju rīcībā. Mūsu uzdevums nav uzbrukt atsevišķām personām vai iestādēm. Mums vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem, lai mūs neuzskatītu par tādiem, kas nostājas pretī civilām varām. Taisnība, ka mūsu karš, ir uzbrūkošs, tomēr mūsu ieročiem jābūt tādiem, kas atrodami skaidrajā "Tā saka Kungs." Mūsu uzdevums ir sagatavot ļaudis, lai tie varētu pastāvēt Dieva

lielajā dienā. Mums nevajadzētu pieļaut, ka tiekam novērsti uz tādu izturēšanos vai rīcību, kas izraisītu strīdus vai naidīgu pretestību cilvēkos, kas nepieder mūsu ticībai.

Mums nevajadzētu strādāt tā, ka liktos, it kā mēs aizstāvam neuzticību valstij. Vajadzētu rūpēties, lai mūsu rakstos un runās nevarētu atrast nevienu izteicienu, kurā, to ņemot atsevišķi, varētu saskatīt vai saklausīt naidu pret likumu un kārtību. Visu vajadzētu rūpīgi pārdomāt, lai par mums nevarētu ziņot kā par neuzticības atbalstītājiem pret mūsu zemi un tās likumiem. No mums neprasa nepadošanos autoritātēm. Pienāks laiks, kad pret mums Bībeles patiesības aizstāvēšanas dēļ izturēsies kā pret nodevējiem, bet netuvināsim šo brīdi ar nepārdomātu rīcību, kas izraisītu strīdu un modinātu naidu.

Pienāks laiks, kad mūsu brāļu nepiesardzīgi runātos vai rakstītos apsūdzība rakstura izteicienus izmantos mūsu ienaidnieki, lai mūs notiesātu. (395) Tos izlietos ne tikai to notiesāšanai, kas izteikuši minētos apgalvojumus, bet gan atbildību prasīs no visas Adventistu saimes. Mūsu apsūdzētāji teiks, ka tādā un tādā dienā kāds no mūsu atbildīgajiem vīriem ir izteicies tā un tā pret šīs valdības likumu izvešanu dzīvē. Daudzi brīnīsies, ka mūsu pretinieki savā atmiņā saglabājuši tik bagātīgu materiālu krājumu savu argumentu atbalstīšanai. Daudzi būs pārsteigti, dzirdot viņu pašu teiktos vārdus nelietīgi izmantotus tādā nozīmē, kādu viņi tiem nekad nav vēlējušies piešķirt. Tāpēc lai mūsu darbinieki vienmēr un visos apstākļos cenšas runāt piesardzīgi. Lai visi sargās, ka ar neprātīgiem izteicieniem neizsauc bēdu laiku, pirms iestājas lielā krīze, kas pārbaudīs cilvēku dvēseles.

Jo mazāk mēs izteiksim tiešas apsūdzības pret autoritātēm un varām, jo lielāku darbu mēs spēsim padarīt kā Amerikā, tā arī ārzemēs. Citu zemju tautas sekos Savienoto Valstu priekšzīmei. Kaut arī tās būs iesācējas, tomēr tāda pat krīze nāks pār mūsu tautu visās pasaules daļās.

Mūsu darbs ir izcelt un paaugstināt Dieva likumus. Ir jāpasludina Dieva svētā Vārda patiesība. Mums Raksti jāparāda kā dzīves mērogs. Mums ļaudīm jānorāda uz patiesību, ka Kungs Dievs ir Debesu un zemes Radītājs un ka septītā diena ir Kunga Sabats, un tas mums jādara bez vismazākās lepošanās, žēlojošas laipnības garā un Dieva mīlestībā.

Kunga vārdā mums jāiet uz priekšu, attinot Viņa karogu un aizstāvot Viņa vārdu. Kad autoritātes mums pavēlēs nedarīt šo darbu, kad tās mums aizliegs sludināt Dieva baušļus un Jēzus ticību, tad mums būs jāsaka tāpat kā apustuļiem: "Spriediet paši, vai Dieva priekšā ir taisni jums vairāk klausīt nekā Dievam? Jo mēs nevaram palikt, nerunājuši par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši." Ap.d.4,19.20.

Patiesība jāizskaidro Svētā Gara spēkā. Tikai tā mūsu vārdi var kļūt iespaidīgi. Uzvaru var iegūt un noturēt vienīgi Gara spēkā. (396) Cilvēcīgajam pārstāvim jāatdodas Dieva Gara vadībai. Strādniekiem jātiec uz turētiem Dieva spēkā caur ticību uz pestīšanu. Tiem jāiegūst dievišķa gudrība, lai netiktu izteikts nekas tāds, kas cilvēkus pamudinātu noslēgt mums ceļu. Mācot dziļi iepazīt garīgo patiesību, mums jāsaģatavo ļaudis, kas visaugstāko mūsu pasaules autoritāšu priekšā spētu lēnprātībā un bijībā paskaidrot, kāds pamats ir viņu ticībai.

Mums patiesība jārāda tās vienkāršībā un jāaizstāv praktiska dievbijība, un to mums vajadzētu darīt Kristus Garā. Tāda gara parādīšana atstās vislabāko iespaidu uz mūsu pašu dvēselēm, un tai būs pārliecinošs spēks uz citiem. Dodiet Kungam izdevību strādāt caur Viņa paša pārstāvjiem. Nedomājiet, ka jums būs iespējams izstrādāt plānus nākotnei. Atzīsim, ka vienmēr un visos apstākļos pie stūres stāv Dievs. Viņš strādās ar piemērotiem līdzekļiem un uzturēs, vairo un stiprinās Savu tautu.

Kunga pārstāvjiem vajadzētu būt svētotai dedzībai, tādai dedzībai, kas pilnīgi pakļauta Viņa vadībai. Pār mums pietiekoši ātri nāks vētraini laiki, un mums nevajadzētu darīt neko tādu, kas tos pasteidzinātu. Nāks tāda rakstura bēdas, kas dzīs pie Dieva visus, kas vēlēsies piederēt Viņam un tikai Viņam. Nepārbaudīti bēdu ceplī, mēs nepazīstam paši sevi, un mums nepienākas vērtēt citu cilvēku raksturu un nosodīt tos, kas vēl nav saņēmuši trešā eņģeļa vēsts gaismu.

Ja vēlamies cilvēkus pārliecināt, ka patiesība, kam mēs ticam, svēto dvēseli un pārveido raksturu, tad pastāvīgi neuzbruksim cilvēkiem ar nesavaldīgiem apvainojumiem. (397) Ar to mēs spriedīsim tos secināt, ka mācība, ko mēs atklāti atzīstam, nevar būt kristīga mācība, jo tā mūs nepadara laipnus, pieklājīgus un goddevīgus. Kristīgums neatklājas dedzīgos apvainojumos un nosodījumos.

Daudziem mūsu ļaudīm draud briesmas censties valdīt pār citiem un apspiest līdzcilvēkus. Pastāv briesmas, ka tie, kam uzticētas atbildības, atzīs tikai vienu varu, - nesvētotas gribas varu. Daži šo varu ir izlietojuši negodīgi un izraisījuši lielu apjukumu cilvēkos, kurus Kungs lieto. Viens no

vislielākajiem lāstiem mūsu pasaulē (un tas ir redzams draudzēs un visā sabiedrībā) ir ceļšanās pēc augstākas varas. Cilvēks, visu aizmirsdams, dzenas pēc varas un ļaužu atzinības. Sis gars ir parādījies Sabata ievērotāju rindās, mūs apkaunojot un apbēdinot. Tomēr garīgus panākumus gūst tikai tie, kas Kristus skolā ir mācījušies lēnprātību un pazemību.

Mums vajadzētu atcerēties, ka pasaule par mums spriedīs pēc tā, kādus tā mūs redz. Lai tie, kas cenšas pārstāvēt Kristu, sargās, ka to raksturā neatklājas pretrunīgi vilcieni. Pirms mēs pilnīgi nostājamies priekšplānā, pārbaudīsim, vai pār mums no augšienes ir izlējis Svētais Gars. Ja tā tas ir, tad mēs sniegsim noteiktu vēsti, bet tās raksturs būs daudz mazāk nosodošs nekā tai, kādu daži ir snieguši, un visi, kas tic, būs daudz dedzīgāki mūsu pretinieku glābšanas darbā. Lai autoritāšu un valdību nosodišanu Dievs pilnīgi patur Savās rokās. Kā uzticīgi Kristus sargkareivji lēnprātībā un mīlestībā aizstāvēsim patiesības pamatlikumus, kādi tie ir Jēzū.

Mīlestība brāļu starpā

(398) Visnepieciešamākās rakstura īpašības, kas jāizkopj Dieva baušļus turošajiem ļaudīm, ir pacietība, lēnprātība, miers un mīlestība. Ja trūkst mīlestības, tad jācieš neatgūstams zaudējums, jo dvēseles tiek aizdzītas prom no patiesības, pat pēc tam, kad jau ir savienotas ar Dieva lietu. Mūsu brāļiem atbildīgās vietās, kam ir stiprs iespaids, vajadzētu atcerēties apustuļa Pāvila vārdus, ko runājis Svētais Gars: "Mums, kas esam stipri, pienākas panest nestipro vājības un nevis sev pašiem būt pa prātam. Jo ikviens no mums lai savam tuvākam ir pa prātam uz labu un par uztaišīšanu. Jo arī Kristus nav Sev pašam bijis pa prātam, bet kā stāv rakstīts: Tavu nievātāju nievāšanas Man ir uzkrītušas." Rom.15,1.-3. Vēl viņš saka: "Brāļi, ja kāds cilvēks taptu pienākts kādā noziegumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu ar lēnprātīgu garu, lūkojiet uz sevi pašu, ka ir tu netopi kārdināts. Nesiet cits cita nastas, un tā jūs piepildīsiet Kristus bauslību." Gal.6,1.2.

Paturiet prātā, ka atjaunošanas darbam jābūt mūsu nastai. Šo darbu nedrīkst darīt lepnā, uzmācīgā un pavēlnieciskā veidā. Nesakiet pēc sava ieraduma: "Man ir vara, un es to izlietošu", un neizgāziet apsūdzības pār maldīgo cilvēku. Dariet atjaunošanas darbu "ar lēnprātīgu garu, lūkojiet uz sevi pašu, ka ir tu netopi kārdināts". Darbs, kas mums jādara priekš saviem brāļiem, nav viņu atmešana, nav viņu iedzīšana mazdūšībā vai izmisumā, sakot: "Tu mani pievīli, un es vairs necentišos tev palīdzēt." Kas slavē sevi kā gudru un stipru un sasit otru, kas jūtas nomākts un nomocīts un ilgojas pēc palīdzības, tas parāda farizeju garu un ietērpjas paša veidotas cieņas tērpā. Savā garā viņš pateicas Dievam, ka nav tāds kā citi cilvēki, un domā, ka viņa rīcība ir slavējama un ka viņš ir par stipru, lai tiktu kārdināts. Tomēr, ja "kam šķiet, ka viņš kas ir, un nav nekas, tas pievilas savā prātā." Gal.6,3. (399)

Viņam pašam pastāvīgi draud briesmas. Kas neņem vērā sava brāļa ļoti lielās vajadzības, Dieva aizgādībā tiks vadīts tādos pašos apstākļos, kādos, grūtību un bēdu nomākts, savu ceļu gāja viņa brālis, un rūgtos piedzīvojumos viņam tiks pierādīts, ka viņš pats ir tikpat bezspēcīgs un trūcīgs, kāds bija šis cietējs, ko viņš atgrūda. "Nepievilaties! Dievs neļaujas apsmieties. Jo, ko cilvēks sēj, to tas arī pļaus." Gal.6,7.

"Ja tad nu ir kāda pamācīšana Kristū, ja tad ir mīlestības iepriecināšana, ja tad ir Gara biedrība, ja tad ir sirds žēlastība un apžēlošana, tad dariet manu prieku pilnīgu, ka jums ir viens prāts, viena mīlestība, viena sirds un dvēsele, un nedariet ne nieka strīdēdami vai lieku godu meklēdami, bet pazemīgi turēdami cits citu augstāku par sevi pašu. Nevienam nebūs raudzīt uz to, kas pašam der, bet ikviens lai rauga arī uz to, kas der citiem. Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum bijis." Filip.2,1-5.

Jo ciešāk mēs spiedīsimies pie Kristus un jo lēnprātīgāki un pazemīgāki un neuzticīgāki sev mēs kļūsim, jo stiprāk tad turēsimies pie Kristus un jo lielāks būs mūsu spēks caur Kristu atgriezt grēciniekus, jo ne cilvēcīgais pārstāvis ir tas, kas aizkustina dvēseli. Debesu saprātīgās būtnes sadarbojas ar cilvēcīgo pārstāvi un patiesību ieraksta dziļi sirdī. Paliekot Kristū, mēs varam atstāt uz citiem iespaidu, bet tas iespējams tikai ar Tā klātbūtni, Kurš saka: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." Mat.28,20. Spēks sātana pārvarēšanai rodas, pateicoties Kristus darbam mūsos, kas dod gribēšanu un padarīšanu pēc Sava labā prāta.

Sludiniet patiesību lēnprātīgā maigumā

(400) Patiesību vajadzētu atklāt dievišķā smalkjūtībā, laipni un iejūtīgi. Tai vajadzētu nākt no sirds, kas ir mīkstināta un darīta līdzjūtīga. Mums jāuztur cieša savienība ar Dievu, citādi paceļas paša es, un mēs izrunājam neko nedodošu vārdu pulku, kas nelīdzinās rasai vai lēnam lietum un nespēj atdzīvināt vīstošos stādus. Cenšoties mantot dvēseles, lietosim laipnus un maigus vārdus. Dievs būs par gudrību tam, kas gudrību meklēs no dievišķa avota. Mums visur jāmeklē izdevības, mums jābūt

nomodā lūgšanās un vienmēr gataviem lēnprātībā un bijībā atbildēt par mūsos esošo cerību. Lai nelabvēlīgi neietekmētu nevienu dvēseli, par kuru miris Kristus, mums savu sirdi vajadzētu turēt paceltu uz Dievu, lai, rodoties izdevībai, varētu pateikt īstos vārdus īstā brīdī. Ja jūs tā sāksiet strādāt priekš Dieva, tad Dieva Gars būs jūsu palīgs. Svētais Gars piešķirs spēku vārdiem, kas runāti mīlestībā uz dvēseli. Patiesībai, kas teikta Kristus žēlojošās laipnības iespaidā, būs atdzīvinošs spēks.

Dieva nodoms ir vispirms skart sirdi. Runājiet patiesību un atļaujiet Viņam sniegt reformējošo spēku un atklāt reformācijas būtību. Neatsaucieties uz to, ko saka pretinieki, tikai arvien vairāk atklājiet patiesību. Patiesība spēj aizsniegt sirdi. Vienkārši un skaidri arvien vairāk atveriet Dieva Vārdu, parādot to visā tā iespaidīgumā.

Vairojoties ap mums grūtībām, mūsu rindās būs redzama gan atšķiršanās, gan savienošana. Daži, kas tagad ir gatavi ņemt rokās kara ieročus, īstu briesmu brīdī parādīs, ka viņi nav cēlušies uz drošas klīns, viņi pakļausies kārdināšanai. Kam ir bijusi liela gaisma un dārgas priekšrocības, bet kas to nav izmantojuši, mūs atstās, aizbildinoties ar vienu vai otru iemeslu. (401) Nepieņemdami patiesības mīlestību, tie kļūs par upuri ienaidnieka viltīgajiem izdomājumiem, tie pievērsīs uzmanību pavedinošiem gariem un velnu mācībām un aizies no ticības. Bet, uz otru puši, kad pār mums patiesi izlauzīsies vajāšanu vētra, patiesās avis sadzirdēs patiesā Gana balsi. Ar pašizliedzīgām pūlēm tiks glābti pazudušie, un daudzi, kas bija no ganāmpulka nomaldījušies, nāks atpakaļ, lai sekotu lielajam Ganam. Dieva ļaudis spiedīsies kopā un vienotā frontē stāsies pretī ienaidniekam. Redzot kopējās briesmas, mitēsies cīņa pār pārākumu, tad nestrīdēsies par to, kurš jāuzskata par lielāko. Neviens no patiesajiem ticīgiem nesacīs: "Es Pāvils vai es Apolls, vai es Ķevass." Ikviens un visi nodos liecību: "Es cieši pieķeros Kristum, es priedzējos Viņā kā savā personīgā Pestītājā."

Tā patiesība tiks ieviesta praktiskajā dzīvē, un tā tiks atbildēts uz Kristus lūgšanu, ko Viņš lūdza tieši pirms Sava pazemojuma un nāves: "Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī tie ir viens mūsos, lai pasaule tic, ka Tu Mani esi sūtījis." Jāņa 17,21. Kristus mīlestība un brāļu mīlestība liecinās pasaulei, ka mēs esam bijuši ar Jēzu un mācījušies no Viņa. Tad trešā eņģeļa vēsts pieaugs spēcīgā saucienā, un visu zemi apgaismos Kunga godība.

Mūsu pārliecība ik dienas no jauna jānostiprina ar pazemīgām, sirsnīgām lūgšanām un Vārda lasīšanu. Kaut arī katrs mēs esam personība, kaut arī katram no mums vajadzētu stipri turēties pie tā, par ko esam pārliecināti, tomēr mums sava pārliecība jāpatur kā Dieva patiesība un Dieva sniegtā spēkā. Ja mēs tā nerīkosimies, tad mēs to ar savu uztveri izkropļosim.

Dieva vārdam jāstāv visaugstāk

(402)Dieva ļaudis atzīs cilvēcīgo valdību kā dievišķi nozīmētu iekārtojumu un paklausību tai tās likumīgajā sfērā mācīs kā svētu pienākumu. Bet, ja tās prasības nostāsies pret Dieva prasībām, tad Dieva Vārds jāatzīst pāri visai cilvēcīgai likumdošanai. "Tā saka Kungs" nav nobīdāms malā "tā saka draudze" vai "tā saka valsts" priekšā. Kristus kronis jāpaceļ pāri laicīgo valdnieku diadēmām.

Pamatlikumi, kas mums jāatbalsta šai laikā, ir tie paši, kurus aizstāvēja evaņģēlija piekritēji lielajā Reformācijā. Kad 1529.gadā firsti sapulcējās Speieras reihstāgā, likās, ka pasaules cerība tūlīt tiks izdzēsta. Sai sanāksei iesniedza imperatora pavēli, kas ierobežoja reliģijas brīvību un pilnīgi aizliedza tālāk izplatīt reformētās mācības. Vai Vācijas firsti atzīs šo pavēli? Vai lielie ļaužu pulki, kas vēl atradās tumsā, lai paliek bez evaņģēlija gaismas? Svaru kausos bija likti pasaulei ļoti svarīgi jautājumi. Kas bija pieņēmuši reformēto ticību, sanāca kopā un vienprātīgi nolēma: "Noraidīsim šo pavēli. Sirdsapziņas lietās vairākumam nav nekādas varas."

Patiesības un reliģiskās brīvības karogs, ko augsti paceltu turēja šie reformatori, šajā pēdējā cīņā ir uzticēts mums. Atbildība par šo lielo dāvanu gulstas uz tiem, kurus Dievs svētījis ar Viņa Vārda zināšanām. Mums Dieva Vārds jāpieņem par visaugstāko autoritāti. Mums pašiem priekš sevis jāpieņem tā patiesības.(403) Un šīs patiesības mēs varam novērtēt tikai tad, ja tās atrodam personīgās studijās. Un tad, kad mēs Dieva Vārdu padarām par savas dzīves vadoni, priekš mums ir atbildēta Kristus lūgšana: "Svēti tos Tavā patiesībā, Tavs Vārds ir patiesība." Jāņa 17,17. Mūsu ticības apliecība ir šo patiesību atzīšana vārdos un darbos. Tikai tā citi var ieraudzīt, ka mēs ticam Bībelei.

Šie reformatori, kuru protests mums ir devis protestantu vārdu, saprata, ka Dievs viņus aicinājis sniegt pasaulei evaņģēliju, un, lai to darītu, viņi bija gatavi upurēt savus īpašumus, savu brīvību un savu dzīvību. Vai lielās cīņās pēdējā kaujā mēs esam tikpat uzticīgi mūsu rokās nodotajam darbam kā pirmie reformatori savam?

Plosoties vajāšanām un pastāvot nāves draudiem, tam laikam dotā patiesība tika izplatīta tuvu un tālu. Ļaudis saņēma Dieva Vārdu, to dedzīgi pētīja visas iedzīvotāju šķiras, augsti un zemi, mācīti un nemācīti, un, kas gaismu pieņēma, tie savukārt kļuva par tās vēstnešiem. Tajās dienās ļaudis ar patiesību sīki iepazīstināja prese. Lutera spalvai bija spēks, un visur izkaisītie viņa raksti satrauca pasauli. Mūsu rīcībā atrodas tādi paši līdzekļi, kas ir vēl simtreiz spēcīgāki. Mūsu rokās ir Bībele, preses izdevumi daudzās valodās, kas iztīrā šim laikam doto patiesību, un visu to iespējams ātri aiznest visai pasaulei. Mums cilvēkiem jāsniedz Dieva pēdējais brīdinājums, un cik nopietniem mums vajadzētu būt, pētot Biblii, un cik dedzīgiem gaismas izplatīšanā!

Sagatavošanās pēdējai krīzei

(404) Lielā krīze ir tieši mūsu priekšā. Lai stātos pretī tās pārbaudījumiem un kārdināšanām un lai izpildītu ar to saistītos pienākumus, būs vajadzīga stipra un neatlaidīga ticība. Tomēr mēs varam krāšņi uzvarēt, nevienu nomodā esošu, lūdzošu un ticošu dvēseli ienaidnieks nesavaldzinās.

Mūsu priekšā esošajā bēdu laikā Dieva drošības ķīla tika dāvāta tiem, kas būs turējuši Viņa pacietības vārdu. Saviem uzticīgajiem Kristus sacis: "Ejiet, Mani ļaudis, ejiet savos kambaros un aizslēdziet savas durvis aiz sevis, apslēpjaties kādu mazu brīdi, kamēr dusmas pāriet." Jesaja 26,20. Lauva no Jūda, kas ir tik briesmīga Viņa žēlastības atmetējiem, būs Dieva Jērs paklausīgajiem un uzticīgajiem. Mākoņa stabs, kas Dieva likumu pārkāpējiem pauž dusmas un šausmas, ir gaisma, žēlastība un brīvība tiem, kas tur Viņa baušļus. Roka, kas ir stipra iznīcināt nepaklausīgos, būs stipra glābt uzticīgos. Ikviens uzticīgais noteikti tiks sakrāts. "Viņš sūtīs Savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie Viņa izredzētos sakrās no četriem zemes vējiem, no viena debess gala līdz otram." Mat.24,31.

Brāļi, kam ir atvērušās Dieva Vārda patiesības, kādu lomu jūs gribat spēlēt pasaules vēstures noslēguma ainās? Vai jūs esat atmodušies šai svinīgai īstenībai? Vai jūs saprotat lielo sagatavošanās darbu, kas risinās Debesīs un virs zemes? Lai visi, kas saņēmuši gaismu, kam ir bijusi izdevība lasīt vai dzirdēt šo pravietojumus, ņem vērā to, kas tur ir rakstīts, "jo laiks ir tuvu". Lai neviens tagad nepieskaras grēkam, kas ir visa posta cēlonis mūsu pasaulē. Nepalieciet vēl ilgāk letarģiskajā miegā un trulā vienaldzībā. Rūpējieties, lai vairs nebūtu jāšaubās par savas dvēseles likteni. Pārliecinieties, ka atrodaties pilnīgi Kunga pusē. Lai no patiesīgām sirdīm un drebošām lūpām atskan jautājums: "Kas pastāvēs?" Vai jūs šajās pēdējās, dārgajās pārbaudījumu stundās sava rakstura veidošanai esat lietojuši vislabāko materiālu? Vai jūs esat savu dvēseli šķīstījuši no katra traipa? Vai esat sekojuši gaismai? Vai jūsu darbi atbilst jūsu ticības apliecībai?

Vai Dieva žēlastības mīkstinošais un klusinošais iespaids darbojas pie jums? Vai jums ir sirds, kas spēj just, acis, kas spēj redzēt, un ausis, kas spēj dzirdēt? Vai velti darīta zināma mūžīgā patiesība par šīs zemes tautām? Tās atrodas zem nosodījuma, gatavodamās saņemt Dieva sodu, un šai dienā, kas liela mūžīgo rezultātu ziņā, izredzētajiem ļaudīm, kam jāšargā svarīgās patiesības, pastāvīgi jāpaliek Kristū. Vai jūs ļaujiet savai gaismai spīdēt, lai apgaismotu tautas, kas iet bojā savos grēkos? Vai jūs atzīstat, ka jums jāaizstāv Dieva baušļi ļaužu priekšā, kas tos min zem kājām?

Ir iespējams būt daļējam, formālam ticīgam. Bet tādi tiks atrasti par viegliem un pazaudēs mūžīgo dzīvību. Ir iespējams dzīvi saskaņot ar dažām Bībeles patiesībām un tikt uzskatītam par kristietiem un tomēr aiziet bojā, tāpēc ka nav īpašību, kas vissvarīgākās kristīgā raksturā. Ja jūs neņemat vērā vai vienaldzīgi izturaties pret Dieva dotajiem brīdinājumiem, ja jūs kopjat vai atvainojat grēku, tad jūs apzīmojat savas dvēseles likteni. Jūs svaru kaušos tiksiet svērti un atrasti par viegliem. Uz visiem laikiem būs atņemta žēlastība, miers un piedošana, Jēzus būs pagājis garām, lai nekad vairs neatnāktu jūsu lūgšanu sniedzamības robežās. Kamēr vēl žēlastība kavējas, kamēr vēl Pestītājs mūs aizstāv, darīsim pilnīgu un pamatīgu darbu mūžībai. (406)

Kristus atgriešanās uz mūsu pasauli netiks ilgi atlikta. Lai tā ir katras vēsts pamatdoma.

Ļaudīm bieži jāsludina Kristus otrās atnākšanas svētlaimīgā cerība. Gaidot mūsu Kunga drīzo atnākšanu, mēs sapratīsim zemes lietu tukšumu un nenožīmīgumu.

Drīz tiks izcīnīta Armagedonas kauja. Viņš, uz Kura drēbēm ir rakstīts vārds ķēniņu ķēniņš un kungu kungs, drīz nostāsies Debesu armiju priekšgalā.

Tagad Kunga kalpi nevar teikt, kā Dāniēls ir teicis: "Norādītais laiks bija garš." Dān.10,1. (angļu tulc.) Tagad atlicis tikai īss laiks, līdz Dieva liecinieki būs padarījuši savu darbu, sagatavojot Kungam ceļu.

Mums jāatmet mūsu šaurie, savtīgie plāni, atceroties, ka mums jādara vislielākais un svarīguma ziņā visaugstāk stāvošais darbs. Darot šo darbu, mēs sludinām pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēstis un tādā

veidā sagatavojamies cita eņģeļa nonākšanai no Debesīm, kam jāapgaismo zeme ar savu godību.

Kunga diena tuvojas klusiem soļiem, bet lielie un gudrie vīri, kas tiek uzskatīti par tādiem, nepazīst Kristus atnākšanas vai pasaules gala zīmes. Netaisnība vairojas, un mīlestība daudzos ir izdzisusi.

Tūkstoš reiz tūkstoši un miljons reiz miljoni tagad izšķir savu likteni par mūžīgu dzīvību vai mūžīgu nāvi. Ļaudis, kas pilnīgi aizņēmti savā laicīgajā darbā, ļaudis, kas atrod prieku pie spēju galdiem, ļaudis, kam patīk nodoties samaitātai apetītei, izpriecu mīlētāji, teātru un dejas zāļu apmeklētāji no saviem aprēķiniem izsvītro mūžību. Visa viņu dzīves nasta ir: Ko mēs ēdīsim? Ko dzersim? Kā gērbsimies? Viņi neatrodas tajā gājienā, kas virzās pretī Debesīm. Tos vada lielais atkritējs, un kopā ar to viņi tiks iznīcināti.

Ja mēs neizpratīsim šo mūžībā aizskrejošo mirkļu svarīgumu un nesagatavosimies pastāvēšanai lielajā Dieva dienā, tad mēs būsīm neuzticīgi namturi. Sargam jāprot atšķirt nakts laiku. Visas lietas aptver svinīgums, ko vajadzētu izprast katram, kas tic šim laikam dotajai patiesībai. Tiem vajadzētu strādāt, domājot par Dieva dienu. Dieva sodības gatavojas nākt pār pasauli, un mums jābūt sagatavotiem šai lielajai dienai.

Mūsu laiks ir dārgs. Mums atlikušas tikai nedaudzas, pavisam nedaudzas pārbaudes laika dienas, kad sagatavoties nākošai mūžīgai dzīvei. Mēs nedrīkstam izšķiest laiku, darot šo un to uz labu laimi. Mums vajadzētu baidīties Dieva Vārdam pieskarties tikai virspusēji.

Tagad tikpat patiesi kā tad, kad Kristus dzīvoja virs zemes, katrs eņģeļa ieburkums ienaidnieka valstī sastop visnežēlīgāko pretestību no viņa lielo armiju puses. Tieši mūsu priekšā esošā cīņa būs visšausmīgākā, kāda jebkad pieredzēta. Un, kaut sātans ir attēlots esam tik varens kā stipri bruņots vīrs, viņa sakāve tomēr būs pilnīga, un ikvienam kas savienosies ar viņu, labāk izvēloties atkrišanu kā padevību, ies bojā kopā ar viņu.

(408) Savaldošo Dieva Garu pasaulei pamazām atņem. Ātri viens otram seko orkāni, vētras, viesuļi, ugunsgrēki un plūdi, lielas nelaimes uz jūras un sauszemes. Zinātne cenšas to visu izskaidrot. Zīmes, kas vairojas ap mums, kas stāsta par Dieva Dēla atnākšanas tuvumu, tiek izskaidrotas ar jebkuru citu, tikai ne ar patieso cēloni. Cilvēki nespēj saskatīt sargājošos eņģeļus, kas satur četrus vējus, lai tie nepūstu, kamēr tiek apzīmogoti Dieva kalpi, bet, kad Dievs pavēlēs atlaist šos vējus, tad būs redzami tādu cīņu skati, ko neviena spalva nevar atainot.

Uz tiem, kas šai laikā ir vienaldzīgi, attiecināms Kristus brīdinājums: "Kad tu nu esi remdens un ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izspļaušu no Savas mutes." Atkl.3,16. Ainojums par izspļaušanu no Savas mutes nozīmē, ka Viņš nevar pienest Dievam jūsu lūgšanas vai jūsu mīlestības apliecinājumus. Viņš nevar atzīt par labu, kā jūs mācat Viņa Vārdu, kā arī jebkuru citu jūsu garīgo darbošanos. Viņš nevar jūsu reliģisko darbību stādīt Tēva priekšā līdz ar lūgumu, lai jums tiktu sniegta žēlastība.

Ja varētu tikt atvilkt priekšā, ja jūs varētu ieraudzīt Dieva nodomus un sodības, kas gatavojas nākt pār notiesāto pasauli, ja jūs varētu novērtēt paši savu izturēšanos, tad jūs trīcētu un drebētu paši par savām dvēselēm un savu līdzcilvēku dvēselēm. Tad uz Debesīm paceltos izmocītu siržu nopietnās lūgšanas. Jūs raudātu starp priekšnamu un altāri, atzīstot savu garīgo aklumu un atkrišanu.

(409)"Bazūnējiet ar bazūni Ciānā, svētījiet gavēni, izsauciet sapulces dienu. Sapulciniet ļaudis, svētījiet draudzi, sapulciniet vecajus, sasauciet bērniņus; ...lai līgavainis iet no sava kambara un līgava no savas vietas. Starp priekšnamu un altāri lai raud priesteri, Kunga sulaiņi, un lai saka: ak Kungs, žēlo Savus ļaudis un nenodod Savu mantību par nievāšanu." Joēļa 2,15.-17.

"Atgriezieties pie Manis ar visu savu sirdi un ar gavēšanu, un ar raudāšanu, un ar nožēlošanu. Un saplēsiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezieties pie Kunga, sava Dieva, jo Viņš ir laipnīgs un sirds žēlīgs, lēnprātīgs un no lielas žēlastības, un Viņam ir žēl par to postu. Kas zina, varbūt Viņš atgriezīsies un Viņam būs žēl, un atstās svētību aiz Sevis." 12.-14.p.

Pēc Izraēla atkrišanas un smagā pelnītā soda Dieva žēlastības vēsts atgrieztajiem ļaudīm bija: "Redzi, Es viņu labināšu un viņu vedīšu tuksnesī un runāšu mīlīgi ar viņu. Un Es tai atdošu viņas vīna dārzus no šejienes un Akora leju par cerības durvīm. Un tur viņa dziedās kā savas jaunības dienās un kā tai laikā, kad viņa iznāca no Ēģiptes."

"Un tai dienā, saka Kungs, tu Mani sauksi Manš vīrs, un nesauksi Mani vairs mans kungs... Un Es ar tevi saderēšos uz mūžību, un Es ar tevi saderēšos taisnībā un tiesā, un žēlastībā, un apžēlošanā. UN

Es ar tevi saderēšos ticībā, un tu atzīsi Kungu." Oz. 2,14.-20.

"Un jūs manīsiet, ka Es esmu Izraēla vidū un ka Es esmu Kungs, jūsu Dievs, un cits neviens, un Mani ļaudis netaps kaunā ne mūžam." Joēļa 2,27.

(410) Brīdinājumi, atgādinājumi, apsolījumi, viss ir priekš mums, pār kuriem pasaules gals ir nācis. "Tad nu lai mēs neguļam tā kā citi, bet lai esam nomodā un skaidrā prātā." 1.Tes.5,6.

"Sargieties, ka jūsu sirdis nekļūst apgrūtinātas ar lieku ēšanu un ar zūdišanos pēc uztura un ka šī diena piepeši jums neuzbrūk." Lūkas 21,34.

"Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā." Marka 14,38. Esiet nomodā pret ienaidnieka kluso tuvošanos, sargieties no veciem ieradumiem un iedzimtām tieksmēm, ka tās jums pārmērīgi neuzmācas, atgrūdiēt tās un esiet nomodā. Sargieties savās domās un plānos, ka visa centrā nenostājas paša es. Esiet nomodā par dvēselēm, kuras Kristus ir atpircis ar Savām asinīm. Esiet nomodā, vērojiet izdevības darīt tām labu.

Esiet nomodā, " ka Tas, nejauši nākdams, jūs neatrod guļam." Marka 13,36.

AICINĀJUMS KALPOŠANAS DARBĀ

(411) "Es dzirdēju Kunga balsi sakām: Ko Es sūtišu un kas mums ies? Tad es sacīju redzi, še es esmu, sūti mani."

Jaunieši sludināšanas darbā

Nedrīkst būt nekāda evaņģēlija sludināšanas darba noniecināšana. Nevienam pasākumam nevajadzētu vadīt tā, ka cilvēks tiktu ierosināts Vārda sludināšanu vērtēt kā kaut ko zemāk stāvošu. Tā tas nav. Kas noniecina sludināšanas darbu, tie noniecina Kristu. No visiem darbiem visaugstākais ir sludināšanas darbs tā dažādajās līnijās, un jauniešiem pastāvīgi jārāda, ka nav neviena cita darba, ko Dievs svētītu vairāk nekā evaņģēlija sludināšanas darbu.

Neatturiet mūsu jauniešus no iestāšanās sludināšanas darbā. Draud briesmas, ka spilgti un dedzīgi ainojumi dažus atraus no tekas, pa kuru iet tiem pavēl Dievs. Dažiem, kam vajadzēja sagatavoties sludināšanas darbam, ir ieteikts studēt medicīnas specialitātēs. Kungs aicina, lai Viņa vīna dārzā strādātu vēl vairāk sludinātāju. Tika teikti vārdi: "Pastipriniet priekšposteņus, izvietojiet uzticīgus sargus visās pasaules daļās." Dievs aicina jūs, jaunieši. Viņš aicina veselu jauniešu armiju, kas ir augstsirdīgi un brīvi no aizspriedumiem un kas dzīvi mīl Kristu un patiesību.

Cilvēka spējām vai izglītībai ir daudz mazāka nozīme kā garam, ar kādu jūs iestājaties šai darbā. Sludināšanas darbam nav vajadzīgi lieli un mācīti vīri, šim darbam nav vajadzīgi arī daiļrunīgi svētrunu teicēji. Dievs aicina vīrus, kas nodotos Viņam, lai tos piepildītu Viņa Gars. Kristus lietai un cilvēcei vajadzīgi svētotai, pašuzpurīgi vīri, kas var iziet ārpus nometnes, nesdami negodu. Lai tie ir stipri, drosmīgi vīri, derīgi cienījamiem pasākumiem, un lai tie slēdz derību ar Dievu caur upuriem.

Sludināšanas darbā nav vietas dīkdieņiem. Dieva kalpiem par savu darbu jānodod pilnvērtīga liecība. Tie nebūs slinki, bet kā Viņa Vārda izskaidrotāji visiem spēkiem centīsies būt uzticīgi. Tiem nekad nevajadzētu pārtraukt būt skolniekiem. Tiem savā dvēselē jāpasargā skaidra atziņa par darba svētumu un viņu aicinājuma lielo atbildību, lai ne reizi un nekur tie Dievam nepienestu sakropļotu upuri, ziedojumu, kas tiem nav maksājis ne studijas, ne lūgšanas. Kungam vajadzīgi vīri, kas dzīvo spraigu garīgu dzīvi. Ikviens strādnieks var saņemt svaidījumu ar spēku no augšienes un var ticībā un cerībā iet uz priekšu pa teku, kur Dievs tam pavēl iet. Dieva Vārds paliek jaunā, sevi nododošā strādniekā. Viņš būs dzīvs, sirsnīgs un spēcīgs, kas Dieva padomā atradis neizsīkstošu avotu, kur var saņemt visu vajadzīgo.

Dievs šos ļaudis ir aicinājis nest pasaulei vēsti par Kristus drīzo nākšanu. Mums cilvēkiem jāsniedz pēdējais aicinājums uz evaņģēlija mielastu, pēdējais ielūgums uz Jēra kāzu vakariņām. Tūkstošiem vietās, kur nav dzirdēts šis aicinājums, tas vēl ir jādzird. Daudziem, kas vēl nav snieguši vēsti, tā vēl ir jāsludina. Es vēlreiz griežos pie mūsu jauniešiem: Vai Dievs jūs nav aicinājis sludināt šo vēsti?

Cik daudzi no mūsu jauniešiem grib iestāties Dieva darbā, lai netiktu apkalpoti, bet lai paši kalpotu? Pagājušos laikos bija ļaudis, kas ar visu savu dvēseli pieķērās vienam cilvēkam un pēc tam otram, teikdami: "Kungs, palīdzi man glābt šo dvēseli." (413) Bet tagad tādi gadījumi ir reti. Cik daudzi ir tādu, kas ar savu rīcību rādītu, ka izprot grēciniekiem draudošās briesmas? Cik daudzi pieķeras

ļaudīm, par kuriem viņi zina, ka tie atrodas briesmās, lai tos lūgšanās pienestu Dievam un pazemīgi Viņu lūgtu tos glābt?

Par pirmo draudzi apustulis Pāvils varēja teikt: "Tie manis dēļ slavēja Dievu." Gal.1,24. (angļu tulk.) Vai necentisimies dzīvot tā, lai šos vārdus varētu teikt arī par mums? Dievs rūpēsies par ceļiem un līdzekļiem priekš tiem, kas no visas sirds Viņu meklēs. Viņš vēlas, lai mēs atzītu dievišķo pārvaldību, kas atklājas darba lauku sagatavošanā un ceļu sagatavošanā, lai šos laukus varētu sekmīgi ieņemt.

Lai sludinātāji un evaņģēlisti biežāk iet kopējās lūgšanās ar tiem, kurus patiesība ir pārliecinājusi. Atcerieties, ka Kristus vienmēr ir ar jums. Kungam ir sagatavoti visdārgākie žēlastības krājumi, lai stiprinātu un iedrošinātu patiesos, pazemīgos strādniekus. Tāpēc atstarojiet uz citiem gaismu, kam Dievs licis spīdēt pār jums. Kas to dara, tie pienes Kungam visvērtīgāko ziedojumu. To sirds, kas nes priecīgo glābšanas vēsti, liesmo slavas un pateicības gars.

"Tā saka Tas, Kas septiņas zvaigznes tur Savā labā rokā." Atkl.2,1. Jaukie iespaidi, kam bagātīgi jāvalda draudzē, ir saistīti ar Dieva kalpiem, kam jāpārstāv dārgā Kristus mīlestība. Debesu zvaigznes atrodas Kristus uzraudzībā. Viņš tās piepilda ar gaismu. Viņš vada to gaitas. Ja Viņš to nedarītu, tad tās kļūtu par kritušām zvaigznēm. Tā tas ir arī ar Viņa sludinātājiem. Tie ir tikai darba rīki Viņa rokās, un viss labais, ko tie padara, ir darīts Viņa spēkā. Caur tiem jāspīd tālāk Viņa gaismai. (414) Tas ir Kristus par godu, ka Viņš Savus sludinātājus caur Svētā Gara darbību dara par lielāku svētību draudzei kā zvaigznes ir pasaulei. Viss vajadzīgais tiem jāmeklē un jāatrod Pestītājā. Ja tie raudzīsies uz Viņu, kā Viņš raudzījās uz Tēvu, tad tie darīs Viņa darbus. Kad tie paļausies vienīgi uz Dievu, tad Viņš tiem dos Savu spožumu, lai to atstarotu pasaulē.

Lai tie, kas ir kā zvaigznes Kristus rokās, atceras, ka tiem pastāvīgi jāsauglabā svēta cieņa. Viņi ir Kristus pārstāvji. Vienkāršība Kristū ir šķīsta un svēta cieņa, kādā cilvēku ietērpj patiesība.

Dieva kalpiem jāsludina ļaudīm Viņa Vārds. Svētā Gara vadībā tie sakārtosies kā zvaigznes Kristus rokā, lai mirdzētu Viņa spožumā. Lai tie, kas sevi sauc par Kristus sludinātājiem, ceļas un spīd, jo viņu gaisma ir nākusi, un Kunga godība ir uzlēkusi pār tiem. Lai tie saprot, ka Kristus gaida no tiem tādus pat darbus, kādus Viņš ir darījis. Lai tie atstāj draudzes, kas pazīst patiesību, un iziet dibināt jaunas draudzes, sniegt patiesības Vārdu tiem, kas neko nezina par Dieva brīdinošo vēsti.

Strādnieku skaitu sludināšanas darbā nedrīkst samazināt, bet tas stipri jāpalielina. Kur tagad darba laukā ir viens sludinātājs, tur viņam jāpievieno divdesmit, un ja viņus pārvaldīs Dieva Gars, tad šie divdesmit tā pasniegs patiesību, ka tiks pievienoti vēl divdesmit.

Kristus cieņa un amats, kādu Viņš ieņem, prasa, lai tiktu ievēroti Viņa nosacījumi. Viņa sekotājiem arvien vairāk un vairāk jāklūst par spēku patiesības pasludināšanā, viņiem tuvojoties ticības un brāļu mīlestības pilnībai. Dievs ir nodrošinājis Savu palīdzību visiem ārkārtīgiem gadījumiem, kam mūsu cilvēcīgās iespējas ir nepietiekošas. Viņš sniedz Svēto Garu, lai mums palīdzētu visās grūtībās, lai stiprinātu mūsu cerību un drošību, lai apgaismotu mūsu prātu un šķīstītu mūsu sirdi. Viņš ir paredzējis sagādāt pietiekošas iespējas Savu plānu īstenošanai. Es jums pavēlu, meklējiet padomu no Dieva. Meklējiet Viņu ar visu sirdi, un, "ko Viņš jums teiks, to dariet." Jāņa 2,5.

Kungs jauniešus nav aicinājis strādāt starp draudzēm. Viņi nav aicināti runāt klausītājiem, kam nav vajadzīgs viņu nenobriedušais darbs, kas visu labi izprot un kas viņu kalpošanā nejūt Gara pievelkošo spēku. Lai jaunie, spējīgi ļaudis pievienojas pieredzējušiem strādniekiem lielajā pļaujas laukā. Ļoti daudzi vislabākos panākumus gūs, iesākot ar kolportāžas darbu un tai pašā laikā izmantojot izdevības sludināt evaņģēliju.

Tomēr lai neviens neklūst par kāda cita ēnu. Lai tie neklūst līdzīgi mašīnām, ar lielām grūtībām izdarot tieši to, ko pavēl cits cilvēks. Priekš tiem nevajadzētu izplānot nekādas svētrunas, lai tās sludinātu, kur viņi iet. Viņiem jātiecas pēc pamācībām no Dieva caur Svēto Garu. Lai viņi meklē palīdzību caur lūgšanām un čaklu Dieva Vārda pētīšanu. Ja viņi tā darīs, tad Tas, Kas viņus aicinājis evaņģēlija darbā, ļaus atklāties, ka viņi ir izredzēti trauki. Viņš tiem dos vārdus, ko runāt uz ļaudīm.

Viņu pirmais pienākums ir no Lielā Skolotāja mācīties mācības dažādos virzienos. Dieva Vārdā visiem ir parādīts viens liels mērķis – būt līdzīgiem Viņam, Kas "gāja apkārt, labu darīdams".

Kristus saka: "Ja kas Man grib kalpot, tas lai seko Man." Jāņa 12,26. (416) Lai darbinieki, pētot Kristus dzīvi, uzzina, kā Viņš ir dzīvojis un strādājis. Lai tie katru dienu cenšas dzīvot Viņa dzīvi.

Jaunieši, turpiniet iepazīties ar Kungu, un jūs pārliecināsieties, ka "Viņš tiešām ausīs kā auseklis"

“Viņa iešana uz priekšu ir sagatavota kā rīts” –angļu tulk.) Oz.6,3. Pastāvīgi centieties uzlabot savas spējas. Dedzīgi cīnieties, lai kļūtu pilnīgi līdzīgi Glābējam. Dzīvojiet ticībā Kristum. Dariet darbus, kādus Viņš darīja. Dzīvojiet, lai glābtu dvēseles, kuru dēļ Viņš atdeva Savu dzīvību. Visos veidos centieties palīdzēt tiem, ar kuriem jūs nonākat saskarē. Nepārtraukti cīnieties, lai kļūtu derīgāki un spējīgāki. Lai jūsu dzīve piepilda vārdus: “Ar Saviem baušļiem Tu dari mani gudrāku par maniem ienaidniekiem.” Ps.119,98. Runājiet ar savu Vecāko Brāli, Kas pilnveidos jūsu izglītību, rindu pēc rindas, priekšrakstu pēc priekšraksta, šeit mazliet un tur mazliet. Cieša savienība ar Viņu, Kas nodeva Sevi par upuri bojā ejošās pasaules glābšanai, darīs jūs par pieņemamiem strādniekiem. Kad jūs varēsiet likt savu roku uz patiesības un pilnībā to pieņemt, kad jūs varēsiet sacīt “Mans Kungs un mans Dievs”, tad žēlastība, miers un prieks būs jūsu daļa.

“Vai jūs nesakiet: vēl ir četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? Redzi, Es jums saku: paceliet savas acis un skatiet druvas, jo tās jau ir baltas uz pļaušanu. Un, kas pļauj, tas dabū algu un sakrāj augļus uz mūžīgu dzīvošanu, ka abi var priecāties kopā, sējējs un pļāvējs.” Jāņa 4,35.36.

Draudze un sludināšanas darbs

(417) Ir pēdējais laiks, lai mūsu draudžu locekļi apņēmīgi pūlētos atbalstīt un stiprināt cilvēkus, kas pasaulei sniedz pēdējo žēlastības vēsti. Lai draudzes locekļi ar reliģijas praktisku piepildīšanu dod spēku brīdinošai vēstij, ko pasaulei nes Dieva vēstneši. Izglītotus ļaudis satrauc pasaules izredzes. Ja tie, kas pazīst patiesību, Bībeles pamatlikumus īsteno dzīvē, rādot, ka patiesība tos ir svētojusi, ka tie ir patiesi lēnprātīgā un pazemīgā Pestītāja sekotāji, tad tie atstās iespaidu, kas mantos dvēseles Kristum.

Viss, kas ir mazāks par rosīgu, sirsnīgu kalpošanu Meistaram, mūsu ticības apliecību pārvērš melos. Tikai tāda kristietība, kas atklājas nopietnā, praktiskā rīcībā, atstās iespaidu uz ļaudīm, kas miruši noziegumos un grēkos. Pazemīgi, lūdzoši un ticoši kristieši, kas ar savu rīcību rāda, ka viņu vislielākās ilgas ir darīt zināmu glābjošo patiesību, kas pārbaudīs visus cilvēkus, sakrās savam Kungam bagātu dvēseļu pļauju.

Mums jāpārtrauc mūsu reliģisko pūļu vienmuļība. Mēs pasaulē darām darbu, tomēr neparādām pietiekošu rosmi un dedzību. Ja mēs būtu čaklāki un nopietnāki, tad arī ļaudis tiktu pārliecināti par mūsu vēsts patiesīgumu. Mūsu vienmuļās un neinteresantās Dievu pagodinošās sanāksmes atbaida daudzus augstāko šķiru cilvēkus, kam vajadzīgs redzēt dziļu, nopietnu un svētotu degsmi. Likumos izkopta reliģija neatbilst šim laikmetam. Mēs varam izpildīt visus kalpošanas ārējos darbus un tomēr palikt tikpat lielā mērā bez Svētā Gara dzīvinošā iespaida, kā Ģilboas kalni bija bez ražas un lietus. (418) Mums visiem vajadzīgs garīgs valgums, mums vajadzīgi arī Taisnības Saules spožie stari, kas klusinātu un darītu iejūtīgākas mūsu sirdis. Par pamatlikumiem mums vienmēr jāstāv tikpat stingri kā klintij. Ir jāmāca un jāmācās Bībeles pamatlikumi un tad jāatbalsta ar svētu, tiem atbilstošu dzīvi.

Kas iesaistījušies kalpošanā Dievam, tiem dvēseļu glābšanas darbā jāiet ar sajūsmu un stipru apņēmību. Atcerieties, ka ir ļaudis, kas aizies bojā, ja mēs kā Dieva darba rīki nestrādāsim ar tādu apņēmību, kas neļaujas iebiedēties un nesamazinās. Mums pastāvīgi jāmeklē atbalsts žēlastības tronī.

Nav nekāda atvainojuma, kāpēc mūsu draudžu ticība ir tik vāja un nespēcīga. “Atgriezieties atpakaļ uz Stipro vietu, jūs cietumnieki, kam cerība.” Cak.9,12. Mums ir spēks Kristū. Viņš ir mūsu aizstāvis pie Tēva. Viņš sūta Savus vēstnešus uz visām Savas valsts daļām darīt Saviem ļaudīm zināmu Savu gribu. Viņš staigā draudžu vidū. Viņš Savus sekotājus vēlas svētīt, pacelt un paaugstināt. To iespaids, kas patiesi tic Viņam, būs pasaulei par dzīvības smaržu. Viņš zvaigznes tur Savā labajā rokā, un Viņš ir apņēmies likt Savai gaismai caur tām spīdēt pasaulē. Tā Viņš vēlas Savus ļaudis sagatavot augstākam kalpošanas darbam augšā esošajā draudzē. Viņš mums ir uzticējis lielu darbu. Darīsim to rūpīgi un apņēmīgi. Parādīsim savā dzīvē, ko patiesība ir darījusi priekš mums.

“Kas staigā vidū starp septiņiem zelta lukturiem.” Atkl.2,1. Šī Rakstu vieta rāda Kristus attiecības pret draudzi. Viņš staigā Savu draudžu vidū visā zemes garumā un platumā. Viņš tās vēro ar spraigu interesi, lai redzētu, vai tās atrodas tādā garīgā stāvoklī, ka varētu virzīt uz priekšu Viņa valsti. (419) Kristus ir klāt katrā draudzes sanāksmē. Viņš pazīst katru, kas saistīts ar Viņa kalpošanas darbu. Viņš pazīst tos, kuru sirdi iespējams pildīt ar svētu eļļu, lai tie to sniegtu tālāk. Kas uzticīgi dara Kristus darbu mūsu pasaulē, vārdos un darbos pārstāvēt Dieva raksturu un piepildot Kunga nodomu ar tiem, tie Viņa acīs ir ļoti dārgi. Kristus priecājas par tiem, kā cilvēks priecājas par labi koptu dārzu un savu stādīto puķu smaržu.

Par dažādo misijas pasākumu izveidošanu, kādus mēs tagad redzam, bija jāsamaksā ar

pašai dziedzību, sevis upurēšanu, neatslābstošu enerģiju un daudzām lūgšanām. Draud briesmas, ka daži no tiem, kas tagad uznāk uz darbības skatuves, samierināsies ar savu neauglīgo darbu, domādami, ka tagad nav vajadzīga tik liela sevis aizliegšana un uzcītība, nav nepieciešams tik smagi un nepatīkami pūlēties, kā strādāja šis vēsts darbinieki sākumā, ka laiki ir mainījušies, un ka tagad Dieva darbam ir vairāk līdzekļu, kāpēc nav vajadzīgs dzīvot tik grūtos apstākļos, kādi bija daudzu daļa vēsts pamošanās laikā.

Bet, ja uz tagadējās darbības skatuves parādītu to pašu uzcītību un pašuzpurēšanos, kādu redzējām darba sākumā, tad mēs piedzīvotu, ka tiktu padarīts simtreiz vairāk.

Lai darbs ietu uz priekšu tikpat augstā līmenī, kādā tas sākās, tad morālās stājas ziņā nedrīkst notikt nekāda atkāpšanās. Pastāvīgi jāgūst jauni morālā spēka papildinājumi. Ja ļaudis, kas tagad iziet darba laukā, domā, ka drīkst strādāt ar mazāku piepūli un mazāku pašai dziedzību un ka taupība ne tikai līdzekļu ziņā, bet arī laika ziņā tagad nav pārāk svarīga, tad šis darbs pagrims. Strādniekiem tagadējā laikā vajadzētu būt tikpat dievbijīgiem, enerģiskiem un neatlaidīgiem, kā šī darba iesācējiem. (420)

Darbs ir izvēršies tik plaši, ka tagad tas aizņem lielu teritoriju, un ir stipri pieaudzis ticīgo skaits. Tomēr vēl ir lieli trūkumi, jo varēja būt padarīts lielāks darbs, ja būtu parādīts tāds pat misijas gars kā pirmajās dienās. Bez šī gara strādnieki tikai aptraipīs un sabojās Dieva lietu. Darbs tiešām ir gājis atpakaļ, bet ne uz priekšu, kā Dievs vēlas. Mūsu tagadējais skaits un darba plašums nav salīdzināms ar stāvokli sākumā. Mums jāapsver, kas būtu padarīts, ja ikviens strādnieks būtu nodevies Dievam ar dvēseli, miesu un garu, kā tam vajadzētu būt.

Mūsu draudzēm jāsadarbojas garīgā zemes apstrādāšanas darbā, cerot uz ļoti drīzu plauju. Ļaunas, neticīgas sirds dēļ jāstopas ar daudzām ačgārnībām, daudziem svēto plānu un pūļu izkropļojumiem. Tomēr darbs ir jāpadara. Augsne ir nepadevīga, atmata ir jāuzplēš, un taisnības sēkla ir jāiesēj. Nevilcinieties, Dieva mīļotie skolotāji, it kā šauboties, vai darāmais darbs tiks paveikts. Neatstājiet to, kā arī nezaudējiet drosmi. Kas ar asarām sēj, ar gavilēšanu plaus. "Mēs esam Dieva līdzstrādnieki, jūs esat Dieva tīrums, jūs esat Dieva ēka." Atcerieties, ka jūs nedrīkstat uzticēties sev.

Mums vajadzētu lūgt kā nekad agrāk ne tikai par to, lai strādnieki tiktu izsūtīti lielajā plaujas laukā, bet arī lai mums būtu skaidra izpratne par patiesību tā, ka, patiesības vēstnešiem atnākot, mēs varētu pieņemt vēsti un cienīt vēstnesi.

Vietējās misijas darbs

Brīdinājums no Efezas draudzes

Uzticīgais Liecinieks griežas pie Efezas draudzes un saka: "Bet tas Man ir pret tevi, ka tu no savas pirmās mīlestības esi atstājies. Tad nu piemini, no kurienes tu esi atkritis, un atgriezies un dari pirmos darbus, bet ja nē, tad Es tev nākšu drīz un nostumšu tavu lukturi no viņa vietas, ja tu neatgriezīsies." Atkl.2,4.5.

Sākumā Efezas draudzes dzīvi un darbību iezīmēja bērnišķīga vienkāršība un dedzība. Viss stāstīja par dzīvu, izjustu un dedzīgu mīlestību uz Kristu. Ticīgie priecājas Dieva mīlestībā, jo Kristus pastāvīgi mājāja viņu sirdīs. Viņu lūpas slavēja Dievu, un viņu pateicības pilnā dzīve harmonēja ar Debesu ģimenes pienesto pateicību.

Pasaule saprata, ka viņi ir bijuši ar Jēzu. Grēcīgi cilvēki, kas nožēloja savus grēkus, saņēma piedošanu, šķīstīšanu un svētošanu, kļuva par Dieva sabiedrotiem caur Viņa Dēlu. Ticīgie sirsnīgi tiecās uzzināt katru Dieva Vārdu un tūlīt paklausīt. Mīlot savu Glābēju, to augstākais mērķis bija mantot Viņam dvēseles. Tas bija viņu visaugstākais mērķis. Tie nedomāja slēpt Kristus žēlastības dārgās mantas. Viņi saprata sava aicinājuma svarīgumu, un, izjūtot, cik liela nozīme ir vēstij "Miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts", tie dega ilgās šīs priecīgās ziņas aiznest līdz pat visattālākajām zemes robežām.

Draudzes locekļi bija vienoti jūtās, ieskatos un rīcībā. Mīlestība uz Kristu bija tā zelta ķēde, kas tos saistīja kopā. (422) Tie turpināja arvien vairāk un pilnīgāk iepazīties ar Kungu, un viņu dzīvē atklājās gaismā, prieks un miers. Viņi apmeklēja bāreņus un atraitnes viņu bēdās un pasargāja sevi, pasaules neaptraipītus. Nedarīt to viņu izpratnē nozīmētu runāt pretī savai ticības apliecībai un aizliegt savu Glābēju.

Visās pilsētās darbs tika virzīts uz priekšu. Dvēseles tika atgrieztas, un tās savukārt saprata, ka tām par šo nenovērtējamo bagātību jāstāsta tālāk. Viņas nevarēja apstāties, līdz gaismas stari, kas bija apgaismojuši viņu prātu, atmirdzēja arī pār citiem. Neticīgo pulki tika iepazīstināti ar kristiešu cerības pamatu. Personīgi tika izteikti silti, gara apdvesti aicinājumi grēciniekiem, atstumtiem un tiem, kas teicās pazīstam patiesību, tomēr vairāk par Dievu mīlēja izpriecas.

Bet pēc kāda laika ticīgo degsme, viņu mīlestība uz Dievu un savstarpēji sāka atdzist. Draudzē iezagās vēsums. Izraisījās nesaskaņas, un daudzu acis novērsās no Jēzus un vairs neskatījās uz Viņu kā savas ticības Iesācēju un Pabeidzēju. Ļaužu masas, ko uzticīga patiesības īstenošana dzīvē būtu pārliecinājusi un atgriezusi, palika nebrīdinātas. Un tad Uzticīgais Liecinieks sniedza Efezas draudzei šo vēsti. Intereses trūkums par dvēseļu glābšanu rādīja, ka tie ir pazaudējuši savu pirmo mīlestību, jo neviens nevar mīlēt Dievu ar visu savu sirdi, prātu, dvēseli un spēku, nemīlot tos, par kuriem nomira Kristus. Dievs viņus uzaicināja atgriezties un darīt pirmos darbus, jo citādi lukturis tiks nobīdīts no tā vietas.

Vai šis Efezas draudzes piedzīvojums neatkārtojas mūsu paaudzes draudzes dzīvē? Kā mūsu dienu draudze, kas saņēmusi Dieva patiesības atziņas, izlieto šīs zināšanas? Sākumā, kad draudzes locekļi ieraudzīja Dieva neizteicamo mīlestību uz kritušo cilvēci, tie nespēja klusēt. (423) Viņus piepildīja ilgas sadarboties ar Dievu, sniedzot tālāk svētības, ko bija paši saņēmuši. Un dodot tie pastāvīgi saņēma. Viņi pieauga žēlastībā un Jēzus Kristus atzīšanā. Kā ir šodien?

Brāļi un māsas, kas jau sen sakāt, ka ticat patiesībai, es jums jautāju personīgi: vai jūs esat dzīvojuši atbilstoši gaismai, priekšrocībām un izdevībām, kādas Debesis jums dāvājušas? Tas ir nopietns jautājums. Taisnības Saule ir uzlēkusi pār draudzi, un draudzes pienākums ir spīdēt. Katrai dvēselei dota priekšrocība iet uz priekšu. Kas ir savienoti ar Kristu, tie pieaugs žēlastībā un Dieva Dēla atzīšanā līdz pilnīgam vīru un sievu augumam. Ja visi, kas sakās ticam patiesībai, būtu vispilnīgākā veidā izmantojuši savas spējas un izdevības mācīties un strādāt, tad tie Kristū būtu kļuvuši stipri. Lai arī kāda būtu viņu nodarbošanās, lai tie ir lauksaimnieki, mehāniķi, skolotāji vai draudžu gani, ja tie būtu pilnīgi nodevušies Dievam, tad tie būtu kļuvuši spēcīgi un prasmīgi strādnieki savam Debesu Kungam.

Bet ko draudzes locekļi dara, lai tos varētu apzīmēt par "Dieva darba biedriem"? 1.Kor.2,9. Kur mēs redzam smagi strādājošus ļaudis? Kur mēs redzam reliģiskām tēmām nodevušos cilvēkus, kas pakļāvušies Dieva gribam? Kur mēs redzam kristiešus, kas izprastu uz viņiem gulstošos atbildību darīt draudzi par plaukstošu, pilnīgi atmodinātu un gaismu sniezošu ļaužu kopu? Kur ir tie, kas neierobežo un nemēro priekš sava Kunga mīlestībā darītu darbu? Mūsu Pestītājs atklāsies kā tāds, Kas nāk no Savas dvēseles smagā darba, un Viņš būs apmierināts, bet kā ir ar tiem, kas saucas par Viņa sekotājiem? Vai viņi būs apmierināti, redzot sava darba augļus? (424)

Kāpēc ir tik maz ticības, tik maz garīgs spēks? Kāpēc tik maz ir to, kas uzņemas Kristus jūgu un nes Viņa nastu? Kāpēc cilvēki jāskubina darīt savu darbu priekš Kristus? Kāpēc tik maz ir to, kas spēj atklāt pestīšanas noslēpumu? Kāpēc Kristus piešķirtā taisnība neatmirdz kā gaisma pasaulei no visiem, kas sevi apliecina par Viņa sekotājiem?

Bezdarbības sekas

Ja cilvēki izlietos savus spēkus pēc Dieva norādījumiem, tad viņu podi pavairošies, viņu spējas paplašināsies, un, meklējot pazudušos, lai tos glābtu, viņi saņems Debesu gudrību. Bet, kamēr draudzes locekļi ir vienaldzīgi un negrib pildīt Dieva doto uzdevumu, sniedzot gaismu citiem, kā viņi var cerēt saņemt Debesu bagātību? Kad tie, kas sevi sauc par kristiešiem, neizjūt nekādu nastu apgaismot tumsā esošos, kad tie pārtrauc sniegt tālāk žēlastību un zināšanas, tad viņu izšķiršanas spējas samazinās, viņi nespēj vairs pareizi novērtēt Debesu dāvanas krāšņumu, un paši to nenovērtēdami, viņi neizjūt vajadzību sniegt to citiem.

Mēs redzam dažādās vietās sapulcējamies lielas draudzes. To locekļi ir saņēmuši patiesības atziņu, un daudzi apmierinās ar dzīvības Vārda uzklausīšanu, necenšoties sniegt gaismu citiem. Par darba tālāko attīstību viņi izjūt pavisam mazu atbildību un maz interesējas par dvēseļu glābšanu. Viņi ir ļoti dedzīgi pasaulīgās lietās, bet savu reliģiju viņi neienes savā laicīgajā darbā. Viņi saka: "Reliģija paliek reliģija, un veikals paliek veikals." Viņi tic, ka gan reliģijai, gan veikalam ir sava īpaša sfēra, un saka: "Ļaujiet tām palikt atšķirtām."

Izdevību neizmantošanas un priekšrocību nepareizas izlietošanas dēļ draudžu locekļi nepieaug "mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atzīšanā." 2.Pēt.3,18. (425) Tāpēc viņi ir vāji ticībā,

nepilnīgi zināšanās un bērni pieredzē. Viņi nav iesakņojušies un nopamatojušies patiesībā. Ja viņi tādi paliks, tad pēdējo dienu maldi tos noteikti pievils, jo viņiem nebūs garīgu redzes spēju, lai atšķirtu patiesību no maldiem.

Dievs Saviem kalpiem ir devis patiesības vēsti, kas jāsludina. Draudzēm tā jāpieņem un visos iespējamajos veidos jāsniedz tālāk, satverot pašus pirmos gaismas starus un tos atstarojot. Tā nedarišana ir mūsu lielais grēks. Mēs esam atpalikuši par vairākiem gadiem. Sludinātāji ir meklējuši apslēpto mantu, ir atvēruši šķirstiņu un ļāvuši dārgakmeņiem iemirdzēties, bet draudzes locekļi nav darījuši simto daļu no tā, ko Dievs no viņiem prasa. Ko gan citu mēs varam gaidīt kā tikai garīgās dzīves izviršanu, ja ļaudis noklausās vienu svētrunu pēc otras, bet pamācības neizlieto praktiski? Dieva dotās spējas, ja tās nelieto, deģenerējas. Vēl vairāk, ja draudzes tiek atstātas bezdarbībā, tad par viņu nodarbināšanu sāk rūpēties sātans. Viņš ieņem šo lauku un iesaista locekļus dažādos darbos, kas izsūc viņu spēkus, iznīcina garīgumu un liek tiem kā nedzīvai nastai uzgulties draudzei.

Mūsu vidū ir ļaudis, kas, ņemot laiku pārdomām, ieraudzītu, ka, neko nedarot, tie grēko, jo nevērīga izturēšanās pret Dieva dotajiem podiem ir grēks. Brāļi un māsas, jūsu Glābēju un visus svētos eņģeļus apbēdina jūsu cietās sirdis. Kristus dvēseļu glābšanai atdeva Savu dzīvību, un tomēr jūs, kas esat iepazinuši Viņa mīlestību, tik maz pūlaties, lai Viņa žēlastības svētības sniegtu tiem, par kuriem Viņš nomira. Eņģeļi ir pārsteigti par šādu vienaldzību un pienākuma nepildīšanu. Dieva tiesā jums vajadzēs sastapties ar dvēselēm, kuras jūs pametāt novārtā. Tai lielajā dienā jūs paši visu atzīsiet un sevi nosodīsiet. Kaut Kungs jūs jau tagad vadītu uz atgriešanos. (426) Kaut Viņš piedotu Saviem ļaudīm tā darba nepadarīšanu Viņa vīna dārzā, ko Viņš tiem bija uzticējis.

“Tad nu piemini, no kurienes tu esi atkritis, un atgriezies un dari pirmos darbus, bet ja ne, tad Es tev nākšu drīz un nostumšu tavu lukturi no viņa vietas, ja tu neatgrieziesies.”

Ak, cik maz ir to, kas zina savu piemeklēšanas laiku! Cik maz ir cilvēku, pat starp tiem, kas apgalvo, ka tic tagadējai patiesībai, kas izprastu laika zīmes vai arī mūsu piedzīvojumus pirms visa noslēguma! Sodien mēs vēl atrodamies Dieva pacietības aizsegā, bet cik ilgi vēl Dieva eņģeļi turēs vējus, lai tie nepūstu?

Neskatoties uz Dieva neizsakāmo žēlastību pret mums, cik maz mūsu draudzēs ir īsti pazemīgu, sevi atdodošu dievbijīgu Kristus kalpu? Cik maz ir siržu, kurās valdītu pateicība un slava par to, ka Kungs tās pagodinājis, aicinot darīt savu daļu Dieva darbā, kļūt par Kristus līdzdalībniekiem Viņa ciešanās!

Šodien liela daļa no tiem, kas veido mūsu draudzes, ir miruši pārkāpumos un grēkos. Tie nāk un iet līdzīgi durvīm savās eņģēs. Gadiem ilgi tie ir pašapmierināti klausījušies vissvinīgākās, aizkustinošākās patiesības, bet praktiski tās nav īstenojuši. Tāpēc tie arvien mazāk spēj izprast patiesības vērtību. Aizkustinošās, norājošās un brīdinošās liecības tos nepamodina nožēlot savus grēkus. Visjaukākās melodijas, kas nāk no Dieva caur cilvēcīgām lūpām, - taisnošana ticībā un Kristus taisnība, - neizraisa viņos atbilstošu mīlestību un pateicību. Kaut gan Debesu Tirgotājs rāda tiem viskrāšņākos ticības un mīlestības dārgakmeņus, kaut gan Viņš aicina tos pirkt no Viņa “zeltu, kas ugunī pārbaudīts”, un “baltas drēbes”, lai tie varētu tikt apģērbti, un “acu zāles”, lai varētu redzēt, tie tomēr nocietina savu sirdi pret Viņu un savu remdenību neizmaina pret mīlestību un dedzību. (427) Apliecinot ticību, tie aizliedz dievbijības spēku. Ja viņi tā turpinās, tad Dievs tos atmetīs. Tie paši sevi padara nederīgus būt par Viņa ģimenes locekļiem.

Galvenais mērķis ir dvēseļu mantošana

Mēs nedrīkstam domāt, ka evaņģēlija darbs galvenokārt ir atkarīgs no sludinātāja. Katram cilvēkam Dievs ir devis kādu darbu, ko darīt Viņa valstības lietā. Katram, kas apliecina Kristus vārdu, jābūt dedzīgam, nesavtīgam strādniekam, gatavam aizstāvēt taisnības pamatlikumus. Katrai dvēselei rosīgi jāpiedalās Dieva lietās tālākā virzīšanā uz priekšu. Lai arī kāda būtu mūsu nodarbošanās, kā kristiešiem mūsu pienākums ir iepazīstināt pasauli ar Kristu. Mums jābūt misionāriem, kuru galvenais mērķis ir dvēseļu mantošana Kristum.

Savai draudzei Dievs ir uzticējis noteiktu darbu – izplatīt gaismu un nest Viņa mīlestības vēsti. Mūsu darbs nav nosodišana un vainas uzrādīšana, bet gan jūga vilkšana kopā ar Kristu, lūdzot cilvēkus salīdzināties ar Dievu. Mums dvēseles ir jāiedrošina, jāsaista un tā jāamanto Pestītājam. Ja mūs tas neinteresē, ja Dievam atturam kalpošanu, ko var sniegt sirds un dzīve, tad mēs Viņam nolaupām iespaidu, laiku, naudu un pūles. Nedarot labu saviem līdzcilvēkiem, mēs Dievam nolaupām slavu, kam vajadzētu pacelties pie Viņa dvēseļu atgriešanas rezultātā.

Sākat ar vistuvākajiem

Daži, kas jau ilgi saukušies par kristiešiem un vēl nav izjutuši atbildības nastu par dvēselēm, kas iet bojā viņu pašu mājas pavēnī, var domāt, ka tiem ir darāms darbs tālās zemēs, bet kur ir pierādījuma par viņa derīgumu šādam darbam? Kur viņi ir parādījuši, ka uz viņiem gulstas nasta par dvēselēm? Šīm personām vispirms jātiek apmācītām un disciplinētām savās mājās. Patiesa ticība un mīlestība uz Kristu radīs viņos visnopietnāko vēlēšanos glābt dvēseles tieši savās mājās. (428) Tie izmantos visus garīgos spēkus, lai vilktu kopā ar Kristu, mācoties no Viņa lēnprātību un pazemību. Tad, ja Dievs vēlēšies, lai viņi dodas uz svešām zemēm, viņi šim ceļam būs sagatavoti.

Lai tie, kas vēlas strādāt priekš Dieva, iesāk savās mājās, savā namā, pie saviem kaimiņiem un starp saviem draugiem. Seit viņi atradīs labvēlīgu misijaš lauku. Šis mājas misijas darbs ir pārbaudes akmens, kas atklāj viņu spējīgumu vai nespēju kalpošanai plašākā laukā.

Mācība, ko sniedz Filips un Nātānaēls

Filipa izturēšanās pret Nātānaēlu ir patiesa vietējā misijas darba paraugs. Filips bija redzējis Jēzu un bija pārliecināts, ka Viņš ir Mesija. Priecādamies par to, viņš vēlējās, kaut arī viņa draugi uzzinātu labo vēsti. Sai patiesībā, kas tik ļoti iepriecināja viņu, viņš vēlējās dalīties arī ar Nātānaēlu. Patiess žēlastības jaukums sirdī atklās savu esamību, izstarojoties uz citiem. Filips devās meklēt Nātānaēlu, un uz viņa aicinājumu Nātānaēls atbildēja no savas lūgšanas vietas zem viģes koka. Nātānaēlam nebija bijusi priekšrocība dzirdēt Jēzus vārdus, bet viņš pie Jēzus tika vilkts garā. Viņš ilgojās pēc gaismas un šai brīdī tieši to no sirds bija lūdzis. Filips liksmi izsaucās: "Par ko Mozus bauslībā rakstījis un pravieši, To mēs esam atraduši, Jēzu no Nācaretes." Jāņa 1,46. Filipa aicināts, Nātānaēls meklēja un atrada Pestītāju un savukārt pievienojās darbam, lai mantotu dvēseles Kristum.

Viens no visiespaidīgākajiem veidiem, lai gaismu sniegtu tālāk, ir personīgas, klusas pūles. Mājas lokā, pie kaimiņa pavarda, blakus slimnieka gultai klusi un mierīgi jūs varat lasīt Rakstus un runāt par Jēzu un patiesību. (429) Tā jūs varat iesēt dārgu sēklu, kas uzdīgs un nesīs augļus.

Ģimene kā misijas lauks

Mūsu strādāšanai priekš Kristus jāiesākas ģimenē, mājās. Jauniešus vajadzētu audzināt pavisam savādākā veidā, nekā tie ir audzināti pagātnē. Viņu labklājība prasa daudz lielākas pūles par tām, kādas tiem veltītas līdz šim. Nav neviena svarīgāka misijas lauka par šo. Ar priekšrakstiem un priekšzīmi vecākiem savi bērni jāmaca strādāt neatgriezto labā. Bērņus vajadzētu mācīt just līdzī gados veciem un apbēdinātiem ļaudīm un censties atvieglot trūcīgo un nelaimīgo ciešanas. Viņus vajadzētu mācīt čakli pūlēties misijas darbā, un no agras bērņības viņus vajadzētu radināt aizliegt sevi un uzpurēties par labu citiem un Kristus lietas virzīšanai uz priekšu, lai tie varētu būt Dieva līdzstrādnieki.

Bet, ja tie vispār iemācīsies darīt patiesu misijas darbu priekš citiem, tad vispirms tiem jāiemācās strādāt mājas cilvēku labā, kam ir dabīgas tiesības uz mīlestības pakalpojumiem. Katru bērnu vajadzētu radināt veikt viņam atbilstošu mājas darbu daļu. Bērnam nekad nevajadzētu kaunēties izlietot savas rokas mājas pienākumu pildīšanā un ar savām kājām tecēt dažādos uzdevumos. Tādā veidā nodarbināts, viņš neies pa nevižības un grēka takām. Cik daudz stundu izšķiež bērni un jaunieši, laiku, ko varēja pavadīt, uzņemot uz saviem jaunajiem, stiprajiem pleciem ģimenes dzīves pienākumus, palīdzot nest nastas, kas kādam ir jānes, tā parādot mīlošu interesi par tēvu un māti. Viņi arī jāiesakņo patiesajos veselības reformas pamatlikumos un rūpēs par savu miesu.

Ak, kaut vecāki ar lūgšanām un lielu uzmanību rūpētos par savu bērnu mūžīgo labklājību! Lai viņi paši sev jautā: Vai neesam bijuši vieglprātīgi? (430) Vai neesam atstājuši novārtā šo svinīgo darbu? Vai neesam atļāvuši saviem bērniem kļūt par sātana kārdināšanu rotaļlietām? Vai mums Dieva priekšā nebūs jādod svinīgs norēķins, tāpēc ka esam atļāvuši saviem bērniem izlietot viņu spējas, laiku un iespaidu, strādājot pretī patiesībai, pretī Kristum? Vai neesam atstājuši novārtā savu vecāku pienākumu un palielinājuši sātana valsts pavalstnieku skaitu?

Daudzi kaunpilnā kārtā ir atstājuši novārtā šo mājas darba lauku, un ir pienācis laiks izlietot dievišķos palīdzības avotus un dziedinošos līdzekļus, lai šo ļaunumu izlabotu. Ar ko tā saucamie Kristus sekotāji var sevi aizbildināt, ka nav uzaudzinājuši savus bērņus Kunga darbam?

Dievs vēlas, lai ģimenes virs zemes simbolizētu Debesu ģimeni. Kristīgās mājas, kas ir dibinātas un tiek vadītas saskaņā ar Dieva plānu, ir viens no Viņa visiespaidīgākajiem līdzekļiem kristīga rakstura izveidošanai un Viņa darba virzīšanai uz priekšu.

Ja vecāki vēlas savas ģimenes redzēt savādākas, tad lai tie paši pilnīgi svētījas Dievam un sadarbojas ar Viņu darbā, kas pārmainītu viņu mājas dzīvi.

Ja mūsu pašu mājas būs tādas, kādām tām vajadzētu būt, tad netiks pieļauts, ka mūsu bērni uzaugtu kūtrumā un vienaldzīgi pret Dieva prasībām attiecībā uz trūkumcietējiem, kas dzīvo tiem visapkārt. Kā Kunga mantojums tie tiks sagatavoti uzņemties šo darbu tur, kur viņi atrodas. No tādām mājām izplūdīs gaisma, kas atklāsies nezinošo labā, vadot tos pie visu zināšanu Avota. Izplatītais iespaids būs spēks Dieva un Viņa patiesības pusē.

Pamāciet draudzi darīt misijas darbu

“Sargs, cik gara vēl nakts?” Jesaja 21,11. Vai sargi, kam domāts šis jautājums, spēj dot bazūnei skaidru skaņu? Vai avju gani uzticīgi rūpējas par ganāmpulku kā tādi, kam būs jādod norēķins? Vai Dieva kalpi ir nomodā par dvēselēm, apzinādamies, ka viņu uzraudzībā nodotie ir Kristus asinīm atpirkts īpašums? Pasaulē jāpadara liels darbs, un ko mēs darām, lai to veiktu? Ļaudis ir saņēmuši par daudz svētrunu, bet vai viņi ir pamācīti, kā strādāt to labā, kuru dēļ nomira Kristus? Vai ir izstrādātas un viņiem parādītas darba galvenās līnijas tādā veidā, lai katrs ieraudzītu vajadzību piedalīties šai darbā?

Ir skaidri redzams, ka visas teiktās svētrunas nav radījušas lielu pašaieliedzīgu strādnieku pulku. Šī lieta jāapsver kā tāda, kas sevī ietver visnopietnākās sekas. Riskam ir pakļauta mūsu mūžīgā nākotne. Draudzes savīst, tāpēc ka savas spējas nav izlietojušas gaismas izplatīšanā. Vajadzētu sniegt rūpīgus norādījumus, kas būtu kā Kunga pamācības, lai visi praktiski izlietotu savu gaismu. Kam jāuzrauga draudzes, tiem vajadzētu izraudzīties spējīgus locekļus un uzlikt viņiem pienākumus, tai pašā laikā viņus pamācot, kā iespējams vislabāk pakalpot un citus aplaimot.

Vajadzētu izmantot visus līdzekļus, lai aiznestu patiesības atzišanu to tūkstošu priekšā, kas izpratīs pierādījumus un kas novērtēs Kristus līdzību Viņa ļaudīs, ja tiem būs izdevība to redzēt. Pārvēršat misijas sapulces par sanāksmēm, kas kalpo ļaužu apmācīšanai, kā strādāt misijas darbu. Dievs sagaida, ka Viņa draudze audzinās un sagatavos savus locekļus pasaules apgaismošanas darbam. Vajadzētu sniegt tādu audzināšanu, kas noslēgtos ar simtiem cilvēku, kuri atdotu mijējiem vērtīgus podus. Izlietojot šos podus, cilvēki pieaugtu derīgumā un spētu ieņemt iespaidīgas uzticības vietas, kā arī saglabāt pamatlikumus skaidrus un nesamaitātus. Tā priekš Kunga būtu paveikts daudz laba.

Draudzes locekļus iesaistiet darbā

Daudzi, kam ir patiesas spējas, sarūs bezdarbībā, jo viņi nezina, kā sākt strādāt misijas frontēs. Lai kāds spējīgs cilvēks šiem bezdarbīgajiem ļaudīm izskaidro tā darba galvenās kontūras, ko viņi var darīt. Nodibiniet mazus misijas punktus daudzās vietās, lai pamācītu vīrus un sievas, kā izlietot un pavairot savus podus. Lieciet visiem saprast, kas no viņiem tiek gaidīts, un daudzi, kas tagad dzīvo bez darba, kļūs par patiesiem strādniekiem.

Līdzību par podiem vajadzētu izskaidrot visiem. Draudžu locekļiem jāļauj saprast, ka tie ir pasaules gaisma un ka Kungs sagaida, ka tie atbilstoši savām dažādajām spējām apgaismos un svētīs citus. Vai tie ir bagāti vai nabagi, augsti vai zemi, Dievs visus aicina enerģiski kalpot Viņam. Dievs Sava darba attīstībā ir atkarīgs no draudzes, un Viņš sagaida, ka tie, kas sevi sauc par Viņa sekotājiem, darīs savu pienākumu kā saprātīgas būtnes. Ir ļoti vajadzīgs, lai ikviens apmācīts un disciplinēts prāts un katra vismazākā spēja tiktu iesaistīta dvēseļu glābšanas darbā.

Neejiet garām mazajām lietām un netiecieties pēc lieliem darbiem. Ir iespējams, ka mazu darbu jūs padarīsiet sekmīgi, bet, cenšoties darīt lielu darbu, cietīsiet pilnīgu neveiksmi un kritīsiet mazdūšībā. Kur vien redzat, ka jādara kāds darbs, to arī dariet. Darot to, ko jūsu rokas atrod, jūs attīstīsiet spējas un derīgumu lielākam darbam. (433) Tieši ikdienišķo izdevību neievērošana un mazo lietu atstāšana novārtā ir iemesls, kāpēc daudzi kļūst neauglīgi un sausi.

Ir veidi, kā visi var personīgi kalpot Dievam. Dažs var aizrakstīt vēstuli kādam tālumā dzīvojošam draugam vai aizsūtīt laikrakstu cilvēkam, kas interesējas par patiesību. Citi var sniegt padomu grūtībās nonākušiem cilvēkiem. Kas zina, kā jākopj slimnieki, tie var palīdzēt šai virzienā. Vēl citi, kam ir vajadzīgās spējas, var lasīt priekšā Bībeli vai noturēt Bībeles stundas.

Jāatrod visvienkāršākie darba veidi un draudzēm jāieklejas darbā. Ja locekļi vienoti pieņems šādus plānus un neatlaidīgi centīsies tos īstenot, tad tie ievāks bagātu algu, viņu piedzīvojumi kļūs gaišāki, viņu spējas palielināsies un ar viņu pūlēm tiks glābtas dvēseles.

Jāstrādā arī tiem draudzes locekļiem, kas nav saņēmuši īpašu izglītību

Lai neviens nedomā, ka skolas izglītības trūkuma dēļ tie nevar piedalīties Kunga darbā. Dievam ir darbs tieši priekš tevis. Viņš ikvienam cilvēkam ir devis savu darbu. Jūs paši varat izpētīt Rakstus. "Kad Tavi vārdi atveras, tad tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus." Ps.119,130. Jūs varat lūgt par darbu. Godīgas sirds ticībā pienesta lūgšana būs dzirdama Debesīs. Un jums jāstrādā atbilstoši savām spējām.

Ikviens atstāj iespaidu uz labu vai uz ļaunu. Ja dvēsele ir svētījusies Dieva pagodināšanai un nodevusies Kristus darbam, tad tās iespajds sekmēs sakrāšanu ar Kristu.

Visas Debesis ir sakustējušās, un Dieva eņģeļi gaida, lai sadarbotos ar visiem tiem, kas izdomās plānus, kā palīdzēt dvēselēm, par kurām nomira Kristus, sadzirdēt priedīgās pestīšanas ziņas. Eņģeļi, kas kalpo pestīšanas mantiniekiem, saka ikvienam patiesi svētam: "Tevī gaida darbs." Čelies, runā "uz ļaudīm visus šīs dzīvības vārdus". Ap.d.5,20. (434) Ja uzrunātie paklausīs šai pavēlei, tad Kungs sagatavos viņu priekšā ceļu, sniedzot viņiem līdzekļus iešanai uz priekšu.

Pamodinet kūtros

Dvēseles iet bojā bez Kristus, un tie, kas saucas par Kristus mācekļiem, ļauj tām mirt. Mūsu brāļiem ir podi, kas viņiem uzticēti tieši dvēseļu glābšanas darbam, tomēr daži tos ir ietinuši autā un aprakuši zemē. Cik lielā mērā šie kūtrie ļaudis atgādina debesu vidū lidojošo eņģeli, kas pasludina Dieva baušļus un ticību Jēzum? Kāda veida lūgumu lai atrod un pasaka kūtrajiem, ka tie atmostos un sāktu strādāt priekš Kunga? Ko lai sakām slinkajam draudzes loceklim, lai viņš saprastu, ka viņam savs pods jāizrok no zemes un tas jāatdod mijējiem? Debesu valstī nebūs atrodams neviens nenodarbināts, neviens kūtrs cilvēks. Ak, kaut Dievs parādītu gulošajai draudzei šo lietu visā tās svarīgumā! Ak, kaut Ciāna celtos un ietērtos savās skaistajās drēbēs! Ak, kaut tā spidētu!

Ir daudz iesvētītu sludinātāju, kas nekad nav parādījuši gana rūpes par Dieva ganāmo pulku, kas vēl nekad nav modri sargājuši dvēseles kā tādi, kam būs jādod norēķins. Draudze, kam vajadzētu pastāvīgi augt un attīstīties, ir atstāta, lai kļūtu vāja, atkarīga un nespējīga kopa. Draudzes locekļi, kas radināti pajauties uz svētrunām, maz dara priekš Kristus. Tie nenes nekādu augli, bet drīzāk gan pieaug savtībā un neuzticībā. Viņi cer uz sludinātāju un ļaunajās uz viņa pūlēm, ka tās uzturēs dzīvu viņu vājo ticību. Tāpēc ka draudzes locekļus nav pareizi pamācījuši tie, kurus Dievs ir nolīcis par uzraugiem, daudzi ir kūtri kalpi, kas apslēpj savus podus zemē un tomēr sūdzas par Kunga izturēšanos ar tiem. Viņi gaida, lai tos kopj kā slimus bērņus. (435)

Šis vājums nedrīkst turpināties. Draudzē jādara labi organizēts darbs, lai tās locekļi varētu saprast, kā sniegt gaismu citiem, un tā paši kļūtu stiprāki ticībā un pieaugtu atzišanā. Dodot citiem, ko paši saņēmuši no Dieva, tie nostiprināsies ticībā. Strādājoša draudze ir dzīva draudze. Mēs tiekam iebūvēti kā dzīvi akmeņi, un ikvienam akmenim jāizstaro gaisma. Katrs kristietis ir pielīdzināts dārgam akmenim, kas uztver Dieva godības krāšņumu un to atstaro tālāk.

Doma, ka sludinātājam jānes visas nastas un jāpadara viss darbs, ir liela kļūda. Pārstrādājies un salauzts viņš var noiet kapā, bet, ja nastas būtu sadalītas, kā Kungs ir paredzējis, tad viņš varētu vēl dzīvot. Lai nastas varētu tikt sadalītas, draudze ir jāapmāca, un tas jādara cilvēkiem, kas spējīgi strādniekus mācīt sekot Kristum un strādāt, kā Viņš strādāja.

Jauniešiem jābūt misionāriem

Neatsakieties no jauniešiem, lai tie ņem daļību darbā un atbildībās. Lieciet viņiem saprast, ka viņiem jāpiedalās palīdzības un svētību sniegšanā citiem. Pat bērņus vajadzētu mācīt izdarīt mazus mīlestības un žēlastības pakalpojumus tiem, kas nav tik laimīgi kā viņi paši.

Lai draudzes uzraugi izgudro plānus, kā jaunieši varētu radināties lietot tiem uzticētos talantus. Lai vecākie draudzes locekļi cenšas darīt nopietnu un iejūtīgu darbu bērņu un jauniešu labā. Lai sludinātāji, izlietojot visas savas izdomas spējas, sastāda plānus, ar kuru palīdzību draudzes jaunākos locekļus varētu iesaistīt kā līdzstrādniekus kopējā misijas darbā. Tomēr nedomājiet, ka jūs spēsiat atmodināt viņu7 interesi tikai ar misijas sapulcē teiktu garu svētrunu. (436) Plānojiet, kā varat iedegt dzīvu interesi. Lai visi dara savu daļu. Radiniet jauniešus veikt tiem nozīmētos uzdevumus, un lai viņi ik nedēļas sniedz savus ziņojumus misijas sapulcei, pastāstot par saviem piedzīvojumiem un panākumiem, kas gūti Kristus žēlastībā. Ja svētījusies strādnieki sniegs tādus ziņojumus, tad misijas sapulces nebūs garlaicīgas un nogurdinošas. Tad tās būs ļoti interesantas, un tām netrūks apmeklētāju.

Katrā draudzē locekļi jāmāca un jāradina ziedot laiku dvēseļu mantošanai Kristum. Ja draudzes

locekļi neizplata gaismu, kā tad par draudzi var sacīt: "Jūs esat pasaules gaisma"?

Lai tie, kam jāuzrauga Kristus ganāmpulks, atmosfāsavam pienākumam un izsūta darbā daudzas dvēseles.

Lai draudzes atmosfāsavas

Drīz notiks straujas un dīvainas pārvērtības, un Dieva ļaudīm jābūt apveltītiem ar Svēto Garu, lai tie šī laikmeta ārkārtējām vajadzībām varētu stāties pretī ar Debesu gudrību un, cik tālu vien iespējams, aizkavēt pasaules demoralizējošo darbību. Ja draudze nav aizmigusi, ja Kristus sekotāji ir modri un lūdz, tad tie saņems gaismu, lai izprastu un novērtētu ienaidnieka darbību.

Gals ir tuvu! Dievs aicina draudzi rūpēties, lai būtu kārtībā viss, kas nav kustināms. Strādnieki, kas strādājat kopā ar Dievu, Kungs jūs ir pilnvarojis vest sev līdzī valstībā arī citus cilvēkus. Jums jābūt dzīviem Dieva pārstāvjiem, gaismas kanāliem pasaulei, un jums visapkārt ir Debesu eņģeļi, kam Kristus uzdevis jūs atbalstīt, stiprināt un uzturēt dvēseļu glābšanas darbā.(437)

Es griežos pie draudzēm visās savienībās! Atdalieties, lai stāvētu skaidri atšķirti no pasaules, - pasaulē, bet ne no tās, atstarodami Taisnības Saules spožos staros, būdami šķīsti, svēti un neaptraipīti, un ticībā nesdami gaismu uz visiem zemes lielceļiem un sānceļiem.

Lai draudzes atmosfāsavas, pirms nav uz visiem laikiem par vēlu. Lai katrs loceklis uzsāk savu īpašo darbu un aizstāv Kunga Vārdu, kurā Viņš ir nosaukts. Lai veselīga ticība un sirsnīga dievbijība stājas kūtuma un neticības vietā. Kad ticība pieķersies Kristum, tad patiesība dvēselei sniegs prieku, un reliģiskā kalpošana nebūs garlaicīga un neinteresanta. Jūsu sabiedriskās sanāksmes, kas tagad ir formālas un bez garīgas dzīvības, Svētā Gara spēkā kļūs dzīvas un saistošas, savā dzīvē īstenojot kristietību, ko jūs apliecināt, jūs ik dienas gūsiet bagātus piedzīvojumus. Tad atgriezīsies grēcinieki. Viņus skars patiesības vārds, un tie sacīs kā daži, kas klausījās Kristus mācību: "Mēs šodien esam redzējuši un dzirdējuši brīnišķīgas lietas."

Nemot vārā to, kas varētu tikt padarīts, ja draudze pildītu Dieva ļai uzliktos pienākumus, vai tās locekļi gulēs tālāk vai arī atmodīsies, lai atzītu godu, kādu tiem piešķīrusi Dieva žēlojošā aizgādība? Vai tā uzņemsies mantotās atbildības, izlietos tagadējo gaismu un izjutīs vajadzību celties un rīkoties tā, kā prasa ārkārtējie apstākļi, kas tagad ir izveidojušies? Ak, kaut visi atmosfāsavos, parādot pasaulei, ka viņiem ir dzīva ticība, ka pasauli gaida svarīgi un izšķiroši notikumi un ka drīz nāks Jēzus. Lai ļaudis redz, ka mēs ticam, ka atrodamies uz mūžīgās pasaules robežas.

Dieva valsts uzcelšanu aizkavē vai arī pasteidzina cilvēcīgo pārstāvju neuzticība vai uzticība. (438) Darbs tiek traucēts tāpēc, ka cilvēcīgais nesadarbojas ar dievišķo. Cilvēki var lūgt: "Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes," bet, ja viņi savā dzīvē nerīkojas saskaņā ar šo lūgšanu, tad viņu lūgumi paliks neauglīgi.

Kaut arī jūs varbūt esāt vāji, maldīgi un grēcīgi, tomēr Kungs jums pastāvīgi piedāvā iespēju sadarboties ar Viņu. Viņš jūs aicina pakļauties dievišķajiem norādījumiem. Savienībā ar Kristu jūs varat darīt Dieva darbus. Kristus saka: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt."

Caur pravieti Jesaju ir dots apsolījums: "Tava taisnība ies tavā priekšā, un Kunga godība tevi pavādis." Jesaja 58,8. Tā ir Kristus taisnība, kas iet mūsu priekšā, un mūsu atalgojums būs Kunga godība. Jūs, dzīvā Dieva draudzes, pētiēt šo apsolījumu un pārdomājiet, kā jūsu ticības, garīguma un dievišķā spēka trūkums kavē Dieva valstības atnākšanu. Ja jūs izietu darīt Kristus darbu, tad Dieva eņģeļi pavērtu jūsu priekšā ceļu, sagatavojot sirdis evaņģēlija uzņemšanai. Ja katrs no jums būtu rosīgs misionārs, tad šim laikam dotā vēsts tiktu ātri pasludināta visās zemēs, visām tautām, valodām un ciltīm. Sis ir darbs, kam jātiek padarītam, pirms Kristus nāks ar lielu godu un spēku. Es aicinu draudzi nopietni lūgt Dievu, ka varat izprast savus pienākumus. Vai jūs katrs atsevišķi esāt Dieva līdzstrādnieki? Ja ne, tad kāpēc ne? Kad jūs domājat darīt darbu, ko jums nozīmējušas Debesīs?

Visiem, kas zaudējuši cerību un drosmi, ir tikai viens dziedināšanas līdzeklis, -ticība, lūgšana un darbs.

Mūsu draudzēm nevajadzētu būt greizsirdīgām un justies pamestām, ja tās nesāņem sludinātāja pūles. Tām labāk vajadzētu pašām pacelt darba nastu un vissirsnīgākā veidā strādāt dvēseļu labā. (439)

Visas mūsu draudzēs esošās spējas vajadzētu izlietot labiem darbiem. Dabas neizkoptās un mežonīgās vietas Dievs ir darījis pievilcīgas, novietojot skaistas lietas starp visnepievilcīgākajām. Šis ir darbs, ko mēs esam aicināti darīt.

Mūsu draudzēs mums vajadzīgi jaunieši, kas strādātu, ievērojot kristīgās centības pamatlikumus, un viņu darbam jāiesākas mājās. Uzticīga mājas pienākumu pildīšana atstāj atgriezenisku iespaidu uz raksturu. Tēva mājā jāpierāda derīgums darbam draudzē.

Kungs mūs netiesās pēc tā, kādos darba laukos esam strādājuši, bet ņems vērā uzticību, ar kādu esam pildījuši savus pienākumus.

Ja mēs darbam izlietojam tikai vienu trešdaļu no mums uzticētajiem podiem, tad ar divām trešdaļām mēs strādājam pret Kristu.

Vislielākais darbs, ko mēs šai pasaulē varam padarīt, ir pagodināt Dievu, kļūstot raksturā līdzīgi Kristum.

Iespēju palielināšana

(440) Liels darbs ir jāpadara visā pasaulē, un lai neviens nespriež, ka, tuvojoties galam, nav vajadzīgs īpaši pūlēties, lai izveidotu dažādus institūtus, kādus prasa mūsu lieta. Jūs nezināt Kunga atnākšanas dienu, ne stundu, jo tas nav atklāts, un tāpēc lai neviens nepamatojas uz to, ko viņš nevar saprast. Lai ikviens strādā darbu, kas nodots viņa rokās, pildot ikdienas pienākumus, ko Dievs no viņa prasa.

Kad Kungs mums pavēlēs turpmāk vairs necensties celt sapulču namus un dibināt skolas, sanatorijas un izdevniecības, tad mums būs pienācis laiks salikt savas rokas un ļaut Kungam pabeigt darbu, bet tagad mums dota izdevība parādīt dedzība, nostājoties Dieva pusē, un mīlestību uz cilvēci.

Mums jābūt līdzdalībniekiem Dieva darbā visā pasaulē, kur tikai ir glābjamas dvēseles, tur mums jāsniedz sava palīdzība, lai Dievam pievestu daudz dēlu un meitu. Gals ir tuvu, un šī iemesla dēļ mums vispilnīgāk jāizmanto katra uzticētā spēja un katra iekārta, kas palīdzētu veikt šo darbu.

Ir jādibina skolas jauniešu izglītošanai, lai sludināšanas darbā iesaistītie cilvēki varētu aizsniegt augstāku pakāpi Bībeles un zinātņu atziņās. Arzemēs jādibina institūti slimnieku dziedināšanai, un darbam jāpamodina ārstnieciskie misionāri, kas būtu pašizliedzīgi, kas paceltu krustu, kas būtu sagatavoti uzticības vietu ieņemšanai un spējīgi apmācīt citus. Un visam tam līdzās Dievs aicina vietējos misionārus. (441) Dieva darba darītājiem darba laukā vai mājās jābūt pašizliedzīgiem, krustu nesošiem un savas personīgās vajadzības ierobežojošiem ļaudīm, lai tie varētu nest daudz labu augļu.

Ticība, kas sevī ietver kaut ko mazāku, aizliedz kristīgo raksturu. Evaņģēlija ticība ir tāda, kam spēku un žēlojošo skaistumu sniedz Dievs. Ļausim, lai atklājas mūsos mājojošais Kristus, pārtraukdami izšķiest naudu tērpiem un nevajadzīgām lietām, kad Kristus lietai jācieš no līdzekļu trūkuma, kad parādi par mūsu sapulču namiem paliek nenomaksāti un kad kase ir tukša. Nekopiet patiku uz dārgiem apģērba piederumiem vai dzīvokļa iekārtu. Lai darbs iet uz priekšu, kā tas iesākās, vienkāršā sevis aizliegšanā un ticībā.

Izlietojiet savu naudu, lai radītu iekārtojumus labiem darbiem, un neļaujiet savam iespaidam to spēku samazināt. Lai neviens neklausās uz iečukstējumiem, ka ticības spēkā var pārvarēt visu mūsu fizisko nespēku un slimības un, ka tāpēc nav vajadzīgi institūti, kuru mērķis ir palīdzēt atgūt veselību. Ticība un darbi nav šķirami. Tā kā Kungs nāks drīz, tad rīkojieties noteikti un apņēmīgi, palielinot iespējas liela darba paveikšanai īsā laikā.

Tā kā Kungs nāks drīz, tad ir pienācis laiks savu naudu atdot mijējiem, ir pienācis laiks atdot katru dolāru, ko mēs varam ietaupīt. Kunga mantu namā, lai varētu dibināt iestādes strādnieku sagatavošanai, kas tiktu apmācīti kā tie, kas augs praviešu skolās. Ja Kungs nākot atradīs jūs darām šo darbu, tad Viņš sacīs: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā!"

Ir pienācis laiks, kad vairs nedrīkst izšķiest vai nepareizi izlietot nevienu fizisku, garīgu vai tikumisku spēju. Kungs vēlas, lai Viņa ļaudis (442) Amerikā spēcīgos iekārtojumus, kas morāli un garīgi atbalsta Viņa darba iešanu uz priekšu, vairs ilgāk nenorobežotu nedaudzās vietās dzimtenē. Ļaudis, kam Viņš daudz ir devis, tiek aicināti izdalīt. Noguldiet tagad savus līdzekļus tur, kur tie palīdzētu sniegt gaismu aptumšotajām tautām un jūras salām.

Darāmais darbs. – Ja ģimenes apmestos uz dzīvi zemes tumšajās vietās, vietās, kur ļaudis apņem garīga nomāktība, un ļautu caur sevi izstarot Kristus dzīvības gaismai, tad tiktu veikts liels darbs. Lai viņi uzsāk darbu mierīgi un klusi, neprasot līdzekļus no savienības, līdz interese ir kļuvusi tik plaša, ka tie to bez sludinātāju palīdzības vairs nevar apmierināt.

Kad tiek sasaukti kursi un līdzīgas sanāksmes, tad vietu tiem neizvēlieties pie mūsu lielajām, nopamatotajām draudzēm. Lai tās dod spēku darbam un izplata patiesības atzišanu vietās, kur tā vēl maz pazīstama. Tas varbūt nebūs tik ērti, bet es jautāju: Vai Kristus bija ērti atstāt ķēnišķīgos pagalmus? Vai Viņam bija ērti un izdevīgi atstāt savu godu, Savu slavu, Savu augstā pavēlnieka stāvokli un pazemoties, kļūstot kā viens no mums? Viņš negāja pie nekritušajām būtnēm, bet pie tiem, kam Viņš bija visvairāk vajadzīgs. Viņa priekšzīme jāatdarina mums, kam Viņš ir uzticējies Savu darbu.

Mums dzīvības Vārds jāsniedz tiem, kas pēc mūsu sprieduma varētu likties tik bezcerīgi, it kā viņi jau atrastos kapā. Kaut arī liktos, ka viņi negrib patiesības gaismu ne dzirdēt, ne pieņemt, tomēr mums nešauboties un nespārstoties ir jādara sava daļa. (443)

Kavēšanās slēpj sevī briesmas. Tā dvēsele, kuru jūs būtu varējuši atrast, tā dvēsele, kurai jūs būtu varējuši atvērt Rakstus, aiziet no jūsu sniedzamības robežām. Sātans tās kājām ir sagatavojis kādu tīklu, un rīt tā varbūt jau pildīs Dieva nīknākā ienaidnieka plānus. Kāpēc neiet pie darba tūlīt?

Kā lai jūtas eņģeļi, redzot gala tuvošanos un ieraugot, ka tik daudzi cilvēki, kam uzticēta pēdējā žēlastības vēsts, nekārtīgi spiežas kopā, apmeklē sapulces paši savu dvēseļu dēļ un jūtas neapmierināti, ja netiek noturēts daudz svētrunu, tai pašā laikā pavisam maz domājot un pavisam maz darot citu glābšanai. Visi, kas dzīvā ticībā ir patiesi savienoti ar Kristu, būs dievišķās dabas līdzdalībnieki. Tie pastāvīgi no Viņa saņems garīgu dzīvību, un tie nespēs klusēt.

Dzīvība vienmēr atklājas darbībā. Ja sirds ir dzīva, tad tā uz visām miesas daļām sūtīs dzīvības asinis. Kuru sirdis pilda garīga dzīvība, tos nevajadzēs spiest, lai viņi to atklāj. Dievišķā dzīvība no viņiem izplūdis bagātās žēlastības straumēs. Viņiem lūdzot, viņiem runājot un viņiem strādājot, tiek pagodināts Dievs.

Strādnieki. –Tie nav visizcilākie vai visapdāvinātākie ļaudis, kuru darbs dod vislielākos un vispaliekošākos rezultātus. Kas tad ir vissekmīgākie darbinieki? – Tie, kas atsauksies uz aicinājumu: "Ņemiet uz sevi Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs."

Ja cilvēki, kam Dievs ir uzticējies prāta spējas, atsakās šīs dāvanas izlietot Viņam par godu, tad pēc viņu pārbaudīšanas Dievs tos atstās viņu pašu iedomām un ņems vīrus, kas neliksies tik bagātīgi apdāvināti, kam nav stipras pašpārliecības, un Viņš vājo darīs stipru, jo tie paļaujas, ka Dievs priekš viņiem izdarīs to, ko viņi paši priekš sevis nespēj padarīt. (444) Dievs pieņems kalpošanu no visas sirds, un Viņš pats aizpildīs esošos trūkumus.

Kungs Jēzus ņem tos, kurus Viņš atrod tādus, kas ļaujas veidoties, un tos izlieto Savam vārdam par godu, lai tie atbilstu Viņa paša garīgam priekšstatam. Viņš izlieto materiālu, kam citi paietu garām, un strādā pie visiem, kas ļauj pie sevis strādāt. Debesu durvis atver pavisam vienkārši līdzekļi, un, lai cilvēkam atklātu Dievu, Dievs izlieto cilvēcīgo darba rīku vienkāršību.

Vai jūs esat baudījuši nākamās pasaules spēkus? Vai jūs esat ēduši Dieva Dēla miesu un dzēruši Viņa asinis? Tad, kaut arī sludinātāju rokas iesvētot nav liktas uz jums, Kristus ir uz jums uzlicis Savas rokas un ir sacījis: "Jūs esat Mani liecinieki."

Tos, ko Dievs izlieto par Saviem darba rīkiem, daži var uzskatīt par neprasmīgiem, bet, ja viņi spēj lūgt, ja tie par patiesību var runāt vienkārši un sirsnīgi, tāpēc ka viņi to mīl, tad Svētā Gara spēkā tie spēs aizsniegt ļaudis. Kad tie vienkārši parāda patiesību, lasot Dieva Vārdu vai atceroties gadījumus no savas dzīves, tad Svētais Gars ietekmē prātu un raksturu. Paša prāts tiek pakļauts Dieva prātam, līdz šim nesaprastā patiesība tuvojas sirdij ar dzīvu pārliecības spēku un kļūst par garīgu īstenību.

Palīdzība misijas laukiem

(445) Manu dvēseli nospiež nasta par līdzekļu ziņā nabadzīgajiem misijas laukiem. Uzbrūkošs darbs ir jāveic mūsu tuvumā esošajās misijās, un ļoti vajadzīgi līdzekļi darba tālāki attīstīšanai ārzemju laukos. Mūsu ārzemju misijas pasākumi nīkst. Misionāri nesāņem atbalstu, kādu Dievs priekš tiem prasa. Līdzekļu trūkuma dēļ strādnieki nevar ieiet jaunos laukos.

Mums visapkārt ir dvēseles, kas iet bojā savos grēkos. Katru gadu tūkstoš reiz tūkstoši mirst bez Dieva un bez cerības uz mūžīgo dzīvi. Savu darbu dara Dieva mocības un sodības, un dvēseles aiziet bojā tāpēc, ka patiesības gaisma nav atspīdējusi uz viņu tekas. Tomēr cik maz ir to, kurus nomāktu viņu līdzcilvēku stāvoklis. Pasaule iet bojā savā postā un bēdās, bet tas tik tikko skar pat tos cilvēkus, kas saka, ka tic visaugstākajai un vistālāk sniedošai patiesībai, kāda jebkad mirstīgiem dota. Dievs prasa, lai Viņa ļaudis būtu Viņa palīdzošā roka, kas aizsniegtu bojā ejošos, tomēr cik daudzi jūtas apmierināti, neko nedarot. Trūkst tās mīlestības, kas Kristum lika atstāt Savas Debesu mājas un uzņemties cilvēka dabu, lai cilvēcība varētu pieskarties cilvēcībai un cilvēci tuvinātu dievībai. Dieva ļaudis ir pārnēmis trulums, paralīze, kas neļauj tiem izprast, kas vajadzīgs šai laikā.

Dieva ļaudis atrodas Debesu Universa pārbaudošā skata priekšā, bet viņu skopās dāvanas un ziedojumi un vājās pūles Dieva darbā tos iezīmē kā neuzticīgus. Ja tas mazums, kas tagad ir padarīts, būtu vislabākais, ko viņi varēja padarīt, tad tie netiktu notiesāti, tomēr ar saviem līdzekļu krājumiem tie varēja padarīt daudz vairāk. Viņi paši zina, un pasaule zina, ka tie lielā mērā pazaudējuši pašai ziedības un krusta nešanas garu. (446)

Dievs aicina ļaudis brīdināt pasauli, kas guļ, nomirusi noziegumos un grēkos. Tos, kuru sirds pieder darbam, kuri jūt pienākumu pret dvēselēm, lai tās nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību. Viņš aicina sniegt labprātīgus ziedojumus. Sātans dara visu iespējamo, lai iznīcinātu cilvēku dvēseles. Viņš cenšas iegūt līdzekļus, lai tos sasaistītu, ka tos nebūtu iespējams izlietot misijas pasākumu atbalstīšanai. Vai tīši gribam nezināt viņa viltīgos nodomus? Vai atļausim viņam notrulināt mūsu izpratnes spējas?

Es aicinu mūsu brāļus visās vietās atmosties, nodoties Dievam un meklēt gudrību no Viņa. Es aicinu mūsu savienību amatpersonas sirsnīgi strādāt mūsu draudžu labā. Pamodiniet to locekļus nodot daļu no saviem līdzekļiem ārējās misijas atbalstīšanai. Ja stāvoklis ārzemju laukos neaizkustinās jūsu sirdi, tad pēdējā žēlastības vēsts tiks ierobežota un netiks veikts darbs, kas ir jāpadara, jo Dievs to grib.

Strauji noslēdzas pārbaudes laika pēdējie gadi. Lielā Kunga diena jau ir ļoti tuvu. Tagad mums vajadzētu visiem spēkiem censties pamodināt mūsu ļaudis. Katrai dvēselei dariet pilnīgi izprotamus Kunga vārdus, ko izteicis pravietis Malaķija: "No savu tēvu laika jūs esat atkāpušies no Maniem likumiem un tos neesat turējuši. Atgriezieties atkal pie Manis, tad Es atgriezīšos pie jums, saka Kungs Cebaot. Bet jūs sakāt: kā lai atgriezāties? Vai gan cilvēks Dievu var apkrāpt, kā jūs Mani apkrāpjat? Un jūs sakāt: Kā mēs Tevi apkrāpjam? Ar desmito un ar cilājamo upuri. Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti, ka jūs Mani apkrāpjat, visi ļaudis kopā. Nesiet pilnu desmito mantu namā, ka barība ir Manā namā, un pārbaudiet jel Mani tā, saka Kungs Cebaot: vai Es jums neatvērsu Debesu logus un jums nedošu svētības pārpārim? Un jūsu dēļ Es rāšu ēdēju, lai tas jums nemaitā zemes augļus un lai viņa koks tīrumā jums nav neauglīgs, saka Kungs Cebaot. Un visas tautas jūs teiks laimīgus, jo jūs būsiet jauka zeme, saka Kungs Cebaot."

Ir pienācis laiks ņemt vērā Dieva Vārda pamācības. Visi Viņa priekšraksti doti mums par labu, lai dvēseli atgrieztu no grēka pie taisnības. Katrai patiesībā atgrieztai dvēselei vajadzētu paskaidrot Kunga prasību dot desmitos un ziedojumus. Līdz ar draudžu dibināšanu apņēmīgi jāķeras pie šī darba, un tas jāturpina Kristus garā. Visu, ko cilvēki bauda, tie saņem no Kunga lielās saimniecības, un Viņš priecājas, ka Viņa mantojums var baudīt Viņa labumus, tomēr visiem, kas stāv zem Valdnieka Imanuēla asinīm slacītā karoga, ir jāatzīst sava atkarība no Dieva un sava atbildība Viņa priekšā, atdodot atpakaļ mantu namā noteiktu Viņam piederošu daļu. Tā jāiegulda misijas darbā, izpildot uzdevumu, ko Dieva Dēls deva Saviem mācekļiem: "Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis." "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai", "tos kristīdami Tēva un Dēla un Svētā Gara vārdā, tos mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis, un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam."

Tie, kas ir patiesi atgriezti, tiek aicināti darīt darbu, kas prasa līdzekļus un nodošanos. Saistības, kas liek mums ierakstīt savu vārdu draudzes sarakstā, uzliek mums arī atbildību līdz pēdējai iespējai strādāt priekš Dieva. Viņš prasa nedalītu kalpošanu, pilnīgu sirds, dvēseles, prāta un spēka nodošanu Viņam. (448) Kristus mūs ir ielicis draudzes ietvaros, lai iesaistītu un palielinātu visas mūsu spējas sevi nododošā dvēseļu glābšanas darbā. Kaut kas mazāks par to ir nostāšanās pret šo darbu. Pasaulē ir tikai divas vietas, kur mēs varam noguldīt savu bagātību – Dieva mantu nams vai sātans, un viss, kas nav nodots Kristus kalpošanas darbam, pāriet sātana pusē un stiprina viņa lietu.

Kungs grib, lai mums uzticētie līdzekļi tiktu izlietoti Viņa valsts uzcelšanai. Viņa mantas ir uzticētas Viņa mantu pārvaldniekiem, lai viņi ar tām apdomīgi tirgotos un atdotu Kungam atpakaļ ienākumu mūžīgai dzīvei izglābtajās dvēselēs. Un šīs dvēseles savukārt kļūs par patiesības pārvaldniekiem, lai

sadarbotos ar lielo saimniecību Dieva valsts interešu labā.

Kur vien ir dzīvība, tur vērojama pavairošanās un augšana; Dieva valstī notiek pastāvīgas izmaiņas, - ņemšana un izdalīšana, dabūšana un atdošana Kungam, kas Viņam pieder. Dievs strādā ar katru patiesu ticīgo, un saņemtā gaisma un svētības atkal tiek izdalītas ar šī ticīgā darīto darbu. Tā palielinās ņemšanas apjoms. Ja kāds Debesu dāvanas dod tālāk, tad viņš ar to atbrīvo vietu jaunām patiesības un žēlastības straumēm, lai tās no dzīvā Avota plūstu dvēselē. Viņa daļa ir lielāka gaisma, vairāk zināšanu un svētību. Sai darbā, ko pienākas darīt ikvienam draudzes loceklim, ir ietverta draudzes dzīvība un augšana. Kas dzīvo, lai pastāvīgi saņemtu, un nekad neizdala, tie svētību drīz pazaudē. Ja patiesība neplūst no viņa uz citiem, tad viņš pazaudē spējas uzņemt. Debesu mantas mums jādod tālāk, ja vēlamies saņemt jaunas svētības.

Tas ir vienlīdz patiesi laicīgās, kā arī garīgās lietās. Kungs nenāk uz šo pasauli atbalstīt sava darba attīstību ar zeltu un sudrabu. Viņš apgādā ar līdzekļiem ļaudis, lai tie ar savām dāvanām un ziedojumiem varētu sekmēt Viņa darba augšupeju. Mērķis, kas stāv pāri citiem, kam vajadzētu izlietot Dieva dāvanas, ir strādnieku uzturēšana lielajā pļaujās laukā. (449) Un, ja vīri, kā arī sievietes, kļūst par svētību kanāliem citām dvēselēm, tad Kungs gādās par šo kanālu apgādi. Ne tāpēc, ka atdod Dievam, kas Viņam pieder, cilvēki kļūst nabagi, tieši aizturēšana ved pretī nabadzībai.

Dodot tālāk to, ko pats ir saņēmis, katrs draudzes loceklis kļūst par Dieva līdzstrādnieku. Paši no sevis jūs neko nevarat darīt, lielais strādnieks ir tikai Kristus. Katrai cilvēcīgai būtnei, kas pieņem Kristu, ir priekšrocība kļūt par Viņa līdzstrādnieku.

Pestītājs teica: "Un Es, kad Es no zemes būšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis." Jāņa 12,32. Kristus panesa krustu tā prieka dēļ, ko Viņam sagādās skats uz atpestītām dvēselēm. Viņš kļuva par dzīvu upuri priekš kritušās pasaules. Sai sevis upurēšanas darbā bija ielikta Kristus sirds un Dieva mīlestība, un, pateicoties šim upurim, pasaulei tika dots varenais Svētā Gara iespaids. Arī turpmāk Dieva darbu virzīt uz priekšu iespējams tikai ar upuriem. Pašuzupurēšanās tiek prasīta no katra Dieva bērna. Kristus sacīja: "Ja kas grib Man sekot, tas lai aizliedz sevi pašu un uzņem savu krustu ik dienas un seko Man." Lūkas 9,23. Visiem ticīgajiem Kristus dod jaunu raksturu. Sis raksturs, pateicoties Viņa bezgalīgajam upurim, ir Viņa paša rakstura atdarinājums.

Mūsu pestīšanas Autors būs arī šī darba pabeidzējs. Viena sirdī uzņemta patiesība sagatavos vietu vēl citai patiesībai. Un, kur vien patiesība tiek uzņemta, tur tā pamodina darbībai saņēmēja spēkus. Ja mūsu draudzes locekļi patiesi mīlēs Dieva Vārdu, tad tiem būs vislabākās un spēcīgākās rakstura īpašības, un jo cēlāki tie kļūs, jo vairāk tie garā līdzināsies bērnam, ticot Dieva Vārdam, kas uzvar visu savtīgumu. (450)

No Dieva Vārda izstaro gaismas plūdi, un ir jānotiek atmodai, lai ieraudzītu un izlietotu novārtā pamestās izdevības. Kad visi uzticīgi atdos desmitos un ziedojumos Dievam to, kas Viņam pieder, tad tiks pavērts ceļš, lai pasaule sadzirdētu vēsti šim laikam. Ja Dieva ļaužu sirdis būtu piepildījuši mīlestība uz Kristu, ja katrā draudzes locekli pilnībā mājotu pašuzupurēšanās gars, ja visi parādītu pilnīgu godīgumu, tad netrūktu līdzekļu ne vietējai, ne ārējai misijai. Mūsu līdzekļu krājumi pavairotos, pavērtos tūkstošiem durvju, kur mēs varētu būt derīgi, un mūs aicinātu pa tām ieiet. Ja Viņa ļaudis būtu strādājuši, lai tiktu piepildīts Dieva nodoms, sniedzot pasaulei žēlastības vēsti, tad Kristus jau būtu atnācis uz šo zemi un svētie būtu dzirdējuši Viņa apsveikuma vārdus Dieva pilsētā.

Ja vispār ir bijis laiks, kad vēlami upuri, tad tāds ir tagad. Kam ir nauda, tiem vajadzētu saprast, ka tagad ir pienācis laiks to izlietot priekš Dieva. Lai līdzekļi netiek saistīti iespēju pavairošanā tur, kur darbs jau ir nostiprinājies. Nepievienojiet vienu ēku otrai, kur jau tagad ir sakopotas daudzas intereses. Izlietojiet līdzekļus centru dibināšanai jaunos laukos. Tā jūs ievēdīsiet dvēseles, kas darīs savu daļu, nesot augļus.

Domājiet par mūsu misijām ārzemēs. Dažās no tām cīnās, lai atrastu sev kaut pamatu zem kājām, tām trūkst pat visvienkāršāko iespēju. Tāpēc nepievienojiet darbu atvieglinošas iekārtas, kur jau tagad to ir daudz, bet stipriniet darbu šais trūcīgajos laukos. Kungs atkal un atkal ir runājis par to. Viņa svētības nevar pavadīt Viņa tautu, ja tā neņem vērā Viņa norādījumus.

Dzīvojiet taupīgi savās mājās. Daudzi vēl mīl un pielūdz elkus. Nolieciet savus elkus. Atsakieties no saviem savtīgajiem priekiem. Neizlietojiet līdzekļus, es jūs lūdzu, savu māju izgreznošanā, jo tā ir Kunga nauda, un tā no jums vēl tiks prasīta. (451) Vecāki, Kristus dēļ neizdodiet Kunga naudu, izdabājot bērnu untumiem. Nemāciet viņus tiekties pēc modes un ārišķībām, lai ar to gūtu iespaidu pasaulē. Vai tas viņus skubinās glābt dvēseles, par kurām mira Kristus? -Nē, tas izraisīs skaudību, greizsirdību un jaunas aizdomas. Jūsu bērni tā tiks radināti sacensties ar pasaules pārspilējumiem un

izrādīšanās kāri, izšķiežot Kunga naudu par to, kas nav īpaši vajadzīgs ne veselībai, ne laimei.

Neieaudziniet bērnus domu, ka jūsu mīlestībai uz viņiem jāizpaužas, atbalstot viņu lepnumu, izšķērdību un patiku izrādīties. Tagad nav tas laiks, kad vajadzētu gudrot, kā izlietot naudu. Savas izdomas spējas izlietojot, cenšaties taupīt. Nevis izdabājot savtīgām tieksmēm, atdodot naudu par lietām, kas iznīcina spriešanas spējas, bet domājiet, kā aizliegt sevi, lai jums būtu kaut kas, ko ieguldīt patiesības karoga pacelšanai jaunos laukos. Prāts ir Kunga dots pods, izlietojiet to, meklējot vislabāko veidu, kā savus līdzekļus nodot dvēseļu glābšanai.

Māciet saviem bērniem, ka Dievam ir tiesības uz visu, kas viņiem pieder, tiesības, ko nekas un nekad nevar atcelt; viss, kas viņiem pieder, ir tikai viņiem uzticēta manta, lai pārbaudītu viņu paklausību. Iedvesiet viņos godkāri iegūt zvaigznes savos kroņos, mantojot dvēseles no grēka taisnībai.

Nauda ir vajadzīga manta, lai tā netiek izšķiesta ļaudīm, kam tā nav nepieciešama. Kādam tiešām ir vajadzīga jūsu labprātīgās dāvanas. Pārāk bieži tie, kam ir līdzekļi, neaptver, cik daudz pasaulē ir izsalkušu, badā mirstošu ļaužu. Viņi var teikt: "Es tāpat visu nevaru pabarot." Tomēr, dzīvojot saskaņā ar Kristus taupības mācību, jūs varat pabarot vienu. Var būt, ka jūs spējat pabarot daudzus, kas salkst pēc laicīgas barības. Un jūs varat viņu dvēseles pabarot arī ar dzīvības maizi. "Sakrājiet atlikušās druskas, ka nekas nepazūd." Jāņa 6,12. (452) Sos vārdus teica Tas, Kura rīcībā atradās visi Universa līdzekļu krājumi, ar Savu brīnumdarošo spēku sagādājot barību tūkstošiem, Viņš tomēr nenicināja iespēju mācīt taupību.

Esiet taupīgi sava laika izlietošanā. Tas pieder Kungam. Jūsu spēks pieder Kungam. Ja jūs esat pieraduši rīkoties izšķērdīgi, tad atbrīvojiet savu dzīvi no šiem ieradumiem. Tādi ieradumi, ja tos piekops, būs par iemeslu mūžības zaudēšanai. Taupība, čaklums un atturība, kas kļuvuši par ieradumiem, ir, pat šai pasaulē, jums un jūsu bērniem lielāka vērtība nekā bagāts pūrs.

Virš zemes mēs esam ceļinieki, piemānotāji un svešinieki. Neizlietosim savus līdzekļus tādu tieksmju apmierināšanai, ko Dievs pavēl mums apspiest. Labāk rādīsim saviem biedriem pareizu priekšzīmi. Ar savu vajadzību ierobežošanu pareizi pārstāvēsim savu ticību. Lai visas draudzes atmosfēras kā viena vienīga un lai strādā no sirds kā tādi, kas staigā pilnā šīm pēdējām dienām dotās patiesības gaismā. Lai jūsu ietekme atstāj uz dvēselēm iespaidu par Dieva prasību svētumu.

Ja Dieva aizgādībā jums piešķirta manta, tad lai jūs nesaista doma, ka jums nevajag strādāt lietderīgu darbu, ka jums viss ir diezgan un ka varat ēst, dzert un priecāties. Nepalieciet kūtri stāvam, kamēr citi cīnās, lai iegūtu līdzekļus Dieva lietai. Ieguldiat savus līdzekļus Kunga darbā. Ja jūs, sniedzot palīdzību bojā ejošiem ļaudīm, darīsiet mazāk par savu pienākumu, tad atceraties, ka jūsu kūtrums ir grēks.

Dievs ir tas, Kas cilvēkiem dod spēku iegūt bagātību, un šīs spējas Viņš dāvā, ne lai tās kalpotu savu iegribu apmierināšanai, bet gan lai tās izlietotu, atdodot Dievam, kas Viņam pieder. Līdzekļu iegūšana šādam nolūkam nav grēks. Nauda jānopelna ar darbu. Katrā jaunietī jāieaudzina ieradums būt čaklam. Bībele nenosoda nevienu, kas ir bagāts, ja tas savu mantu iegūvis godīgi. (453) Ļaunuma sakne ir noziedzīgi izlietotā savtīgā mīlestība uz naudu. Bagātība būs svētība, ja to uzskatīs kā Kunga īpašumu, kas ar pateicību pieņemama un ar pateicību atdodama atpakaļ Devējam.

Bet kāda vērtība ir neskaitāmai bagātībai, kas tiek uzkrāta dārgās mājās vai banku akcijās? Kāda tai nozīme, salīdzinot ar vienas dvēseles izglābšanu, par kuru nomira bezgalīgā Dieva Dēls?

Tiem, kas krājuši mantu pēdējās dienās, Kungs paziņo: "Jūsu bagātība ir sapuvusi, un jūsu drēbes no kodēm saēstas. Jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis, un viņa rūsa jums būs par liecību un apris jūsu miesas it kā uguns."

Kungs mums pavēl: "Pārdodiet, kas jums ir, un dodiet nabagiem, gādājiet makus, kas nenovecojas, neiznīcīgu mantu Debesīs, kur zagļi netiek klāt un kodes nesamaitā. Jo, kur jūsu mantas, tur arī būs jūsu sirds. Lai jūsu gurni ir apjozti un svecas spidošas. Un esiet līdzīgi cilvēkiem, kas savu Kungu gaida, kad Tas celsies no kāzām, ka tie, Viņam nākot un klauzīnot, tūdaļ var atdarīt. Svētīgi tie kalpi, ko Kungs pārnācis atradīs nomodā. Patiesi, Es jums saku, ka Viņš apjozīsies un tiem liks apsēsties un, apkārt iedams, tiem kalpos. Un kad Viņš nāks nakts vidū vai pirmajos gaiļos un tā atradīs, svētīgi tie kalpi. Bet to ziniet, kad nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāk, tad viņš būtu nomodā un neļautu savā namā ielauzties. Un jūs arīrdzan esiet gatavi, jo tanī stundā, kurā nedomājat, Cilvēka Dēls nāks." Lūkas 12,33.-40.

Izdevniecības nams Norvēģijā

(454)(Sekojošais aicinājums, kas uzrakstīts 1900.gada 20.nov., stāsta par mūsu izdevniecības darba finansiālajām grūtībām Kristianijā, Norvēģijā.1899.gadā no Ārējās Misijas Padomes pienāca ziņas, ka izdevniecības nams Kristianijā ir iestidzis parādos un nespēj izpildīt saistības un ka šai iestādei draud briesmas krist naudas aizdevēju rokās. Lai pārvarētu grūtības, tika prasīta finansiāla palīdzība 50.000 dolāru apmērā. Padome to nevarēja sniegt, un kaut gan mūsu brāļi Norvēģijā izdevniecības namu paturēja savā īpašumā vēl vairāk kā gadu, tomēr grūtību atvieglošanai maz tika darīts. Likās, ka ēka beidzot būs jāatdod naudas aizdevējiem vai jāpārdod, lai iegūtu līdzekļus parāda segšanai. Tādā kārtā šī iestāde, kas ar pūlēm un upuriem tika celta vairākus gadus, Kunga darbam būtu zudusi. Lai novērstu šo lielo nelaimi, Kungs runāja caur Savu kalponi sekojošos nopietnos uzaicinošos, pamācošos un iedrošinošos vārdos.)

Mūsu izdevniecības namam Norvēģijā draud briesmas, un šī nama dēļ Kunga vārdā es griežos pie mūsu ļaudīm. Visi, kuru sirdij ir mīļa tagadējās patiesības lieta, šai kritiskajā brīdī tiek aicināti sniegt palīdzību. Kas mīl Dievu un kalpo Viņam, tiem vajadzētu būt dziļi ieinteresētiem visā, ar ko saistīts Viņa Vārda gods. Kas varētu noskatīties, ka iestāde, kur tika paaugstināta patiesība, kur Kungs tik bieži ir atklājis Savu klātbūtni, kur Dieva vēstneši ir snieguši pamācības, no kurienes patiesība ir izsūtīta ar preses izdevumiem, kas padarījuši daudz laba, - kas varētu redzēt un panest šādas iestādes pāriešanu pasaules cilvēku rokās un izlietošanu parastiem, pasaulīgiem nolūkiem? Dievs noteikti tiktu apkaunots, ja Viņa iestādei atļautu sabrukt naudas trūkuma dēļ, kaut gan Viņa namturiem nauda ir, jo Kungs to tiem ir uzticējis. Ja tas notiktu, ļaudis teiktu, ka izdevniecība ir zaudēta tāpēc, ka Kungs nespēja šo nelaimi novērst. (455)

Visam tam ir liela nozīme priekš mūsu brāļiem un māsām Skandināvijā. Tie tiktu sāpīgi pārbaudīti, ja viņu iespējas tiem pazustu. Centīsimies viņus pasargāt no krišanas mazdūšībā un nospīestībā. Ar svētām un vienotām pūlēm atbrīvosim izdevniecības namu no grūtībām, kurās tas ir nonācis.

Ir ļaudis, kas ar savu mazticību varbūt mēģinās padarīt citus mazdūšīgus un tā viņus atturēs no piedalīšanās šai labajā darbā. Ir vajadzīgs tikai viens drosmi atņemošs vārds, lai dvēselē pamodinātu un nostiprinātu savtību. Neklausieties uz tiem, kas vēlēšies jūs kārdināt. Atsakieties iztirzāt jautājumus, kas pacelsies par grūtību rašanās iemesliem. Tās lielā mērā var būt pielaisto kļūdu sekas, tomēr tagad nepavadīsim kritizējot un sūdzoties. Kritizēšana, sūdzēšanās un nosodīšana nesniegs mūsu brāļiem atvieglojumu viņu bēdās un grūtībās.

Dievs ir aicinājis cilvēcīgos darba rīkus būt Viņa līdzstrādniekiem pestīšanas darbā. Viņš izlieto vājību apņemtus un maldīgus ļaudis. Tad nenosodīsim tos, kas strādājuši tik neveiksmīgi, ka pielaiduši kļūdas. Labāk centīsimies, lai Dieva žēlastība mūs tā pārveido, ka mūs skartu cilvēcīgās sāpes un mēs kļūtu līdzjūtīgi. Tas izraisīs līksmību Debesīs, jo, mīlot kritušo brāli, kā Dievs un Kristus mīl mūs, mēs nododam liecību, ka esam Kristus raksturīgo īpašību līdzmantinieki.

Tagad nav laika kritizēt. Tas, kas tagad vajadzīgs, ir patiesa līdzjūtība un noteikta palīdzība. (456) Mums katram personīgi jāapsver mūsu brāļu vajadzības. Lai katrs elpas vilciens, runājot par šo jautājumu, ir iedrošinoša un paskubinoša rakstura. Lai visi spēki tiek izmantoti augšup ceļošā darbā.

Viens no Debesu eņģeļu kalpošanas nozarēm ir mūsu pasaules apmeklēšana un Kunga darba pārraudzīšana, kas atrodas Viņa namturu rokās. Katrā vajadzības brīdī viņi kalpo tiem, kas kā Dieva līdzstrādnieki cenšas virzīt uz priekšu Viņa darbu virs zemes. Šīs Debesu būtnes ir attēlotas kā tādas, kas ilgojas ieskatīties pestīšanas plānā, un tās priecājas par visām plaukstošajām Dieva darba daļām.

Eņģeļi interesējas par visu to cilvēku garīgo labklājību, kas cenšas atjaunot cilvēkā Dieva morālo līdzību, un zemes ģimenei jāsavienojas ar Debesu ģimeni grēka sisto vainu un rētu apkopšanā. Eņģeļu pārstāvji, kaut arī neredzami, sadarbojas ar redzamiem cilvēcīgajiem pārstāvjiem, veidojot palīdzības biedrību ļaužu vajadzībām. Tieši tie eņģeļi, kas, sātanam tiecoties pēc virsvaldības, cīnījās kaujās Debesu pagalmos un uzvarēja Dieva pusē, tie eņģeļi, kas no prieka gavilēja par mūsu pasaules un tās bezgrēcīgo iedzīvotāju radišanu, tie eņģeļi, kas redzēja cilvēka krišanu un viņa izraidīšanu no dzimtās Ēdenes,- tieši šie Debesu vēstneši ir visvairāk ieinteresēti strādāt kopā ar kritušo un atpestīto cilti, glābjot cilvēcīgās būtnes, kas iet bojā savos grēkos.

Cilvēcīgie pārstāvji ir Debesu darba rīku rokas, jo praktiskajā kalpošanā Debesu eņģeļi izlieto cilvēcīgās rokas. Cilvēcīgajiem pārstāvjiem kā palīdzošām rokām dzīvē jāparāda Debesu būtņu dotās zināšanas un jāizmanto viņu piešķirtās iespējas. Savienojoties ar šiem visvarenajiem spēkiem, mēs gūstam labumu no viņu augstākās izglītības un pieredzes. Tā, kļūstot par dievišķās dabas līdzdalībniekiem un izmetot no mūsu dzīves savtīgumu, mums tiek dāvātas īpašas spējas, ka varam viens otram palīdzēt. (457) Šis ir Debesu veids, kā tiek dots glābjošs spēks.

Vai nav kaut kas iedvesmojošs un uzmodinošs šai domā, ka cilvēcīgais pārstāvis var būt redzams darba rīks, sniedzot tālāk ar eņģeļu starpniecību saņemtas svētības? Ja mēs tā sadarbojamies ar Dievu, tad darbam ir uzraksts, kas apliecina, ka tas ir dievišķa rakstura. Debesu strādnieku zināšanas un rosība kopā ar cilvēcīgajiem pārstāvjiem sniegtajām zināšanām un spēku atnes atvieglotumu apspiestajiem un bēdīgajiem. Mūsu nesavtīgās kalpošanas darbi dara mūs par to panākumu līdzdalībniekiem, kas rodas sniegtā atvieglotuma rezultātā.

Ar kādu prieku Debesis skatās uz šiem saplūstošajiem iespaidiem! Visas Debesis vēro šos darba rīkus, kas kā rokas piepilda Dieva nodomus virs zemes, tā darot Debesu Dieva gribu. Šādas sadarbošanās rezultātā veiktais darbs godā, slavē un vareni paaugstina Dievu. Ak, ja visi mīlētu tā, kā Kristus mīlēja, cenšoties glābt bojā ejošās dvēseles no pazušanas, kāda pārmaiņa tad notiktu mūsu pasaulē!

"Un tavā vidū Es atlicināšu bēdu ļaudis un pazemīgos, tie paļausies uz Kunga vārdu... Tie ganīsies un apgulsies, un neviens tos netraucēs. Dziedi priecīgi, Ciānas meita! Gavilē, Izraēl! Priecājies un līksmojies no visas sirds, Jeruzalemes meita! Kungs ir atņēmis tavu sodību, Viņš savu ienaidnieku ir aizmēzis prom. Kungs, Izraēla Kēniņš, ir tavā vidū, ļaunuma tu vairs neredzēsi. Tai dienā sacīs uz Jeruzalemi: nebīsties Ciāna! Lai tavas rokas nenogurst! Kungs, tavš Dievs, ir tavā vidū, stiprs Pestītājs, Viņš priecāsies par tevi ar līksmību, Viņš cietīs klusu Savā mīlestībā, Viņš priecāsies par tevi ar gavilēšanu." Cev.3,12.-17. Kas tā par ainu! Vai varam aptvert tās nozīmi? (458)

"Es sapulcināšu tos, kas bija noskumuši svētku sapulces dēļ, tie tev pieder, negods tiem uzkrauts. Redzi, tanī laikā Es tā darīšu visiem taviem spaidītājiem, un Es pasargāšu klibo un sapulcināšu izdzīto un tos iecelšu par teikšanu un par slavu ikvienā zemē, kur tie bija kaunā. Tanī laikā Es jūs atvedīšu, un to brīdi Es jūs sapulcināšu. Jo Es jūs iecelšu par slavu un par teikšanu pie visām pasaules tautām, kad Es jūs cietumu novērsīšu priekš jums acīm, saka Kungs." 18.-20.p. Lasiet arī Agajus pirmo nodaļu.

Kad cilvēcīgie pārstāvji kā Dieva namturi vienoti ņems no Kunga mantas un to izlietos, noņemot nastas, kas gulstas uz Viņa iestādēm, tad ar tiem sadarbosies Kungs.

"Un eņģelis, kas ar mani runāja, atgriezās atkal un modināja mani, kā modina cilvēku no miega, un jautāja man: "Ko tu redzi?" – Es atbildēju: "Es redzu tur spuldzturi no tīra zelta ar ieliektu eļļas tvertni virsgalā. Spuldzturim ir septiņas atsevišķas spuldzes, un tām kopā septiņas ar tvertni saistītas eļļas pievada caurules.

Un divi eļļas koki līdzās – viens pa labi, otrs pa kreisi no spuldztura." Un es turpināju un jautāju eņģelim, kas ar mani runāja: "Mans kungs, kāda tam visam nozīme?" Tad eņģelis, kas ar mani runāja, deva man šādu atbildi: "Tātad tu tiešām nezini, kāda tam nozīme?" –Es savukārt atteicu: "Nē, mans kungs!" Tad viņš man deva sekojošu paskaidrojumu: "Tā skan tā Kunga vārds Zerubabelam: "Ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar manu Garu!" –saka tas Kungs Cebaots. "Kas tu esi, lielais kalns? Tev Zerubabela priekšā jāklūst par līdzenumu! Un viņš uzliks nama čukura noslēguma akmeni, un visi viņam uzgavilēs: "Lai viņam laime, lai gods un slava!"

Un vēl man atklājās tā Kunga vārds, kas man vēstīja: "Zerubabela rokas ir likušas šim namam pamatu, viņa rokām tas arī jāpabeidz, lai jūs tiešām varētu atzīt, ka tas Kungs Cebaots mani pie jums sūtījis. Un ja arī kas būtu sajūtišis necienību pret sīko sākuma dienu, tad tas ar prieku redzēs gala akmeni Zerubabela rokās. Bet tās septiņas spuldzes – tās ir tā Kunga acis, kas raugās uz visu pasauli." Tad es griezpos pie viņa ar jautājumu: "Kāda nozīme ir tiem diviem eļļas kokiem pa labi un pa kreisi no spuldztura?" Un es jautāju otrreiz un teicu viņam: "Kāda nozīme ir tiem diviem eļļas koka zariem, kas stāv līdzās abām zeltā darinātām caurulēm, pa kurām plūst zeltainā eļļa?" Tad viņš man atbildēja: "Vai tu tiešām nezini, kāda tiem nozīme?" –Es savukārt atbildēju: "Nē, mans kungs!"

Tad viņš man sacīja: "Tie ir tie abi svaidītie, kas stāv līdzās kā kalpi katrā pusē visas pasaules valdniekam." Cak.4,1.-14. (459)

Visas Debesis interesējas ne tikai par zemēm, kas ir tuvu un kam vajadzīga mūsu palīdzība, bet arī par zemēm, kas ir tālu. Debesu būtnes vēro un gaida, ka cilvēcīgos darba rīkus dziļi aizkustinās viņu līdzstrādnieku vajadzības, kam uzbrukušas grūtības un pārbaudījumi, bēdas un nelaimes.

Ja kāda no Kunga iestādēm sāk vārgt, tad citām veiksmīgām iestādēm vajadzētu darīt visu iespējamo, palīdzot cietušajai iestādei, lai netiktu apkaunots Dieva Vārds. Kad Dieva iestāžu vadītāji aizslēdz savas sirdis citu tuvu un radniecīgu iestāžu vajadzībām un nedara visu iespējamo to grūtību

atvieglošanai, savtīgi sakot: "Lai tās cieš." Tad Dievs ievēro viņu nežēlību, un pienāks laiks, kad viņiem būs jāiet caur līdzīgiem pazemojošiem piedzīvojumiem. Bet jūs, mani brāļi, nedomājat tā rīkoties. Es zinu, ka jūs tā nedomājat.

Katrs iekārtojums darba attīstīšanai, kas mums ir Eiropā, ir nepieciešams; katrai iestādei vajadzētu stāvēt bezdievīgās pasaules priekšā veselīgā, ziedošā stāvoklī. Nelieciet Dieva eņģeļiem, kas kalpo atbildīgās vietās stāvošiem ļaudīm, skatīt Dieva darbinieku drosmes sabrukumu. (460) Mūsu vilcināšanās jau ir grūtības palielinājusi, tā kā atjaunošanas darbs tagad prasīs lielākas pūles un izdevumus. Kunga vārdā mēs aicinām Viņa ļaudis, kam ir līdzekļi, pierādīt, ka viņi ir uzticīgi namturi. Izlabojiet organizatorisko aparātu, kas tik svarīgs Dieva darba virzīšanai uz priekšu, lai Viņa ļaudis nepazaudē drosmi un Viņa darbs nenīkuļo.

"Atkal Kunga vārds notika uz Cakariju sacīdams: Tā runā Kungs Cebaot un saka: Nesiet patiesīgu tiesu un parādiēt ikviens savam brālim žēlastību un apžēlošanu, un neapbēdiniet ne atraitni, ne bāriņu, ne svešinieku, ne nabagu un nedomājiet ļauna cits pret citu savā sirdī." Cak.7,8.-10. Sis ir Kunga Vārds arī priekš mums.

Es nevaru pielaist domu, ka šis nodaļas noslēdzošā daļa kļūtu jūsu piedzīvojums: "Bet tie negribēja klausīt un palika stūrgalvīgi, un apcietināja savas ausis nepaklausīdami. Un savu sirdi tie darīja par dimantu, ka neklausītu bauslību un tos vārdus, ko Kungs Cebaot sūtīja ar Savu Garu caur tiem pirmajiem praviešiem. Tādēļ tāda liela dusmība nākusi no Kunga Cebaot. Tāpēc noticis, it kā Viņš bija saucis un tie nebija klausījuši, tāpat tie arī sauca, bet Es neklausīju, saka Kungs Cebaot. Tā Es tos esmu izputinājis starp visiem pagāniem, ko tie nepazīna, un zeme aiz tiem tapa postīta, tā kā neviens tur nestaigāja, un tā viņi jauko zemi darīja par postažu." 11.-14.p.

Brāļi, attiecībā ar Kunga namu "lai pēc tā dzenamies, kas der mieram un uztaisīšanai jūsu starpā." Rom.14,19. Neizsakiet nosodošus vārdus. Nepārmēti vienam vai otram. Tagad ir vajadzīga palīdzība, ko visi var sniegt. Centieties dziedināt sadraudzībā sisto robu. (461) Dariet to priecīgi, Dariet to augstsirdīgi. Nāciet palīgā Kungam, palīgā Kungam pret vareno. Tūlīt glābiet iestādi, kas nonākusi tik lielās briesmās.

Lai visi, kas izprot Kunga atnākšanas tuvumu, savu ticību parāda darbos. Redzot vienu no Dieva darba iekārtojumiem panīkstam, lai savu interesi par to parāda tie, kas ar sirdi un dvēseli nodevušies darbam.

Lai atbildīgās vietās stāvošie ļaudis rāda pareizu priekšzīmi. Katrai cēlai kristīgai dziņai vajadzētu viņus ierosināt plānot un darboties, lai atbalstītu Kunga iestādi ar tādu nopietnību, kas būtu daudz lielāka par to, ko viņi veltītu savas personīgās mantas glābšanai. Lai visi mēģina kaut ko darīt. Pārbaudiet savus pasākumus un pārdomājiet, kā jūs varat sadarboties ar Dievu šai darbā.

Tā kā Debesis noteikti jūt līdzī zemei un tā kā Dievs pilnvaro eņģeļus kalpot visiem, kam vajadzīga palīdzība, mēs zinām, ka, ja mēs darām savu daļu, tad šai vajadzības brīdī palīdzību sniegs Debesu visvarenā spēka pārstāvji. Ja mēs prātā un sirdī būsim kā viens ar šīm Debesu saprātīgajām būtnēm, tad tās mūs varēs izlietot. Dievs ietekmēs cilvēkus, kam Viņš uzticējis spējas un līdzekļu podus, uzņemt atbildības nastu un palīdzēt mūsu brāļiem Skandināvijā.

Dieva lieta Eiropā nedrīkst kļūt neticīgiem par piedauzīšanās akmeni vai par apvainošanas klinti. Tur atrodošās iestādes nedrīkst slēgt vai nodot pasaules cilvēku rokās. Lai Kunga kalpi Eiropā dara visu viņu spēkiem iespējamo, atgūstot atpakaļ to, kas ir zaudēts, un Kungs sadarbosies ar viņiem. Un es aicinu mūsu brāļus Amerikā sadarboties ar saviem brāļiem Eiropā. Ja visi darīs savu daļu Dieva lielajā plānā, tad Viņa nodoms piepildīsies. Grūtības drīz vien piederēs jau pagātnei, lai nekad vairs neapgrūtinātu Dieva lietu. (462)

Lai neviena roka nekļūst gurdena, nedroša vai nespēcīga. Jūs varat būt droši, ka eņģeļi, kas mājā Mūžīgā teltī un kas redz Dieva godību, ir jūsu palīgi. Vai vēlaties sadarboties ar tiem, stiprinot katru iestādi, kas kalpojošo eņģeļu uzraudzībā dara Dieva darbu?

Kas var aptvert dvēseļu vērtību, kuru glābšanai viņu Valdnieks, viņu Kēniņš, bezgalīgā Dieva Dēls Savu neaptraipīto dzīvību atdeva kaunpilnai nāvei? Ja visi to saprastu, kā viņiem to vajadzētu saprast, kāds darbs tad tiktu padarīts! Svētā Gara darba rezultātā tie ar savu iespaidu, saviem vārdiem un saviem līdzekļu podiem dotu iespēju daudzām dvēselēm izrauties no tumsas ķēdēm un iznīcināt sātana sazvēnieciskos plānus, lai to grēki tiktu nomazgāti Jēra asinīs. Ak, ļaujiet darbam sniegties āvien dziļāk un dziļāk! Debesu eņģeļi priecājas, redzot grēciniekus nožēlojam savus grēkus un piegriezami dzīvajam Dievam.

Ja mēs apspiedīsim tieksmi pateikt kaut ko, kas parāda mūsu neticību, un ar cerību iedvesošiem vārdiem un ātru rīcību stiprināsim savu un citu ticību, tad mūsu skats kļūs arvien skaidrāks. Mūsu dvēseli apņems skaidrā Debesu atmosfēra.

Esiet stipri un izsakiet cerību. Izlauziet sev ceļu caur šķēršļiem. Jūs atrodaties garīgā laulībā ar Jēzu Kristu. Vārds ir jūsu drošība. Tuvojieties savam Glābējam pilnīgā dzīvas ticības pašāvivībā, liekot savu roku Viņa rokā. Ejiet, kur Viņš jūs ved. Ko vien Viņš jums saka, to dariet, Viņš jūs pamācīs tikpat labprātīgi kā jebkuru citu.

Mūsu Dānijas sanatorija

(463) Dānijā, Skodsborgā, Kopenhāgenas priekšpilsētā, mūsu brāļi ir iekārtojuši sanatoriju. To darot, viņi gāja uz priekšu cerībā, pārliecināti, ka dara tieši to, ko Dievs Saviem ļaudīm ir pavēlējis. Bet mūsu brāļi visā visumā nav tik daudz interesējušies par sanatoriju dibināšanu Eiropas zemēs, kā viņiem vajadzēja interesēties, un mūsu mīlie brāļi, iegūdami savās rokās Skodsborgas sanatoriju, ir devuši uz priekšu ātrāk, kā pieejamie līdzekļi atļāva, un tagad viņi ir nonākuši grūtībās un bēdās.

Mani ļoti satrauc grūtības un briesmas, kas apņem mūsu iestādes Skandināvijā. Es jūtos spiesta aicināt mūsu ļaudis atbalstīt ne tikai Kristianijas izdevniecības namu, bet arī Dānijas sanatoriju. Ienaidnieks man ir attēlots kā tāds, kas kāri gaida izdevību iznīcināt šīs iestādes, kas ir Dieva iekārtojumi un tiek lietoti cilvēces atpestīšanai. Vai sātana alkas tiks apmierinātas? Vai pieļausim, ka šīs iestādes tiek izrautas no mūsu rokām un to labus augļus nesošais darbs apstādināts? Ja mūsu brāļi ir pielaiduši kļūdas, vai mums tie jāatstāj vieni paši, lai izcieš savu nepareizo aprēķinu sekas? Vai šīs ir tas veids, kā Kristus ir izturējies pret mums?

Kad kāds ar smagu nastu ir nonācis pie grūtību kalna pakājes, kad viņam no visām pusēm uzmācas mazdūšība un kad viņam vajadzīgi stipri, precīgi palīgi, tad bieži daudz laika tiek izšķiests kritizēšanā, rāšanā un neapmierinātības izteikšanā. Bet ar to nasta netiek pakustināta. Tiem, uz ko nasta spiež vissmagāk, nav vajadzīgs nosodījums, un viņi nav pelnījuši rājienu. (464) Daudz piemērotāk būtu rāt tos, kam jau agrāk vajadzēja dalīties šīs nastas nešanā. Bet pat tad nosodījums var būt nepiemērots un noteikti neko nedos. Mūsu pirmajai domai vajadzētu būt : Kā mēs varam palīdzēt pacelt nastu? Laiks ir dārgs. Pārāk daudz ir likts uz spēles, lai vēl riskētu ar kavēšanos.

Apvainojot Skodsborgas sanatorijas vadītājus pasaulīgā godkāvē un tieksmē izcelt sevi, mēs tiem nodarītu netaisnību. Paplašinot darbu, tie meklēja Dieva godu, un jau padarīts darbs, kas labuma ziņā ir tālu sniedzošs. Bet viņi ir kļūdījušies, izdarot ieguldījumus pāri saviem līdzekļiem, un ar to ir nonākuši parādu saitēs. Tas apdraud iestādes nākotni un Dieva lietas godu. Vai tagad mums nevajadzētu drosmīgi mēģināt tikt galā ar parādu samaksāšanas darbu, nevis vēl palielināt jau esošās grūtības?

Dieva Gars mani skubina dot trauksmes signālu. Ak, kāds skats tas būtu eņģeļiem, ja tiem būtu jāredz šo iestāžu, kas dibinātas reformas pamatlikumu uzskatāmai mācīšanai un kristīga dzīves veida sludināšanai, pāriešana no to rokām, kas tās var izlietot Dieva darbā, pasaules rokās! Brāļi, ir laiks interesēties par šiem institūtiem Eiropā, kas tagad cieš palīdzības trūkuma dēļ. Kā Kristus izturas pret mums, tā mums jāizturas pret mūsu brāļiem, kas nonākuši grūtībās.

Mūsu rīcībā ir Kunga bagātības, kas mums uzticētas tieši šādiem ārkārtīgiem gadījumiem. Lai mūsu ļaudis, kas mīl Dievu un Viņa lietu, nāk palīgā Viņa apdraudētajām iestādēm. Mūsu brāļiem amerikāņiem vajadzētu sanākt kopā, lai spriestu, kā palīdzēt. Mūsu brāļiem skandināviem, kas atrodas Amerikā, vajadzētu īpašā kārtā pamosties izšķirīgai rīcībai. Un mūsu brāļiem Dānijā, Norvēģijā un Zviedrijā vajadzētu saprast, ka tagad tiem ir pienācis laiks nākt palīgā Kungam. Lai visi, kas uzticas Dievam un tic Viņa Vārdam, čakli cenšas izprast savas priekšrocības, savas atbildības un savus pienākumus šai lietā. (465) Ja mēs tagad nedarīsim savu darbu kā Dieva palīdzošā roka, atbalstot Skandināvijas izdevniecības namu un sanatoriju, tad mēs pazaudēsim lielu svētību.

Kas tagad nostāsies Kunga pusē? Kas tagad rīkosies kā Viņa palīdzošā roka, no visas sirds atbalstot šo lietu? Kas iedrošinās apspiestos uzticēties Kungam? Kas tagad parādīs tādu ticību, kas nesvārstās un neatkāpjas, bet spiežas pretī uzvarai? Kas tagad centīsies uzcelt to, ko sātans cenšas noārdīt, darbu, kam vajadzētu iet uz priekšu frontē? Kas tagad izturēsies pret saviem brāļiem Eiropā tā, kādu izturēšanos līdzīgos apstākļos sagaidītu no citiem? Kas sadarbosies ar kalpojošiem eņģeļiem?

Kungs aicina Savus ļaudis pienest ziedojumus, aizliedzot sevi. Atteiksimies no kaut kā, ko esam nodomājuši iegādāties personīgām ērtībām vai priekam. Mācīsim mūsu bērnus aizliegt sevi un kļūt

par Kunga palīdzošajām rokām Viņa svētību izdalīšanā.

Es lūdzu manus brāļus skandināvus darīt visu iespējamo. Mēs savas pūles savienosim ar jūsu mīlestību un palīdzību sniedzošo darbu. Kunga namturu rokās ir pietiekoši daudz līdzekļu šī darba veikšanai, ja tikai viņi apvienosies mīlošā līdzjūtībā, lai atjaunotu un dziedinātu Dieva darbam paredzētos iekārtojumus, nostādot tos veselīgā un plaukstošā stāvoklī.

Jūsu sniegtās summas var būtniecīgas, salīdzinot ar šī darba vajadzībām, tomēr nekļūstiet mazdūšīgi. Ticiet Dievam. Stipri satveriet bezgalīgā spēka roku, un tas, kas sākumā likās bezcerīgs, parādīsies savādāks. Piecu tūkstošu pabarošana ir laba mācība mums. Viņš, Kas ar piecām maizēm un divām mazām zivtiņām pabaroja piecus tūkstošu vīru, neskaitot sievas un bērnus, var darīt lielas lietas priekš Saviem ļaudīm šodien. (466)

Lasiet aprakstu par to, kā pravietis Elīza pabaroja simts cilvēkus: "Viens vīrs nāca no Baāl-Šališas, un viņš atnesa Dieva vīram pirmās ražas maizi, divdesmit miežu maizes un saspiestu graudu plāceni savā maizes tarbā. Un tas sacīja: "Dod tiem ļaudīm, lai viņi ēd.!" Bet viņa apkalpotājs atbildēja: "Ko lai es ceļu priekšā simts tādiem vīriem?" Tomēr viņš pavēlēja: "Dod tiem ļaudīm, lai ēd! Jo tā saka tas Kungs: Tie ēdīs, un vēl atliks!" Kad nu viņš tiem lika priekšā, tad tie paēda, un viņiem atlika vēl pāri, kā tā Kunga vārds bija apsolījis." 2.Ķēn.4,42.-44.

Kāda liela laipnība no Kristus puses bija šis brīnumdarbs izsalkuma apmierināšanai! Viņš remdēja izsalkumu simts praviešu bērniem, un kopš tā laika viņš atkal un atkal, kaut ne vienmēr tik iezīmīgā un redzamā veidā, ir strādājis, apmierinot cilvēka vajadzības. Ja mums būtu skaidrākas izšķiršanas spējas, tā ka spētu pilnīgāk izprast Dieva žēlojošo un līdzjūtīgo rīcību ar Viņa ļaudīm, tad mēs iegūtu krāšņus piedzīvojumus. Mums vairāk nekā līdz šim jāpēti Dieva brīnišķīgā rīcība. Viņš Saviem ļaudīm par labu noskaņojis cilvēkus, kas mums nepievienojas patiesības atziņā. Kungam ir Savi ļaudis attiecīgajiem gadījumiem, līdzīgi vīram, kas atnesa uzturu praviešu bērniem.

Ja Kungs mums uzdod kādu darbu, tad neapstāsimies un nejaudāsim par šīs pavēles saprātīgumu vai par iespējamiem rezultātiem, kas sekos mūsu pūlēm tai paklausīt. Mūsu rokās esošie krājumi var likties pārāk nepietiekoši mūsu vajadzību apmierināšanai, bet Kunga rokās tie kļūs vairāk kā pietiekoši. Sulainis "tiem lika priekšā, ka tie ēda, un tur vēl atlika pēc Kunga Vārda".

Mums vajadzīga lielāka ticība. Mums jāiegūst pilnīgāka izpratne par Dieva attiecībām pret tiem, ko Viņš ir atpircis ar Sava vienpiedzimušā Dēla asinīm. Mums vajadzētu ticēt Dieva valstības lietas pastāvīgai iešanai uz priekšu. (467)

Nešķiedīsim laiku, žēlojoties, cik niecīgi ir mūsu redzamie līdzekļu krājumi, bet centīsimies vislabākā veidā izlietot to, kas mums ir. Kaut arī ārējais izskats var būt neapsološs, tomēr enerģija un uzticēšanās Dievam ļaus ieraudzīt iespējas un līdzekļus. Nosūtīsim savus ziedojumus ar pateicību un ar lūgšanu, lai Kungs šīs dāvanas svētī un pavairo, kā Viņš pavairoja pieciem tūkstošiem cilvēku pasniedzamo uzturu. Ja mēs izmantosim vislabākās mūsu rīcībā esošās iespējas, tad Dieva spēks palīdzēs mums aizsniegt ļaužu masas, kas mirst dzīvības maizes trūkuma dēļ.

Sniedzot palīdzību mūsu brāļiem Dānijā un Norvēģijā, šo nastu celsim čakli un augstsirdīgi un sekas atstāsim Dieva ziņā. Ticēsim, ka Viņš palielinās mūsu ziedojumus, līdz to pietiks Viņa iestāžu nostādīšanai izdevīgā stāvoklī.

Ticība ir garīga roka, kas pieskaras bezgalībai.

Sirsnīgas, Svētā Gara sastādītas lūgšanas pacelsies caur pavērtajiem vārtiem, caur atvērtajām durvīm, par kurām Kristus ir paziņojis: Es esmu atvēris, un neviens cilvēks tās nevar aizvērt. Šīs lūgšanas, savienotas ar Kristus pilnības vīraku, kā jauka smarža uzkāps pie Tēva un tiks atbildētas.

Kristus strādniekiem nekad nav jādomā un vēl mazāk jārunā par neveiksmēm darbā. Kungs Jēzus ir mūsu gudrība un veiksmē visās lietās, Viņa Garam jāiedvesmo mūs, un, kad mēs sevi nododam Viņa rokās, lai būtu par gaismas kanāliem, tad mūsu līdzekļi labiem darbiem nekad neizsīks. Mēs drīkstam gēmt no Viņa pilnības un saņemt žēlastību, kam nav robežu.

Palīdzība mūsu skolām

Augstsirdīgas devības piemērs

Kad Kungs aicināja Izraēlu dot līdzekļus saiešanas telts būvei tuksnesī, atsaucība bija sirsnīga. Ļaudis "nāca ikviens, kam bija labprātīga sirds, un ikviens, kam gars bija labprātīgs, tie atnesa Kunga

cilājamo upuri priekš saiešanas telts taisīšanas". Tie nāca, kā vīri, tā sievas, visi tie, kam bija labprātīga sirds. Cilvēki nāca ar savām dāvanām, zeltu, sudrabu, izmeklētiem audumiem un vērtīgu kokmateriālu. Valdnieki atnesa dārgakmeņus, dārgas zāles un eļļu lukturiem. "Un ikviena ar prasmī apveltīta sieviete pati vērpa un atnesa savērpto." "Tie atnesa vēl ik ritu... upurus no laba prāta," līdz Mozum tika ziņots: "Ļaudis pienes daudz vairāk, nekā vajag pie darba darišanas, ko Kungs ir pavēlējis darīt." 2.Mozus 35,21.-15. 36,3.5. Dievam patika šī augstširdīgā, labprātīgā kalpošana, un, kad saiešanas telts bija pabeigta, Viņš apliecināja, ka ir pieņēmis šo ziedojumu. "Padebesis aplāja saiešanas telti, un Kunga godība piepildīja dzīvokli." 2.Mozus 40,34.

Līdzīgs šim labprātīgas kalpošanas piemēram bija mūsu skolu labā darītais darbs, iespējot un pārdodot grāmatu "Daba un dzīve līdzībās." Mēs priecājamies, ka šim darbam nodevās tik liels mūsu ļaužu skaits un ka viņu pūlēm bija tik lieli panākumi. Mēs priecājamies, ka mūsu savienības un traktātu biedrības amatpersonas atdeva šim cildenajam pasākumam savu iespaidu un spēku un ka sludinātāji, Bībeles strādnieki, kolportieri un draudzes locekļi tik sirsnīgi iesaistījās šai īpašajā un steidzamajā darbā, lai palīdzētu mūsu skolām. (469) Augstširdība un nodošanās no visas sirds, kas visumā raksturoja mūsu izdevniecību un mūsu brāļu un mūsu iesaistīšanos šai pasākumā, ir Kungam patīkama. Tā saskan ar Viņa plānu.

Kunga plāns

Dievišķā aizgādībā ir paredzēti īpaši laika posmi, kad mums, atsaucoties Dieva aicinājumam, ir jāceļas un jāatdod savi līdzekļi, savs laiks, savs prāts, visa būtne, miesa, dvēsele un gars, lai izpildītu Viņa prasības. Tagadējais laiks ir tieši tāds laika posms. Dieva lietas intereses ir nonākušas kritiskā stāvoklī. Kunga iestādēm draud briesmas. Darbu no visām pusēm traucē briesmīgā parādu nasta, ar ko cīnās mūsu skolas. Mūsu lielajā vajadzībā Dievs ir pašķīris ceļu šais grūtībās un ir uzaicinājis mūs sadarboties ar Viņu Viņa nodomu piepildīšanā. Tas bija Viņa plāns, ka mūsu skolu atbalstīšanai izdotu grāmatu "Daba un dzīve līdzībās", un Viņš aicina Savus ļaudis darīt tiem pienākošos daļu, pasniedzot šo grāmatu pasaulei. Tādā veidā Viņš pārbauda Savus ļaudis un Savas iestādes, lai redzētu, vai tās strādās kopā un vai būs vienprātīgas, aizliedzot sevi un uzpurējoties.

Jāsadarbojas visiem

Grāmatas "Daba un Dzīve Līdzībās" pārdošana ir labi iesākta. Tas, kas tagad vajadzīgs, ir nopietnas, vienotas pūles, pabeidzot darbu, kas tik labi iesākts. Rakstot mēs lasām: "Neesiet kūtri iekš tā, kas jums jādara, esiet dedzīgi garā, kalpojiet Kungam." Rom.12,11. Katrs Dieva lietas nozarojums ir čakla darba vērts, bet šai laikā neko nedrīkstētu vērtēt augstāk par šo pasākumu. (470) Dieva plāna īstenošana prasa apņēmīgu darbu. Lai it viss, ar ko saistās "Daba un Dzīve Līdzībās" pārdošana, runā par labu Kungam. Lai visi, kam vien iespējams, pievienojas strādniekiem.

No panākumiem, kas gūti līdzšinējo pūļu rezultātā, mēs redzam, ka daudz labāk ir paklausīt Dieva prasībām šodien, nekā gaidīt uz laiku, kas pēc mūsu domām būtu labvēlīgāks. Mums jāklūst par ļaudīm, kas izmanto Dieva izdevības, jo to, kas uz visu dzīvi iesaistījušies darbā zem Kristus karoga, sniedzamības robežās atrodas lielas iespējas un atbildības.

Dievs aicina mūs rīkoties, lai mūsu audzināšanas iestādes tiktu atbrīvotas no parādiem. Piepildīsim dzīvē Dieva plānu atbilstoši Viņa paša norādījumiem.

Tieši tagad ir izdevība, ko mēs nedrīkstam atļauties pazaudēt. Mēs aicinām visus mūsu ļaudis tieši tagad sniegt visu iespējamo palīdzību. Ar šīs grāmatas pirkšanu mēs aicinām darīt darbu, kas būs patīkams Dievam. Tās izplatīšanas atbalstīšanai mēs lūdzam izlietot visus pieejamos līdzekļus. Mēs aicinām mūsu savienību priekšniekus pārdomāt, kā viņi var atbalstīt šo pasākumu. Mēs aicinām mūsu sludinātājus, lai viņi apmeklējot draudzes, iedrošinātu vīrus un sievas iziet par kolportieriem un spert izšķirošu soli uz priekšu pašizliedzības takā, daļu no savas peļņas atdodot mūsu skolu labā.

Ir vajadzīga vispārēja rosība, un tai jā sākas ar atsevišķu cilvēku enerģisku iesaistīšanos darbā. Lai visās draudzēs katras ģimenes katrs atsevišķais loceklis apņēmīgi cenšas aizliegt sevi un palīdzēt virsīt uz priekšu darbu. Lai bērni dara savu daļu. Lai kopīgi sadarbojas visi. Darīsim vislabāko šai laikā, atdodot Dievam mūsu ziedojumus, piepildot Viņa īpašo gribu, tādā veidā radot izdevību liecības nodošanai tumšajā pasaulē par Viņu un Viņa patiesību. Lukturis ir mūsu rokās. Ļausim tam mirdzēt spoži. (471)

Jaunieši, jūs, kas domājat stāties sludinātāju rindās, uzsākat šo darbu. Jūsu audzinātājs būs to grāmatu tālāk nodošana, ko Kungs ir ielicis jūsu rokās. Izmantojot šo izdevību, jūs noteikti iesiet uz priekšu Dieva atziņā un vislabāko ļaužu aizsniegšanas metožu izprašanā.

Kungs aicina jauniešus stāties Viņa darbā. Jaunieši spēj ātri uztvert, ir moži, dedzīgi un cerību pilni. Reiz baudījusi laimi, ko sniedz pašuzpurēšanās, viņi nejutīsies apmierināti, ja pastāvīgi nevarēs mācīties no Lielā Skolotāja. Kungs pavērs ceļus tiem, kas atsauksies uz Viņa aicinājumu.

Ienesiet darbā sirsnīgas ilgas mācīties, kā nest atbildības. Ar stiprām rokām un drosmīgu sirdi iesaistieties cīņā, no kuras neviens nevar izvairīties, cīņā, kas kļūs arvien skarbāka līdz ar mūsu tuvošanos cīņas noslēdzošajam posmam.

Sagatavošanās darbam

Kas iesaistās šai darbā, tiem vispirms pašiem jānododas Dievam, neko neatturot. Viņiem jānostājas tur, kur tie var mācīties no Kristus un sekot Viņa priekšzīmei. Viņš toš ir aicinājis: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas grūti strādājat un esat smagi apkrauti, un Es jums došu dusu. Nemiet uz sevis Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un sirdī pazemīgs, un jūs atradīsiet dusu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir laipnīgs, un Mana nasta viegla." Mat.11,28.-30.(angļu tulk.) Eņģeļiem ir dots uzdevums iet kopā ar tiem, kas patiesā pazemībā uzņemas šo darbu.

Mums jālūdz bez pārtraukuma, un mums jādzīvo saskaņā ar mūsu lūgšanām. Ticība stipri pieaugs līdz ar tās vingrināšanu. Lai tie, kas meklē pircējus grāmatai "Daba un Dzīve Līdzībās", paši apgūst mācības, kas ietvertas šai grāmatā, ar ko tie strādā. Mācieties no Kristus. Ticiet Viņa spēkam jums palīdzēt un jūs glābt. (472) Ticība tiešām ir dvēseles dzīvības asinis. Tās klātbūtne sniedz siltumu, veselību, nelokāmu mērķtiecību un veselīgu spriedumu. Tās dzīvinošais spēks atstāj varenu, kaut arī neapzinātu iespaidu. Kristus dzīvība dvēselē ir kā ūdens avots, kas verd mūžīgai dzīvei. Tā vada uz pastāvīgu jauko Debesu īpašību attīstību un uz labprātīgu padošanos Kungam visās lietās.

Es runāju uz strādniekiem, jauniem un veciem, kas pasniedz tālāk mūsu grāmatas, un īpaši uz tiem, kas vāc parakstus grāmatai, kas tagad veic savu zēlastības darbu: Par priekšzīmi citiem īstenojiet savā dzīvē Kristus kalna svētrunā dotās mācības. Tas uz cilvēkiem atstās dziļāku ietekmi un paliekošāku iespaidu nekā no paaugstinājuma teiktās svētrunas. Jūs varbūt neesat daļrunātāji un nespēsiet ar skaisti skanošiem vārdiem tuvoties tiem, kam jūs vēlaties palīdzēt, bet, ja jūs runāsit pazemīgi, paslēpjot sevi Kristū, tad jūsu vārdus diktēs Svētais Gars, un Kristus, ar ko jūs sadarbojaties, ietekmēs sirdi.

Vingrinieties ticībā, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Lai tagad neviens neapkauno Kungu ar savu neticību. Kūtrums un bezcerība neko nepadara. Dievs bieži pielaiž sarežģījumus laicīgos darījumos, lai pamodinātu snaudošās spējas čaklākam darbam, tā ka Viņš varētu pagodināt ticību ar bagātu svētību dāvināšanu. Tas ir viens līdzeklis Viņa darba virzīšanai uz priekšu. Raugoties uz Jēzu, ne tikai kā uz mūsu priekšzīmi, bet arī kā uz mūsu ticības iesācēju un pabeidzēju, iesim uz priekšu, uzticoties Viņam, ka Viņš sniegs spēku katram pienākumam.

Daudz un neatlaidīgi vajadzēs strādāt tiem, kam uz likta šī darba nasta, jo ir jāsniedz pareizi norādījumi, lai strādniekos saglabātos izpratne par darba svarīgumu un visi koptu pašaieliedzības un uzpurēšanās garu, kas mums par priekšzīmi parādīta mūsu Glābēja dzīvē. (473) Kristus pienesa upurus katrā solī, upurus, kādus neviens no Viņa sekotājiem nekad nevar pienest. Visā šajā darbā no mums tiek prasīta pašaieliedzība visās lietās, vienmēr tad, kad sastopamies ar ko nepatīkamu, mums jāņem vērā, ka esam uzņēmušies vienu jūgu ar Kristu, ka esam Viņa laipnības, pacietības un sevis aizliegšanas gara līdzdalībnieki. Sis gars pavērs mūsu priekšā ceļu un piešķirs mums panākumus, jo Kristus ir tas, Kas mūs ieteiks ļaudīm.

Darbs visās zemēs

Mūsu skolu atbalstīšanas darbu mūsu ļaudīm vajadzētu uzsākt visās zemēs. Lai tajā iesaistās mūsu draudzes Austrālāzijā. Mūsu skolai tur ir vajadzīga palīdzība, un, ja mūsu ļaudis pie šī darba ķersies vienoti, tad tie varēs daudz padarīt parādu nastas atvieglošanā, viņi iedrošinās sirdi cilvēkiem, kas cenšas stiprināt šo Kunga darba rīku, un viņi var palīdzēt izvērst tā svētošo iespaidu līdz tālām pagānu zemēm un jūras salām.

Mēs palaujamies, ka mūsu izdevniecības nams Austrālijā izstrādās augstsirdīgus noteikumus grāmatas "Daba un dzīve līdzībās" izplatīšanai. Kungs šo iestādi ir ļoti svētījis, un tai vajadzētu Viņam pienest pateicības upuri, palīdzot skolai atbrīvoties no parādiem, nevis dodot kādu skopu dāvanu. Mēs esam droši, ka tā uzņemsies šo darbu un darīs savu daļu augstsirdīgā garā. Un šī sadarbošanās ar Dievu Austrālijas izdevniecības namam pierādīsies par lielu svētību, ko jau ir piedzīvojušas mūsu iestādes Amerikā.

Izejiet šai darbā, mani brāļi Austrālāzijā. "Jo ticība ir stipra palaušanās uz to, kas cerams, pārliecība

par neredzamām lietām." Ebr.11,1. Vai pagātnē mēs to jau neesam piedzīvojuši? Izejot uz priekšu un uzticoties Dieva apsolījumam, neredzamās lietas, ko varēja skatīt tikai ar ticības acīm, ir kļuvušas redzamas. (474) Ejoj un strādājot ticībā, Dievs pie mums ir piepildījis katru Savu runāto vārdu. Pierādījumiem, kas mums ir par Viņa apsolījumu uzticamību, vajadzētu izgaisināt katru neticības domu. Saubīties ir grēks, un mēs nedomājam, ka mūsu brāļi Austrālāzijā būs šai ziņā vainīgi.

Kungs daudz ir darījis priekš jums visiem visās jūsu robežās. Paceliet savas acis un skatiet druvas, kas jau ir baltas plaujai. Slavējiet Dievu, ka pierādījumi, kas apliecina Viņa Vārda patiesīgumu, pārsniedz mūsu uztveres spējas.

Es aicinu mūsu ļaudis sirsnīgi un nesavtīgi ķerties pie darba, atbrīvojot skolu no parāda. Lai izdevniecības nams dara savu daļu, iespējot šo grāmatu. Lai mūsu ļaudis visā Austrālāzijā uzsāk grāmatas "Daba un dzīve līdzībās" pārdošanu. Dievs viņus svētīs šai darbā.

Darbiniekiem Anglijā vajadzētu visiem spēkiem censties pārdot šo grāmatu, lai šai zemē būtu iespējams dibināt skolu. Mani brāļi Anglijā, Vācijā un visās citās Eiropas zemēs, kur spīd patiesības gaismā, ķerieties pie šī darba. Pārtulkojiet šo grāmatu dažādās valodās un izplatiet to dažādās Eiropas zemēs. Lai mūsu kolportieri visās Eiropas daļās tiek paskubināti atbalstīt tās pārdošanu. Šīs grāmatas pārdošana ne tikai palīdzēs mūsu iestādēm atbrīvoties no parādiem, bet darīs vēl daudz vairāk. Tā pavērs ceļu mūsu lielākajām grāmatām, lai tās atrastu sagatavotu tirgu. Tā patiesība aizsniegs daudzus, kas citādi to nepieņemtu.

Īpaši es aicinu mūsu brāļus Skandināvijā. Vai jūs neķersieties pie darba, ko Dievs jums devis? Vai jūs nedarīsiet visu jums iespējamo, lai palīdzētu jūsu laukā esošajām iestādēm, kas nonākušas grūtībās? Neraugieties nākotnē bezcerīgi un nesakiet: "Mēs neko nespējam darīt."

Beidziet runāt drosmi atņemošus vārdus. Satveriet Bezgalīgā Spēka roku. Atcerieties, ka jūsu brāļi citās zemēs apvienojas palīdzības sniegšanā jums. (475) Nepadodieties un neesiet mazdūšīgi. Kungs atbalstīs Savus strādniekus Skandināvijā, ja tie darīs savu daļu, ticot, lūdzot, cerot un darot visu, ko viņi spēj, Viņa lietas uz priekšu virzīšanā un Viņa atnākšanas pasteidzināšanā.

Lai mūsu ļaudis Anglijā strādā tik nopietni un dedzīgi, cik vien tiem iespējams, iedvesmojot savus brāļus Skandināvijā ticēt un cerēt. Brāļi, mums jāiet palīgā Kungam, palīgā Kungam pret vareno.

Atcerieties, ka, jo vairāk mēs tuvojamiem Kristus atnākšanas laikam, jo nopietnāk un nelokamāki mums ir jāstrādā, jo mums pretī stājas visa sātana skola. Mums nav vajadzīgs drudzains satraukums, bet tā drosme, kas dzimst patiesā ticībā.

Darba rezultāti

Mūsu skolu atbalstīšanas darbs sniegs četrkārtīgu svētību – svētību skolām, pasaulei, draudzei un darbiniekiem.

Līdz ar līdzekļu savākšanu mūsu skolu atbalstīšanai vislabākā lasāmviela tiks ielikta daudz ļaužu rokās, kas nekad neredzētu "Daba un dzīve līdzībās", ja nebūtu veikts šis darbs. Vientuļās vietās atrodas dvēseles, kas tika aizsniegtas ar šāda veida darbu. No mūsu Pestītāja līdzībām smeltās mācības ļoti daudziem būs kā dzīvības koka lapas.

Kunga nodoms ir, lai "Daba un dzīve līdzībās" ar savām dārgajām pamācībām apvienotu ticīgos. Mūsu draudzes locekļu pūles pierādīsies par viņus apvienojošu līdzekli, lai tie var kļūt svētīti miesā, dvēselē un garā, kā trauki godam, kas sagatavoti Svētā Gara saņemšanai. Kas centīsies darīt Dieva prātu, vislabākā veidā izmantojot katru podu, kļūs gudri, darbojoties Viņa valstības labā. (476)

Viņi apgūs visvērtīgākās mācības un izjutīs visaugstāko apmierinājumu, ko sniedz skaidrs prāts. Viņiem tiks dots miers, žēlastība un intelektuāls spēks.

Nesot šo grāmatu ļaudīm, kam vajadzīgas pamācības, ko tā satur, strādnieki iegūs dārgus piedzīvojumus. Šis darbs ir audzināšanas līdzeklis. Kas kā Kunga palīdzošā roka darīs vislabāko, ko tie spēj, izplatot "Daba un dzīve līdzībās", tie iegūs pieredzi, kas tos darīs spējīgus būt par sekmīgiem strādniekiem priekš Dieva. Ļoti daudzi, pateicoties šajā darbā iegūtajai pieredzei, iemācīsies vākt parakstus mūsu lielākajām grāmatām, kas ļaudīm tik ļoti vajadzīgas.

Visi, kas šai darbā iesaistīsies pareizi, priecīgi un cerību pilni, piedzīvos, ka tas ir ļoti svētīgs darbs. Kungs nevienu nespēž iestāties Viņa darbā, tomēr tiem, kas paši izšķirīgi nostājas Viņa pusē, Viņš

dos labprātīgu garu. Viņš svētīs visus, kas darbos parādīs to garu, ar ko Viņš darbojas iekšienē. Tādiem strādniekiem Viņš piešķirs labvēlību un panākumus. Ejoj no viena lauka otrā, jauniejiem apstākļiem būs nepieciešamas jaunas metodes un jauni plāni. Līdz ar jauniem strādniekiem, kas atdos sevi darbam, ienāks jaunas domas. Kad viņi meklēs Kungu, lai saņemtu palīdzību, tad Viņš no tiem neatrausies. Tie saņems paša Kunga izstrādātus plānus. Dvēseles tiks atgrieztas, un ienāks nauda. Strādnieki Kunga vīna dārzā atradīs tuksnesīgas, neapstrādātas vietas, kas tieši piekļaujas laukiem, kas jau apstrādāti. Katrā laukā atklāsies jaunas vietas, kur vēl jācīnās par uzvaru. Vīsa padarītais spilgti parāda, cik daudz vairāk vēl ir palicis, kas jāpadara.

Strādājot savienībā ar Lielo Skolotāju, attīstās cilvēka garīgās spējas. Sirdsapziņa ir pakļauta dievišķai vadībai. Kristus Savā uzraudzībā pārņem visu būtņi.

Neviens nevar būt patiesi vienots ar Kristu, dzīvē īstenojot Viņa mācības un pakļaujoties Viņa savaldošajam jūgam, tai pašā laikā nepiedzīvojot to, ko viņš nekad nespēs izteikt vārdos. (477)

Rodas jaunas, brīnišķas domas. Gaisma tiek dota saprātam, apņēmība gribai, iejūtība sirdsapziņai, šķīstums iztēlei. Sirds kļūst maigāka, domas garīgākas, kalpošana līdzīgāka Kristum. Dzīvē parādās tas, ko nekādi vārdi nevar izteikt, - patiesa, uzticīga un mīloša sirds, prāta, dvēseles un spēka nodošana Kunga darbam.

Pēc tam, kad mēs ar svētotu enerģiju un lūgšanām būsim darījuši visu, ko mēs spējam darīt šai darbā par labu mūsu skolām, mēs ieraudzīsim Dieva godību. Kad pārbaude būs pilnībā izdarīta, kļūs redzami svētīgi augļi.

Ja tas tiks darīts nepiespiestā, labprātīgā garā, tad Dievs šim pasākumam, kura mērķis ir sniegt palīdzību mūsu skolām, piešķirs sekmes. Viņš darīs mūs spējīgus novērst negodu, kas skāris mūsu izglītības iestādes. Ja visi Kristus un patiesības dēļ uzpurīgā garā iesaistīties šai darbā, tad nepaies ilgs laiks, līdz visās mūsu robežās varēs dziedāt brīvības gaviļu dziesmu.

Labu darot, nepiekūstat

Es priecājos, ka ir tik sasņanīgi strādāts, piepildot dzīvē Dieva nodomu un vispilnīgākā veidā izmantojot Viņa aizgādību. Šis pūles izplatīt "Daba un dzīve līdzībās" parāda, kas var tikt padarīts kolportāžas laukā. Sludinātājiem, skolu audzēkņiem, tēviem, mātēm un jauniešiem, kas iesaistījušies šai darbā, es gribētu teikt: Neļaujiet jūsu ieinteresētībai atslābt. Lai šis labais darbs iet uz priekšu pastāvīgi, neatlaidīgi un vareni, līdz visām mūsu skolām ir dzēsts pēdējais parāds un ir radīts fonds skolu dibināšanai, svarīgos laukos, kur ļoti vajadzīgs izglītības un audzināšanas darbs.

Kad sludinātāji un Bībeles strādnieki tiek aicināti citos darbos, tad lai mūsu draudžu locekļi tiem saka: "Ejiet uz priekšu jums nozīmētajā darbā, un mēs turpināsim strādāt, lai izplatītu "Daba un dzīve līdzībās" un mūsu skolas atbrīvotu no parādiem. Lai neviens nedomā, ka šim darbam jāapstājas ar īpašajām pūlēm 1900. un 1901. gadā. Šis darba lauks nav izsmeļams, un šo grāmatu vajadzētu pārdot, tā gūstot iespēju palīdzēt mūsu skolām nākošajos gados.

Ticēsim Dievam. Viņa vārdā neizvairoties un neatkāpjoties turpināsim virzīt uz priekšu Viņa darbu. Darbu, ko darīt Viņš mūs ir aicinājis, Viņš izveidos mums par svētību. Un, kad Viņa plāns, kas dots mūsu skolu atbalstīšanai, būs piepildīts un būs pierādīta tā vērtība, kad nozīmētais darbs būs pilnībā padarīts, tad Viņš rādīs, ko mums darīt tālāk.

Kamēr vien vēl būs pasaulei jāsniedz žēlastības vēsts, vienmēr skanēs aicinājums pūlēties par labu citiem pasākumiem un iestādēm līdzīgi tam, kā esam centušies atbalstīt mūsu skolas. Un, kamēr vien ilgs pārbaudes laiks, tikmēr būs arī izdevības kolportāžas darbam. Kad reliģiskās konfesijas apvienosies ar pāvestību Dieva ļaužu apspiešanā, tad vietas, kur būs reliģijas brīvība, atvērsies evaņģēliskajam kolportāžas darbam. Ja kādā vietā vajāšanas kļūst smagākas, tad lai strādnieki rīkojas saskaņā ar Kristus pavēli: "Kad tie jūs vajā šīnī pilsētā, tad bēgsiet uz citu." Mat.10,23. Ja vajāšanas skar arī šo vietu, tad ejiet vēl tālāk. Dievs vadīs Savus ļaudis, darot tos par svētību daudzām vietām. Ja nebūtu vajāšanu, tad tie nebūtu tik plaši izklīduši, sludinādami patiesību. Un Kristus saka: "Jūs nebūsiēt vēl izstaigājuši Izraēla pilsētas, tiekams cilvēka Dēls nāks." Līdz tam brīdim, kad Debesīs atskanēs vārdi: "Ir piepildīts", vienmēr būs vietas darbam un sirdis, kas pieņems vēsti.

"Tad nu, labu darīdami, lai nepiekūstam, jo savā laikā arī pļausim, ja nepiekūstam." Gal.6,9.

Atpestīšana ir saistīta ar prasībām

(479) Desmitais un ziedojumi Dievam ir Viņa prasību atzīšana, kādas Viņam ir pret mums kā Saviem radījumiem, un arī to Viņa prasību atzīšana, u8z ko Viņam dod tiesības atpestīšanas darbs. Tā kā viss mūsu spēks nāk no Kristus, tad šiem ziedojumiem ir jāplūst no mums pie Dieva. Tiem vienmēr mums jāatgādina, ko no mums prasa atpestīšanas darbs, kas ir lielākā no visām prasībām un sevī ietver visas citas. Mūsu labā pienestā upura izpratnei vienmēr jābūt dzīvai mūsu prātā, un tai vienmēr jāietekmē mūsu domas un plāni. Kristum tiešām jābūt kā tādām, kas mūsu vidū sists krustā.

Vai jūs nezināt, ka "jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti". 1.Kor.6,19.20. Kāda maksa ir samaksāta par mums! Uzlikojiet krustu un pie tā paaugstināto Upuri! Redziet šīs rokas, ko caururkušas nežēlīgās naglas. Redziet Viņa pie koka pienaglotās kājas. Kristus Savā miesā nesa mūsu grēkus. Šīs ciešanas, šīs nāves mokas ir jūsu atpestīšanas maksa. Bija dota pavēle: "Glāb tos no mūžīgas pazušanas. Es esmu atradis atpirkšanas iespēju."

Vai jūs nezināt, ka Viņš mūs mīlēja un atdeva Sevi mūsu dēļ, lai mēs savukārt atdotu sevi Viņam? Kāpēc gan visi tie, kas ticībā pieņem Kristu, lai neparādītu mīlestību uz Viņu tikpat nepārprotami, kā Viņš parādīja Savu mīlestību uz mums, par kuriem Viņš mira?

Kristus ir attēlots kā pazudušās avs meklētājs. Tā ir Viņa mīlestība, kas mūs apņem, vedot mūs atpakaļ ganāmpulkā. Viņa mīlestība sniedz mums priekšrocību sēdēt kopā ar Viņu Debesu dzīvokļos. Kad Taisnības Saules svētlaimi nesošā gaisma iespīd mūsu sirdīs un mēs atrodam dusu, ko sniedz miers un prieks Kungā, tad slavēsim Kungu, slavēsim Viņu, Kas mūsu vaigam dod veselīgu skaistumu un ir mūsu Dievs. (480) Slavēsim Viņu, ne tikai vārdos vien, bet nododot Viņam visu, kas mēs esam, un visu, kas mums ir.

"Cik daudz tu esi parādā manam Kungam?" Aprēķināt tu to nevari. Tā kā viss, kas tev ir, pieder Viņam, vai tu nedosi Viņam to, ko Viņš prasa? Kad Viņš aicina to atdot, vai tu to satversi kā savu īpašumu? Vai tu to atturēsi un izlietos citiem nolūkiem un ne dvēseļu glābšanai? Tieši tādā veidā tiek pazaudētas tūkstošiem dvēseles. Vai dāvanu un ziedojumu nosūtīšana kopā ar lūpu izteiktu slavu un pateicību par lielo mīlestību, ar kādu Dievs mūs mīlējis un vilcis pie Sevis, nav vislabākais ceļš, kā varam parādīt, ka vērtējam Dieva upuri, Viņa lielo dāvanu mūsu pasaulei?

Raugoties uz Debesīm un raidot turp savas lūgšanas, nododieties Dievam kā Viņa kalpi un nododiet Viņam visu, kas jums ir, kā Viņa īpašumu, sakot: "Kungs, no tā, kas Tev pieder, mēs Tev labprāt dodam." Nostājoties tur, kur varat redzēt Golgatas krustu un jūsu dēļ pienagloto bezgalīgā Dieva Dēlu, atzīstot šo nesalīdzināmo mīlestību, šo brīnišķo žēlojošās laipnības izpausmi, lai jūsu sirds nopietni jautā: "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?" Viņš jums ir pateicis: "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai." Marka 16,15.

Vai, redzot Dieva valstībā caur jūsu dāvanām un jūsu kalpošanu izglābtās dvēseles, jūs nepriecāsities, ka jums ir bijusi priekšrocība darīt šo darbu?

Par Kristus apustuļiem ir rakstīts: "Tie izgāja un mācīja visās malās, un Kungs tiem palīdzēja strādāt un Vārdu apstiprināja caur līdzejošām zīmēm." Marka 16,20. Debesu Universs vēl gaida uz kanāliem, pa kuriem žēlastības straume varētu plūst visā pasaulē. Tas pats spēks, kas bija apustuļiem, tagad ir priekš tiem, kas darīs Dieva darbu. (481)

Ienaidnieks izdomās visādus viltīgus plānus un strādās visiem spēkiem, lai aizkavētu gaismas iespīdēšanu jaunās vietās. Viņš negrib, ka patiesība iet uz priekšu "kā degošs lukturnis". Vai mūsu brāļi samierināsies ar to, ka viņš gūst sekmes savos darba aizkavēšanas plānos?

Laiks ātri steidzas mūžībā. Vai tagad kāds atturēs Dievam to, kas noteikti pieder Viņam? Vai kāds atteiks Viņam to, kas varbūt tika dots bez nopelna, bet ko nevar Viņam atteikt, pašam neejot bojā? Kungs katram cilvēkam ir devis savu darbu, un svētie eņģeļi vēlas, lai mēs darītu šo darbu. Ja jūs būsiet modri, lūgsiet un strādāsiet, tad viņi nekavējoties sadarbosies ar jums. Kad saprātu ietekmē Svētais Gars, tad visas izjūtas darbojas saskanīgi, pakļaujoties dievišķajai gribai. Tad cilvēki atdos Dievam to, kas Viņam pieder, sakot: "Visas lietas nāk no Tevis, un no tā, kas Tev pieder, mēs labprāt dodam." Kaut Dievs piedotu Saviem ļaudīm, ka viņi tā nav rīkojušies.

Brāļi un māsas, es esmu centusies parādīt jums šīs lietas, kā tās ir, tomēr šis ainojums tālu atpaliek no īstenības. Vai jūs atraidīsi manu lūgumu? Tā neesmu es, kas jūs lūdz, Tas ir Kungs Jēzus, Kas par pasauli ir atdevis Savu dzīvību. Es tikai esmu paklausījusi Dieva gribai, Viņa prasībai. Vai jūs izlietosiet izdevību parādīt godu Dieva darbam un cieņu kalpiem, ko Viņš ir sūtījis darīt Viņa prātu, vadot dvēseles uz Debesīm?

“Bet to Es saku: klas sīksti sēj, tas arī sīksti pļaus, un, kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi pļaus. Ikviens, kā tas savā sirdī apņemas, ne noskumis, nedz piespiests, jo priecīgu devēju Dievs mīļo. Un Dievs ir spēcīgs jums dot papildnam visādu žēlastību, ka no visām lietām jums būtu arvien itin diezgan un papildnam priekš visādiem labiem darbiem. Tā kā ir rakstīts: Viņš ir kaisījis un nabagiem devis, Viņa taisnība paliek mūžīgi. Bet, kas sējējam sniedz sēklu, tas arī maizi sniegs ēšanai un vairoš jūsu sēju, un liks pieaugt jūsu taisnības augļiem. (482) Un tā visās lietās jūs tapsiet bagāti uz visādu sirds labprātību, un tā caur jums notiks, ka Dievam dod pateicību. Jo šis kalpošanas darbs ne tik vien novērš svētajā trūkumu, bet arī ir svētīgs ar daudzajām Dieva lūgšanām. Redzēdami jūsu sekmīgo kalpošanu, tie slavē Dievu par jūsu paklausības apliecinājumu Kristus evaņģēlijam un jūsu sirsnīgo palīdzību viņiem un visiem citiem, un lūgdami Dievu par jums, tie ilgojas pēc jums, vērodami Dieva bagāto žēlastību, kas pie jums parādījusies. Bet paldies Dievam par Viņa neizsakāmo dāvanu! 2.Kor.9,6.-15.